

İÇİNDEKİ HAYVANLA
SAVAŞMA. ONUNLA YAŞA.

VAH Şİ

SALLY GREEN

DE
X

ÇÜNKÜ SEN BİR CADISIN,
YARI AK YARI KARA.

www.dexkitap.com

Vahşi**Özgün adı:** *Half Wild*

© 2015, Sally Green

Yazan: Sally Green**Kapak tasarımı:** Tim Green, Faceout Studio**Kapak görselleri:** Triggerfish, Début Art**Çeviri:** Taylan Taftaf**Yayına hazırlayan:** Senem Kale**Kapak uygulama:** İlker Aydın**Grafik uygulama:** Havva Alp**Türkiye Yayın Hakları:** Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

İlk kez Büyük Britanya'da İngilizce dilinde Puffin Books Ltd, tarafından 2015 yılında yayınlanmıştır.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015**ISBN:** 978-605-09-2670-5**Sertifika no:** 11940**Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.**

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr**Basım yeri:** Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

VAH. Şİ

SALLY GREEN

DE
X

Kederli ruhumun göğsünü ürperttiğini,
ve hıçkırıklarla boğazından yükseldiğini hissedeceksin.

“Vahşi, Bütün Pişmanlıklarla,” Wilfred Owen

birinci bölüm

kırmızı

yeni bir gün

çaprazgaga sesleniyor

başka bir kuş cevap veriyor, bu kuş çaprazgaga değil

ilk kuş bir daha sesleniyor

ve bir daha

çaprazgaga...

bu ses cep telefonu taşıyan birinin yakında olduğu anlamına geliyor. çok yakında. avcılar peşimdeyken uyuyakaldığıma inanamıyorum. ve o kız peşimdeyken. hızlı olan kız. dün gece çok yaklaşmıştı.

tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttst
tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttstt

DÜŞÜN! DÜŞÜN!

t1st
t1st

bu bir cep telefonu, bu kesinlikle bir cep telefonu. ses kulaklarımın değil, kafamın içinde. sağ üst tarafta, içeride, kesintisiz, elektriksel girişim gibi, saf bir tıslama, mobil tıslama, yüksek bir ses, üç ya da dört metre ileriden geliyor.

t1st
t1st

tamam, pekâlâ, bir sürü insanın cep telefonu var.
bu bir avcı ise, bu o kızsaa... beni görebiliyor olsaydı,
şu anda ölmüş olurdum.
ölü değilim.
kız beni göremiyor.

t1st
t1st

gürültü yükselmiyor. kız bana yaklaşıyor.
ama uzaklaşmıyor da.
beni gizleyen bir şey mi var?
yanlamasına yatmışım, yüzüm yere yapışık. tam
anlamıyla kıpırtısızım. topraktan başka bir şey gö-
remiyorum. biraz hareket etmem lazım.
ama daha değil. önce düşünmem lazım.
sakın olmalıyım. bir çıkış yolu bulmalıyım.

[illegible]

esinti yok, güneş yok, yalnızca loş bir ışık. saat er-
ken. güneş halen dağın ardında olmalı. zemin so-
ğuk ama kuru, çiy yok. toprak ve çam kokusu ve...
bir başka koku daha var.
bu koku da ne?
kötü bir koku.
bu sanki... ah hayır...
bunu düşünme

bunu düşünme
bunu düşünme
bunu düşünme
başka bir şey düşün
Nerede olduğunu düşün.

t
t
t
t

Yerde yatıyorsun, sabahın erken bir saati, hava soğuk. Üşüyorsun. Üşüyorsun çünkü... çıplaksın. Çıplaksın ve belinden yukarısı ıslak. Göğsün, kolların... yüzün ıslak. Sol elinin parmaklarını azıcık oynattığında, yapış yapış olduklarını anlıyorsun. Birbirlerine yapışmışlar. Şekerli suyla yıkanmış gibi. Ama bu su değil...

bunu düşünme bunu düşünme
bunu düşünme bunu düşünme

**BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜN!
HAYATTA KALMAYI DÜŞÜN!**

t
t
t
t
t

Hareket etmen lazım. Avcılar ensende. Hızlı olan kız çok yakınında. Dün gece sana çok yaklaşımtı. Dün gece ne oldu?

ne oldu?

HAYIR! UNUT BUNU!

t1st
t1st

HAYATTA KALMAYI DÜŞÜN!

NE YAPACAĞINI DÜŞÜN.

Bakabilirsin. Daha fazlasını görmek için başını biraz kıpırdat. Yüzünü yasladığın zemin çam iğneleriyle kaplı. Kahverengi çam iğneleri. Ama bu kurumuş kanın rengi. Sol kolun çam iğnelerinin içinde. Kolun kurumuş kahverengi. Ama elin öyle değil. Elin...

Kırmızı.

t1st
t1st

Bir akarsu bulup yıkayabilirsin. Yıkayıp bütün kanı çıkar.

tististististististististististististististististis

Gitmen lazım. Kendi güvenliğin için buradan kurtulman lazım. Bir an önce hareket etmelisin. Uzaklaşmalısın.

t1st
t1st

bekleyiş

Yeniden İsviçre’de, gözlerden uzak bir vadinin yüksek bir kesimindeydim. Mercury’nin kulübesinin olduğu değil ama ona yarım günlük yürüme mesafesinde bulunan bir vadiydi burası.

Burada bulunduğum birkaç hafta içerisinde, birkaç kere Mercury’nin vadisine gittim. Kendi izimi sürdüğüm ilk seferde, Fairborn’u kaybettiğim derenin çevresini aradım. Bu, Avcılardan çaldığım büyülü bıçaktı. Daha doğrusu, Rose’un Avcılardan çaldığı. Dereyi kolaylıkla buldum; zeminde kurumuş kanı ve sarı lekeleri saptamak zor olmadı. Ama Fairborn yoktu. Dere boyunca hem aşağı hem yukarı yönde, kanımın döküldüğü noktanın etrafında, çalılıarın içine, taşların altına bile baktım. Bu durum iyice saçma bir hal almıştı... demek istediğim, taşların altına bakmak! İki günlük arayışın ardından kendimi durdurmam gerekti. Fairborn’un aslında hiçbir zaman bende olup olmadığını, bir hayvanın onu alıp kaçmış ya da bıçağın büyülü bir şekilde ortalıktan kaybolmuş olabi-

leceğini bile düşündüm. Bu durum beni çileden çıkarmaya başlamıştı. Bir daha oraya geri dönmedim.

Artık bu vadideki bir mağarada bekliyordum. Gabriel’le kararlaştırdığımız şey bu olduğundan, ben de bunu yapıyordum: Gabriel’i bekliyordum. Bir gün beni buraya getirmiş ve annesiyle babasının aşk mektuplarının olduğu teneke kutuyu mağaraya saklamıştı. Mektupların olduğu bu kutu Gabriel’in sahip olduğu tek şeydi. Kutu artık sırt çantamdaydı. Buradaydım. Kendime en azından bir planımız olduğunu söylüyordum. Bu iyi bir şeydi.

Gerçi buna pek plan denemezdi: “İşler çığrından çıkar-sa mağarada bekle.”

İşler fena halde yoldan çıkmıştı.

Bu türden bir plana ihtiyacımız olabileceğini hiç düşünmemiştim aslında. Ölmediğim bir durumda işlerin bu kadar ters gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama hayattaydım. On yedi yaşımdaydım ve üç armağanını almış yetişkin bir cadıydım artık. Ama benden başka kimlerin hayatta olduğundan emin değildim. Rose... Rose ölmüştü. Bundan emindim; Avcılar tarafından vurulmuştu. Annalise ölüme benzer bir uykudaydı ve Mercury tarafından esir alınmıştı. Bu durumda çok uzun süre bırakılmaması gerektiğinin farkındaydım; aksi takdirde ölüme benzeyen uyku, bildiğiniz ölüme dönerdi. Gabriel ise halen kayıptı. Fairborn’u çaldığımızdan beri. Dört hafta ve dört gündür. Hayatta kalmayı başarmış olsaydı burada olurdu. Avcılar Gabriel’i yakalamışsa, ona işkence eder ve...

Bu, kendime düşünme izni vermediğim şeylerden biriydi. Beklerken kendime koyduğum bir kuraldı bu: olumsuz şeyler düşünmeyecek, olumlu şeylere odaklanacaktım.

Sorun, burada oturup düşünmek dışında yapabileceğim hiçbir şeyin olmamasıydı. Bu yüzden her gün aklımdan olumlu düşünceler geçirmek için çabalıyor; bunları düşünürken kendime Gabriel'in döneceğini söylüyordum. Ve kendime bunun halen mümkün olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Halen başarabilirdi. Tek yapmam gereken iyimserliğimi kaybetmemekti.

Pekâlâ. Olumlu düşünceler, bir kez daha...

Öncelikle, etrafımdaki her şeye dikkat etmem gerekiyordu. Her yerde olumlu şeyler vardı ve her lanet gün aynı olumlu şeylere dikkatimi veriyordum.

Ağaçlar. Ağaçlar olumlu şeylerdi. Çoğu yüksek, oldukça düz ve kalındı. Ama yere devrilerek yosunlarla kaplanmış olanlar da vardı. Buradaki ağaçların çoğu yapraklı değil iğneliydi. İğnelerin rengi ne denli güneşe maruz kaldıklarına ve iğnenin yaşına bağlı olarak limon sarısından koyu siyaha dek değişiklik gösteriyordu. Buradaki ağaçları o kadar iyi tanıyordum ki gözlerimi kapatsam da onları görmeye devam edebilirdim. Ama gözlerimi çok uzun süre kapatmamaya çalışıyordum. Gözleriniz açıkken iyimserliğinizi korumak daha kolaydı.

Ağaçlardan sonra gökyüzüne bakıyordum. Bu da olumlu bir şeydi. Gökyüzü genellikle gündüzleri parlak bir mavi; geceleri ise açık siyahtı. Gökyüzünün rengini seviyordum. Bazen bulutlar oluyordu; görebildiğim kadarıyla büyük ve beyazlardı. Yağmuru getiren gri bulutlar değildi bunlar. Esasen doğuya doğru ilerliyorlardı. Burada rüzgâr yoktu: rüzgâr ormanın zeminine ulaşmıyordu.

Sırada ne vardı? Ah evet, kuşlar. Kuşlar olumlu, açgözlü, gürültülüydü... ya çene çalıyor ya da bir şeyler yi-

yorlardı sürekli. Bazıları tohum, bazıları böcek yiyordu. Ormanın tepesinde, yükseklerde uçan kargalar da vardı ama hiç alçalmıyorlardı. En azından bana yaklaşacak kadar alçalmıyorlardı. Karalardı. Kapkara. Makasla, kapkara elişî kâğıtlarından kesilmiş gibiydiler. Havada bir kartal görür müyüm diye de bakıyordum ama daha hiç görmemiştim. Babamı ve bir kartala dönüşerek beni takip edip etmediğini düşünmüştüm. Bu çok uzun zaman önce...

Dur!

Babam hakkında düşünmemem gerekiyordu. Onun hakkında düşünürken çok dikkatli olmak zorundaydım. Kesin kurallarım olmalıydı. Aksi takdirde olumsuz düşüncelere kaymam işten bile değildi.

O halde... etrafımdaki şeylere geri dönmeliydim. Nerede kalmıştım? Ağaçlar, gökyüzü, bulutlar ve kuşlardan bahsetmiştim. Ah evet, sessizlikler... çok fazla sessizlik. Devasa sessizlikler. Geceleri buraya çöken sessizlik Pasifik Okyanusu'nu doldurabilirdi. Bu sessizlikleri seviyordum. Burada tıslama da yoktu, elektriksel girişimler de. Hiçbir şey yoktu. Zihnim açıktı. Vadinin dibindeki nehri duymam gerektiğini düşünüyordum ama duyamıyordum. Ağaçlar sesi kesiyordu.

Sessizliklerden de bahsettiğime göre, sıra hareketlerdeydi. Şu ana dek hareket ettiğini gördüğüm şeyler şunlardı: küçük geyikler, onlardan birkaç tane görmüştüm. Sessiz, kahverengi, zarif ve biraz tedirginlerdi. Gri-kahverengi tavşanlar görmüştüm; onlar da sessizdi. Gri-kahverengi tarla fareleriyle, gri ve sessiz dağ sıçanları vardı. Ve sessiz, kara örümcekler; kara ve burnunuzun

dibine gelene dek sessiz ve sonrasında inanılmaz, hatta coşkulu ölçüde ses çıkaran sinekler; peygamber çiçeği mavisi, kaybolmuş, sessiz bir kelebek; kahverengi, sessiz olmayan ama ağaç dallarından orman zeminine düştüklerinde hafif bir ses çıkaran kozalaklar ve gene ağaçlardan düşen, kahverengi, kar taneleri kadar ses çıkaran çam iğneleri vardı.

Bunlar olumluydu: kelebekler, ağaçlar ve diğer şeyler.

Dikkatimi kendime de veriyordum. Ayaklarımda eskimiş çizmelerim vardı. Ağır, sert tabanları esnemişti. Kahverengi deri yüzeyi aşırı ölçüde yıpranmıştı ve sağ tekinin sökülmüş dikiş yerinden içeri su sızıyordu. Çuval gibi, rahat kot pantolonum paçavraya dönmüş haldeydi. Sol dizi yırtılmış, kalçaları aşınmış; bir zamanlar mavi olan rengi artık griye dönmüştü. Üzerinde toprak lekeleri ve ağaçlara tırmandığım için yeşil tonlu lekeler vardı. Kemerim: deriden kalın kemerimin pirinçten bir tokası vardı. Bu sağlam bir kemerdi. Tişört: bir zamanlar beyazken tişörtüm de artık gri renkteydi. Sağ tarafında bir delik açılmıştı. Ayrıca bitler tarafından kemirilmiş gibi kollarında da minik delikler vardı. Gerçi bitlenmiş olduğumu sanmıyordum. Çünkü kaşınmıyordum. Ama biraz kirliydim. Bazı günler yıkanıyordum. Özellikle de üzerimde kanla uyandığım zamanlarda. Kıyafetlerimde kan yoktu ki bunun bir anlamı vardı. Üzerimde kan olduğu zamanlarda çıplak uyan...

Kıyafetlere geri dön!

Nerede kalmıştım? Tişörtte sanırım. Tişörtümün üzerinde beni sıcak tutan kalın, yün gömleğim vardı. Yeşil, siyah ve kahverengi ekose deseni halen seçilebiliyordu.

Üzerinde üç siyah düğme kalmıştı. Sağ tarafında bir delik vardı. Sol kolu yırtılmıştı. Donum da, çorabım da yoktu. Gerçi bir zamanlar çorabım vardı ama onlara ne olduğunu bilmiyordum. Eskiden eldivenlerim de vardı. Boynuma sardığım şal sanırım çantamdaydı. Bin yıldır çantama bakmamıştım. Bir ara bunu yapmalıydım. Bu yapılması gereken bir şeydi. Eldivenlerim de orada olabilirdi.

Şimdi sıra neye gelmişti?

Kendi hakkımda biraz daha devam edebilirdim.

Ellerim felaket durumdaydı. Gerçekten öyleydi. Güneşten yanmış, buruşmuş, sertleşmişlerdi. Sağ bileğimdeki yara izleri o kadar çirkin görünüyordu ki, bakan birisi derimin eriyerek akıp gittiğini düşünebilirdi. Simsiyah tırnaklarımı yiye yiye bitirmiştim. Bir de dövme-ler vardı elbette. Sağ elimin serçe parmağında üç küçük ve sol elimin sırtında büyük bir dövme vardı. K 0.5. Yarı Kod dövmesiydi bu. Herkes kim olduğumu bilsin diye yapılmıştı: Yarı Kara Cadı. Ve bu dövmelerin gözden kaçma ihtimaline karşı, ayak bileğimle boynuma da (kişisel favorim buydu) birer dövme yapılmıştı.

Ama bunlar dövmeden ya da damgadan fazlasıydı: bu işaretler bir tür büyü de içeriyordu. Avcılar beni yakaladığı, yani Bay Wallend'in eline düştüğüm takdirde serçe parmağımı kesip bir cadı şişesinin içine atacaklardı. Bundan sonrasında tam anlamıyla onların kontrolünde olacaktım. Parmağımı bana işkence etmek için kullanabilecekleri gibi, şişeyi yakarak istedikleri anda beni öldürebilirlerdi de. Bunu yapacaklarını sanıyordum. Dövmeler, beni kontrol etmelerinin yoluydu. Bu dövmeleri beni babamı öldürmek zorunda bırakmak için kullanacaklardı.

Ama babamı asla öldürmeyecektim. Gerçi istesem bile onu öldüremezdim çünkü babam halen bildiğim en güçlü Kara Cadı'ydı ve ona kıyasla ben hiçbir şey değildim. Demek istediğim, iyi dövüşebilirdim ve hızlı koşabilirdim ama bunlar Marcus'a karşı yeterli olmaktan çok uzaktı.

Siktir! Bir kez daha onu düşünüyordum.

Vücudum hakkında düşünmeye geri dönmeliydim.

Bazen vücudum tuhaf şeyler yapıyordu. Vücudum değişiyordu. Bu durum hakkında daha çok düşünmeliydim. Vücudumun nasıl değiştiğini, neden değiştiğini ve her ne sikime değiştiğini öğrenmem gerekiyordu.

Ne olduğunu asla hatırlamasam da bunun gerçekleştiğini biliyordum çünkü çıplak uyanıyor ve kendimi daha az aç hissediyordum. Bazen rahatsızlandığım ve gece yediğim her neyse kustuğum oluyordu. Durmaksızın öğürdüğüm zamanlar da. Bunun nedeni belki de vücudumun yediğim şeyi kaldıramamasıydı ama bundan o kadar emin değildim. Esasen küçük hayvanları yediğimi sanıyordum. Onları yakaladığımı, avlandığımı hatırlamıyordum. Ama bunun olduğunu biliyordum çünkü kusmuğumun içinde küçük kemikler, kürklü deri parçaları ve kan oluyordu. Bir keresinde bir kuyruk bile görmüştüm kusmuğumda. Sanırım bir sıçanın kuyruğuydu bu. Bir tür hayvana dönüştüğümü biliyordum. Bu işin tek açıklaması bu olabilirdi. Babamla aynı yeteneğe sahiptim. Ama bu dönüşüme dair hiçbir şey hatırlamıyordum: ne dönüşümü, ne hayvan olduğum zaman dilimini, ne de geri insan oluşumu. Her şey bitip de uyandığım anın öncesine dair hiç ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Ve her seferinde çok uzun bir uykudan uyandığımı hissediyordum; sanırım bu

dönüşüm beni bitkin düşürüyordu.

Bir gece önce küçük bir geyik yakalamıştım. Bunu biliyordum çünkü yarısı yenmiş leşinin yanında uyanmıştım. Bu defa kusmamıştım. Sanırım midem buna alışıyordu. Gece açtım, deli gibi açtım. Ama uyandığımda değildim. Sanırım bu durum her şeye, çiğ ete bile alışabileceğinizi gösteriyordu. Ama halen doğru düzgün bir yemek için ölebilirdim. Hamburger, patates kızartması, yahni, püre, biftek ve Yorkshire pudingi. İnsan yemeği. Bir de turta. Kremalı tatlı!

Dikkatli ol!

Bulamayacağım şeyleri düşünmemek daha iyiydi; yoksa işler kötüye giderdi. Ne düşündüğüme dikkat etmeliydim. Olumsuz düşüncelere kaymamalıydim. Ve bugün iyimserliğimi korumada başarılı olduğumdan, diğer insanları düşünme iznini vererek kendimi ödüllendirebilirdim. Hatta babamı bile düşünebilirdim. Gene de onunla ilgili düşüncelerde aşırı ölçüde dikkatli olmalıydim.

Onunla karşılaştım. Marcus'la karşılaştım. Beni öldürmedi. Gerçi bunu yapacağını asla düşünmemiştim ama şöhretini hesaba katacak olursak, her şey olabilirdi.

Çocukluğumun büyük kısmını Marcus'un umrunda bile olmadığımı inanarak geçirmiştim ama bütün bu zaman boyunca ben nasıl onu düşündüysem, aslında onun da beni düşündüğü ortaya çıkmıştı. Bana yardım etmeyi planlamıştı. Beni aramıştı. Benim için zamanı durdurmuştu ki, onun için bile bunun kolay bir şey olduğunu sanmıyordum. Bağış törenimi gerçekleştirerek, kanını içmeme müsaade etmiş ve bana üç armağanımı vermişti. Bana verdiği altın yüzük, kendi yüzüğü, halen parma-

ğımdaydı. Yüzüğü parmağımda döndürüyor, dudaklarıma götürüyor; ağırlığını hissederek, metalik tadını alıyordum. Babamın vücudumdan çıkardığı kurşun –Avcıların büyülu kurşunu– cebimdeydi. Bazen onu da elime alıyordum ama Avcılara ait bu kurşuna sahip olmaktan hoşlandığımdan emin değildim. Ve babamın bana verdiği üçüncü armağan olan kendi hayatıma da halen sahiptim. Aslında hayatımı bana bağışlamış olmasının armağandan sayılıp sayılamayacağını bilemiyordum; somut olmayan bir armağan verilebildiğini hiç duymamıştım. Ama bunu veren Marcus olduğundan, ne yaptığını bildiğini sanıyordum.

Hayatta olmamın nedeni babamdı. Yetişkin bir cadı olarak yeteneğime sahip olmamı sağlayan babamdı ve benim yeteneğim de onunkiyle aynı olmuştu. Cadıların çoğu bağış törenlerinin ardından yeteneklerinin ne olduğunu bulmakta zorlanırdı; bunu çözebilmek için bazen bir yıldan uzun süre uğraştıkları olurdu. Ama ben bunun için hiç zaman harcamak zorunda kalmamıştım. Yeteneğim beni bulmuştu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. En iyisi başka bir şey düşünmekti...

Ailem de düşünebileceğim olumlu şeylerden biriydi. Ailem hakkında düşünürken genellikle kötümserliğe kapılmıyordum. Halen Arran'ı özliyordum ama bu özlem, Celia'nın esiri olduğum zamanlardaki kadar baskın değildi. Celia'nın beni kapattığı kafeste geçirdiğim ilk haftalarda Arran'ı çok özlemiştim. Ama bu yıllar... sanırım iki yıl önceydi. Meclis beni on beşinci doğum günümünden birkaç gün önce, Arran'ın bağış töreninin hemen öncesinde kaçırmıştı. Evet, bunun üzerinden iki yıldan uzun

bir süre geçmişti ama Arran'ın da Deborah'nın da iyi olduğunu biliyordum en azından. Melez arkadaşım Ellen, Arran'la görüşmüş, ona bir fotoğrafımı göstermiş ve ben de Ellen'ın çektiği videoyu izleyip, Arran'ın mesajını dinlemiştim. Ama kardeşlerimin bensiz daha iyi durumda olacaklarını biliyordum. Bir daha onları asla göremeyecektim ama bu çok dert değildi. Çünkü hayatta olduğumu, kaçtığımı ve özgürlüğüme kavuştuğumu biliyorlardı. Şu anda yaptığım şey iyimser olmaktı ve bu olumlu bir şeydi çünkü sevdiğim insanlardan ne kadar uzakta olursam onlar için o kadar iyiydi.

Bazen mağaranın ağzında oturuyor, bazen de uzanarak bir süre uyuyordum. Ama uykumun çok düzgün olduğunu söyleyemezdin ve genel olarak, etrafı daha iyi görebildiğim ağacımda beklerken kendimi daha iyi hissediyordum. Bulduğum dağ yamacı epey dik olduğundan kimse buralarda gezintiye çıkmaya heveslenmezdi. Ama asla bilemezsiniz. Ve Avcılar avlanmayı bilirdi. Avcıları çok fazla düşünmemeye çalışsam da, onlar yokmuş gibi davranmak mantıklı değildi. Her neyse, ağacımda oturuyor ve hava karanlıkken, eski günleri düşünmek için kendime izin veriyordum. Meclis tarafından kaçırıldığım, Celia tarafından bir kafeste tutulduğum günlerden öncesini.

En sevdiğim hatıram, ninemin evinin yakınlarındaki ormanda Arran'la saklambaç oynadığımız gündü. Bir ağaca saklanmıştım ve Arran en sonunda nerede olduğumu gördüğünde ağaca tırmanmaya başlamıştı. Ama ben de yukarıdaki daha ince dallara doğru tırmanmaya devam etmiştim. Arran artık durmam için yalvardığında, geri dönerek onun yanına oturmıştım. Tam da şim-

di olduğu gibi. Ona yaslanmıştım; bacaklarımızı daldan aşağı sarkıtmıştık. Arran’la bir kez daha bu şekilde yan yana oturmak, vücuda değen vücudunun sıcaklığını hissetmek için çok şey verirdim. Göğsünün kıpırtısından gülümsediğini anlamak, nefesini duymak, beni saran kolunu hissetmek için.

Ama böyle şeyleri çok fazla düşünmemeliydim. Sahip olamayacağım şeyleri düşünmemeliydim.

Arıları, çizmeleri, tavukları ve mutfağının çamurlu zeminiyle, ninemi de düşünüyordum. Ninemi en son, Meclis beni kaçırdığında görmüştüm. Meclis binasındaaydık ve Celia’nın, “hocam ve gardiyanım” olacağı açıklanmıştı. Celia’yı da ilk kez o gün görmüştüm. Beni felç eden yeteneğini, yani kafamın içinde çıkardığı sesi de ilk kez o gün duymuştum. Bunun üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Celia beni çıkardığı sesle yere yıktıktan sonra, felç olmuş bedenimi dışarı taşırlarken, son kez nineme bakmıştım. Çok yaşlı ve korku içinde görünüyordu. Değerlendirmelerimin yapıldığı odanın ortasında yapayalnız duruyordu. şimdi geriye dönüp baktığımda, ninemin beni bir daha göremeyeceğini bildiğini düşünüyordum. Celia bana onun öldüğünü söylemişti. Anneme yaptıkları gibi, Meclis’in ninemi de intihar etmeye zorladığını biliyorum.

şimdi bildiğim...

Bu da neydi?

Ayak sesleri! Gece!

Adrenalinim yükselmişti.

Kendini kontrol et! Dinle!

Çok gürültülü olmayan ayak sesleri. Bir Avcı’ya ait olacak kadar sessiz.

Yavaşça başımı çevirdim. Hiçbir şey göremiyordum. Bulutların oluşturduğu örtü kalındı ve ormanda bulunduğum yere ayışığı ulaşmıyordu.

Gene ayak sesleri. Gene adrenalin.

Siktir! Hissettiğim şey adrenalinden fazlasıydı. İçimdeki hayvanın kıpırdandığını hissediyordum.

Ve onu gördüm. Küçük bir geyik. Tedirgin.

İçimdeki hayvan dışarı çıkmak istiyordu. Hayvan kontrolü ele geçirmek istiyordu.

Sakin! Sakin! Yavaşça nefes al. Nefeslerini say.

Bir. Yavaşça nefes al, yavaşça nefes ver.

İki. Yavaşça nefes al, nefesini tut ve yavaşça geri ver.

Üç. Yavaşça nefes al –bunu kanımda hissedebiliyordum artık, kanım alev almak üzereymiş gibiydi– ve yavaşça geri ver.

Dört. Yavaşça nefes al... bu içimdeki hayvandı. Bu, dönüşmemeye neden olan şey her neyse, oydu.

Geyik uzaklaşarak, karanlığın içinde kayboldu. Ama ben buradaydım, insan halindeydim ve geyik de ölmemişti. Yeteneğimi kontrol edebilmiştim. En azından durdurabilmiştim. Durdurabildiğime göre, belki gerektiğinde canlandırabilirdim de.

Sırıtiyordum. Haftalardır ilk kez, bir şey hakkında gerçekten iyimser hissediyordum kendimi.

Bugün iyi iş çıkarmıştım, listelere bağlı kalmıştım, olumsuz tarafa çok kaymamıştım. Kendimi iyi düşüncelerle, özel durumlar için sakladığım bazı şeylerle ödüllendirebilirdim. En sevdiklerim, Annalise’le ilgili olanlardı. Ve hatırladığım...

ben ve annalise

Kumtaşından kayalığın üzerine oturmuş; ayaklarımızı aşağı sarkıtmıştık. Annalise on beş, bense yalnızca on dört yaşındaydım. Bacaklarımız yakın olmasına rağmen birbirine değmiyordu. Sonbaharın son günleriydi. Son iki aydır haftada bir burada buluşuyorduk. Bu zaman içinde yalnızca tek bir kere birbirimize dokunmuştuk. Buraya geldiğimiz ikinci seferde olmuştu bu. Elini tutup öpmüştüm. Bunu yaptığımı halen inanamıyordum. Sanırım aklım başımdan uçmuştu. Şimdi bunu sürekli –bu dediğimde ciddiym, *sürekli*– düşünüyor ve böyle bir şeyi bir kez daha yaptığımı gözlerimin önüne getiremiyordum. Annalise’le konuşuyor, tırmanıyor, etrafta koşturuyorduk ama birbirimizi kovaladığımız zamanlarda bile asla onu yakalayamıyordum. Yaklaştım da bunu yapamıyordum. Onun da beni yakalamasına asla izin vermiyordum.

Annalise bacaklarını sallıyordu. Gri okul eteği temiz, ütülüydü. Bacaklarının teni pürüzsüz ve hafif yanıktı. Dizlerinin üzerinde kalan tüyler incecik ve sarıydı. Ba-

cağım onunkinden birkaç milimetre mesafede olmasına rağmen daha fazla yaklaşılamayacağımı biliyordum. Başımı çevirip başka bir tarafa bakmak için kendimi zorluyordum.

Oturduğumuz tepe oldukça dik olduğundan, aşağı inmek uzun bir atlayış gerektiriyordu. Ama kumlu zeminin yumuşaklığı bu atlayışı yapılabilir kılıyordu. Birbirleriyle çene çalıyor, dedikodu yapıyorlarmış gibi, ağaçların en üst dalları hareket edip hışırıyordu; yapraklar küçük çeteler halinde yere düşüyordu. Bize doğru uçuşan yaprakları gördüğümde, henüz yerinden fırlamadan önce Annalise'in yapraklardan birini yakalamayı deneyeceğini anladım. Tepenin ucundan önce elini, ardından kolunu ve en sonunda bütün vücudunu uzattı. Uca gereğinden fazla yaklaşmış olsa da, aşağı düşse bile ciddi şekilde yaranalmazdı. Ama belki de onu tutsam daha iyi olurdu. Gene de yerimden kıpırdamadım. Annalise kahkahalar atarak daha da ileri uzandı ve yaprağı yakalarken aynı anda koluma tutundu. Buna rağmen ona dokunmadım. Güvenli bir şekilde geriye gelmesi için kolumu çektim ama yine ona dokunmadım.

Annalise yaprağı yakalamıştı. Huş ağacından düşmüş, üçgen şeklinde, küçük, kahverengi bir yapraktı bu. Yaprağı sapından tutarak yüzümün önünde çevirdi.

“Yakaladım. Yardımın olmadan! Neredeyse düşecektim.”

“Üstesinden geleceğini biliyordum.”

“Öyle mi?” Yaprağı tek bir kere burnuma çarptığında, parmakları dudaklarıma yaklaştı. Başımı geri çekerek ondan uzaklaştım.

“Bu senin için. Al.”

“Bu yalnızca bir yaprak. Etrafta çok var.”

“Elini uzat. Bu özel bir yaprak. Kendimi ciddi bir tehlikeye atarak, senin için yakaladığım bir yaprak bu.”

Elimi uzattım; yaprağı istiyordum.

Yaprağı avcuma bıraktı.

“Asla teşekkür etmezsin sen, değil mi?”

Bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim.

“Ve bana asla dokunmuyorsun.”

Omuz silktim. Aramızdaki her bir milimetreyi nasıl düşündüğümü ona söyleyemezdim. “Yaprağı saklayacağım,” dedim. Ve tepeden aşağı atladım.

Atlamıştım atlamasına ama şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. Onun da arkamdan atlayacağını ummuştum. Başımı yukarı kaldırıp, “Başka bir şeyler hakkında konuşabilir miyiz?” dedim.

“Geri yukarı çıkıp nazik bir şekilde sorarsan neden olmasın?”

Gösteriş yapmak istediğimden elimden geldiğince hızlı bir şekilde tepeyi geri tırmandım. Ama ona yaklaştığımda olduğum yerde durdum. Normalde tepeye çıktığım noktada oturup yolumu kapatmıştı. Sol tarafta kalan daha zorlu bir güzergâh vardı. Biraz aşağı kayıp sola geçtikten sonra yeniden yukarı tırmandım. Ama bu defa da burada oturmuştu.

“Selam,” dedi, bana doğru eğilip gülümseyerek.

Yukarı çıkmanın tek yolu Annalise’in üzerinden geçmekti. “Affedersin,” dedim. “Geçmeme izin verecek misin?”

Başını iki yana salladı.

“*Lütfen* desem?”

Bir kez daha başını iki yana sallarken, yüzünde koca-

man bir gülümseme vardı. “Sert bir Yarı Kod için aslında o kadar da sert değilmişsin.”

“Lütfen, Annalise.” Çok sıkı tutunmamıştım; parmaklarım şimdiden uyuşmaya başlamıştı ve bastığım yerde ayağımın kaydığını hissedebiliyordum. Burada çok uzun süre duramazdım.

“Okuldan nasıl atıldığını anlayamıyorum. Aslında çok çekingen bir çocukmuşsun sen.” Bunu öğretmenlerin ses tonuyla söylemişti.

“Çekingen filan değilim.”

Sırıtarak bana doğru eğildi. “Olmadığını kanıtla o zaman.”

Aşağı atlamam ya da onun üzerinden yukarı çıkmam gerekiyordu. Bunlardan birini bir an önce yapmak zorundaydım çünkü üzerine bindirdiğim ağırlık yüzünden sağ bacağım titremeye başlamıştı bile. Elimini bacağının sağ tarafına koyabildiğim takdirde üzerinden tırmanabileceğimi sanıyordum ama bir şekilde onun kucağına...

“Erkek kardeşlerime senin nasıl da tırsak bir çocuk olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum,” diyerek dalga geçmeye devam etti benimle. Başımı kaldırarak yüzüne baktım. Bana takıldığının farkında olmama rağmen, herhangi bir konuda erkek kardeşleriyle konuşmasının düşüncesi bile beni kızdırmaya yetiyordu. Yüzümdeki ifadeyi gördüğü anda gülümsemesi silinmişti. Tutunduğum kaya parçasını bırakarak havada döndüm ve yere indim. “Nathan!” diye seslendi Annalise. “Üzgünüm! Böyle bir şey söylememe...” O da her zamanki zarif ve sessiz tarzıyla yanıma atladı. “Böyle bir şey söylememeliydim. Aptallık ettim.”

“Seninle buluştuğumuzu öğrenirlerse...”

“Onlara hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyorsun. Bu aptalca bir şakaydı, o kadar.”

Aşırı tepki vererek günü mahvettiğimi fark ettiğimden, çizmelerimi kumların içinde sürüyerek, “Biliyorum,” dedim. Yeniden eğlenmemizi istiyordum. Ona gülümse dim. “Kimseye pısıırığın teki olduğumu söyleme, tamam mı? Ben de kimseye senin nasıl bir baş belası olduğundan bahsetmem.”

“Ben? Ben mi baş belasıyım yani?” Yeniden sırtıtmaya başlamıştı; o da kumların içinde ayaklarını sürüyordu. Ardından, kumluk zeminde ayağının ucuyla uzun bir çizgi çizerek, “Baş belasının bu nokta...” dedi, topuğunu çizginin bir ucuna saplayıp. “Ve hoş, nazik, çekingenin de bu nokta olduğu bir çizelgede,” diye ekledi, çizginin diğer ucuna yürüyüp bana bakarak. “Neredeyim ben?”

Kendi kendime, “Annalise, Annalise, Annalise,” diye mırıldanarak çizgi boyunca bir ileri bir geri yürümeye başladım. Çekingen uca yakın bir noktada durduktan sonra, diğer uca hafifçe kaydım. Ardından baş belası ucuna kaymaya devam ettim.

“Ha!” dedi.

“Benim için oldukça kötüsün.”

“Eh, okuldaki arkadaşlarımla çoğu beni buraya koyardı,” diye homurdanarak, çizginin çekingen ucunun yakınında bir noktaya sıçradı.

“Bütün okul arkadaşların fersiz,” dedim.

“Fersiz olsalar da tatlı bir kızı gördüklerinde tanıyabiliyorlar.”

“Peki bu arkadaşların beni nereye koyardı?”

Ben önünden çekilirken, Annalise de çizgi boyunca bir ileri bir geri yürüdükten sonra, neredeyse az önce durduğum, baş belası ucuna yakın bir noktada durdu.

“Peki erkek kardeşlerlerin? Onlar beni nereye koyardı?”

Anlık bir kararsızlığın ardından, çizginin bela ucunu da geçip tepenin sırtına dek yürüdü. “Milleti dövdüğünden, okuldaki fersiz çocuklar senden fena tırsıyor. Okulda kötü bir şöhrete sahipsin ama seni çoğu zaman sınıfta sessizce otururken gördüklerinden, kendi haline bıraktıkları sürece senin de onlara bulaşmayacağını anladılar.”

“Ama erkek kardeşlerin bunu bir türlü anlayamadı. Demek istediğim, beni kendi halime bırakmaları gerektiğini.”

“Hayır. Ama onlar da senden korkuyordu.”

“Beni dövdüler! Beni bayılttılar.”

“Önce sen onları dövdün! Ama bundan daha fazlası söz konusu.” Tereddüt içinde duraksadığı anın ardından, “Bu sensin,” dedi. “Ya da baban gibisin. Her şey dönüp dolaşıp Marcus’a geliyor. Ondan korkuyorlar. Herkes ondan korkuyor.”

Elbette dediklerinde haklıydı. Ama Marcus bir anda belirlip, karıştığım kavgalarda bana arka çıkacak değildi ya.

“Sen de ondan korkuyor musun?” diye sordu Annalise.

Emin değildim; sonuçta o benim babamdı. Tehlikeli, ölüm saçan biriydi belki ama halen benim babamdı. Onunla bir araya gelmek istiyordum. Ondan korkuyor olsaydım böyle bir şey istemezdim. “Sana herkesten daha çok güveniyorum, Annalise. Ama Meclis onun hakkında konuştuğumu duyarsa, onun hakkında ne hissettiğimi duyarsa... Onun hakkında konuşamam. Bunu biliyorsun.”

“Üzgünüm. Böyle bir şey sormamalıydım.”

“Ama sana asıl kimlerden korktuğumu söyleyeyim: Meclis’ten. Ve erkek kardeşlerinden. Eğer...” Devam etmedim. Annalise’in erkek kardeşleri buluştuğumuzu öğrendiği takdirde ikimizin de başı ciddi belaya girerdi.

“Biliyorum,” dedi Annalise. “Olabilecek en kötü, en berbat aileye sahibim.”

“Benim ailem seninkinden biraz daha berbat olabilir sanırım.”

“O kadar da değil. En azından senin Deborah ve Arran’ın var. Sayıları az da olsa hayatında güzel insanlar var. Benim hayatımda ise yok. Demek istediğim, Niall yanında olmadığı zamanlarda Connor fena değildir ama...”

“O ailede güzel olan *sensin*,” dedim.

Annalise buna gülümsese de, ona bakarken ne denli mutsuz ve yalnız göründüğünü fark ettim. Dediği gibi, Arran, Deborah ve nineme sahip olduğum için çok şanslıydım. Hiçbir şey düşünmeden elini tuttum. Ona dokunuyordum! Buna şaşırmıştım ama öyle ya da böyle bu oluyordu ve bunun üzerine çok fazla düşünmek istemiyordum. Ellerimiz az çok aynı boyuttaydı; benimkisi daha genişken, onun parmakları daha uzun ve inceydi. Yumuşak teni, benimki gibi toz toprak değil, normal ten rengindeydi.

“Ellerini nasıl bu kadar temiz tutabiliyorsun?” Elini evirip çevirerek, yavaş ve dikkatli bir şekilde incelemeye başlamıştım. “Benim üstüm başım toprakla kaplanmışken, ne ellerinde ne de vücudunun başka bir yerinde tek bir kum tanesi bile yok.”

“Ben bir kıyım. İnanılmaz şeyler, oğlanların ancak ha-

yalini kurabileceği şeyler yapabilmemizle tanınırız.” Sesi gibi eli de hafifçe titriyordu.

Artık korkmaya başlamış olsam da durmayacaktım. Parmağımı havada tutmaya devam ettiği elinin etrafında gezdirdim. Başparmağının üzerine çıktıktan sonra, başparmağı ile işaret parmağının arasına indim. Ardından işaret parmağına çıktım ve bu şekilde devam ederek serçe parmağına dek ulaşım bileğine indim.

“Nezaketin beni her seferinde şaşırtıyor,” dedi. “Bazen çizginin bela ucundan o kadar uzaktasın ki.”

Bir şey söylemek istesem de o anda kulağa doğru gelecek hiçbir şey düşünemedim.

“Gene sessizleştin,” dedi.

“Sessiz olmanın nesi yanlış?”

“Yanlış bir tarafı yok sanırım. Sana yakışıyor.” Benim yaptığım gibi, şimdi de o parmağını elimin etrafında gezdirmeye başlamıştı. “Ama bazen ne düşündüğünü merak ediyorum.” Parmağını elimde ilerletmeye devam etti. “Ne düşünüyorsun?”

Parmağını elimde gezdirmesinden hoşlandığımı düşünüyordum. Bu güzel bir his veriyordu. Söylemem gereken bu muydu? Bilmiyordum. “Ben... sen...” diyebildim yalnızca.

Başını eğerek bana baktı. “Yüzünü saklamaya çalışıyorsun,” dedi yakınlıkla. “Yüzün mü kızardı yoksa?”

“Hayır!”

Parmağını çenemin ucuna koyup, başımı kendisine doğru çevirdi.

Biraz ateş bastığını hissetsem de yüzümün kızardığını sanmıyordum.

“Çok tatlısın,” dedi.

Tatlı!

“Ben de belanın teki olduğumu sanıyordum.”

Buna kıkırdadı. “Tatlı ve yavaşsın. Beni asla yakalayamazsın.”

Annalise koşmaya başladığında ben de peşinden fırladım. Ve o gün ilk kez onu yakaladım.

karanlık taraf

Geceyarısını geçmiş olmalıydı. Bir gün daha geçip gitmişti işte. Olumlu düşüncelerle geçen bir gün daha. Annalise hakkında düşünerek geçen ama ona yardımcı olmak için bir adım bile atamadığım bir gün daha. Bir ağacın altında oturup Gabriel'i beklediğim ve onun gelmediği bir gün daha. Uyumaya çalışsam iyi olurdu ama yorgun değildim. Geceleri nadiren yorgun hissediyordum. Aksine, geceleri daha da canlanıyormuş gibiydim. Karanlık tarafa biraz daha yaklaşıyormuş gibi.

Bazı listeler çıkarabilir ya da Celia'nın bana öğrettiği şeyler –bıçakla veya yalnızca ellerimi kullanarak birini nasıl öldürebileceğim– üzerine düşünebilirdim. Bunlar çok keyifli konulardı gerçekten. Belki de gerçekler üzerine düşünebilirdim. Bu açıdan ailem harika bir kaynaktı. Yalnızca ailemi oluşturanların isimlerini de sıralayabilirdim aklımda: Harrow, Titus, Gaunt, Darius, Leo, Castor, Maximilian, Massimo, Axel, Marcus, Nathan. Harrow, Titus, Gaunt, Darius...”

Elbette bu liste insanın aklına biraz depresif düşünceler getiriyordu ve depresif şeyler düşünmemem gerekiyordu. Ama ailemin tamamının Avcılar tarafından öldürülmüş ya da Meclis tarafından işkenceden geçirilmiş olmasının suçlusu ben değildim. Gerçi Marcus ölmemişti. En azından bildiğim kadarıyla hayattaydı, iyi durumdaydı ve nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Ve beni bulmuş, hayatımı kurtarmış, bağış törenimi gerçekleştirmişti. Ama bunun sonrasında gene gitmiş *ve bütün hayatım boyunca olduğu gibi, beni gene yalnız bırakmıştı.*

Kendi başıma gayet iyi götürdüğümü söylemişti. *Klasik mazeret!*

Olumsuz şeyler düşünmemeliydim. *Lanet olası olumlu düşüncelere* tutunmalıyım.

Siktir! Kendimi kötü bir ruh halinde hissediyordum.

Daha çok bellek testi gerçekleştirmeliydim. Evet, babamın diğer cadılardan çaldığı bütün yetenekleri sıralayabilirdim. Yediği her kalbe karşılık elde ettiği bütün yetenekleri. Ve bu adam, bu katil, bu PSİKOPAT, karşıma oturmuş, benimle konuşmuş ve bana üç armağanımı vermişti. Ondan nefret edemezdim ve ondan korkmuyordum. Ben... ben ona hayran kalmıştım. Bu olumlu bir şeydi, değil mi? İnsanın babasına hayran kalması? Psikopat olsa da... O gerçekten psikopat mıydı? Bilmiyordum. Tanımın ne olduğunu bilmiyordum. Klinik olarak psikopat ilan edilmek için, öldürdüğünüz insanların kalbini yediğiniz bir süreçte ne kadar ilerlemenizin gerektiğini bilemiyordum.

Yeniden tırnaklarımı kemiriyordum. Kemirecek tırnağım da pek kalmamıştı aslında.

İşte buradaydım. Bir ağaç dalına oturmuş, tırnaklarımı yiyordum. Nathan, Marcus'un oğlu, babasını öldürmesi beklenen çocuk. Asla babasının canını yakamayacağını kanıtlamak için Fairborn'u babasına getirmeye çalışan ama yolda bıçağı kaybeden çocuk. Marcus'a karşı dövüşte bir saniye bile ayakta kalamayacağımı bilmeme rağmen, herkes onu öldürebileceğimi düşünüyor, herkes onu öldürmemi istiyordu. Benden bunu yapmamı isteyen Wallend denilen adamdan ve Ak Cadılardan kaçıp Mercury'yi bulduğumda ne olmuştu peki? Mercury de babamı öldürmemi istemişti.

Siktir! Daha olumlu şeyler düşünmeliydim.

Yeniden Annalise hakkında düşünmeliydim. Kafes-
teyken de onu düşünürdüm. Onunla ilgili fantaziler kuarar, ona dokunduğumu, seviştiğimizi filan hayal ederdim. Gerçi kimseyle sevişmiş, hatta yiyişmiş bile değildim. Annalise'in elini son kez tuttuğum yer Mercury'nin kulübesinin çatısı olmuştu. Ve her şey birdenbire boka sarmış; rüzgâr beni olduğum yerde tutarken, Mercury Annalise'i çimenlere çekmişti. Çimenlerin üzerinde Annalise'in vücudunu, nefes almak için çabalarken göğsünün nasıl inip kalktığını ve acı verici son bir girişimin ardından nasıl kıpırtısız kaldığını hatırlıyordum. Bunları hatırlamaktan nefret ediyordum. Son kez nefes almaya çalıştığı o çaresiz andan nefret ediyordum.

Konu nefret etmekten açılmışken, bu konu üzerine sağlam bir liste çıkarabilirdim. Öncelikle sevgili üvey kız kardeşim Jessica vardı elbette. Doğduğum günden itibaren benden nefret etmişti ve bu zehirli nefretinin karşılığını ben de fazlasıyla vermiştim. Jessica'nın sevgilisi,

Avcıların lideri Clay'i de unutmamalıydım. Bu vahşi ve kibirli adamın nesinden nefret etmeyecektim? Ve bir diğ er vahşi, Annalise'in ağ abeyi Kieran O'Brien vardı. Bir zamanlar nefret listemin tepesinde yer alan Kieran, son zamanlarda üçüncü sıraya düş müştü. Listemin ikinci sırasında Meclis üyesi Soul O'Brien yer alıyordu. Soul bana üç armağanımı kendisinin vermek istediğini söylemişti ve dürüst olmak gerekirse, bu beni bir kafeste tutmasından bile daha korkutucu bir düşünceydi. O da bir tür psikopat olabilirdi. Ve psikopatlardan bahsetmişken, nefret listemin *numero uno*'su Bay Wallend'di. Bu, benim üzerimde bir laboratuvar sıçanıymışım gibi çalışan Ak Cadı'ydı. Vücuduma döv meleri yapan bu herifti. Her şeyden çok bu döv melerden nefret ediyordum.

Bu olumluydu!

Listemde Celia yer almıyordu. Artık Celia'dan nefret etmiyordum ve sanırım bu iyi bir şeydi. Sonuçta, neredeyse beni iki yıl boyunca kafeste tutan kadından nefret etmemek olumlu bir şey olmalıydı. Buna emindim. Diğer taraftan, bu durum belki de yaşadığım deneyimin beni mahvettiğini gösteriyordu. Bilemiyordum. Ama Celia listemde değildi.

Mercury de değildi. Mercury bende nefret uyandırmıyordu. Havadan nefret etmek gibi olurdu bu.

Mercury, babamın kellesini ya da kalbini kendisine getirdiğim takdirde Annalise'i serbest bırakacağını söylemişti. Ona ne kelle ne kalp götürecektim. Ama bir şekilde Mercury'ye ulaşmanın ve Annalise'in üzerindeki büyü yü kırarak onunla birlikte kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu kulağa çok zor ve tehlikeli gelse de bir planım

vardı. Bu da bir başka olumlu şeydi. Tek sorun bu planın gerçekten çok saçma ve aptalca olmasıydı. Hayatta işe yaramazdı. Ve Mercury beni öldürecekti elbette.

Siktir! Bu konuda endişe etmemeliydim. En nihayetinde, *herkes bir gün ölecekti*.

Zaten şu anki planımla ilgili yeterince soruna sahiptim. Bir aydan daha uzun süredir buradaydım ve olumlu bir senaryo kurmakta gerçekten zorlanıyordum. Olumlu senaryodan kastım, Gabriel'in buraya gelememesinin nedeninin Avcılar tarafından öldürülmüş ya da esir edilmiş olması değil, kocaman bir yatakta uzanmış, kruvasan yiyerek sevdiği bir kitabı okumakla meşgul olmasıydı.

Gabriel'i yakaladıılarsa onu işkenceden geçirmiş olabilirlerdi. Bu durumda Gabriel her şeyi anlatmak zorunda kalmış olabilirdi. Benim hakkımda ve kendi hakkında her şeyi. Fairborn, Annalise ve en önemlisi beni nerede bulacakları, buluşmak için sözleşmiş olduğumuz mağara hakkında her şeyi. İşkence altında ben de bunları söylemek zorunda kalacağımdan, Gabriel de söylerdi. Bunun utanılacak bir tarafı yoktu. Meclis'in cezalandırarak işkenceden geçirdiği herkes en sonunda direncini yitirirdi. Kimse bir aydan daha uzun süre dayanamazdı. Ama Avcılar buraya gelmemiştii. Gerçi Gabriel de gelmemiştii. Bunun anlamı onun öldüğüydü. Fairborn'u çaldığımız gece Avcılar tarafından vurulmuş olmalıydı. Beni kurtarmaya çalışırken öldürülmüştü. Bense burada bir ağaç dalına tünemiş, olumlu düşünmeye çalışıyordum.

Biraz düşündüğünüzde, olumlu düşünmek gayet hastalıklı bir durumdu.

bekleyişin sonu

Mercury'nin kulübesine ulaştığımda hava aydınlanmak üzereydi. Babam bana üç armağanımı verdikten sonra buradan kaçmıştım çünkü Avcılar peşimdeydi. O zamandan bu yana buraya üçüncü gelişimdi. Bu defa onlar beni değil, ben onları izliyordum.

Buraya ilk dönüşüm iki hafta önce olmuştu ve tek bir Avcının bile peşime düşmediğinden emin olarak ayrılmıştım. Hızlı kızı öldürmüş; diğerlerini de atlatmıştım. Buraya geri dönmemi beklemediklerinden oldukça emindim. Sonuçta, geriye dönmem için hiçbir neden olmadığı gibi, bu aptalca denecek ölçüde tehlikeli bir girişimdi. Bu açıdan bir değerlendirme yaptığımda, kulübede çok fazla Avcı olmasını beklemiyordum. Ama yanılmıştım! On iki Avcı birden vardı. Sanırım Mercury'nin yerini bulmaya çalışırken kulübeyi üs olarak kullanıyorlardı. Mercury'nin asıl evine geçmek için kullandığı büyülü bir geçit vardı havada. Bu, Gabriel'le birlikte Cenevre'deki evden kulübeye gelmek için kullandığımız türden bir ge-

çitti. Babam, Avcıların bu geçitleri saptamış olabileceğini söylemişti. Bu durumda, Mercury asıl evine ulaşılan geçidi yok etmişti ya da Avcılar geçidi bulmuş ve bu geçitten Mercury'ye ulaşarak onu öldürmüşlerdi. Mercury öldüğü takdirde, Annalise'e ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Mercury umursamaz, yavaş ya da zayıf biri değildi. Onun geçidi yok ettiğini ve izini kaybettirdiğini düşünüyordum. Yani bu vadi benim için olduğu kadar Avcılar için de bir çıkmaz sokağa dönüşmüş olabilirdi.

Kulübeye geri döndüğüm ilk sefer, Clay buradaydı. Canının sıkkın olduğu, ona buna bağırmasından anlaşıyordu. Jessica da onunla birlikteydi. Alnından başlayıp burnuna ve oradan yanağına uzanan bir yara izi vardı yüzünde. Bu keşiği ben, daha doğrusu Fairborn açmıştı. Ama Clay bunu umursamıyordu belli ki; Jessica'yla birlikte halen bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Onları izlerken, Jessica'yı kucaklayarak burnunun ucunu öpmüştü. Bir başka anda ise, Clay ormanın sınırına yaklaşarak, ellerini kalçalarına koyup bacaklarını açarak durmuştu. Dümdüz bana bakıyormuş gibiydi. Çok iyi gizlenmiş olduğundan beni göremeyeceğini bilsem de, ortaya çıkmamı bekliyordu sanki.

Kulübeye bir kez daha bir hafta önce gelmiştim. Bu defa yalnızca altı Avcı vardı ve Clay'in de onlardan biri olduğunu tahmin ediyordum. Geri döneceğimi bildiğini düşünsem de, Clay yoktu bu defa. Onun yerine Kieran'ı görmenin şerefine nail oldum. Ve bu kez farklı bir hava vardı. Kulübede kalan Avcılar güneşleniyor, kahkahalar atıyor, etrafta takılıyorlardı. Bir tatil kampı gibiydi ama bunlar Avcı'ydı ve Avcılar asla tatil yapmazdı. Her

halükârda, adı-lazım-değilin çocuğunun gelmesini beklemelikleri açıkça ortadaydı.

Kieran'ı inceledim. Belinin üstü çıplaktı; saçları güneşin altında durmaktan hafifçe sararmış ve yüzü yanmıştı. Devasa, kaslı bir vücudu vardı. Neredeyse Clay kadar cüsseliydi. Kütükler, tırmanma kafesleri, halatlar ve altından süründükleri bir ağla kendileri için bir engelli koşu parkuru kurmuşlardı. Cüssesine rağmen, grubun her zaman en hızlısı olan Kieran, yavaş kaldıkları için diğerleriyle dalga geçiyordu. Eşli idmana sıra geldiğinde kızların acemi olduğunu anladım. Kieran'ın eşi olan kız iyi olsa da, Kieran mükemmel durumdaydı. Gene de teke tekte onu indirebileceğimi düşünüyordum. Ama yeteneği sayesinde görünmez olabildiğinden bu sandığımdan çok daha zor olabilirdi. Avcı kızlardan biri elleriyle ateş yakabiliyor, bir diğeri ise ellerinden yıldırım gönderebiliyordu. Ama bu ikisi de epey zayıf yeteneklerdi. Kieran'ın eşinin ya da diğer kızların nasıl yeteneklere sahip olduğunu ise anlayamamıştım.

Avcılar genellikle kadınlardan seçilse de, aralarında az sayıda yetenekli erkek cadı da oluyordu. Meclis yalnızca en güçlü ve en formda cadıları Avcı seçiyor ve erkeklerle erkeklerle, kadınları da kadınlarla ortak yapıyorlardı. Daha önce İngiliz olmayan Avcı olduğunu duymasam da, buradaki kızlardan ikisi kesinlikle İngiliz değildi. Arada sırada birkaç kelime İngilizce konuşmalarına rağmen, kendi aralarında ve bazen de Kieran'ın ortağıyla Fransızca olduğunu sandığım bir dilde konuşuyorlardı. Bildiğim kadarıyla, Avrupa'nın diğer ülkelerindeki Ak Cadı Meclisleri, İngiltere'deki Meclis gibi Avcı yetiştirip

Kara Cadıları avlamaya girişmemişti. Gabriel, Avrupa'da Ak ve Kara Cadı cemaatlerinin kendi alanlarına sahip olduklarını ve birbirlerini görmezden geldiklerini söylemişti. Avcılar ise yalnızca sıradışı durumlarda, belli cadıların peşine düşüldüğünde kullanılıyordu. Babam da bu cadılardan biriydi. İngiltere'deki Ak Cadı Meclisi diğer ülkelerden Ak Cadıları ekibe dahil etmeye başlamışsa, Avcıların operasyon alanlarını genişletmekte olduğu anlamına gelirdi bu.

Onları bütün gün izledim. Bunu yapmamam gerektiğinin farkındaydım. Mağarada Gabriel'i beklemem gerektiğini biliyordum ama kendimi buradan çekip alamadım bir türlü. Kieran'ın ortağına bağırmasını izlerken, erkek kardeşleriyle birlikte beni yakaladıkları, vücudumu kestikleri, bana işkence ettikleri günü hatırladım. O ana kıyasla, bana yaptıkları şey şu anda beni daha çok şok ediyordu. Daha on dört yaşında, küçük bir çocuktum yalnızca. Kieran o zaman yirmi bir yaşında olmalıydı. Erkek kardeşlerini de zorla bu işin içine sokmuş, Connor'a sırtıma barut dökmesini söylemiş, bununla eğlenmiş, benim kadar kardeşlerinin zayıflığıyla da dalga geçmişti. Vücudumu kesip yaralamakla kalmamış, beni damgalamıştı: sırtımın sol tarafına K, sağ tarafına ise A harflerini kazınmıştı. Ben buydum işte: bir Yarı Kod; iki tarafa da ait olmayan, yarı Kara yarı Ak bir cadı.

Ve üçüncü kez buradaydım işte. Kulübeye yukarı taraftan, ormanın içinden yaklaşmıştım bu defa. Güneş sol tarafımda kalan dağların üzerine henüz çıkmamış olsa da, gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı bile. Neden burada olduğumdan emin değildim ama çok da uzun kalmaya-

caktım zaten. Yalnızca son bir kez durumu kontrol etmek istiyordum.

Kulübe vadinin dik duvarına inşa edilmişti. Aşağısında çayırılık bir alan vardı. Vadinin büyük kısmı ormanla kaplı olmasına rağmen, en yüksek kesimlerle zirveye yakın bölgelerde ağaç hattı sona eriyordu. Zirvedeki gri kayaların arasında biriken karın bir kısmı yaz mevsiminde bile erimeden kalıyordu. Tepede bir buzul hattı vardı. Vadiye inen nehrin kaynağı da burasıydı. Vadinin bulunduğu noktaya göre çok aşağılarda kalan bu nehir görüş alanında olmasa da sesi duyulabiliyordu. Nehrin kükremesi asla kesilmiyordu.

Ağaç hattının sınırında gizlenmişim. Kafamın içindeki, Avcıların telefonlarının neden olduğu tıslama haricinde ses yoktu. Ama bu hafif bir tıslamaydı. Yakınımda çok fazla telefon yoktu. Altı değil de, belki iki taneydi yalnızca. İkisi de kulübenin içindeydi. Mercury'nin peşini bıraktıkları gibi, benim de kaçtığımı ve buraya bir daha dönecek kadar budala olmadığını düşünüyor olmalıydılar. Ama buradaydım işte.

Artık hava iyice aydınlanmıştı.

Gerçekten buradan uzaklaşmamın zamanı gelmişti.

Ama Gabriel ölmüş olabilirdi ve bu durumda daha fazla mağarada bekleyemezdim. Onu görmek istiyordum. Onu bekleyeceğime söz vermişim. O da bana söz vermişti. Onun bir aydan daha uzun süre bekleyeceğini biliyordum ama...

Kulübe kapısının mandalının tıkırtısıyla, bir Avcı dışarı çıktı.

Görür görmez bu cüsseli Avcı'nın kim olduğunu anlamıştım.

Kieran kulübenin etrafında dolandı, esneyerek gerindi ve bir boks müsabakasına başlamak üzereymiş gibi kalın boynunun üzerindeki başını döndürdü. Ardından, odun yığınının giderek büyükçe bir kütük seçip, kulübenin aşagısında kalan çotuğun üzerine yerleştirdi. Baltayı eline aldı. Kütüğün hiçbir şansı yoktu.

Sırtı bana dönüktü. Bıçağımı kınından çıkardım.

Kieran durdu. Kütüğün parçalarını almak için yere eğildi, kollarını bu parçalarla doldurdu ve kulübenin yan tarafına giderek bunları yığdı. O anda, küçük bir kuş Kieran'ın çok yakınından geçti. Bu bir kuyruksallayan kuşuydu. Kieran, kulübenin üstüne konan kuşa birkaç saniye baktıktan sonra, baltayı omzuna atıp parçalamak için yeni bir kütük seçti. Ve yeniden başladı.

Bıçak halen elimdeydi.

Onu öldürebilirdim. On saniye sonra ölmüş olacaktı. Onun ölmesini istiyordum. Bunu biliyordum. Ama yürüyüp kendi yoluma gidebilecekken kimseyi öldürdüğüm olmamıştı. Kieran'ı öldürdüğüm takdirde, vadiden kaçmam ve bir daha asla geri dönmemem gerekirdi. Dahası, Gabriel hayat-taysa ve mağaraya geri dönmeye çalışıyorsa, çok daha fazla Avcı'yı buraya çekmiş olurum. Ama Gabriel'in öldüğünü biliyordum; yalnızca buna inanmak istemiyordum. Avcılar onu öldürmüştü. Gabriel'i... en özel, en dürüst, en anlayışlı insanlardan birini öldürmüşlerdi. Ve karşımda, hayatta olan ve odun kesen yaratık, dünyanın en özel olmayan, en zalim insanlarından biriydi. Kieran ölümü hakediyordu. Bu gezegen onsuz çok daha iyi bir yer olurdu.

Kieran baltasını sallarken aşağı doğru süzölmeye başladım. Daha ne olduğunu anlamadan onu öldürebilirdim.

Savunmasız durumdaydı. Hızlı davrandığımı takdirde elindeki balta hiçbir işine yaramazdı. Bıçağımı boynuna saplayacaktım.

Onu öldürmek istiyordum.

Ama, ama, ama...

Onu bu şekilde öldüremezdim. Onu gebertmek için deliriyor olsam da, böylesine hızlı bir şekilde öldürmek yoktu aklımda. Canını alırken gözlerimin içine bakmasını istiyordum. Sahip olduğu her şeyi, canını alan kişinin ben olduğumu görmesini istiyordum.

Bunu yapmamak için mazeretler uyduruyor olabilir miydim? Bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değil miydim?

Ve içimdeki hayvan, o adrenalin, yoktu. O bunun hiçbir şekilde parçası olmak istemiyordu sanki.

Mandalın tıkırtısıyla kulübenin kapısı bir kez daha açıldı. Siktir! Dışarı çıkan Avcı'nın doğrudan görüş alanında kalacaktım. Avcı başının arkasını kaşıdı. Uyanmaya çalışıyor gibiydi. Bakışları aşağı dönüktü.

Hızla geriye çekildim. Ağaçların sıklaştığı noktaya koşarken nefesimi tutmuştum. En sonunda sesleri dinlemek için durdum.

Kieran odun kesmeye devam ediyordu.

Bu sesin kesilmesiyle Avcıların konuşmaya başladığını duydum. Önce Kieran'ın ortağı, ardından Kieran bir şeyler söylese de, ne dediklerini anlayamadım.

Sessizlik.

Odun kesme sesi yeniden başladı.

Uzaklaşmalıyım.

Koşmaya başladım.

ölü değilsin, değil mi?

Vadiden ayrılacaktım. Burayı terk edecek; bir daha asla geri dönmeyecektim. Mercury'yi bulmam ve Annalise'e yardımcı olmak için yeni bir plan kurmam gerekiyordu. Gabriel'i içermeyen bir plan. Ama öncelikle mağaraya döndüm. Burayı terk etmeden önce bana ait bir şey bırakmalıydım. Belki de bir mucize gerçekleşir ve Gabriel bir gün buraya geri dönerdi.

Geri dönüş yolunda çimenlerin üzerine oturdum ve bulduğum bir ağaç parçasını yontmaya başladım. Elimdeki Bowie bıçağına benzeyen bir şekil çıkaracaktım bu odundan. Yonttuğum odunu, Gabriel'in mektuplarının durduğu teneke kutuyu koymuş olduğu mağaranın arka kısmındaki kuytu köşeye bırakacak ve ardından vadiden ayrılarak bir daha asla geri dönmeyecektim.

Odun parçası üzerinde çalışırken Gabriel'in bana bu bıçağı verdiği günü hatırladım...

Mercury'nin kulübesine geledi iki gün olmuştu. Geldiğim gün kendisini gördükten sonra, Mercury çekip gitmiş

ve beni endişelerimle başbaşa bırakmıştı. Belki de bağış törenimi gerçekleştirmeyecekti. Mercury'yi beklerken, Gabriel'le zamanımızı yürüyüş yapıp yüzerek geçiriyorduk. O gün de Mercury'nin kulübesinden tan vaktinden hemen önce çıkıp hızlı bir tempoda yürümeye başlamıştık. Gabriel önden gidiyor, ben de onu takip ediyordum. Fersiz bedenine hapsolmuş olmasına rağmen Gabriel hızlıydı. Uzun bacakları vardı; tek bir adımıyla benimkine göre üçte bir daha çok mesafe kaydediyordu. Dik, kayalık bir vadi sırtını tırmandığımızda fena değildim. Gabriel'in nasıl ilerlediğine, nereye tutunup, ayaklarını nereye koyduğuna bakıp aynı hareketleri yineliyordum. Gittikçe geliştiğimi hissetsem de, Gabriel bunu hiç çaba sarfetmeden yapıyormuş gibiydi.

Orta yükseklikte bir zirveye ulaştığında durup beni izlemeye başladı. Gözü iyileşmiş olsa da, sol kaşındaki kabuk bağlamış yaranın muhtemelen izi kalacaktı. Cenevre'deki apartman dairesinde ona saldırdığım gün açılmıştı bu yara. Onu kör bırakabilirdim.

Gabriel'in uzattığı elini tuttum. Son adımında beni yukarı çekti. Beni beklediği kayanın üzerinde çok yer olmadığından birbirimize sokularak durduk.

Uzaklardaki zirvelerin üzeri karla kaplıydı. Hava soğuk olsa da, bana sıcak basmıştı.

"Soluk soluğa kalmışsın," dedi Gabriel.

"Çok yüksekteyiz."

"Ben senin kadar zor nefes almıyorum ama."

Omzumla onu dürttüm.

"Bitiremeyeceğin işe başlama," diyerek, o da beni dürttü.

Benim arkamda keskin kayalarla son bulan dik bir

uçurum varken, Gabriel'in arkasında daha alçakta kalan çimenlik bir alan vardı. Onu itsem de bunu sertçe yapmadığım gibi, düşmemesi için de ceketinden tuttum.

Kolunu hızlı bir şekilde kaldırarak benden kurtulup, elinin içiyle beni sertçe itti. Ceketinin diğer kolundan yakalamaya çalışırken ona küfürler savurdum ve zorlukla da olsa dengemi korudum. Gabriel budalanın teki gibi sırtıyordu. Birbirimizi itip kakmaya devam ettik. Her seferinde daha da sertleşiyorduk. En sonunda ondan kurtulup, iki elimi birden kullanarak onu omuzlarından ittim. Geriye doğru sendelerken bana tutunmaya çalışıyordu. Artık sırtıtmıyordu ve yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Onu yakalasam da öne doğru çok fazla eğilmiş olduğundan, dengemi koruyamadım ve birlikte aşağı düştük. Onu kendime çekip havada dönmeyi başardığımdan, yere ilk çarpan ben oldum. Gabriel üzerimde kalmıştı.

“Ah!”

Çimenlik alana düşmüş olsak da, çimenlerin arasındaki küçük, düz kaya parçaları sırtıma girmişti.

Gabriel üzerimden kalkarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Ona küfrettim. “Sanırım kaburgalarımın birini kırdım.”

“Mızımız da mızımız. Siz İngilizler sürekli bir şeylerden yakınıp duruyorsunuz.”

“Yakındığım filan yok. Yalnızca bir gerçeği dile getirdim. Kendimi iyileştirebiliyor olmam canımın yanmadığı anlamına gelmiyor.”

“Bu kadar narin olduğunu bilmiyordum.”

“Ben? Narin?”

“Aynen.” Yanımda diz çöküp, parmağıyla göğsümü dürtmeye başlamıştı. “Narin!”

Kaburgamı iyileştirdikten sonra, Gabriel’in elini tutup döndürdüm ve onu hızla iterek üzerine çıktım.

Bu defa ben onu göğsünden dürtüyordum. “Ben narin filan değilim.”

“Öylesin ama bunu kafana takma. Hoşlandığım taraflarından biri bu.”

Küfrederek üzerinden kalktım. Ardından elimi uzatıp onun da ayağa kalmasına yardım ettim.

Ormana geri inip bir dereyi geçtikten sonra, yeniden ağaçlarla kaplı dik bir dağ yamacını tırmandık. Yamaç öylesine dikti ki, tırmanmak için ellerimizi kullanmak zorunda kalmıştık. Yamacın eğimine rağmen ağaçlar yüksekti. Zeminden hokey sopasına benzer bir kavisle çıkmışlardı. En sonunda, bir mağaranın geniş ağzının altında kalan, yamaç molozlarının oluşturduğu küçük bir açıklık alana çıktık. Mağara derin değildi. Yalnızca dört ya da beş metre uzunluğunda ve az çok aynı genişlikteydi. Ama içerisi kuruydu. Hastalanmadan burada uyuyabileceğimi düşündüm.

İçeride ormanın kokusu vardı: çürümenin ve hayatın.

“Düşündüm de,” dedi Gabriel. “Bir şey olursa... yani, bir şeyler ters giderse, burada buluşabiliriz.”

“Neyin ters gidebileceğini düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Ama Avcılar senin peşinde ve Mercury çok tehlikeli, ne yapacağı önceden kestirilemez bir cadı.” Anlık bir tereddüdün ardından ekledi. “Aslında sen de biraz tehlikelisin ve senin de ne yapacağın belli olmaz.”

Elbette haklıydı dediklerinde.

Küçük sırt çantasından teneke kutuyu çıkardı. “Eşya-

larımı burada bırakacağım.” Kutunun içinde babasının annesine gönderdiği aşk mektuplarının olduğunu söylemişti bana. Mektupların yanısıra, Mercury kendisini fersiz bedeninden kurtararak yeniden cadı yapabildiği takdirde ona vereceği şey de bu kutunun içindeydi. Bunun ne olduğunu halen bilmiyordum. Bunu sormayacaktım. Kendisi isterse bana söylerdi. Teneke kutuyu mağaranın köşesine koyduktan sonra, çantasından başka bir şey çıkardı.

Bu bir paketti. Paketi bana uzattı.

“Bu senin için... Seveceğini düşündüm.”

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Al şunu,” dedi. “Bu bir hediye.”

Gabriel’in ses tonundan, kararsızlığından, elinin her zamanki gibi kıpırtısız olmamasından, bu hediyeyi gerçekten sevmemi istediğini anladım. Ben de onun için bu hediyeyle hoşlanmak istiyordum.

Uzun, yassı bir paketti bu. Ağırlığına bakarak bunun bir kitap olduğunu düşünebilirdim ama kitap olmadığını biliyordum. Gabriel hayatta bir kitaptan hoşlanacağını düşünmezdi. Üzerinde soluk yeşil harflerin olduğu bir dükkân poşetindeki, kalın, kuşe kâğıda sarılı paket, çantanın içinde iyice buruşmuştu.

Yere eğilerek nazikçe paketin bir ucunu açtım. Paketin içindeki şey, beyaz, yeni, buruşmamış durumda ince bir kâğıda sarılmıştı. İnce kâğıdı yırtmadan hediyemi dikkatli bir şekilde paketten çıkardım. Bu şey zeminin üzerinde süzülüyormuş gibiydi. Çok özel olduğu belli olan nesnenin ağırlığını, dengesini ve kalınlığını hissettim avcumun üzerinde.

“En son ne zaman birinden hediye almıştın?” diye sordu Gabriel, şakayla karışık gergin bir ses tonunda.

Bunun yanıtını bilemiyordum. Çok uzun zaman olmuştu sanırım.

İnce kâğıda sarılı nesneyi çam iğneleriyle kaplı zemine koydum. Kâğıdın parlak beyaz rengi, zeminin yeşil ve kahverengi tonlarıyla tezat halindeydi.

Birkaç kat sarılmış kâğıdı dikkatli bir şekilde açmaya başladım.

Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde.

Açmam gereken bir kat daha kalmıştı.

“Bunca merasimden sonra umarım seversin.”

Çoktan sevmiştim bile. Bekledim. Zemine yayılan ince kâğıdın ve neredeyse ortaya çıkmış olan hediyemin görüntüsünün zevkini çıkardım.

Parmaklarımın ucuyla kâğıdın son katını da açtım. Beyaz kâğıdın üzerinde simsiyah bir bıçak duruyordu. Sapı siyah deridendi. Bıçak kısmı ise kalın deriden bir kının içindeydi. Kemerime takmak için bir tokası bile vardı. Sapı elime tam oturmuştu; ne büyük ne küçük gelmişti. Ne ağır ne de hafifti. Bıçağı kınından çekmemle kolay bir şekilde dışarı süzüldü. Bu kavisli bir Bowie bıçağıydı. Gökyüzünden bize ulaşan soluk ışık metal yüzeye vurdu.

Başımı kaldırıp Gabriel’e baktım. Gülümsemeye çalışıyordu.

“Çok sevdim.”

Gözüne yaptığım şey yüzünden ondan asla özür dilememiştim.

Odun parçasını yontmayı tamamlamıştım. Gabriel’in bunu görmesini isterdim ama bunun asla olmayacağını bi-

liyordum. Ayağa kalkarak uzaklardaki kulübeye baktım. Bunca adaletsizlik karşısında öfkeyle haykırmak istiyordum. Kimse bana Gabriel gibi arkadaş olamazdı ve onu benden almışlardı. Her şeyimi aldıkları gibi onu da benden almışlardı. Kieran'ı da, diğer bütün Avcıları da öldürmek istiyordum. Ama Kieran'ı burada öldürdüğüm takdirde bir kez daha bütün Avcılar peşime düşerdi ve beni yakalayabilirlerdi de. Yakalanırsam, Annalise'e yardım edecek kimse kalmazdı. Annalise için temkinli davranmak zorundaydım.

Mağaraya dönüş yoluna koyuldum.

Hava karanlıktı ve neredeyse varmak üzereydim. Yakınlardaki bir tepenin yamacından mağaraya yöneldiğimde titreşen alevleri gördüm. Küçük bir kamp ateşiydi bu.

Yoksa...

Olduğum yerde durdum. Ardından yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. Sessizce. Ağaçların içinde gizlenerek.

Ateş mağaranın ağzında yakılmıştı. Taşlarla oluşturulmuş küçük bir çemberin içine atılmış ince dallardan alevler yükseliyordu. Taşlardan birinin üzerinde bir kahve ibriği vardı.

Peki ama bu ateşi kim yakmıştı? Gabriel olabilir miydi? Belki de buradan geçmekte olan birkaç dağcı yakmıştı ateşi. Herhalde Avcılar olamazdı? Onlar asla ateş yakmayacakları gibi, kahve de pişirmezlerdi. Hem cep telefonlarının tıslamasını da duymuyordum. Bunlar fersiz değildi. Avcı da değildi.

Gabriel olabilir miydi?

O kahveyi severdi.

Mağaranın içinde bir hareketlenme oldu. Karanlık bir silüetti bu.

Gabriel?

Ama siluet, Gabriel'e göre daha kısa ve tıknazdı.

Bu adam bir Avcı olamazdı, değil mi? Tıslama duymuyordum. Hem Avcılar ortakları olmadan, bir başlarına dolanmazdı.

Siktir! Kimdi bu?

Adam ateşi geçerek gizlendiğim tarafa baktı. Karanlıktı. Ağacların ardındaydım. Beni göremediğine eminim.

“Kahretsin birader,” diye seslendi. Avustralya aksanıydı bu.

Belki de iki kişilerdi ve adam, mağaranın içindeki arkadaşıyla konuşuyordu.

Ama yavaşça bana doğru yürümeye başladı... Kararsız adımlarla ama dümdüz bana doğru geliyordu.

Donup kalmıştım. Nefes bile almıyordum.

Bir adım yaklaştı. Ardından bir adım daha. Ve bana baktı. Aramızda dört-beş metre kalmıştı. Arkasındaki ateş yüzünden halen yalnızca siluetini görebiliyordum. Ama yüzünü seçemesem de Gabriel olmadığını anlamıştım.

“Kahretsin,” dedi bir kez daha. “Öldüğünü sanmıştım.”

Kesinlikle benimle konuşuyordu. Karanlıkta görebiliyor olmalıydı. Yerimden kıpırdamadan bakmaya devam ettim.

Daha gergin bir sesle sordu. “Ölü değilsin, değil mi?”

nesbitt

Adama doğru atılırken bıçağımı çoktan elime almıştım. Devinimimden faydalanarak onu sert bir şekilde yere itip üzerine çıktım ve dizimi göğsüne bastırdım. Bıçağım boğazındaydı.

“Pekâlâ birader, pekâlâ,” dedi. Korkmaktan çok gıcık olmuş gibiydi.

“Kapa çenen!” dedim, sıktığım dişlerimin arasından.

Bıçağımın keskin kenarı yerine yassı yüzünü boğazına dayamış olduğumdan henüz kanını dökmemiştim. Öncelikle yalnız olup olmadığını anlamak için etrafa baktım. Yalnız gibiydi ama bundan emin değildim. Yakınlarda bir arkadaşı olabilirdi. Ağaçların karanlık şekilleri, kamp ateşi ve kahve ibriği dışında hiçbir şey göremiyordum.

“Kimsin? Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yalnızca doğada takılmayı sevdiğimi söylesem bana inanacağını hiç sanmıyorum.”

“Ben de bana doğruyu söylemezsen dilini kesmekten geri duracağımı hiç sanmıyorum.”

“Vay anasını birader. Biraz takılayım demiştim yalnızca. Şaka, şaka.”

Bıçağımı hafifçe kaldırıp keskin ucunu boğazına dokundurmamla birlikte süzölmeye başlayan kanı izledim. “Sanırım kesmeye buradan başlayabilirim.”

“Nesbitt. Adım Nesbitt. Sen de Nathan’sın, değil mi?”

Adımın Nathan olduğunu teyit etmemin herhangi bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğine emin olmasam da, bunu kabul etmenin bana bir yararının olacağını sanmıyordum. “Burada ne yapıyorsun, Nesbitt?”

“Beni patron gönderdi.”

“Ne yapman için?”

“Ayak işini yapmam için.”

“Neymiş bu ayak işi?”

“Özel bir mesele.”

“Dilin kopacağı ve için dışına çıkacağı için yerine getirmeyeceğin özel bir meseleden mi bah...”

Bir anda boyunduruktan kurtularak kolumu itti ve hızlı bir manevrayla bu defa o beni yakaladı. Benden daha cüsseli, ağır ve güçlüydü. Ama ben de onun elinden kurtularak ayağa sıçradım. Aynı anda o da ayağa kalkmıştı bile. Göründüğünden çok daha hızlıydı.

“Hızlıymışsın,” dedi.

“Biraz forma girersen sen daha hızlı olursun.”

Kaşlarını çattı. “Yaşıma göre fena değilim.” Eliyle göbeğine vurdu. “Sen de ölü bir çocuk için hiç kötü sayılmazsın.”

Daha dik durarak, rahatmış gibi görünmeye çalıştım. “Öldüğümü nereden duydun?”

Sırıttı. “Öldüğünü duymadım. Öldüğünü *gördüm*.”

“Gördün mü? Öldüğümü mü? Ne bu? Bir görü filan mı?”

“Görü! Hayır. Hatırlamıyorsun, değil mi? Eh, o esnada çok kendinde sayılmazdın gerçi. Ama sen beni gördün... bana Rose diye seslendin ki ben...”

“Ne? Beni yaralıyken mi gördün? Sen de mi ormandaydın?”

“He ya. Tren istasyonundan sonra seni takip ettim. O gün şanslıydım. Şeye gidiyordum... eh, aldırma nereye gittiğime.” Sırıtarak göz kırptı. “Ama istasyonda seni de Avcı’yı da gördüm. Avcı seni henüz fark etmemişti ama dikkatini dağıtmamış olsaydım bu an meselesiydi. Böylelikle kaçman için sana zaman kazandırdım. Arkanda bir mile yayılan bir alanda iz bıraktığını belirtmek isterim. Küçük bir çocuk bile izini sürebilirdi. Benim işim senin arkanı toplamaktı. Ama Avcı’yı gözden kaybettik. Ben de ormanda peşinden geldim.

Sana yakındım aslında. Ama kestirmek zorunda kaldığım kısa bir aralıkta izini kaybettim. Ardından seni bir köy dükkânında buldum. Gazeteyi okumaya, hangi günde olduğunu anlamaya çalışıyordun. Bunu izlemek acı vericiydi birader. Doğum gününe iki gün vardı. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun gerçekten?”

Başımı iki yana salladım.

“Eh, ardından yeniden ormana daldık. Halen peşinde olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordum. Köydeki dükkâna uğramandan sonra kesinlikle seni bulacaklarını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse birader, senin için çok umut olduğunu sanmıyordum. Galiba vücudunda bir Avcı kurşunuyla kaçmaya çalışıyordun, değil mi?”

Başımı salladım.

“Bir kez daha arkandan izini silmeye giriştim. Peşine takılıp seni yeniden bulduğumda, kendi üzerinde bir tür ameliyat gerçekleştirdiğini anladım. Her yer kan ve sarımsı bir maddeyle kaplanmıştı... öldüğünü sandım. Derin grimsi bir tondaydı. Gri ve soğuktu birader. Gözlerin yarı açıktı. Ama boş bakıyordun. Ölmüş gibi.”

“Bıçağım sende mi? Ameliyatı yaptığım bıçak?”

Bunun yanıtını düşünüyormuş gibi etrafına baktı. “Hayır.”

“Ama onu benden sen aldın.”

“Hayır, öldüğünü sandığım birinin cesedinin yanında duran bıçağı aldım ben. Az önce dediğim gibi, gözleri yarı açık olan ve ölmüş gibi bakan birinin yanından.”

“Bıçağı geri istiyorum.”

“İstedigine şüphem yok. Ama bıçak bende değil. Üzgünüm birader.”

“Bıçak patronunda mı?”

Buna omuz silkip gülümsedi.

Rose bu bıçağı ele geçirmeye çalışırken ölmüştü. Gabriel de muhtemelen aynı sebepten canını vermişti. Karşımdaki herif ise yalnızca omuz silkip sırtıyordu. Birdenbire, göğsüne bir tekme çıkardım. Güçlü bir herifti ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Yere devrildiğinde bütün ağırlığımla göğsüne yüklenip bir kez daha bıçağımı boğazına dayadım. Boynundan gene kan akmaya başlamıştı.

“Bıçak patronunda mı?”

“Evet.”

“Patronun kim senin?”

“Bıçağını boğazımdan çekersen söylerim.”

Bıçağı biraz daha soktum. “Söyle.” Artık çok fazla kan

akıyordu. Kendini iyileştirdiği belliydi ama bunu yeterince hızlı yapamıyordu.

“Gayet ikna edicisin evlat. Patronumun adı Victoria van Dal.”

Bu ismin beni etkilemesini beklediğini hissettim.

“Victoria van Dal mı?” Bu adı hiç duymamıştım. Adamı, Avcılardan kaçmama yardım ettiğine göre, bu kadın bir Kara Cadı olmalıydı. Nesbitt’in boğazından çektiğim bıçağımdaki kanı ceketine sildim. “Adını duymuştum. Bir Ak Cadı değil mi?”

“Ak mı? Van mı? Hadi ama evlat. Başka bir kadınla karıştırıyorsun herhalde. O bir Kara Cadı’dır. Sapına kadar Kara hem de. Babanın büyük hayranlarından biridir kendisi. Kendisine de bütün Kara Cadıların hürmeti vardır.”

“O halde ilk sorumuza geri dönelim. Seni neden buraya gönderdi?”

Tereddütte kaldığını fark ettim.

“Halen dilini kesebilirim.”

“Senin dil kesen türden bir birader olduğunu sanmıyorum.”

“İtiraf etmeliyim ki böyle bir şeyi daha önce yapmadım ama ben yeni deneyimlere açık türden bir biraderim aynı zamanda. Ne fark eder, bu yalnızca Nesbitt’in dili diye düşünecek türden bir birader.”

Dediklerimde çok ciddi olmasam da, Nesbitt’in yüzüne ciddi bir ifade oturduğunu gördüm.

“Buraya bir şey almak için geldim. Bazı mektupları.”

Üzerinden kalktım. O da kalkmaya yeltendiğinde, ayağımla onu geri yere ittim.

“Mektupların sende olduğunu sanıyorum,” dedi. Ar-

dından kollarını iki yana açarak, “Sorun değil,” dedi. “Senden tek istediğim mektupları bana vermen. Ben de böylelikle Van’a verebilirim.”

“Diyelim ki dediğin gibi mektuplar bende. Neden onları sana verecekmışım?”

“Durum şu ki birader, istediği şeyi vermezsen Van gayet korkunç birine dönüşebilir. Bana çok korkunç şeyler yapar birader. Duygularını çok iyi saklıyorsun ama bunun senin de canını sıkacağına eminim.” Yerde doğrularak bana baktı. “Bana korkunç şeyler yapacağı gibi, arkadaşına da korkunç şeyler yapar.”

“Hangi arkadaş?” Ayağımla onu geri yere ittim.

“Eh, onun senin arkadaşın olduğunu tahmin ediyorum,” dedi. “Şu yakışıklı delikanlı işte. Fransız olan. Kız adı taşıyan.”

Nesbitt’e dümdüz bakarken hiçbir şey söylemedim. Aynı anda hem korku hem de heyecandan rahatsızlanmak üzereymiş gibiydim. Duyduklarıma inanmaya cesaret edemiyordum.

“Gabriel,” dedi, *elle*’yi vurgulayarak.

“O hayatta mı?”

Nesbitt sırtıtarak başını salladı. “Ayağa kalkmama izin verirsen anlatırım her şeyi.”

Bütün bunların Nesbitt için eğlence olduğunu hissettim. Oyun oynamaktan kastı bu türden durumları sanırım.

kieran ve ortağı

Yaktığı ateşin başına oturduğumuzda, Nesbitt taze kahve pişirip yemeğini önüme çıkardı: ekmek, peynir, domates, patates cipsi, bir elma ve çikolata. Yiyeceklere bakarken dudaklarımı yaladığımı fark ettim. Önümdeki her şeyi yarım dakikada silip süpürebileceğimi bilsem de, Nesbitt'e güvenilebileceğimden emin olmadığımдан hiçbir şeye dokunmadım.

“Açlıktan ölmek üzere görünüyorsun birader. Yumulsana.”

Ne yanıt verdim ne de yerimden kıpırdadım.

Baget ekmeği eline alarak kopardığı ucunu bir süre çiğnedikten sonra yuttu ve ekmeğin kalanını bana uzattı. “Çok taze değil belki ama bulabileceğimin en iyisi buydu.”

Yiyecekleri mümkün olduğunca yavaş bir şekilde yemeye başladım. Nesbitt kahvesini yudumlayarak beni izliyordu.

“Neden bana bakıyorsun?” diye sordum.

“Ünlü biri sayılırsın evlat. Anladın işte: Marcus'un oğlu; yarı Ak yarı Kara... ve dürüst olmak gerekirse, ürkütücü gözlerin var.”

Marcus'un oğlu olduğumdan gözlerini üzerime diktiği, Yarı Kod olduğum ve son olarak gözlerim hakkında söyledikleri için ona küfürler savurdum.

"Hey, parlama hemen! Sen sordun, ben de söyledim. Ama kahretsin birader, bunu yaptığında gözlerin gerçekten felaket görünüyor?"

Neyi yaptığımda? Ona dümdüz bakmak dışında bir şey yapmamıştım. Gene küfürler savurdum.

"Daha önce sana kimsenin bundan bahsetmediğine inanamıyorum."

Annalise'in gözlerimi beğendiğini, onları büyüleyici bulduğunu söylediğini hatırlıyordum ama Nesbitt'e, Annalise'e baktığım gibi baktığımı hiç sanmıyordum.

Kamp ateşinin ışığında onun gözlerinin de sıradışı olduğunu fark ettim. Bir akıntıya kapılmış gibi gözbebeklerinin etrafında dönen, mavimsi yeşille koyu yeşil arasında gidip gelen tonlar vardı. Ellen'ın gözleri de buna benziyordu. Ellen Melez'di, yani yarı fersiz yarı cadı. Nesbitt de Melez olabilirdi belki.

"Sen de yarı bir şeysin, değil mi?" dedim. "Melez misin?"

"Yarı Kara olduğumu gururla söyleyebilirim."

"Yarı fersiz olmaktan gurur duymuyorsun yani?"

Omuz silkti. "Neysem oyum."

"Peki Victoria van Dal için çalışmaktan gurur duyuyor musun?"

"Eh, Van'a patron demem aramızdaki özel bir şakadan kaynaklanıyor. Aslında ortak olduğumuzu söylemek daha doğru olacaktır."

"Öyle mi? O nasıl biri?"

"Özel biri. Yetenekli ve güzel. Güzel saçlar, güzel göz-

ler, güzel bir ten. Her yeri güzel aslında. Gerçi her yerini görmüş değilim, ne demek istediğimi anlıyorsan evlat. Bizim ilişkimiz safi iş ilişkisidir. Ve o kendini iyi gizler. Farklı bir zamandan gelmiş gibi takılıyor. Bilirsin işte, insanların şık bir şekilde giyinip görünümlelerinden gurur duydukları bir zamandan.”

Kendime bakıp kollarımı iki yana açtım.

“Hayır, ne demek istediğimi anladığınızı sanmıyorum,” dedi Nesbitt.

“Onun bir hırsız olduğunu biliyorum.”

“Hırsız mı?”

“Seni buraya Gabriel’in mektuplarını çalman için gönderdi ve benim bıçağım da onda.”

“Daha önce de dediğim gibi, bir cesedin yanında duran bir şeyi almak teknik olarak hırsızlık sayılmaz.”

“Hırsızlık değil de ne peki?”

Nesbitt bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi göründüğü birkaç saniyenin ardından omzunu silkti. “Senin durumunda ben buna doğayı temizlemek derim evlat.” Sırtı. “Çöpleri toplamak gibi.”

“Ama mektupları alman tartışmasız hırsızlık. Onlar size ait değil.”

“Öncelikle, mektupları almış değilim çünkü burada değilim. Ama sende olduklarını tahmin ediyorum.”

Ona boş gözlerle baktığımı görünce devam etti.

“Ve her halükârda hırsızlık olamaz çünkü Van’a mektupların nerede olduğunu söyleyen Gabriel’in kendisi. Gabriel, Van’a mektupları alabileceğini söylemiş.”

“Hı-hı. Peki Gabriel neden böyle bir şey söylesin?”

“Yardımları karşılığında Van’a teşekkür etmek için.”

Bana olabildiğince masum bir ifadeyle bakan Nesbitt, Van'ın Gabriel'e nasıl bir yardımda bulunduğunu sormam için yalvarıyormuş gibiydi. Ben de onun yolundan gittim.

“Ne yardımı?”

“Onu bulduğumuzda Gabriel fena haldeydi. Vurulmuştu. Vücuduna iki Avcı kurşunu isabet etmişti. Bu kurşunların neler yapabileceğini sen biliyorsun. Yaraları ciddi değildi; kurşunlar sıyırıp geçmişti aslında. Ama kurşunların içerdiği büyü gene de işini yapmıştı. Gabriel'in bundan kurtulması bir hafta aldı. Bu sürede ona bakan Van'dı. Van iksirlerde çok iyidir. En iyisidir. Gabriel'in hayatını kurtardı. Tıpkı benim seni kurtardığım...”

“Sen beni yavaş bir ölüme terk etmişsin!”

“Arkanda bıraktığın izleri temizleyen benim.”

Başımı iki yana salladım. “Kendin yakalanmamak için.”

“Evlat! Birader! Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

Gözlerimi devirdim. “Gabriel'i nerede buldunuz?”

“Cenevre'de bir arka sokakta yere yığılmak üzereyken. Her yer polisti. Geriye kalan her yer ise Avcı. Ne karmaşaydı ama! Van bir iblis gibi bu karmaşaya dalıp Gabriel'i kaptı ve gecenin karanlığında kaybolduk.”

“Gabriel iyi mi şu anda?”

“Turp gibi hem de.”

“O halde mektuplarını almak için neden kendisi gelmedi?”

“Ah. Bu biraz güven meselesi, değil mi ama? Bize ödemesini yapmadan kaçmasını istemeyiz.”

“Dediğin gibi Van hayatını kurtardıysa, Gabriel'e güvenebileceğinizden eminim.”

Nesbitt bir kez daha bana gülümseyerek omzunu silk-ti. “Ya öyle adamım. Barış, sevgi filan. Fakat gerektiği şekilde davranmamak Kara Cadıların tabiatının bir parçası. Anladığım kadarıyla özellikle de yakışıklı Fransız Kara Cadılarda durum bu.”

“Peki Gabriel nerede şu anda?”

“Van’la birlikte Cenevre’ye yakın bir yerde. Uzakta değil. Arabayla birkaç saat.”

“Bu durumda beni oraya götürebilirsin. Gerçekten de mektuplar bende. Bu mektupları Gabriel’e *ben* vereceğim; kendisi ne istiyorsa yapabilir.” Nesbitt’e en sağlam bakış-larımdan biriyle baktım.

Yalandan ürpermiş gibi görünen Nesbitt bir süre sonra kahkahalarla gülmeye başladı. “Kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Şimdi mi yola çıkalım, yarın mı?”

Bunu düşündüm. Uzun zamandır doğru düzgün uyumamıştım; yola çıkmadan biraz dinlenmek fena olmazdı. Ama Nesbitt yanımdayken uyumak istemiyordum. Halen ona güvenmiyordum elbette. İçimdeki hayvana da güven-miyordum.

“Yarın,” dedim. “Yapmam gereken bir şey var. Sabah geri dönerim.” Aslında tek yapacağım dinlenip düşünmek olacaktı.

Kalkmak üzereyken, “Bir yeteneğin var mı, Nesbitt?” diye sordum. Melez olsa da bir yeteneğe sahip olduğunu sanıyordum.

“Karanlıkta görebilirim. Gayet iyi görürüm hem de.”

“Sağlam yetenekmiş.”

“Ya sen?” diye sordu. “Doğum gününde yanında olmak için Mercury’ye dönmeye çalışıyordun. Bağış töreninin

gerçekleştğini sanıyorum. Peki yeteneğinin ne olduğunu anlayabildin mi?”

“Bir cadıya yeteneğini sormanın ayıp olduğu bir çevrede büyüdüm ben.”

“Öyleyse sen neden bana sordun? Görgü kurallarından bahsetmeden önce bunu senin göstermen lazım evlat, sen de öyle değil mi?”

Ona küfretmekle yetindim.

“Akların neyin nazik sayıldığına dair tuhaf fikirleri olduğu muhakkak. Sen de onlara çok benziyorsun. Onlar tarafından yetiştirilmiş bir Yarı Ak...”

Nesbitt yalnızca damarıma basmaya çalışıyor, neyin beni sinirlendireceğini anlamaya uğraşıyordu. Ağzından çıkan her şey ya saçmalık ya iğneleme ya da şakaydı.

“Yani?” dedi. “Yeteneğini buldun mu?”

Yanıt vermedim. Çok yorgundum. Tek yaptığım arkama dönüp gitmek oldu. İster iyilerinden ister kötülerinden biri olsun, bugüne dek karşıma çıkan Ak Cadıların hiçbirine benzemediğimi biliyordum. Ve Nesbitt de daha önce tanıdığım kimseye benzemiyordu.

Gece hava soğuktu. Temmuz ayının son günleriydi. Gündüzleri hava sıcak olsa da, dağların yüksek kesimlerindeydik ve vadinin kuzeye bakan sırtındaki çukurluk alanlarda kar birikintileri vardı. Nesbitt’ten uzaklaşırken, anlattıklarının ne kadarının doğru olduğuna karar vermeye çalışıyordum.

Gabriel, benim kaçmam için uğraşırken Avcılar tarafından vurulmuştu belli ki. Hayatımı kurtarmış ve bunu yaparken kendi hayatını ciddi bir tehlikeye atmıştı. Van’la

Nesbitt de onu kurtarmıştı. Gerçi bunu neden yapmış olduklarını anlayamıyordum. Bütün bu sıkıntıya birkaç mektup için katlanmış olamazlardı. Van'la Nesbitt Cenevre'ye muhtemelen Avcılarla aynı zamanlarda gelmişti. Benim için gelmiş olabilirler miydi? Bir şekilde Avcılarla birlikte çalışıyor olabilirler miydi? Gabriel bana Avcıların Melezleri muhbir olarak kullandığını söylemişti. Bunun üzerine biraz düşündüğümde, Victoria van Dal diye birinin varolmadığı ve Nesbitt'in de Avcılar tarafından gönderilmiş olabileceği sonucuna ulaşıyordum. Ama bu çok da mantıklı gelmiyordu. Yerimi biliyor olsalardı kendileri gelirdi.

Victoria van Dal diye biri *varsa*, gerçekte neyin peşinde olabilirdi? Benim mi? Mektup kutusunun mu? Gabriel bana mektupların birinde özel bir şey olduğunu söylemişti. Bunun bir iksirin tarifi veya bir büyüünün nasıl gerçekleştirileceği üzerine bilgiler olabileceğini düşünüyordum. En azından ben böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim her zaman. Artık her neyse, fersiz bedeninden çıkarak yeniden cadıya dönüşmesine yardımcı olabildiği takdirde Gabriel bunu Mercury'ye vereceğini söylemişti. Diğer taraftan, Mercury bu işi bir an önce halletmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Bu şey bu kadar önemliyse, Mercury'nin neden işi ağırdan aldığını anlayamıyordum.

En önemli soru şuydu: Gabriel gerçekten hayatta mıydı? Van'a mağaranın yerini söylemiş olabilirdi ama bunun sonrasında başına ne gelmiş olabileceğini kim bilebilirdi?

Neyin doğru olduğunu anlamamın hiçbir yolu yoktu. Hayatım boyunca bana Kara Cadıların ne denli güvenilir olduğu anlatılmış olmasına rağmen, şu ana dek diğer herkes kadar güvenilir olabileceklerini görmüştüm.

Bu aşamada tek yapabileceğim Nesbitt'le birlikte gitmek ve beni gerçekten Gabriel'e götüreceğini umut etmektir. Başka bir seçeneğim yoktu.

İşin olumlu tarafı (olumluluk benim göbek adımdı), Nesbitt'in Fairborn'un Van'da olduğunu söylemesiydi. Bu bıçağı ele geçirmek için çok fazla şey yaşamak zorunda kalmıştık ve onu geri istiyordum. Fairborn'u babama götürme şansına sahip olduğum takdirde bunu yapacaktım.

Dik bir tepe yamacında korunaklı bir nokta bularak bir köknarın köklerinin arasına kıvrıldım. Aldığım derin nefesi yavaşça geri verdim. Uyumam gerekiyordu. Dinlenmeliydim. Ertesi gün Gabriel'i görecektim.

Uykumdan sıçrayarak uyandım. Hava halen karanlıktı. Ne kadar uyumuş olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki birkaç saat. Herhangi bir ses duymak için kulaklarımı açıp, ağaçların karanlık gölgelerinin içinde bir hareket olup olmadığını anlamak için etrafımı taradım.

Hiçbir şey yoktu.

Yeniden uzanarak gözlerimi kapasam da, hiç uykum olmadığını fark ettim. Daha fazla uyumak istemiyordum. İstedğim şey Gabriel'e gitmekti.

Bütün kıyafetlerim üzerimde olduğu gibi, her zaman bir kolumu sırt çantamın askılarından birine dolayarak uyuduğumdan, tek yapmam gereken ayağa kalkmaktı. O zaman gitmeye hazır olacaktım. Nesbitt'i alıp bir an önce yola koyulmak için mağaraya doğru yürümeye başladım.

Orman sessiz, kıpırtısızdı. Benim dışımda hareket eden hiçbir şey yoktu. Ama farklı bir şey vardı. Durup dinlemeye başladım.

tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttst
tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttstt
tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttst
tsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttsttst

Yirmi metre ötemde olan mağarayla aynı yükseklikteydim artık. Bıçağım halen elimdeydi.

tistististististististististististististististist
tistististististististististististististististis
tistististististististististististististististis

Aşağımda kalan alanda bir hareketlenme olduğunu sezdim. Ormanın içinde kısmen gizlenmiş karanlık bir silüet çarpmıştı gözüme. Ardından bir homurtu duydum. Yumuşak ama hızlı adımlarla aşağı yöneldim. Karanlık silüet benden uzaklaşarak ağaçların arasında kayboldu. Yalnızca Avcılar bu kadar hızlı ve sessiz olabilirdi; hiçbir fersiz bunu yapamazdı. Peşine takıldım. Bayır aşağı, hızlı adımlarla, sessiz bir şekilde ilerliyorduk. Aramızdaki mesafeyi biraz kapattığımda, karalara bürünmüş bir değil iki adamı takip ettiğimi anladım. Küçük bir kayalıktan atlayıp sırtüstü aşağı kaydıktan sonra yeniden ayaklarımın üzerine kalktığımda, halen aşağımda olduklarını ama aramızdaki mesafenin açıldığını fark ettim. Fakat biraz daha ilerlediğimde, silüetlerden birinin diğerinin üzerine atladığını gördüm. Onlara doğru koştum ve yaklaştığımda yavaşladım. İki karanlık silüet dar, düzlük bir alanda dövüşüyordu.

Bu adamların ikisi de Avcı değildi. Biri Nesbitt'ti. Bel-

li ki önce Avcı Nesbitt'i kovalıyordu ama Nesbitt düzlük alanda Avcı'yı yakalayıp kafakola almıştı. Avcı'nın yüzü mosmor kesilmişti; nefes alamıyordu. Yaklaştığımı gören Nesbitt başını kaldırıp bana baksa da, Avcı'yı bırakmadı.

“Evlat, beni korkuttun. Senin diğeri olduğunu sandım. Bu herife birkaç soru sormak istiyorum da.”

Nesbitt'in yakalamış olduğu Avcı'yı tanımıştım. Bu Kieran'ın ortağıydı.

“Öncelikle bu herif sana hiçbir şey söylemez. Ayrıca daha ciddi bir sorunumuz var,” dedim. “Diğeri görünmezlik yeteneğine sahip. Ve çok hızlıdır.”

“Harika.”

Nesbitt'in boğazını sıktığı Avcı debelense de bu mücadeleyi çoktan kaybettiğini anlamış gibiydi. En sonunda pes etti ve Nesbitt'in kollarında kıpırtısız kaldı. Vücudunun son bir kez kasılmasıyla birlikte onun için her şey bitmişti. Nesbitt, Avcı'nın cansız vücudunu yavaşça yere bıraktı.

“Diğerini tanıyorum,” dedim. “O beni istiyor.” Ben de onu istiyordum. Onu haklayabileceğimi de düşünüyordum ama bu görünmezlik durumu biraz kafamı karıştırıyordu. İçimdeki hayvanın bana yardıma gelip gelmeyeceğini düşünüyordum.

Bayırın yukarısına baktım. Mağaradan çok uzaklaşmıştık.

“Kaçman lazım. Diğeriyle ben ilgilenirim.”

“Emin misin?”

Gözlerimle yukarıda kalan dağlık kesimi taradım. Her yer kıpırtısız ve sessizdi. “Sana tavsiyem önümüzdeki birkaç saat ayak altından çekilmen.”

“Bunun silâhı yoktu. Yalnızca bıçak taşıyordu üzerin-
de,” dedi Nesbitt. “Hazırlıklı değillerdi yani.”

“Kalıyor musun, gidiyor musun?”

Nesbitt sırtıarak, “Bol şans evlat,” dedikten sonra, bayırdan aşağı yönelerek uzaklaştı. Birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu ama hangimizin ayakta kalacağını görmek için geri döneceğini tahmin ediyordum.

Nesbitt'in gittiği yönün tersi istikamete dönerek, mümkün olduğunca sessiz ama hızlı adımlarla mağaraya doğru yola koyuldum. Yürürken çok dikkatli bir şekilde etrafımı dinliyordum. Mağaranın yukarısında kalan çıplak bir kayalığın üzerinde eğilip bıçağımı önüme koydum. Kieran'ın beni görmesi için olabildiğince açık bir noktada durmuştum ama onun bana gelmesi gerekiyordu artık. Orman her zamanki gibi kısırtısızdı. Güneşin yükselmesiyle solgun ışık hüzmeleri ağaçların arasından inmeye başlamıştı. Bir anda, soluma düşen ışık hüzmelerinden birinin titreştiğini fark ettim. İçinden bir şey geçmişti sanki. Bu, Kieran'ın görünmez durumdaki bedeni olabilirdi. Bunu fark etmemle birlikte içimdeki hayvani adrenalinin kanıma karışmaya başladığını hissettim. Hayvanın kontrolü ele almasını istiyordum. Küçük taşların basamak gibi dizildiği taraftan gelen takırtıları duyduğumda sese döndüm. Bir başka ışık hüzmelerinin titreştiğini gördüğümde içimdeki hayvanın adrenalini kanımdan taşıyacak noktaya gelmişti. Dudaklarımı yalayarak ayağa kalktım.

t1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st1st

Ve içimdeki hayvan beni gele geçirdi.

[illegible]

t1st1st1st1st1st1st1st1st1s

t1st1st1st1st1st1st1st1st1s

t1st1st1st1st1st1st1st1st1s

t1st1st1st1st1st1st1s

t1st1st1st1st

t 1 s t 1 s t 1 s

t1st1st1st1st

t 1 s t 1 s t 1 s

t1st1st1st1st

t 1 s t 1 s t 1 s

t1st1st1st1s

t 1 s t 1 s t 1 s

t1st1st1st1s

t1st1st1st1s

t1st1st1st1s

son bir bakış

“Nathan? Sen misin?” Nesbitt bayırı tırmanırken bana sesleniyordu.

Durdu.

Kıpırdamıyordum. Kieran da kıpırdamıyordu.

“Ah siktir!” Nesbitt arkasına dönerek iki büklüm olmuş bir halde öğürmeye başladı. Boğazından yükselen sulu kusmuğu zemine saçılmıştı. Doğruldu, derin bir nefes aldı ve bana döndü. Gözlerini benim üzerimde, yüzümde tutuyor ve mağaranın ağzında yatmakta olan Kieran’ın vücuduna kesinlikle bakmıyordu.

“Sen iyi misin?”

Herhangi bir yanıt verecek gibi hissetmiyordum kendimi. Hareketsiz bir şekilde zeminde oturmaya devam ettim. Hayvana dönuştükten sonra ne olduğunu hatırlamıyordum. Tek bildiğim Kieran’ın parçalanmış cesedinin yanında kendime geldiğimdi. Kieran’ın bıçağı sol uyluğuma saplanmıştı. Sapından tuttuğum bıçağı çekip çıkardıktan sonra bacağımlı iyileştirdim. Ardından, Kieran’ı

beklediğim yerde küçük bir yığın oluşturmuş olan kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Artık ne türden bir hayvana dönüştüysem... bir anda vücudum ortadan yok olmuş gibi kıyafetlerim durduğum yere düşmüştü. Babamın yüzüğü de kıyafet yığınının yanındaydı. Yere oturup yüzüğü parmağıma geçirdim. Bütün bunları yaparken bir şey, herhangi bir şey hatırlamak için zihnimi zorlasam da karanlık bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

“Ayrılmamızın üzerinden ne kadar zaman geçti?” diye sordum.

“Bilmem. İki saat kadar olmalı.”

Kieran’la dövüşümüz, Nesbitt’le ayrılmamızın muhtemelen yirmi dakika sonrasında başlamıştı ve birkaç dakikadan daha uzun sürmüş olamazdı. Kendime geldiğimde dereye giderek yıkanmıştım ve bir saattir burada bekliyordum. Bu durumda en çok on dakika kadar uyumuş olmalıydım. Ama mağaranın üzerinde ayağa kalkmam ile Kieran’ın bıçağı uyluğuma saplanmış bir halde ve ağzıma dolmuş kanının tadıyla uyanmam arasında geçen zamana dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Üzerimdeki bütün kandan kurtulmak için derenin içine boylu boyunca uzanmak zorunda kalmıştım. Su yüzümü, boynumu, göğsümü kaplamıştı.

Cep matarasını yudumlayan Nesbitt bir bana, bir Kieran’a bakıyordu. Bakışlarımız birleştiğinde, “Pekâlâ evlat,” dedi. “Sanırım sende de babanın yeteneği var, ha?”

Yanıt vermedim.

Nesbitt eliyle ağzını kapatarak Kieran’a yaklaşıp cese-di inceledi. “Boynunu daha önceden mi kırdın yoksa boğazını parçalarken mi oldu bu?”

“Kapa çeneni.”

“Ve karnını da deşmişsin. Bu durumda kocaman pençelerin olmalı...”

“Kapa çeneni.”

“Sana yardımının dokunacağını düşündüm... bilirsin işte, bunun üzerine konuşmanın.”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“İçmek ister misin?” Matarasını bana uzatmıştı. “Ağzındaki kötü tadı alır.”

Ona küfrettim.

“Meseleye pratik açıdan yaklaşacak olursak, ikisini de öldürmek tek mantıklı çözümdü.”

“Sana çeneni kapamanı söyledim. Buradan gitmemiz gerekiyor.”

“Evet, birazdan. Ama paniğe kapılmamalıyız.”

“Paniğe kapıldığım yok.” Bunu desem de, buradan ayrılmak için can atıyordum.

“Bu ikisi ne yaptıklarından kimseye bahsetmiş olamaz. Aksi takdirde şu anda burası Avcı kaynardı.”

“Peki buranın Avcı kaynamadığını sana düşündüren nedir?”

Sırıttı. “Çünkü halen hayattayız. İtiraf etmeliyim ki birader, geri dönmeye karar vermeden önce epey uzaklaşmıştım buradan.” Matarasını bir kez daha kafasına dikti. “Her yönde millerce yayılan bir alanda bu iki ceset ve ikimizden başka kimsenin olduğunu sanmıyorum. Yanlarında silah yoktu. Avcılar genellikle tepeden tırnağa silahlanmış olarak dolaşır. Bu ikisi kulübeden gelen Avcılar, değil mi? Gabriel bize bu kulübeden bahsetmişti; ben de burayı üç gün önce güvenli bir mesafeden kontrol

ettim. Aslına bakacak olursan, dürbünle vadinin diğer tarafından baktığımı söylemek daha doğru olur. Yakın zamanda kulübe tarafına gittin mi?”

“İki gece önce.”

“Bu durumda senin izini bulmuş olmalılar. Seni ilk gördüğümde yaralı olduğun için arkada iz bıraktığını sanmıştım. İzini silmeyi bilmediğin için değil.”

Ona bir kez daha küfürler savurdum. Çok dikkatli davranmadığımı kabul ediyordum ama bunun nedeni buradan ayrılmayı planlıyor olmamdı. Yoksa bunu kasten mi yapmıştım? Kieran’ın izimi bulmasını mı istemiştim? Hiç emin değildim.

Nesbitt devam etti. “Bence yalnızca amaçsızca dolanıyorlardı. Kulübeye geri dönecek kadar budala olduğunu düşündüklerini sanmam. Etrafta dolanıyor, ağaçlardan meyve filan topluyorlardı herhalde. Bu esnada senin ayak izlerini görmüş olmalılar. Bu izler bana ait olamaz çünkü ben asla arkamda iz bırakmayacağım gibi, kulübeye yaklaşacak kadar da aptal değilim. Her neyse. İzini buraya kadar takip ettiler. Geri dönüp silahlarını alabilirlerdi ama seni kaybetme riskine girmek istemediler belli ki. Yani şanslıydık. Ama çok geçmeden yoklukları diğer Avcılar tarafından anlaşılacaktır. Yola çıkmalıyız. Cesetleri olduğu gibi bırakmak durumundayız. Cesetleri fersizlerin bulması hoş olmaz ama Avcıların daha önceden ortalığı temizleyeceğini tahmin ediyorum.”

“Gidelim buradan.” Çantamı sırtıma astım.

Kieran’ın cesedi mağaranın önündeydi. Sağ gözü tam kapanmamıştı; ezilmiş sol göz çukurunda birikmiş kana sinekler dadanmıştı. Nesbitt, Kieran’ın üzerini arayarak,

bıçağını, fenerini ve parasını alıp, cep telefonunu kenara fırlattı. Ganimetini sokuşturduğu çantasını sırtına astıktan sonra yola koyulduk.

Yürürken son bir kez arkama bakmaktan kendimi alıkoymadım. Kieran'ın cesedini kaplamış sinekler yüzünden, bulunduğum noktadan baktığımda gözüne simsiyah bir göz bandı takmış gibi görünüyordu. Boynu neredeyse paramparça olduğundan ortaya çıkmış omurgasının beyazlığı başının altından seçilebiliyordu. Ama göğsünün üst kısmı hasar almamıştı. Kalbini yememiş olduğuma emindim ama karnı deşilmiş, bağırsakları kırmızı ve mor tonlarda bir yığın halinde dışarı dökülmüştü. Bir insana bunu ne türden bir hayvanın yapabileceğini düşünerek yürümeye devam ettim.

ikinci bölüm

yetenekler

van dal

Hızlı yürüyorduk. Nesbitt otuzlu yaşlarının başlarında olmalıydı. Formda olmasının yanısıra sağlam dövüştüğü de belliydi ama tempomu ona uydurmak için yavaşlamak, dinlenmek istediği zamanlarda durmak zorunda kalıyordum. Hemen hiç uyumamış olmama rağmen, bana kalsa bütün gün ve gecenin ardından ertesi gün boyunca da koşmaya devam edebilirdim. Hatta koşarken uyuyabilirdim bile.

Nesbitt nereye gideceğimizi söylememiştii ama dağları terk ettikten sonra, tarlaların arasından geçen bir patikadan, daha alçak rakımda kalan bir kasabaya doğru ilerledik. Demiryolunu gördüğümde, trene binip binmeyeceğimizi sordum. “Toplu taşıma? İkimiz için? Hayır bira-der, kendimize bir araba bulmamız lazım.”

“Kendi arabanı değil de, *bir* araba bulmamız lazım, öyle mi?”

Soruma yanıt vermemesine rağmen, bir süre sonra gri bir sedan gördüğünde buna nasıl memnun olduğunu fark etmek benim için yeterli oldu. “Yeni Audilerin hastasıym,” dedikten sonra, elindeki anahtarı gözlerimin

önünde sallayıp geri geri arabaya doğru yürümeye başladı. “Bu yeni elektrik sensörlü seri, eski modellere göre çok daha kolay.”

Sürücü kapısına yaklaşarak anahtarı kilide doğru tuttuğu anda kapı açıldı. Arabaya bindiğimizde Nesbitt ellerini ovuşturdu. “Deri kaplama koltuklar, klima, seyir kontrolü. Harikulade.”

“Ama bu araba senin değil sanırım.”

Nesbitt buna kahkaha attı. “Mülkiyet hırsızlıktır birader. Bazı fersizlerin dilinden düşmeyen laf bu değil miydi?”

“Ben böyle bir laf duymadım.” Anahtarı elime aldım. Otomobiller hakkında pek bir şey bilmesem de bu anahtar bir Audi’ye değil, BMW’ye aitti.

“Van’ın yaptığı büyü sayesinde, bu anahtar her arabayı açabiliyor.” Motoru çalıştırıp lastiklere çılgık attırarak kaldırdığı otomobili birkaç saniye içinde korkutucu bir sürata çıkardı. Bir şey yapabildiğim ilk anda emniyet kemerimi taktım. “Birkaç saat içinde evde oluruz. Mükemmel bir evdir.”

“Van’ın evi mi?”

“Tam sayılmaz. Buralarda çok fazla boş ev var ve bunları kullanmamak yazık olur. Etrafta başıboş bırakılmış bu arabalar gibi, yeterli düzeyde kullanılmayan kaynakları azami kullanmaktan yanayız.”

“Bir şeyleri azami düzeyde kullanmak için sahibinden izin aldığınızı sanmıyorum.”

Nesbitt sırtıttı. “Doğru bildin birader. Ama Van bir şeyi kullanmak için izin isteseydi de insanlar kabul ederdi. Bunun için bir iksiri var. Onun bir sürü şey için iksiri var.”

Nesbitt haklıydı. Burası mükemmel bir evdi gerçekten.

Modern, aşırı ölçüde geniş, uyuşturucu aleminin babası gibi bir herifin yaşayacağı türden bir ev. Evin etrafı üç metre yüksekliğinde tuğla duvarla çevriliydi ve özel araziye girmek için geçmek gereken sağlam görünümlü metal kapı roket saldırısına karşı bile dayanabilirmiş gibi görünüyordu. Kapı elektronik olarak kontrol ediliyordu ve operatörü de muhtemelen duvardaki kameraların görüntülerini takip eden kişiydi. Van'ın evin güvenlik sisteminin etrafından dolanmanın bir yolunu bulduğu belliydi. İksirlerin elektronik sistemleri nasıl etkileyebileceğine dair hiçbir fikrim olmasa da, bu da Nesbitt'in kullandığı büyümlü anahtar gibi bir mekânizmaya sahip olmalıydı.

Audi'den inip evle aramızda kalan son birkaç millik mesafeyi yürümeye başladık. "Arabayı bulurlar. Biraz benzini azalmış olacak ama bundan başka zarar yok," dedi Nesbitt.

"Gerçekten arabayı bulup bulmamalarını umursuyormusun?"

"Sistemlerindeki takip cihazları sayesinde bazı arabaların nerede olduğunu kısa sürede bulabiliyorlar. Bu yüzden biraz kullanıp atmaktan yanayım birader."

Arazinin kapısındaki kameraların altında durup bekledik. Bir tuşa basan Nesbitt mikrofona yaklaştı.

"Hey! Benim! Bu da Nathan. Haklısın, onun öldüğünü düşünüyordum," dedikten sonra omuz silkerek ekledi. "Eh, ölmemiş."

Nesbitt'e ters bir bakış attım.

"Gerçekten iyi bir çocuk." Başını kaldırıp kameraya baktıktan sonra sözde fısıldayarak ama gayet yüksek bir sesle, "Mektuplar onda," dedi.

Yanıt gelmedi. Güvenlik sisteminin herhangi bir sinyali bile duymadım.

Yakıcı güneşin altında, ayaklarımızı bastığımız asfalt adeta erimek üzereymiş gibiydi. Sıcaktan zonklayacakmış gibi görünen metal kapı birdenbire hareket ederek, sessizce yana kaydı. Uzun, düz araba yolunda yürümeye başladık. Arkama baktığımda kapının çoktan kapanmış olduğunu gördüm. Duvarın içerisinde kalan zeminin üzeri ve kapının dibi dikenli tellerle kaplanmıştı. Bu ev hem hapishane hem de kale gibi görünüyordu. İlerimizde, yüksek çam ağaçlarının arasında yarı gizlenmiş bir halde, cam ve taştan inşa edilmiş alçak bir bina vardı.

Eviden çıkan bir adam yaklaşmamızı izlemeye başladı. Üzerinde uçuk mavi renkte, şık bir takım vardı. Hatta bu renk uçuk maviden çok beyaza yakın gibiydi. Pantolonu boldu ve gene uçuk mavi renkte bir yelek giymişti. Eve biraz daha yaklaştığımızda, gömleğinin beyaz ve kravatının soluk pembe renkte olduğunu fark ettim. Ceket cebinde de pembe bir mendilin ucu görünüyordu. Evle aramızda birkaç metre kaldığında arkasını dönerek içeri giren adam uzun boylu –benden daha uzundu– ve inceydi. Beyaza çalan sarı senkte, süper düzgün görünen, ense hizasında kesilmiş saçları bana Soul O'Brien'in saçlarını hatırlatmıştı. Ancak bu adamı gördükten sonra, şu ana dek burada yalnızca Van ve Gabriel'in olacağını düşündüğümü anladım. Belli ki en azından bir kişi daha vardı.

“Bu da kimdi? Evde başka kim var?” diye sordum Nesbitt’e.

Bana yandan bir bakış atan Nesbitt, birdenbire kollarını sallayarak etrafımda dans etmeye ve şarkı söyleme-

ye başladı. “Burada biz tavuklardan başka hiçkimse yok, burada bizden başka kimse yok...” Eve kalan son metreleri bu şekilde dans edip şarkı söyleyerek katetti.

Büyükçe, serin bir holden, bir duvarı boydan boya Cenevre Gölü’ne uzanan geniş çimenlik alana bakan pencerelerle kaplı bir salona girdik. Parti verilebilecek, hatta balo bile düzenlenebilecek kadar geniş olan salona, koltuklarla alçak sehpaların oluşturduğu üç ayrı oturma grubu kurulmuştu.

Adamın sırtı bana dönüktü. Yüzünü görebileyim diye, önündeki alçak sehpadan gümüş bir çakmak aldıktan sonra sigarasını yakması için dönmesini bekledim. Pürüzsüz, solgun ve inanılmaz ölçüde sağlıklı görünen bir teni vardı. Sigara dumanını içine çekişini izlerken karşımdakinin bir erkek olmadığını fark ettim. Bu Van’dı.

Dönerek ikimize baktığında, güzelliği karşısında donakaldığımı hissettim. Bu kadın ancak yirmisinde, gencecik bir oğlan –ama aynı zamanda da bir kız– gibi görünüyordu.

“Yani?” dedi Nesbitt’e. Ses tonu görünümüne hiç uymasa da, sigara alışkanlığıyla tezat içermiyordu. Aslına bakılacak olursa, günde altmış sigara içiyormuş gibi bir sese sahipti.

“Selam Van. Seni görmek de, geri dönmek de güzel. Bu da Nathan.”

Van sigarasından çektiği dumanı, dümdüz bir çizgi oluşturacak şekilde, yavaşça üfledikten sonra bana doğru yaklaşarak, “Memnun oldum. Gerçekten çok memnun oldum,” dedi. Gözleri de üzerindeki takım gibi uçuk maviydi. Daha önce yalnızca iki Kara Cadı’nın –Mercury ve babamın– gözlerini görmüştüm. İkisinin gözleri de birbirine

benzemediği gibi, gözbebeklerinin etrafında gümüşümsü çizgilerin döndüğü Ak Cadıların gözlerinden de çok farklılardı. Fakat Van'ın gözlerinde safir mavisi renkte noktacıklar dönüyor, kesintisiz bir döngüde büyüyüp küçülüyordu. Bu noktacıklar birbirlerine değdiklerinde kıvılcımlar saçarak yeni noktacıkların oluşmasına neden oluyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipti Van.

“Gabriel’in mektupları sende mi?” diye sordu, doğrudan konuya girerek. O anda ağzından çıkan dumanın olması gerektiği gibi gri değil, kravatı gibi pembenin açık bir tonunda olduğunu fark ettim. Van'ın yanaklarına doğru kıvrıldıktan sonra havada dağılarak gözlerinin önünde yeniden birleşen duman canlı gibiydi. Dumanın içinde gözlerinin safir mavisi renginin daha da derinlik kazanmasını izledim.

Sorusunu yanıtladığımın belli belirsiz farkında olsam da, ne dediğimden emin değildim.

Van'ın gözlerimin içine diktiği gözlerindeki kıvılcımlar bana baktıkça daha da ışıldıyordu sanki. “Nesbitt, bu mektupları alıp getirmen gerekiyordu.” Bunu derken gözlerini Nesbitt’e dikti.

Geriye doğru bir adım atsam da, bu hiç kolay değildi. Gözlerimi Van’dan kaçırmak için kendimi zorlamam gerekmişti.

“Mektupları buraya getirmem gerekiyordu ki, bunu yaptım,” dedi Nesbitt. “Eğer mektupları Nathan’dan da almam gerekiyorduyse, bunu yapmadığımı kabul ediyorum ama bunun için şiddete başvurmam gerekecekti ve açıkçası şiddete başvurmamak daha doğru geldi. Bu çocuk sağlam dövüşüyor. Sıradışı bir şekilde, demek isti-

yorum. Dövüşürken içindeki hayvan ortaya çıkıyor. Neyse ne. Çocuk burada işte. Mektuplar da kendisinde. Ve Gabby'yi görmek için sabırsızlanıyor.”

“O halde...” dedi Van. Bir kez daha bana yaklaştı. Bu defa daha da sokulduğundan, artık nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Nefesinin sigara kokacağını sanıyordum ama çilek kokusu almıştım.

“O halde...” dedim ben de.

Yüzüme çarpan hafif çilek kokusunu içime çekmeye başlamıştım. Her geçen saniyeyle bu kokuyu daha da çok çekmek istiyordum. Bu kadın hayatımda gördüğüm en inanılmaz yaratıktı. Kokuyu içime çekerken, “Arkadaşım Gabriel...” dedim. “Nesbitt bana onun hayatını kurtardığını söyledi. Bunun için teşekkür ederim. Onu görmek isterim.”

“Bunu istediğine eminim,” dedi Van. “Onun da seni görmek istediğine şüphem yok. Ve biz de mektupları görmek isteriz.”

Mektuplar, Gabriel’in onları her zaman sakladığı teneke kutunun içindeydi ve Mercury’nin Cenevre’deki apartman dairesinde karşıma çıktığı gün dışında bu kutuyu bir daha hiç açmamıştım. Ama Van’ın karşısında kutuyu sırt çantamdan çıkarmak için güçlü bir dürtü hissettiğimi fark ettim. Yerdeki çantama uzanmak için eğildiğimde, yüzüme çarpan çilek kokulu havanın içinden de çıktım. Yeniden doğrulduğumda çanta elimdeydi ama mektupları çıkarmamıştım.

Van’ın bana gülümsemesiyle dizlerimin büküldüğünü hissettim. Annalise güzel bir kızdı ama Van’da büyüleyici bir şey vardı. Kelimenin somut anlamıyla baş döndürücü bir güzellikti bu. Onunla arama mesafe koymak zorundaydım.

“Biraz temiz hava almam lazım,” diyerek, salonun bir tarafını boydan boya kaplamış pencerelere gidip cam kapıyı yana çekti. “Gelin, dışarıda konuşalım.”

Dışarının havası daha iyi gelmişti. Temizdi. Ama gerçekten sıcaktı da.

Arkamdan gelen Van, dışarıdaki tараçada, gölgede kalan oturma grubunu gösterdi. Alçak bir divana doğru yürüsem de, Van’ın hangi koltuğa yöneldiğini görmeden oturmam ve ardından ondan mümkün olduğunca uzak bir yer seçtim.

Van, Nesbitt’e seslendi. “Gabriel’e bize katılmasını söyle. Gelirken de limonata ve çay getir.” Bana dönerek, oturmamı işaret etti. “Lütfen, otur. Gabriel birazdan burada olur.”

Van’ın sigarasını içtiği, sessizlik içinde oturduğumuz birkaç dakikanın ardından, “Nesbitt, Gabriel’in vurulduğunu ama iyileştiğini söyledi. Bu doğru mu?” diye sordum.

“İki kurşun yemiş. Avcı kurşunları pistir. Ama evet, Gabriel bundan yakasını sıyırdı.” Külünü silktikten sonra sigarasından bir başka uzun nefes alıp ekledi. “Ama Gabriel içine düştüğünüz durumu *tam olarak* atlatmış sayılmaz. Sen onun için çok önemlisin, Nathan. Ve korkarım Nesbitt, benim budala asistanım...”

Van’ı, “İş ortağın,” diye düzelten Nesbitt, elindeki limonata sürahisini aramıza koyduktan sonra, “Gabby’yle mutfakta karşılaştık; burada olduğunu söyledim birader,” diye mırıldandı.

Van devam etti. “Budala asistanım Nesbitt bize senin öldüğünü söylemişti. Dediğim gibi, sen Gabriel için çok önemlisin. O...”

Sağımda gördüğüm hareketlenmeyle birlikte o tarafa

döndüğüm anda, Gabriel'in bana baktığını fark ettim. Burada olduğuma inanmadığını gözlerinden anlayabiliyordum. Narin, zayıf bir görünümü vardı. Çok alçak sesle bir şey söyledi.

Ayağa kalktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hissettiklerimi ifade edebileceğim kelimeler olduğunu sanmıyordum. Hayatımı ona borçlu olduğumu söylemek istiyordum ama bunu zaten biliyordu.

Ona doğru bir adım atmamla o da yaklaşarak beni kollarıyla sımsıkı sardı. Ben de ona sarılmıştım. Fısıldayarak bir şey söyledi. Sanırım az önce de aynı şeyi söylemişti ama Fransızca olduğundan bunun anlamını bilmiyordum.

Gözlerime bakmak için başını hafifçe geri çekti. Gülmüyordu; yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Gözleri aynı kahverengi fersiz gözleriydi ama beyaz kısımları kanlanmış gibi görünüyordu.

Halen ne diyeceğimi bilemediğimden, bir şeyler gevelemeye başladım. “Mağarada seni bekledim. Cenevre’den senin sayende kaçtım. Senin de canını kurtardığını umut etmekten başka bir şey yapamadım. Sen olmasaydın ben ölmüştüm.”

Normalde buna alaycı bir yorumla karşılık verecek bir çocuk olan Gabriel bana sokularak bir kez daha Fransızca bir şeyler söyledi.

Birbirimize sarılmaya devam ettik. Onu tutarken, zayıflamış olduğunu, kaburgalarının çıktığını fark ettim. Ama o beni bırakmadan ben de onu bırakmayacaktım.

“Öldüğünü sanıyordum,” dedi. O anda Fransızca olarak da bunu söylediğini anladım. “Nesbitt senin cesedini gördüğünü söylemişti.”

“Nesbitt budalanın tekidir,” diyerek araya girdi Van.

Limonatanın ardından çay servisi yapmak için bir tepsiyle yanımıza gelen Nesbitt, “Ne dediğini duydum. Onun halini görseydiniz...” dedi. Tepsiyi masaya koyarak çini demliğı, sütü, fincanları, fincan altlıklarını ve şekerliğı yerleştirirken, gözlerimin nasıl yarı açık olduğuna, vücudumun nasıl da gri ve soğuk görüldüğüne dair bir şeyler mırıldanmaya devam etti.

Nesbitt her şeyi yerleştirdikten sonra yerine oturup demliğı eline aldı. “Size annelik de yapacağım sanırım, öyle mi?”

Sonraki yarım saati olan biteni konuşarak geçirdik. “Gabriel’den ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlat, Nathan,” diye söze girmişti Van.

Buna omuz silktim. Herhangi bir şey anlatmak isteyip istemediğimden de, Van’ın halihazırda neler bildiğinden de emin değildim.

“Sana yardımcı olayım. Siz... aslında daha doğrusu Rose, Cenevre’deki bir evden bir bıçak çaldı. Bu herhangi bir bıçak değil, Fairborn’du. Ev de herhangi bir ev değil, Avcıların üssüydü. Ve bıçak da herhangi bir cadıdan değil, Avcıların lideri Clay’den çalındı. Rose’un çok yetenekli bir cadı olduğu ortada. Diğer taraftan planınız dünyanın en iyi planı değildi ve bunun bedelini Rose canıyla ödedi. Sen de vuruldun.” Van sigarasından çektiğı derin nefesi uzun bir çizgi olarak bana doğru üfledi. Belli belirsiz de olsa bir kez daha çilek kokusunu almıştım. “Bundan sonra ne olduğunu anlat bize, Nathan.”

Gabriel’e baktığımda, bana başını salladı.

“Vurulmuştum, ağır yaralıydım ve koşamıyordum. Av-
cılar başka bir tarafa yönlendirerek Gabriel hayatımı kur-
tardı.” Konuyu Van’a getirmek için ona dönerek, “Sen de
Gabriel’in hayatını kurtarmışsın,” dedim. “Peki ama o gece
Cenevre’den senin ne işin vardı? Civardaki bütün Kara Ca-
dılar kaçtığını sanıyordum. Şehir Avcılarla dolmuştu.”

“Öncelikle senin hikayeni tamamlayalım,” derken, her
sözcükle birlikte sigarasının dumanı da kıvrılarak dışarı
çıkmaya devam etmişti. “Yaralıydın ama Fairborn sen-
deydi. Cenevre’den çıkarak ormana daldın ve...”

Gabriel araya girdi. “Tamam da neden ormana girdin?
Neden Mercury’nin kulübesine apartman dairesindeki
geçitten gitmedin?”

“Yediğim kurşunun vücuduma yaydığı zehir beni felç
etmişti. Kayboldum. Apartmanı bulmak çok fazla zama-
nımı aldı ve oraya ulaştığımda Avcıların etrafı sardığını
anladım. Ben de kulübeye yayan gitmeye karar verdim.
Doğum günümden önce Mercury’ye ulaşmak için yeter-
li zamanım olduğunu düşünmüştüm. Yiyecek, kıyafet ve
para çaldım. Mideme bir şeyler girdikten sonra, ilk başta
kendimi daha iyi hissettim ama gittikçe güçten düştüm
ve en sonunda devrildim. Zehri vücudumdan çıkardıktan
sonra ise bayılmışım. Ölmemiştim belki ama ölüme çok
yaklaşmıştım. Nesbitt beni bu sıralarda görmüş olmalı.
Daha sonra kendime geldim ve Mercury’ye gitmek için
yola devam ettim.”

Van derin bir nefes aldı. “Elbette herkesin aklındaki
soru şu: Bunu başardın mı?”

“Başardım. Ama bağış törenimi gerçekleştiren Mer-
cury olmadı.”

“Ah. Çünkü Fairborn sende değildi.”

“Hayır. Bunun nedeni Mercury’nin Avcılarla meşgul olmasıydı.”

Herkes bana bakarak açıklamamı bekledi.

“Bana üç armağanımı babam verdi.”

Van gözlerini kırptırdı. “Bu senin için çok özel olmalı.”

“Evet.”

Van’ın, parmağımdaki yüzüğe bakmakta olduğunu fark ettim. “Onu... Marcus’u tanıyor musun?” diye sordum.

“Yıllar önce onunla birkaç kez karşılaştık. Fakat artık Kara Cadı buluşmalarına gelmiyor. Çok uzun zamandır.”

“Nerede yaşadığını biliyor musun peki?”

Van başını iki yana salladı. “Bunu hiçkimse bilmiyor.”

Hepimizin sustuğu birkaç saniyenin ardından, “Nesbitt’in dediklerinden anladığım kadarıyla, sanırım sende de babanın yeteneği var,” dedi Van. “Bu çok ender görülen bir yetenektir.”

İfadesiz görünmeye çalıştım. Şu anda içimdeki hayvanı düşünmek istemiyordum. Sabah Kieran’ı öldürdükten sonra hayvanın varlığını bir daha hissetmemiştim.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Gabriel.

“Babam gitti. Vadi Avcı kaynıyordu. Mercury bana öfkeliydi. Annalise’in kendisiyle birlikte olduğunu ve onu ancak babamın kellesi ya da kalbine karşılık serbest bırakacağını söyledi. Avcılar yüzünden oradan kaçtım. Bir hafta kadar sonra da izimi tamamen kaybettiler. Ben de mağaraya giderek seni beklemeye başladım.”

“Çok uzun zaman beklemişsin.”

Başımı iki yana sallasam da, ona pes etmek üzere olduğumu söyleyemezdim.

“Evet,” dedi Van. “Nathan’ın sabırlı davranması hepimiz için hayırlı oldu.”

Gabriel ağzını büzerek, “Ben her zaman bunu biliyordum zaten,” dedi. “Dünyada Nathan’dan sabırlısı yoktur.”

“Bundan sonrasını biliyoruz,” dedi Van. “Mektupları almaya giden Nesbitt seni mağarada buldu. Ah! Mektuplardan bahsetmişken, onları senden alabilir miyim artık?”

“Mektupları ne yapmamı istersin?” dedim, Gabriel’e dönerek.

“Onları Van’a vereceğime söz verdim.”

“Ve bu sözünü tutmak istiyor musun?”

“O hayatımı kurtardı.”

Van’a baktım. Yüzünde sakın bir zafer ifadesi vardı.

Biraz tafralı bir havada, “Elbette Gabriel,” dedim. “Sonuçta bu mektuplar senin ve onları sana vermem lazım. Tıpkı Van’ın da bana benim olan Fairborn’u vermesinin gerektiği gibi.”

Yüzünde halen sakın bir ifade olan Van buna gülümse-di. “Senin mi? Fairborn’u Clay’den çaldın. Daha doğrusu bunu yapan Rose oldu.”

“Avcılar da onu büyük-büyükbabam Massimo’dan çalmıştı. Fairborn aileme aittir.”

Van çayından bir yudum aldıktan sonra, “Sence Fairborn’u ona vermeli miyiz?” dedi, Nesbitt’e dönerek. “Sonuçta bıçağı ele geçiren sensin.”

Nesbitt saldırgan bir köpek gibi dişlerini sıkarak, tek bir kere başını iki yana salladı.

“Nesbitt’in bu konudaki kanaatine razı olmak durumundayım. Fairborn sendeyken umursamaz davrandığın belli. Nesbitt bunu senden alabildiyse... eh, herhangi bir

çocuk da alabilir. Fairborn güvenli bir yerde tutulmalı. O çok tehlikeli ve güçlü bir silah. Şu an için, sanırım ona ben bakacağım.”

“O benim!”

“Aslında, sevgili oğlum...” Van bana baktığında, gözlerine mavi tonlarda bir sis perdesinin indiğini gördüm. “Sana katılıyorum. Fakat... bunu olabilecek en nazik şekilde ifade etmek istiyorum... fakat bu bıçağın sende olmaması gerektiğini düşünüyorum. Henüz değil. Fairborn, ucundan şeytani büyülerin damladığı bir silah. Bıçağın bende güvende olacağı konusunda seni temin ederim.” Demliğe uzandı. “Biraz daha çay isteyen?”

Kimseden ses çıkmadı. Van, fincanına çay koyarken, “Nathan,” dedi. “Mektuplar Gabriel’e ait. Lütfen mektupları kendisine ver.”

Gabriel’e baktığımda, başını salladı.

muska

Gabriel kutuyu açıp bir süre karıştırdıktan sonra, destenin ortalarından bir mektubu seçerek dışarı çıkardı. Kâğıdın üzerindeki is lekesi, aylar önce Cenevre'deki apartman da-iresinde, şömine bacasının içine gizlenmiş kutuyu bulup mektupları karıştırdığım zamandan kalmaydı.

Gabriel kutudan çıkardığı mektubu masanın üzerine, Van'la kendi arasına koyarak, "Muska. Artık senindir. Teşekkür ederim. Sen olmasaydın ölmüş olurdum," dedi. Gabriel'in katlanmış mektubu açmasıyla hepimiz masaya doğru eğildik.

"Teşekkürler, Gabriel," dedi Van. "Bu gerçekten çok güzel."

Mektuba biraz daha yaklaştım. Bunu *güzel* olarak tanımlayacağımdan emin değildim. Sararmış parşömenin üzerindeki, zamanında siyah mürekkeple yazılmış soluk işaretlere bakarken bunun bir tür yazı olduğunu anlasam da, hayatımda bunun gibisini görmemiştim. Bu yazı bir dizi dairenin içine yazılmıştı. Ama daireler tam değil yarıydı. Çünkü parşömen ortasından ikiye yırtılmıştı.

“Annen bununla ilgili sana ne söyledi?” diye sordu Van.

“Pek bir şey söylemedi. Eskiliğinden dolayı bir değer ifade edebileceğini düşünüyordu. Bana, büyükannesinin bunu Berlin’deki eski bir evde bulunduğunu söyledi. Bulmaktan kastettiği elbette büyükannesinin bunu çalmış olduğu. Annemin bildiği bundan ibaretti.”

“Parşömenin diğer yarısının nerede olduğunu bilmiyor muydu?”

“Hayır. Elimizde yalnızca bu vardı.”

“Mercury bunu hiç görmedi, öyle mi? Ona bunun ne olduğunu söyledin mi?”

Gabriel omzunu silkti. “Ona parşömenin ikiye yırılmış olduğunu söylemedim. Bunu öğrendiği takdirde mektupla ilgileneceğini sanmıyordum. Ona, elimde bana annemin verdiği bir muska olduğunu söyledim yalnızca. Bunun eski ve değerli olduğunu. Mercury de başka bir şey sormadı. Sanırım bu türden muskalardan çok az var.”

“Az sayıda muska olduğu kesinlikle doğru ama bunların çoğu zayıf büyüler içeriyor. Bundan daha detaylı olarak Mercury’ye bahsetmemiş olman benim talihimmiş. Aslına bakacak olursan, bu senin için de iyi olmuş. Mercury elinde ne olduğunu anlasaydı, sırf bu parşömenin yarısı için bile gözünü kırpmadan seni öldürürdü.” Van parşömeni çok dikkatli bir şekilde katlayıp ceketinin cebine soktu.

“Neden?” diye sordu Gabriel. “Onu bu kadar özel kılan nedir?”

Van, Nesbitt’e döndü. “Bence şampanya lazım bize, sence de öyle değil mi? Mahzende harika bir seçki olduğuna şüphem yok.” Gabriel’e dönerek gülümsedi. “Yoksa siz çocuklar çayla mı devam etmek istersiniz?”

Günün ilerleyen saatlerinde Gabriel’le odasında baş-başa kaldık. İkimiz de şampanya içmiştik. Aslında ben neden içtiğimi de, neyi kutladığımı da bilmiyordum. Şampanyanın tadından da hiç hoşlanmamıştım. Şampanya bir kenara, hayatım boyunca alkollü hiçbir şey içmiş değildim. Gabriel’le Van ise şampanya hakkında, ikisinin de okumuş olduğu güzel bir kitaptan bahseder gibi uzun uzun konuşmuşlardı.

Gabriel’in odasına yürürken koridor yana yatıyormuş gibi hissetmiştim. Bundan kendisine bahsettiğimde Gabriel bana “hafifsıklet” diyerek önüme geçmiş; aramızdaki mesafeyi biraz açtıktan sonra da arkasına dönüp, kendisine doğru yürümemi izlemişti. Onun yeniden güldüğünü görmek çok güzeldi; eski benliğine dönmüş gibiydi adeta. Ve artık yalnızdık. Yatağında oturuyorduk. Nihayet ondan bana neler olduğunu anlatmasını istedim.

“Senden ayrıldıktan sonra koşmaya başladım,” dedi. “Yaptığım bu kadar basitti, karmaşık bir şeye girişmedim. Ben kaçtım, Avcılar da peşimden geldi. Koşarken, halen yanımdaymışsın gibi acele etmen için sana bağırıp duruyordum. Bu onları kandırmam için yeterli oldu. Birlikte olduğumuzu sandılar. Şanslıydım. Beni koruyacak en iyi şey diğer insanların arasında olmaktı. Fersizler, yani. Kalabalığın içine daldım ve çıkmadım. Kafa karıştıracak çok fazla şey, çok fazla insan vardı. Aslına bakacak olursan, Avcıların nefret ettiği her şey vardı: fersizler, fersiz polisleri, gürültü, panik ve çok fazla silah sesi. Benim fersiz olduğumu düşünmelerini umuyordum ama aynı zamanda onları peşimde tutmalıydım. Koşarken vuruldum. Hem de iki kere. İkisi de ciddi yaralar değildi

ama kurşunlardaki zehir zayıf düşmeme neden olmuştu. Kendimi iyileştiremediğim için çok fazla dayanamayacağımı biliyordum. Aklımda yalnızca koşmaya devam etmek vardı. O sıralar, bir arabanın üzerime geldiğini gördüm. Bu Van'dı herhalde. Ve ardından, günler sonra bu odada uyanana dek olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Kötü haldeydim. Ama sonrasında, yani iyileştikten sonra, sanırım Van bana bir ilaç verdi ve bu ilacın etkisi altındayken ona her şeyi anlattım. Kendi hakkımda, ailem, mektuplar ve muska... ve senin hakkında her şeyi. Çok üzgünüm, Nathan. Bunlardan asla konuşmamam gerektiğini biliyorum ama..."

"Sorun değil. Buna kafamı taktığım yok. Hayatta olmana çok sevindim. Önemli olan bu. Gerçekten öldüğünü sanıyordum. Buna inanmak istemesem de, tek mantıklı açıklama buydu. Çünkü aksi takdirde öyle ya da böyle mağaraya geleceğini biliyordum."

"Van olmasaydı ölmüştüm."

"Peki ama onun Cenevre'de ne işi vardı? Neden hayatını bu muska... daha doğrusu bir muskanın yarısı için tehlikeye attı?"

"Bilmiyorum. Muskanın yarısının bende olabileceğini kısa süre önce öğrendiğini söyledi. Cenevre'de bulunduğu ve Mercury için çalıştığını öğrenmesi zor olmamıştır. İlk başta muskanın Mercury'nin eline geçeceğinden endişeleniyordu ama Nesbitt senin öldüğünü söyledikten sonra, muskanın Avcılarda olabileceğini düşünerek daha da endişelendi."

"Neden? Bu muska ne işe yarıyor ki?"

"Hiçbir şeye yaradığı yok. Sonuçta bu yalnızca muska-

nın yarısı. Ama muskalar, yani yarım değil de tam olanlar, iyileştirme ve koruma gücüne sahiptir. Van bunu ele geçirmek için çok fazla sıkıntıya girdi ve diğer yarısını da bulmaya kararlı olduğunu sanıyorum. İki yarı bir araya geldiğinde bir işe yarayabilir belki.”

“Sen de bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Hayır. Bu annemin sahip olduğu şeylerden biriydi. Ben mektuplara daha fazla değer vermişimdir.” Üzerinde oturduğumuz yatağında geriye kayarak sırtını duvara yasladı. “Muska Van’da kalabilir. Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum.”

“Hiçbiriyle derken?”

“Bu şeylerle. Muskalarla, bıçaklarla, neyse işte.”

“Zaten ilgilendiğini hiç düşünmemiştim.”

Başını da duvara dayayıp gözlerini üzerime dikti. “Seni yeniden görmek çok güzel, Nathan. Hayatta olmana çok sevindim ben de. Hem de çok.” Yorgun görünüyordu. Teni solgundu ve gözlerinin altında karanlık halkalar belirmişti. “Burada buluşacağımızı kim tahmin edebilirdi ki? Hayatta kalacağımızı, güzel bir evde şampanya sarhoşu olacağımızı?”

Bunları dese de, aklım az önce bahsettiği şeylerdeydi. Hiçbir şeyle ilgilenmediğini söylemesi, Fairborn’u geri istememin yanlış olup olmadığını düşünmeme yol açmıştı. Bıçağı aldığım takdirde, babama onu öldürmeyeceğimi gösterebileceğimi düşünüyordum. Ama belki de bunu ona göstermek için Fairborn’a ihtiyacım yoktu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Şeyleri. Fairborn’u. Babamı.”

“Baban nasıl biriymiş?”

“Babam mı? Bilmem. Onu hiç tanımıyorum ki. Ama beklediğimden çok daha akıllı olduğunu gördüm. Ve temiz. Üzerinde takım elbise vardı. Ona baktığında, yüzlerce kişinin katili olabileceğini düşünmezsin.”

“Giyim kuşamını değil nasıl biri olduğunu sordum.”

“Ne dememi istiyorsun ki? İnanılmaz etkileyici biri olduğunu mu? Güçlü? Eh, öyle. Etkileyici, güçlü biri. Ama sandığımdan çok daha güçlüymüş. Gözlerimin önünde şu zamanı durdurma numarasını çekti. Kar taneleri havada asılı kalmıştı ve biz de her şey gayet normalmiş gibi konuşmaya devam ettik. Avcıların kurşunu halen vücudumdaydı. Kurşunu babam çıkardı. Ve bana üç armağanımı verdi: bir yüzük, vücudumdan çıkardığı kurşun ve hayatımı.” Yüzüğü göstermek için elimi Gabriel’e doğru kaldırdım. “Sonra da avcunu keserek kanını içmeme izin verdi. Sanırım en başından beri, yani doğduğum günden beri, bana üç armağanımı vermeyi planlıyordu. Mercury’nin yanına dönmeme bekliyordu bence; oraya geri gideceğimi biliyordu. Benim için zamanı durdurup, üç armağanımı vererek hayatımı kurtardı... sonra da... sonra da gitti! Bir kez daha beni terk etti! Beni Mercury’nin insafına bıraktı. Beni Avcılarla dolu bir vadide bırakıp gitti.”

Gabriel hiçbir şey söylemedi.

“Karşılaştığımızda ona kendisini asla öldürmeyeceğimi açıklayacağımı, bunu göstereceğimi düşünmüştüm her zaman. Bunu yapmaya çalıştım da. Ama beni dinlemiyor gibiydi. Orada beni öldürebilirdi ama bunun yerine hayatımı kurtardı. Bu hayatımın en inanılmaz, en harika anıydı... ve sonra öyle değilmiş gibi hissettim.”

“O senin baban ama aynı zamanda görüye de inanıyor.

Görüye göre onu sen öldüreceksin.”

“Bana görülere o kadar da inanmadığını söyledi. Ama aynı zamanda temkinli bir adam olduğunu da. Bunun gibi bir şeyler söyledi işte. Esasen bana güvenmiyor. Fairborn’u kaybettiğime de inanmadı. Yani az önce ilgilenmediğini söylediğin şeylerin aslında bir önemi var, Gabriel. Çünkü Fairborn’u ona veremediğim için beni bir kez daha terk etti. Aptalca olan da bu nedenle ondan nefret etmem. İnsanları öldürdüğü, kalplerini yediği için filan değil de, küçük bir çocukken beni terk ettikten sonra, bunu bir kez daha yaptığı için.”

“Ondan nefret etmiyorsun. Yalnızca ona kızgınsın.” Gabriel gülümsedi. “Yani, zaten çoğu zaman bir sürü insana kızgın ve öfkeli olduğundan, ona özel bir muamele göstermiyorsun aslında.”

Buna küfrettikten sonra, “Gerçekten hayatta olmana çok sevindim, Gabriel,” dedim. “En azından öfkeli olabileceğim biri daha var.” Başım hâlâ dönmeye devam ediyordu. Arkama yaslandım. “Uyumam lazım. Senin de.”

İçeride olduğumuzdan uyuyamadım yine de elimden geldiği kadar uzun bir süre boyunca Gabriel’in yanında kaldım. Ama çok geçmeden hava karardı; geceleri içeride kalmaya dayanamıyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Evin arazisini inceledim. Göle doğru inen ağaçlık geniş alanın çevresi yüksek duvarlar ve dikenli tellerle korunuyordu. Ancak elbette gölün önüne duvar çekilmemişti. Kıyıda taşlık dar bir sahil kısmı ve küçük, ahşap bir rıhtım vardı. Ama rıhtıma bağlı tekne yoktu. Uzaklardaki dağların yalnızca silüetleri seçiliyordu. Sıcak esintiyle

dağılan bulutların arasında ay belirmişti. Yüzmek için her şey mükemmeldi.

Su soğuktu. Daha doğrusu, serin. Ayışığının yansımaları gölün yüzeyinde dans ediyordu. Yüzerek kıyıdan epey açıldıktan sonra suda sırtüstü dönüp gökyüzünü izlemeye başladım.

O anda bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissetmemle birlikte, içimdeki hayvani adrenalin hızla vücuduma yayılmaya başladı. Ama çok fazla değildi. Çünkü soğukkanlılığımı korumak için çabalarken, yavaş, derin nefesler alıyordum. Bunun alelade bir balık ya da suda başıboş süzülen herhangi bir şey olabileceğini söyleyip durdum kendime. Yavaş bir şekilde nefes almaya devam ettiğim birkaç dakikanın ardından, adrenalinin etkisini yitirdiğini hissettim. Çok geçmeden, böyle bir şey hiç olmamış gibi bütünüyle yok olmuştu.

Gölün yüzeyine düşen ayışığı halen parlaklığını koruyordu. Bilinçli olarak adrenalinin vücuduma salgılanmasını sağlayıp sağlayamayacağımı düşündüm. Sudaki muhtemel tehlikeleri düşünmeye başladım. Derinlerde yaşayan, karanlık diplerde saklanan, yavaşça bana yaklaşan canavarlar hayal ettim. Kocaman, kalın bir yılanbalığı beni yutabilirdi mesela. Suyu dalarak soğukluğunu hissettim. Ne denli karanlık olduğunu düşünerek, yılanbalığının bana doğru yaklaşmakta olduğunu düşündüm...

Hiçbir şey olmadı. Elbette ortaya bir yılanbalığı çıkmamıştı ama içimdeki adrenalin de tetiklenmemişti. Yeniden su yüzeyine çıkarak, neredeyse bir canavarın kendisini göstermesini umut eder bir halde etrafıma baktım.

Ama herhangi bir şey olmayacağını anladığımda, yavaşça kıyıya doğru yüzmeye başladım.

Kıyıdaki çimenlerin üzerine oturmuş olan Gabriel beni izliyordu. Kıyafetlerimi giyip yanına gittim.

“Burada seninle birlikte uyuyacağım,” dedi.

Biraz dal toplayıp küçük bir ateş yaktım. Başında oturduğumuz ateşi elimin altındaki dallarla beslemeye devam ettim. Ardından kalkarak yeniden dal topladım. Gabriel’in neden uyuyamadığını sormasını beklesem de, tek kelime etmedi. Tan vaktinden hemen önce uykuya daldı. Ancak o uyuduktan sonra gözlerimi kapayabileceğimi hissettim. Avcılar tarafından tehdit edilmediğim müddetçe, gün içinde asla hayvana dönüşmemiştim ve böyle bir şeyin olacağını düşünmüyordum. Ama gece... ne olacağını kim bilebilirdi?

İkimiz de birkaç saat sonra uyandık. Gabriel geceki haline göre çok daha iyi görünüyordu. Yüzüne renk gelmişti. Beni gördüğünde gülümsedi.

Onunla Annalise hakkında konuşmak istiyordum ama bunu biraz daha sonraya atmaya karar verdim.

“Uyuyabildin mi?” diye sordu.

“Senin kadar. Yeterli.”

“Güzel.” Ayağa kalkarak gerindi. “Kahvaltı etmemiz lazım. Kahve, kruvasan, sandviç ekmeği, yumurta... Tam yumurta havasındayım.”

Gabriel’le günü yemek yiyerek geçirdik. İkimiz de olmamız gereken kilonun oldukça altındaydık. Öğleden sonra gölde yüzüp güneşin altında yattık. Gökyüzünün açık olduğu, ortalığın sıcaktan kavrulduğu bir başka gündü.

“Seninle bir sürü şeyden konuştuk ama henüz aynı düşünce de olmadığımız konuya değinmedik,” dedi Gabriel.

“Seninle herhangi bir konuda sürtüşmek istemiyorum. Özellikle de birbirimizi yeni bulmuşken.” Ama Annalise hakkında konuşmamız gerektiğini biliyordum. Onu kurtarmak zorundaydım. Böyle söyleyince kulağa saçma, aptalca bir kahramanlık özentiliği gibi geliyordu ama bunu yapmak zorundaydım. Onu Mercury’nin elinde esir olarak bırakamazdım. “Ona yardım etmem gerekiyor,” dedim.

“Hayır. Gerekmiyor.”

“Gerekıyor, Gabriel. Annalise’in başı benim yüzümden belaya girdi. Komaya benim yüzümden girdi. Koma ya da bu her neyse artık.”

“Komaya girmedi ve ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Ona yardım etmek istiyorum, Gabriel. Onu kurtarmam lazım. Annalise benim arkadaşım. Onu seviyorum... hem de çok. Ona güvenmemeni anlıyorum ama bana ihanet etmeyeceğini biliyorum. Bugüne kadar bana ihanet etmedi.”

Gabriel bana baktı. “Avcılar Mercury’nin Cenevre’deki apartman dairesini nasıl buldu?”

“Ne?”

“Ne dediğimi duydun. Oraya nasıl gittiler? Avcıların apartmana doluştuğunu sen kendin söyledin. Onları oraya çeken ben değilim. Hatta apartmanın yakınından bile geçmedim. Bu durumda orayı nereden öğrendiler?”

“Marcus bana Avcıların bu türden geçitleri bulmak için yöntemleri olduğunu söyledi. Bir şekilde apartmanı da böyle buldular herhalde.”

Gabriel doğruldu. “Hayır, Nathan. Böyle olduğunu düşünmüyorum. Çok uzak bir mesafeden bu geçitleri sapt-

yabileceklerini hiç sanmıyorum. Çünkü bunu yapabiliyor olsalardı, Mercury'nin asıl evine giden geçidi de bulurlardı.”

“Bu geçidi bulup bulamadıklarını bilmiyoruz. Dahası, Mercury'nin bu geçidi ortadan kaldırmak için zamanı da vardı. Bu yüzden bulamamış olmalılar.”

“Mazeretler uydurup kendince açıklamalar getiriyor-sun ama aşikar olan tek açıklamayı kabul etmiyorsun. Apartmandan Avcılara bahseden kişinin Annalise olabileceğini kabul etmeye bir türlü yanaşmıyorsun.”

“Bana apartmandan ayrılmamam gerektiğini söyleyen sendin ama bunu yaptığımı biliyorsun. Kim bilmiyorum ama herhangi biri, bir muhbir, bir Melez, apartmandan çıktığım gün beni görmüş olabilir. Bu kişi Avcılara apartmandan bahsetmiş olabilir. Oraya döndüğümde beni bekliyor olmalarının sebebi bu olabilir.”

Gabriel buna hiçbir şey demeden geri uzandı.

“Bunun da muhtemel bir olasılık olduğunu kabul etmelisin,” dedim.

Bana bakmıyor olmasını bunu kabul ettiğini gösteren bir işaret olarak aldım.

“Gabriel, ona güveniyorum. Annalise bize yardımcı olmaya çalıştı. Avcıların üslerini nasıl koruduğunu, evin kapılarının büyüğü olduğunu bana Annalise anlattı.”

“Çünkü ona güvenmeni sağlaması lazımdı. Nathan, casuslar ortalıkta casus olduklarını söyleyen kocaman pankartlarla dolaşmaz. Casusluğun temel noktası, öncelikle senden taraf olduklarını düşünmeni sağlamaktır.”

Mercury'nin kulübesinin çatısında yanımda oturan Annalise'i gözlerimin önüne getirdim. Korkudan bütün vücudu titriyordu. Bana ihanet etmediğine emindim.

“Ona yardım etmem, en azından bunu denemem lazı-
zım, Gabriel. Sen de benim için aynısını yapardın ve ben
de onun için bunu yapmak zorundayım.”

Bir şey demedi.

“Onu çok seviyorum, Gabriel. Bunu biliyorsun.”

Gabriel kollarıyla yüzünü kapadı. Halen bir şey demi-
yordu. Göğsünün inip kalkmasını izledim.

“Senden ciddi bir iyilik istemem lazım,” dedim.

Bekledim.

Gabriel de bekledi.

“Mercury’yi bulmama yardımcı olacak mısınız?” dedim.
Çünkü Mercury her neredeyse Annalise’in onunla birlik-
te olduğunu ikimiz de biliyorduk. “Yardıma ihtiyacım
var, Gabriel.”

Yanıt vermedi. Kollarını yüzünden çekmedi.

Yapabileceğim başka bir şey olmadığından, gölün kı-
yısına indim.

Bir süre sonra o da yanıma geldi. Birlikte sakın gölü,
ardındaki dağları ve masmavi gökyüzünü izledik.

“Van bana senin öldüğünü söylemişti,” dedi Gabriel.
“Nesbitt vücudunun halini, yaranın durumunu anlattı.
Fairborn da ondaydı. Hayatta olduğun takdirde Fairborn’u
ona asla vermeyeceğini adım gibi biliyordum. Bu nedenle
öldüğüne emin oldum. Aklımda bu konuda hiç şüphe kal-
mamıştı.” Bana yandan bir bakış attıktan sonra yeniden
göle döndü. “Senin için ağladım. Hem de çok ağladım, Nat-
han. Gidip vücudunu bulmayı, sana sarılmayı düşündüm.
Seni asla bırakmamayı. Seninle kalacaktım ve orada aç-
lıktan ölecektim. Ama en azından sen kollarımdayken son
nefesimi verecektim. Yapabileceğim bir tek bu kalmıştı.”

“Gabriel...” Ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Benim için açlık çekmesini de ölmesini de istemezdim. “Sen benim dostumsun, Gabriel. En iyi dostum. Tek dostum. Ama...”

Bana döndü. “Her zaman seninle kalacağım. Nereye gidersen oraya geleceğim. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Başka bir yerde olmaya dayanamam. Mercury’ye gideceksen ben de seninle gelirim. Annalise’i kurtarmak için benden yardım istiyorsan, bunu yapacağım.”

Ona baktığımda ne denli öfkeli olduğunu anladım. “Teşekkür ederim,” diyebildim yalnızca. Gabriel’e ilk kez bir şey için teşekkür ettiğimi düşündüm. Ama benden kendisine teşekkür etmemi istemediğini biliyordum. O bunların hiçbirini istemiyordu.

teklif

“Bir teklifim var.” Van akşam yemeğini bu sözle açmış olsa da, yemeğimizi tamamlamak üzereyken bile teklifinin ne olduğunu söylememişti.

Van masanın başında oturuyordu. Ben onun solunda, Gabriel ise benim karşımdaydı. Gabriel’le bütün günü birlikte geçirmiş; birlikte yemek yemiş, yüzmüş, güneşlenmiş ve arada sırada da tartışmıştık. Gabriel tatilde olduğumuzu söylemişti ve fersizlerin tatilden anladığı buydu. Annalise hakkında daha fazla konuşmamıştık. Tartıştığımız meseleler kimin daha hızlı koştuğu (ona büyük bir fark atmama rağmen, Gabriel fersiz bedeninde olduğundan dolayı, kendi kafasına göre uyguladığı bir handikap sistemi yüzünden her yarışı kazandığını düşünüyordu), kimin suyun altında daha uzun mesafe kaydedebileceği (elli metre daha uzağa gitmeme rağmen aynı handikap sistemi yüzünden kaybetmiştim), kimin daha hızlı tırmanabileceği (uyuşturucu babalarının çoğunun evinde olmasını beklediğim gibi, bahçede bir tırmanma duvarı

vardı ve Gabriel bu müsabakayı handikap sistemine ihtiyaç duymadan kazanmasını bilmişti; hatta handikap sistemi uygulandığında sümüklü böcek hızında kalmıştım) gibi konular üzerineydi. Ayrıca bir sürü şey yemiş, dahası kruvasanı kahveye mi yoksa sıcak çikolataya batırmanın mı daha iyi olduğu, ekmeğin fıstık ezmesiyle mi yoksa çikolata ezmesiyle mi daha iyi gittiği, patates kızartmasında mayonez mi yoksa ketçap mı tercih edilmesi gerektiği gibi ipe sapa gelmez konularda çene çalmıştık. Birlikte zaman geçirirken Gabriel'i ne kadar özlediğimi anlamıştım. Birlikte tatil yapmak için harika bir arkadaştı ama artık tatil bitmiş gibiydi.

Kristal kadehlerin, şık sofra takımlarının ve mumların olduğu masada akşam yemeğimiz gayet resmi ve şık bir hava taşısa da, üzerimdeki eski giysilerimi çıkarmamıştım. Van'ın üzerinde krem rengi çok zarif bir takım, Gabriel'in üzerindeyse evde bulduğu yeni kıyafetler vardı. Gabriel'le Van güzel bir çift oluşturunyorlardı. Nesbitt güzellik açısından çok gerilerde kaldığı gibi, her zamanki siyah giysilerinden de şaşmamıştı. Kendisi hem aşçımız hem de garsonumuzdu ve işinde oldukça iyi olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Ashna bakılacak olursa, Nesbitt yemekler, iz silmek, Avcıları boğmak gibi birçok konuda epey marifetliydi. Doğrusu, Van kendine asistanların en iyisini bulmuştu.

Çorbanın ardından kuzu eti yedik ama tatlı yoktu. Van, "Yeterince tatlı bir topluluğuz zaten," dediğinde, buna homurtuyla güldüm.

Van bana dönerek, "Ben ciddiym," dedi. "Nesbitt'i, patronunun kim olduğunu söylemediği takdirde dilini kesmekle tehdit etmişsin. Ama gene de bunu yapma-

mışsın. Böyle bir durumda babanın kendini tutacağını hiç sanmıyorum.” Elindeki tabaklarla mutfığa yönelmiş olan Nesbitt’in uzaklaşmasını izledi. “Her neyse. Dilini kesmediğine memnunum.” Anlık bir kararsızlığın ardından, Nesbitt’in salonu terk ettiği kapıya doğru baktı. “Nesbitt’le çok eski arkadaşız. Aslına bakacak olursanız, Nesbitt dilsiz olsaydı hayatım çok daha huzurlu olurdu. Dili kafasının içindeyken çok daha faydalı.”

İlişkilerinin içyüzünü anlamaya çalışıyordum. Nesbitt’le eski arkadaş olduklarını söyleyen Van, benden ancak birkaç yaş büyük görünmesine rağmen, Nesbitt’e göre çok yaşlıymış gibi davranıyordu. Aslında, on yıllardır birlikte olan efendi ve uşağı gibi görünüyorlardı.

“Nesbitt bana iksirlerde uzman olduğunu söyledi,” dedim.

“Çok nazıkmış. İksirleri tercih ettiğimi inkar edemem. Örneğin, birinin dilini kesmek için asla bıçak gibi kaba bir alet kullanmam. İksirler farklı durumlara çok rahat uyarlanabileceği gibi, en keskin bıçaktan da daha net sonuç verirler. Belli bir iksirden diline bir damla damlattığım takdirde, dilini yersin. Kendi dilini yersin, demek istiyorum.”

“Hayatımda böyle bir şey duymadım. Ninemin yeteneği de iksirler üzerindeydi ve bu konuda oldukça güçlüydü.”

“Ailenin Ak tarafındaki büyükannenden bahsediyor olmalısın, değil mi?” diyen Van, yanıt vermeme beklemeden devam etti. “Ak Cadıların çoğu, Karaların iksirlerinin nedenli güçlü olduğuna dair çok az bilgiye sahiptir. İksirlerin kullanım alanı ve gücü sınırsızdır. Naçizane fikrim, iksirlerin dünyanın en güçlü silahları olduğu yönünde.”

“Peki az önce bahsettiğin silahı hiç kullandın mı? Yani

birine kendi dilini yedirdin mi?"

Van belli belirsiz bir hareketle omuz silkti. "Birkaç düşmanım var ve çoğunun defterini dürdüğümü söyleyebilirim."

Salona geri dönerek masadaki kalan tabakları toplamaya girişen Nesbitt, "Sana ödeme yapmayanlarda bulunduğu iksirden bahsetsene," dedi. Gabriel'le bana bakarak sırttı. "Ben kendi ekmeğimi kazanıyorum çocuklar. Siz de kendi ekmeğinizi kazanmayı düşünmelisiniz."

"Bu türden detayların yemek masasında konuşmak için münasip olduğunu düşünmüyorum," dedi Van. "Fakat Nesbitt'in bahsettiği iksirin çok etkili olduğunu söylemeliyim."

"Gabriel, kendisine yardım etmenin karşılığını ödedi," dedim Van'a.

"Evet. Karşılıklı olarak adil bir şekilde bu işi nihayete erdirdiğimizi düşünüyorum. Gabriel hayatta ve sağlıklı yerinde; ben de bana söz verdiği muskanın yarısına sahibim. Gabriel iyi niyetli ve yardımseverdi; mükemmel bir hasta ve mükemmel bir konuk oldu. Ve sen, Nathan, sen de kendine özgü bir cazibeye sahipsin."

"Öyle mi?" Van'ın bende cazip bir şeyler görmesine inanamamıştım. Gabriel'e baktığımda sırttığını gördüm. Van'ın cazibemle ilgili bir şeyler söylemesine kızdığımı düşündüğü belliydi. Van'a dönerek, "Yarın buradan ayrılıyorruz," dedim.

"Elbette, nasıl isterseniz."

"Öyle."

"Planlarınızın ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Dilediğini sorabilirsin."

“Mercury’yi bularak, arkadaşınız Annalise’in kaçmasına yardım etme niyetinde olduğunuzu tahmin ediyorum. Aşkın gözlerini kör ettiği genç bir adam için gayet anlamlı bir görev.” Önce bana, ardından Gabriel’e bakarak gülümsedi.

“Aşkın gözlerimi kör ettiği yok.”

“Hayır. Elbette öyle değildir,” dedi Van. “Gene de bu anlamlı bir görev.”

Nesbitt kahveyi getirerek masada hepimizin ortasına koyarken, Van devam etti. “Ben sizin planlarınızdan haberdarken, sizin benim planlarımı bilmemeniz adil değil. Ve ben adil biriyimdir.” Kahve servisini yapması için Nesbitt’e elini salladı. “Benim de halletmem gereken bir tür görevim var.”

“Muskanın diğer yarısını bulmak mı?” diye sordum.

Van hafifçe başını iki yana salladı. “Bunu bir ara yapmayı umut ediyorum elbette. Ama öncelikli işim bu değil.”

“Peki neymiş?”

“Ak Cadıların dünyasından ayrıldığı günden itibaren, Nathan, çok şey oldu. Öncelikle Meclis Lideri Gloria Dale koltuğundan indirildi. Soul O’Brien Meclis binasından kaçışını ciddi bir güvenlik açığı olarak öne sürerek Gloria’nın düşmesini sağladı. Bugüne dek Meclis’in elinden kaçan tek bir esir olmamıştır ve üstüne üstlük, sen de Marcus’un oğlusun. Yani kaçışın hem daha önce görülmemiş hem de affedilemez bir durumdu.”

“Ama ben Soul’un esiriydim.” En azından ben öyle sanıyordum.

“Seni oraya kimin, neden getirdiğinin hiçbir önemi yok. Meclis muhafızları seni içeride tutmayı başaramadıkla-

rı gibi, binayı koruyan büyü de kaçmanı engelleyemedi. Bina, muhafızlar, koruma büyü... bunların hepsi Meclis Lideri'nin sorumluluğundadır. Gloria suçu üstlendi ve Soul da bunun kendi istediği şekilde olmasını sağladı.”

“Aslında o günden beri çok kereler, kaçışımın çok kolay olduğunu düşünmüşümdür. En azından zor olmadığını söyleyebilirim.”

“Kaynaklarımdan edindiğim bilgilere göre, Soul kaçmana göz yummuş, Nathan. Fakat bundan sonrası tam olarak planladığı gibi gitmedi. Çünkü binadan kaçmadan önce, serçe parmağını keserek bir cadı şişesi yapmaları gerekiyordu. Böylelikle seni babanı öldürmek zorunda bırakacak ve ardından, elbette senin de ipini çeceklerdi. Ama eksik parmağının olmadığını görüyorum.” Sigarasını elime doğru salladı. “Gene de, kaçışın Soul’un menfaatine oldu. Bu sayede Gloria’yı koltuğundan indirerek Meclis’in kontrolünü eline aldı.”

“Yani bu durumda Meclis’in de Avcıların da lideri erkek. Bu ilk kez olmalı. Ak Cadılar için bunun hayra alamet olduğunu sanmıyorum.”

“Eh, hayır. Elbette kadınların çoğunun erkeklere göre daha güçlü yeteneklere sahip olduğu biliniyor. Bu açıdan sen de Gabriel de sıradışı sayılırsınız.” Van, bu listeye kendisinin de katılmasını istemiş gibi öksüren Nesbitt’i duymazdan gelerek devam etti. “Ama bu iki önemli pozisyon da erkeklerin elinde değil. Senin eylemlerin Clay’in de ağır bir bedel ödemesine neden oldu. Fairborn’u çaldığınız gece birçok Ak Cadı ölmesine rağmen, Fairborn’un sorumluluğunu taşıyan Clay’in burnu bile kanamadı. Bunun sonucunda o da konumunu kaybetti.”

“Peki Avcıların lideri kim?” Bunu sorsam da, yanıtı içten içe bildiğimi hissettim.

“Fairborn’u çaldığınız gece bir Avcı yaralanmaktan daha fazlasını yaşadı. Genç ve deneyimsiz olsa da, akıllı ve güçlü bir yeteneğe sahip bir cadıydı bu. Dediklerine göre, yüzü korkunç bir şekilde biçimini kaybetmiş. Üvey kız kardeşin Jessica’dan bahsediyorum.”

Elimde tuttuğum anda Fairborn’un verdiği hissi hâlen hatırlıyordum. Gücünü ve ete girme arzusunu. Ve Jessica’nın yüzünü nasıl boydan boya kestiğini. “Jessica, Clay’in sevgilisiydi. Ama bu ilişkinin miyadını doldurduğunu tahmin ediyorum. Jessica’nın, işini Clay’den daha çok sevdiğine şüphem yok.”

“Jessica, Soul’a sadık olduğu gibi, şimdiden Avcıların Avrupa’daki operasyon alanını genişletmeye başladı bile. Soul, Avrupa’daki Ak Cadı meclislerini nüfuzu altına alıyor. Soul bu meclislerin kendi emelleri doğrultusunda faaliyet göstermesini ve kendisine rapor vermelerini istiyor. Soul’un amacı, kendileri Kara Cadıları nasıl İngiltere’den sürüyorlarsa, bu meclislerin de aynısını Avrupa’da yapması.” Van başını iki yana salladı. “Ben bir Kara Cadı’yım ve Aklara karşı biraz olsun sempati beslemem fakat Avrupa’da asırlardır Aklarla Karalar birbirlerine yaşam alanı tanımışlardır. Her zaman kendi alanlarında kalmasını bilmişlerdir. Bir nevi uyumdan bahsediyorum burada.”

Van, ceketinin cebindeki gümüş tabladan bir başka sigara çıkarırken, “Bu uyum Soul’un umrunda bile değil,” dedi. “Onun tek istediği güç. Daha çok güç.” Yaktığı sigaradan derin bir nefes alıp yeşil dumanı tepemize doğru

üfledi. “Soul Avrupa’daki bütün Kara Cadıları katletmenin peşinde. Ve ister Ak ister Kara olsun, yoluna çıkan bütün cadıları öldürmeye de kararlı. Soul O’Brien ancak bir cadı müsveddesi olabilir.”

“Senin kendin için belirlediğin görev de onu durdurmak mı?”

“Evet. Avrupa’daki uyumu yeniden tahsis etmek için Soul’un buradaki meclisleri kontrolü altına almasını engellemek zorundayız. Soul için çalışan Avcıları da durdurmamız gerekiyor.”

“Biz derken?”

“Bütün cadıların yer aldığı bir ittifak.”

“Bütün cadılar mı? Yani hem Ak hem de Karalar mı?”

“Evet. Geleneksel değerlerin korunmasını isteyen bütün cadılar.”

“Birbirlerinden nefret etmelerine yönelik geleneksel değerlerinden mi bahsediyorsun?”

“Karşılıklı saygı ve hoşgörünün yanı sıra, birbirlerine yaşam alanı tanımaya dair geleneksel değerlerden bahsediyorum. İster Ak ister Kara olsun, bireylere saygı göstermek durumundayız. Ve ittifakımıza katılacak yeni askerler arıyoruz.”

“Benden mi bahsediyorsun? Ben ne Kara ne de Ak’ım.”

“Sen her ikisisin.” Nesbitt’e bir bakış attı. “Melezler de bizimle.”

“Bakalım, doğru anlamış mıyım? Avrupa’ya yayılan Avcılarla savaşmak için bir grup Ak Cadı’yla ittifak yaptınız ve sen de aranızda katılarak, Ak Cadıların yanında savaşmamı istiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Ha! Dengeden mi bahsediyordun? Durum şu ki, ben Ak Cadılardan nefret ediyorum ve onlar da benden nefret ediyor. Alıştığım denge budur benim.”

“Bütün Ak Cadılardan nefret etmiyorsun. Üvey kardeşlerin Arran ve Deborah...”

“Onlar da mı size katılıyor yoksa?”

“Öyle sanıyorum.”

Nasıl hissettiğimden emin olmasam da Van’ın dediğinin doğru olduğunu biliyordum. Arran da Deborah da bu uğurda savaşırdı.

“İkisinin de bir savaşta pek işinize yarayacağını düşünmüyorum,” dedim.

“Bir ordu yalnızca askerlerden oluşmaz.” Van sigarasından yeni bir nefes çekti. “Her birimiz uğruna savaştığımız davaya destek olmak için elimizden ne geliyorsa onu yaparız. Şüphesiz sen bir savaşçısın. Arran gibi diğerleri ise yaralılarla ilgilenebilir. Deborah gibileri istihbarat sağlayabilir.”

Van’ın inceledim. “Ne kadar askeriniz var?”

“Çok değil. Şimdiden İngiltere’den kaçan birkaç Ak Cadı oldu. Bunlar Soul’un aşırıya kaçtığını düşünen ve bunu dile getirmekten çekinmeyen cadılar. Her şeylerini kaybetmişler ve karşı koymak, savaşmak istiyorlar. Aramızda Kara Cadılar da var. Bir şey yapmadıkları takdirde geleceğin karanlık olduğunu düşünen cadılar. Sayımız henüz az olabilir ama her geçen gün artıyor.”

“O halde bana ihtiyacın yok.”

“Askerlerimizin çok azı savaşabilme yeteneğine sahip.”

“Ah.”

“Nathan, senin de bize ihtiyacın var. Annalise’i uyan-

dırabildiğin ve Mercury'den kaçabildiğiniz takdirde, sorunlarının biteceğini mi sanıyorsun? Dünyanın neresine gidersen git peşinde olacaklar. Sen koşabilirsin belki ama kıymetli Annalise'in korkarım iki dakikadan fazla dayanamaz.”

“Saklanınız.”

“Sizi bulurlar.”

Van'ın dediklerinde haklı olduğunu biliyordum elbette. Bu işin sonu yoktu.

Gabriel'e baktım. “Tercihin ne olursa olsun seninle geleceğim,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bu benim kavgam değil.”

Van gülümsedi. “Bu herkesten çok senin kavgan.”

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandım. Bundan gerçekten hoşlanmamıştım. Avcılarla savaşmak veya bir dava uğruna hayatımı tehlikeye atmak gibi bir isteğim yoktu. Dahası, kendimi herhangi bir Ak Cadı'yla omuz omuza savaşırken de hayal edemiyordum. Tek istediğim Annalise'i bulmak ve her şeyden uzakta, bir nehrin kıyısında, sonsuza dek kimse tarafından rahatsız edilmeden, sessiz sakin bir hayat sürdürmekti.

Yemek odasından çıkarak salona geçip kendimi bir koltuğu bıraktım ve gözlerimi gölün ardındaki dağlara diktim.

gecedumanı

Burada da yalnız kalamayacağımı anlamam için çok zaman geçmesi gerekmedi. Salona geçip koltuğa oturmamdan yalnızca bir dakika sonra Van peşimden geldi. Van'ın arkasından Gabriel gelerek yanımdaki sandalyeye oturdu. Nesbitt de kapı eşiğine yaslanmıştı.

“Soul hepimiz için ciddi tehlike ifade ediyor,” dedi Van. “İttifak'ın davası...”

Sözünü kestim. “Hiçbir davayla ilgilenmiyorum. Tek istediğim Annalise'i kurtarmak.”

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Mercury tüyler ürpertici bir cadı; çok istisnai bir yeteneğe sahip.” Van önümde volta atmaya başlamıştı. “Dur da tahmin edeyim. Annalise, kendisini ancak Mercury'nin uyandırabileceği, ölüne benzer derin bir uykuda. Sen de Gabriel'in yeteneğini kullanıp Mercury'ye dönüşerek büyüyü etkisiz hale getirebileceğini umuyorsun.”

Bunu kendimden başka kimseye itiraf etmeyecek olсам da, planım gerçekten buydu ve Van'dan duyduğumda biraz saçma bir plan gibi gelmişti.

“Planın birden çok sorun içeriyor.”

“Planımın bu olduğunu söylemedim.”

“Daha iyi bir planın mı var yoksa?”

Daha iyi bir planım olsaydı bile bundan Van’a bahsetmezdim.

Van önümde bir ileri bir geri yürürken konuşmaya devam etti. “İlk sorun şu: Gabriel halen yeteneğini kullanmıyor. İkinci sorun: sen de Annalise’in nerede olduğunu bilmiyorsun. Üçüncü sorun: Annalise’i bulsanız ve Gabriel de Mercury’ye dönüşse bile, büyüü nasıl etkisiz hale getirebileceğinize dair zerre fikriniz yok. Dördüncü sorun: ilk üç sorunu bir şekilde çözsünüz bile, neyin peşinde olduğunuzu anladığı anda Mercury sizi gözünü kırpmadan öldürmeye çalışacaktır. Ve bunu başarması da kuvvetle muhtemel.”

“Aşmamız gereken birkaç engel olduğunu kabul ediyorum.”

“Gerçekten de öyle.” Van, önümde durarak sehpanın ucuna oturdu. “Ama bu engelleri aşmanıza yardımcı olabilirim belki.”

“İttifak’a katılırsam mı?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Size nasıl mı yardımcı olurum? Eh, ilk sorununuzu ele alalım öncelikle. Yani Gabriel’i.” Gabriel’e dönerek gü-lümsedi. “Gücenmek yok tatlım.”

Gabriel omuz silkmekle yetindi.

Van devam etti. “Gabriel’in yeteneğine geri kavuşmasına yardımcı olabilirim.”

“Bu konuda bana yardımcı olabilecek başkaları da var,” dedi Gabriel.

“Doğru. Mercury var mesela. Belki birkaç kişi daha. Ama kim olursa olsun, bu hizmetinin karşılığında çok fazla şey talep edecektir.”

“Sen etmeyecek misin?” dedi Gabriel.

Van gülümsedi. “Çoğu cadiya nazaran benim anlaşması çok daha kolay biri olduğumu göreceğini sanıyorum. Dahası, şu anda buradayım ve sana hemen yardımcı olabilirim. Annalise’i kurtarmak için acele etmediğini görebiliyorum, Gabriel. Ama aylardır fersiz bedenine hapsedilmiş durumdasın. Yani yeteneğine kavuşmandan sonraki zamanın neredeyse tamamından bahsediyoruz burada. Kendi benliğine dönmen ve bunun bir an önce olması gerekiyor.”

Gabriel bana baktı. “Bir yeteneğimin olmaması dünyanın sonu değil. Daha kötü durumlar da var hayatta.”

“Gabriel’in yeteneğini yeniden kazanmasına yardımcı olabilirim,” diye devam etti Van. “Böylelikle Mercury’ye dönüşebilir. Ama bunu yapabildiği durumda bile Annalise’i uyandıramayabilir. Her şey Mercury’nin büyüüne bağlı. Diğer taraftan, bu konuda başka bir seçeneğim olduğunu söyleyebilirim.”

“Neymiş?”

“Bunu Mercury’nin yapmasını sağlayabilirim.”

“Ha! Nasıl?”

“Bu, ona kendi dilini yedirmekten daha zor değil. Bunu başaracak iksirler var. Annalise’i uyandırmak istemesini sağlayabilirim.”

“Senin iksirini içmesini sağlayacaksın yani, öyle mi? ‘Mercury, şundan bir yudum al lütfen,’ mi diyeceksin?”

“Her iksirin içilmesi gerekmez.”

Bunun, dumanını ya da buna benzer bir şeyi kullanabile-

ceği anlamına gelip gelmediğini düşündüm. Fakat ne yapacak olursa olsun, Annalise'i uyandırmak için Van'ın benden daha çok şansının olduğunu kabul etmek durumundaydım.

"Gabriel'in yeteneğine geri kavuşması için de mi iksirlerinden birini kullanacaksın?"

"Evet." Van kollarını sehpaye koyarak geriye yaslanıp bana baktı. "İstedğin takdirde sana da yardımcı olabilirim, Nathan. Yeteneğini kontrol edebilmek her zaman zordur. Yeteneğin ne denli güçlüyse, kontrol etmesi de aynı ölçüde zorlaşır."

"Kontrol etmeyi öğreniyorum."

"Güzel. Ama İttifak'la birlikte Avcılara karşı savaşmak için yeteneğinin üzerinde tam kontrole sahip olman gerekiyor."

"Halen aranıza katılmayı kabul etmiş değilim."

"Kabul edeceksin çünkü Annalise'i kurtarabilmen için tek seçeneğin benim yardımımı almak. Fakat bu durumda bile kolay olmayacaktır. Mercury'nin yanına vals yaparak girip çıkamayız. Planlama ve dikkat gerekiyor. Ama bu mümkün."

"İttifak'a katılırsam Fairborn'u geri isterim."

"Kabul."

Aslında Van'ın buna karşı çıkmasını bekliyordum. Ama benim için kısırdöngüye düşmeksizin tartışacak başka bir konu kalmadığından, ayağa kalktım. Hava kararıyordu; artık dışarıda olmak istiyordum. "Bunu düşüneneğim."

"Evet, hava kararıyor. Geceleri burası senin için çok hoş olmayabilir. Ama bunun için basit bir ilacım var. Nesbitt, gecedumanını getir."

Nesbitt salonun bir ucuna giderek, içinde süte benzeyen bir sıvının olduğu bir kâseyi getirdi. İksirin üzerinde bir kibrit yakmasıyla birlikte, sıvının krem si yüzeyinde yeşil renkte, dumansı bir alev titreşmeye, canlıymış gibi hareket etmeye başlamıştı.

“Bunun dumanını içine çekersen geceleri iç mekânlarda kalabilirsin. Bu iksir zihnini harikulade bir şekilde beraklaştırır.”

Van bunu dedikten sonra kâsenin üzerine eğilerek derin bir nefes aldı.

Aleve yaklaştığımda süt, çimen ve orman kokusu aldım. Başağrım şimdiden geçmeye başlamıştı sanki. Buna rağmen, “Dışarıda uyumayı tercih ederim,” dedim.

“Buna şüphem yok. Ben de bir Kara Cadı’yım, Nathan. Bunu aklından çıkarmamalısın. Geceleri iç mekânlarda ben de senin kadar sıkıntı çekiyorum. Daha az ölçüde olmasına rağmen, Nesbitt de. Fakat biz gecedumanını kullanmayı öğrendik. Bence sen de bunu denemelisin.”

Gabriel’le birlikte Nesbitt’in peşinden yatak odasına geçtik. Odaya girdiğimde camı açarak önüne oturduğumu gören Nesbitt, “Hile yapmak yok birader. Kendini bu konuda geliştirmen gerekiyor,” dedi. Gecedumanı kâsesini pencere pervazına koyup camı kapadı. “Temiz hava yerine bunu içine çekeceksin.”

Nesbitt gittikten sonra temkinli bir halde yeşil dumanı içime çektim.

“Nathan,” dedi Gabriel. “Benimle yeteneğin hakkında hiç konuşmadın.”

İçime biraz daha yeşil duman çektim. Muhtemelen ba-

bam dışında yeteneğimi anlayabilecek yegane kişi Gabriel olmasına rağmen, bunun üzerine düşünmek istemiyordum. Zihnim yeterince doluydu zaten.

“Coşku dolu tepkine bakılacak olursa bu konuda konuşmak istemiyorsun.”

Gecedumanı kâsesine yakın olacak bir şekilde, yatağa yüzüstü uzanıp başımı salladım. “Bu dumandan daha önce kullandın mı?”

“Hayır. Kara Cadı bedenindeyken dışarıda uyumayı tercih ediyordum. Ya da gündüz evde kestirip geceyi dışarıda geçirirdim.” Kâseye yaklaşarak dumanı derin bir şekilde içine çekti. “Ama bu fersiz bedenindeyken duman bana bir şey ifade etmiyor. Herhangi bir koku aldığım nadir zaten.”

“Van’ın dedikleri hakkında ne düşünüyorsun? Sence bu İttifak işe yarar mı? Meclis’i, Avcıları alt edebilirler mi?”

“Emin değilim. İnanılmaz güçlere sahip Kara Cadılar olsa da, birlikte çalışmak ve işbirliği yapmak becerebildikleri bir şey sayılmaz. Hatta onlarla birlikte çalışmak neredeyse imkânsız denebilir. Van sıradışı ölçüde hoşgörü sahibi olduğundan Aklarla işbirliğine gidebilir ama diğerlerinin bunu yapacağından kuşkuluyum.”

Elimi yeşil dumanın içine sokarak yüzüme doğru gelmesini sağladım. Belirgin, temiz bir kokusu vardı. Aslına bakılacak olursa, bu kokudan daha fazlasıydı; burnumda, boğazımda ve kafamın içinde temiz bir his duyumsuyordum. Bunu düşünürken, dışarıda, bir çayırdaymış gibi hissettiğimi fark ettim. Ama bu duman hakkında ne düşündüğüme halen karar verememiştim. Sonuçta bu bir iksir, bir ilaçtı.

Camı geri açarak pervaza oturdum.

“Dışarıda uyuyacağım.”

Gabriel’in kâsenin üzerine bir havlu atmasıyla, hafif bir iç çekişle alev sönmüştü. “Şu anda İttifak’ı kafaya takmamız gerektiğinden de emin değilim. Mercury çok daha tehlikeli. O bir budala değil, Nathan. Mercury ölümcül.”

“Dikkatli bir plan yaparsak şansımız olabilir. Ve çok riskli olduğuna karar verdiğimiz takdirde, yapmayız.”

“Ne denli dikkatli bir şekilde plan yaparsak yapalım, bir şeyler yolunda gitmeyebilir. Bunu görmek için herhangi bir tarih kitabını okuyabilirsin.”

“Okuyamadığımı biliyorsun.”

Konuşacak başka bir şey olmadığından, pencereden dışarı çıkarak göle doğru yürüdüm. Yeteneğimi canlandırıp canlandıramayacağımı görmek için biraz yüzmek istiyordum. Belki bir süre de uyuyabilirdim. Van’ın teklifi üzerine çok düşünmem gerekmiyordu. Başka bir seçeneğim olmadığıнын farkındaydım. Gabriel’in yeteneğine kavuşması ve Annalise’i kurtarabilmemiz için tek şansım buydu. Bunun işe yaraması gerekiyordu.

yağmur

Gecenin geç saatleriydi. Yüzüyordum. Etrafımdaki her şey grimsi bir tondaydı. Kasvetli, bunaltıcı bir hava vardı; ay bulutların ardında kalmıştı. Uzaklardaki dağlar karanlık gökyüzünde karanlık siluetlerden ibaretti. Gölün suyu da mürekkep rengindeydi.

Suyun üzerinde sırtüstü dönerek gökyüzüne baktım. Çok yakında yağmur yağacak gibiydi. Rüzgârın hafifçe güç kazanmasıyla birlikte, aynı anda birkaç şey birden oldu. Suyun daha soğuk olduğu bir kısma kaydığımı hissederken, bir karganın keskin bir sesle gakladığını duydum. Aynı esnada bir dalga yüzüme yandan çarptı. Su gözlerimle burnuma girmişti. Gözlerimi kapadım. Ama karanlık yerine mağaranın tepesinde kalan ormana baktığımı fark ettim. Kieran'ın da benimle birlikte olduğunu biliyordum. Aslında onu göremiyordum. Görünmez haldeydi. Ama kokusunu alabiliyor, varlığını hissediyor, kanının tadını duyumsuyordum. Bacağımda yakıcı bir acı vardı; bacağıma bir bıçak saplanmıştı. Pençelerimi Kieran'a doğru savurmamla gözlerimin önünde belirdi.

Ve gözlerim kapkara, mürekkep gibi bir sıvıyla doldu. Boğazından fışkıran kan burun deliklerime dolmuştu. Kieran son bir kez haykırdı. Az önce haykıran karga gibi. Ve kıpırtısız kaldı. Görü yalnızca birkaç saniye sürmüş olsa da, her şey yeterince açıktı. Bu bir rüya değil, zihnimde o günden kalan bir hatıraydı.

Gölün kıyısında yaktığım ateşin başında otururken halen tam olarak ısınabilmiş değildim. Yağmur başlamış olmasına rağmen yerimden kalkmamış, hayvana dönüşmenin nasıl bir şey olduğuna dair daha fazla şey hatırlamaya çalışıyordum. Dünyaya hayvanın gözlerinden bakmış, acısını hissetmiş, kanın kokusunu ve tadını almış, Kieran'ın çılgılığını duymuştum... hayvanın vücudunda olmanın nasıl bir deneyim olduğunu, ne yaptığını hissedebiliyordum ama onun zihninin içinde değildim. Kararları ben vermiyordum. Yalnızca bir yolcuydum.

Hafifçe çiseleyen yağmurun sağanağa dönmesiyle sıırılsıklam oldum. Titriyordum. Yaktığım ateş de sönmüştü zaten. Saçakların altına sığınmak için eve doğru yürümeye koyuldum. Tam saçakların altına varmak üzereyken birinin evden çıkarak taraçaya girdiğini fark ettim. Nesbitt beş tane büyük, geniş kâseyi sehpanın üzerine koyduktan sonra, eve doğru koşarak içeri girdi. Nesbitt'in ne işler çevirdiğini anlamamış olsam da, peşine takıldım. Sehpanın yanından geçerken kâselerin içlerinin boş olduğunu gördüm. Bunlar çok da sıradan kâselere benzemiyordu; taştan yapılmışlardı ve kalın, eşit olmayan bir yüzeye sahipti.

Evin yan tarafına geçtiğimde Nesbitt'in mutfığa girdi-

ğini gördüm. İçerideki yeşil tonlu ışıltı camın önünde yak-
tığı gecedumanından geliyordu. Arka kapıyı sessizce açıp
küçük vestiyer odasına girdim. Buradan mutfağa açılan
bir başka kapı vardı. Kapı tam kapalı olmasa da kıpırda-
madan, sessiz bir şekilde durduğum sürece Nesbitt'in bu-
rada olduğumu fark edebileceğini sanmıyordum. Sesleri
duyduğumda, Van'ın da içeride olduğunu anladım.

"Kâseleri dışarı bıraktım."

"Güzel. Bu gecelik bu kadarı yeterli. Kahvaltıda görüş-
ürüz."

"Düşünüyordum da," dedi Nesbitt.

"Ah canım, düşünmek zorunda mısın gerçekten?"

"Çocuk hakkında."

"Hımm?"

"Bence ona söylemelisin."

"Ona ne söyleyecekmişim?"

"Kiminle çalıştığını..."

"Kiminle çalıştığımızı," diyerek Nesbitt'i düzeltti Van.

"Er ya da geç bunu kendisi öğrenecek zaten... ve bun-
dan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bundan hoşlanmak zorunda değil. Bundan hoşlan-
masını beklemiyorum da. Bundan hoşlanıp hoşlanmaya-
cağı umrumda bile değil. Önemli olan bunu yapacak ol-
ması. Aramıza katılacak çünkü başka seçeneği yok. Yani
suyu bulandırmanın alemi de yok."

"Evet ama..."

"Ama ne?" Van'ın sesi sabırsız çıkmıştı. "Gittikçe yaşlı
bir kadına benziyorsun, Nesbitt."

"O bir Yarı Kod. Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bile-
mezsin, Van. Ama ben biliyorum. En azından Melez olma-

nın ne demek olduğunu biliyorum. O nereye ait olduğunu bilmiyor ve şu anda hiçbir yere ait değil. Ne Aklara, ne de Karalara. İttifak'ta aradığı aidiyet hissini bulabilir. Ama bunun olması için onlara, yani sana güvenmek zorunda ve... bu sorun olacak.”

“Evet, haklısın, Nesbitt. Ne kadar da düşüncelisin. Sana, Nathan'la aranda güven ve dostluk bağı kurarak ne yapmaya çalıştığını sorabilir miyim?”

Nesbitt homurtuyla güldü. “Bunun farkında olmayabilir ama o çoktan benim arkadaşım oldu bile.”

Van kahkaha attığında, bunu daha önce duymadığımı fark ettim. Bu güzel, içten, keyifli bir kahkahaydı. Sesi şimdi daha yumuşaktı. “Nesbitt, sana bu konuda sorunun farkında olduğum ve bununla daha sonra ilgileneceğim dışında hiçbir şey söyleyemem. Şu an için ilgilenmem gereken başka sorunlar var. Öncelikle kızı kurtarmamız lazım ve bunu nasıl yapacağımızdan emin değilim.”

Nesbitt kısa bir kahkaha attı. “Eh, doğru söze ne denir!”

Van kapıyı açtıktan sonra duyamadığım bir şey söyledi ve ardından kapı kapandı.

Van'ın bana bahsetmek istemediği İttifak'taki isyan-kâr cadı kim olabilirdi? Herhangi bir Ak Cadı olabilirdi bunun yanıtı.

Yavaşlayan yağmur bir süre sonra durdu. Aşağı baktığımda ayaklarımın etrafında bir su birikintisi oluştuğunu gördüm. Nesbitt burada saklandığımı anlayacaktı ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çimenlik alanın yan tarafında kalan ağaçların arasından yürüyerek göle doğru ilerledim. Dalları etrafa yayılmış kocaman bir selvi ağacının altında kalan zeminin kuru olduğunu

fark ettiğimde, burada durdum. Ardından ağacın gövdesinin arkasına saklanmak için biraz daha yürüdüm.

O esnada gölde iki tekne olduğunu fark ettim. Kış tarafında küçük ışıkları olan tekneler çok yavaş ilerliyordu. Öndeki teknede dört, arkasındakindeyse iki kişi vardı. Bulunduğum tarafa bakıyorlardı. Biraz daha yaklaştıklarında ellerinde dürbünler olduğunu gördüm.

Avcılar!

Geriden gelen teknenin en arkasındaki Avcı'nın duruşu, kim olduğunu anlamamı sağlamıştı. Uzun boylu, inceydi. Dimdik duruyordu.

Jessica.

Koşarak eve dönüp mutfığa daldım. Camın önündeki gecedumanı kâsesi karanlık göldeki tekneler için deniz fenerinden farksızdı. Elime bir bez alarak alevi söndürdüm. Bunu gören Nesbitt tam itiraz edecekken, "Avcılar!" dedim. "Göldeler. En azından altı kişiler."

Nesbitt çoktan harekete geçmişti bile. "Gabby'yi alıp Van'ın odasına gidin. Yanımıza almamız gerekenler var. Beş dakika içinde burayı terk ediyoruz."

"Gecedumanını gördülerse beş dakikamız olmayabilir," dedim, arkasından koşarken.

"O halde görmemiş olmalarını umut edelim."

Aradan henüz bir dakika geçmemişken Gabriel'le birlikte Van'ın odasındaydık. Van, halihazırda ağzına dek doldurmuş olduğu bir halı torbaya küçük şişeler koymaya devam ediyordu. "Nesbitt bazı gerekli malzemeleri almak için dün Cenevre'ye gitmişti. Onu görmüş olmalılar."

Yatağının yanındaki çekmeceyi açarak içinden çıkardığı Fairborn'u deriden büyük bir çantaya koyup, çantayı

eline aldı. Kapıya doğru yönelirken deri ciltli beş büyük kitabı ve halı torbayı işaret etti. “Siz de şunları alın.”

Hızlı adımlarla garaja doğru giderken yolda Nesbitt’le buluştuk. Nesbitt’in omzunda da büyük bir çanta asılıydı.

Bir dakika sonra Nesbitt ve Van’la birlikte siyah bir limuzinin arkasındaydık. Direksiyonun başında, şoför kepi takmış olan Gabriel vardı. Yerin altındaki garajdan çıkarak, tan vakti öncesinin karanlığında araziden geçip elektrikli kapıdan dışarı çıktık. Avcıları görmemin üzerinden muhtemelen beş dakika geçmişti ama bana en azından yarım saat olmuş gibi geliyordu.

Yol normal görünüyordu ama zaten Avcılar da buraya tanklarla gelmezdi.

Gabriel yoldan çıkıp sağdaki bir sapağa girerek Cenevre’den uzaklaşmaya başladı. Yarım dakika sonra karşı yönden gelen bir minibüsün yanımızdan geçmesiyle, “İçinde Avcılar vardı,” diye seslendi arkaya. “Önde üç Avcı vardı. Kim bilir arkaya kaç tanesi doluşmuştu?”

Kimse tek kelime etmedi. Yanından geçtiğimiz her aracı dikkatli bir şekilde inceliyorduk. Yarım saat kadar sonra gölün kıyısını takip eden yoldan ayrılarak kuzeye yöneldik. Minibüsten sonra başka Avcı görmemiştik.

“Nereye gidiyoruz bu arada?” diye sordu Gabriel.

“Şu an için kuzeye,” dedi Van. “Ama çok yakında doğuya dönmemiz gerekecek. Mükemmel bir yer biliyorum. Bu eski bir kale ama gözlerden uzak bir yerde ve çok iyi korunmuş durumda. Yılın bu zamanı kimse olmamalı.”

slovakya

Kaleye hava kararmak üzereyken ulaştık. Limuzini daha az dikkat çekecek bir otomobille değiştirmek için durmamız dışında, bütün günü yolda geçirmiştik. Burası kaleden çok, kuleleri olan büyükçe bir yazlık köşke benziyordu. Ormanın içlerinde, uzun bir yolun sonunda inşa edilmiş olduğundan, gerçekten de gözden uzaktı.

Van’la Nesbitt arabadan iner inmez içeri girdiler. Nesbitt on dakika içinde yiyecek bir şeyler hazırlamış olacağını söyledi. Açtım ama bütün günü araba içinde geçirmiş olduğumdan, bir kez daha kapalı mekâna girerek gecedumanına zorunlu kalmak istemiyordum. Gabriel’e ormanda uyuyacağımı söyledim. Benimle birlikte geleceğini söylediğinde başımı iki yana salladım.

“Hayır. Yalnız olmam daha iyi, Gabriel. Sen kalede kal.”

“Ama...”

“Lütfen, Gabriel. Tartışamayacak kadar yorgunum. Yalnız olmam lazım.”

Ağaçların arasında ilerleyerek kendime korunaklı bir yer buldum. Yorgunluktan neredeyse başım dönüyordu.

Ama burada olmak iyi gelmişti. Burası sessizdi. Bunu istemediğimi açıkça söylediğim için Gabriel'in de peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya teslim ettim.

Çok geçmeden belli belirsiz bir sesle yerimden sıçradım. Ayak sesleri duymuştum. Bir insana ait değildi bu kararsız sesler. Bir geyikti bu.

İçimdeki hayvani adrenalin bir anda yükselirken, yavaş, derin nefesler almaya başladım. Ardından nefesimi tuttum. Durmadan kendime sakin olmam gerektiğini söylüyordum. Aslında hayvana dönüşümümü durdurmak istediğim yoktu; içimdeki adrenalinin yükseldiğini hissederken yalnızca bunun yavaşça olmasını istiyordum. Bir kez daha nefesimi tutup bıraktım. Dönüşüm ne kadar yavaş olursa o kadar iyiydi. Vücudumun şoka uğramasını istemiyordum. Buna alışmak ve hayvana dönüşmemden sonra olanları hatırlayabilmek istiyordum. Yavaşça nefes alırken uyanık kalmam gerektiğini söyledim kendime. Bir kez daha tuttuğum nefesimi yavaş bir şekilde geri verip, adrenalinin içime yayılmasına izin verdim.

Geyiği görüyordum. dönüştüğüm hayvan onun peşindeydi. takipte iyiydi. tam anlamıyla sessizdi, dikkat çekmiyordu ve yalnızca fark edilmeyeceğinden emin olduğu anlarda hareket ediyordu. geyik durmuştu. kulaklarını kabartmıştı. başını kaldırıp etrafına baktı. çok güzeldi. onu öldürmek istemiyordum ama dönüştüğüm hayvan ileri atılmaya hazır bir halde, arka ayaklarını yere sürüyordu. "hayır, onu öldürme," dedim, içinde olduğum hayvana. soğukkanlıydım. sessizce konuşarak onu sakinleş-

tirmeye çalışıyordum. geyik gerilmişti. tehlikeyi sezmiş olduğundan, kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. ama içinde olduğum hayvan bir anda üzerine atıldı. durması için haykırdım...

Uyandığımda hava kararmıştı. Ağzımdaki tattan, o geyiğin akşam yemeğim olduğunu anladım. Ellerimle yüzüm kanla kaplanmıştı. Başımı kaldırıp baktığımda geyikten kalan parçaların yanımda olduğunu gördüm. Olan bitenin bir kısmını hatırlıyordum. Henüz kendimdeyken, insan halimdeyken, geyiğin sesini duyduğumu, içindeki hayvani adrenalinin yükselişini hatırlıyordum. Bundan sonrasında hayvana dönüşmüş olmalıydım ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Hayır, hiçbir şey hatırlayamıyordum. Ama dönüştüğüm hayvanın geyiğe saldırmasını engellemeye çalışmışım. Onun vücudunun içinde, ona durması için bağıırıyordum ama beni dinlememişti. Ve geyiği öldürmüştü.

Geyiğin bedenini hissedebiliyordum: halen sıcaktı.

Ormanın içinden geçen bir ırmağın sakin bir kesimine girerek üzerimdeki kanı yıkadıktan sonra, kıyıya uzandım. Artık uyuyamazdım. Yorgun değildim ama kafam allak bullak olmuştu. Hayvan beni hiçbir şekilde dikkate almamıştı. Onun içinde olsam da, o ben değildi. Bunu yapmasını istememe rağmen geyiği öldürmüştü. Hayvan canı ne istiyorsa onu yapıyordu.

Hava aydınlandığında Van'la konuşmak için kaleye gittim. Yeteneğim kafamı karıştırıyordu. Aslında her şey kafamı karıştırıyordu. Annalise'e yardım etmek için

hiçbir şey yapamadığımız gibi, Gabriel'in de yeniden cadı benliğine dönmesi gerekiyordu. Mutfaktan yemek odasına geçtim. Ardından müzik odasına, balo salonuna, silahlığa baktım. En sonunda karşılaştığım Nesbitt, "Van çalışma odasında," dedi. "Seninle konuşmak istiyor."

Nesbitt'in geldiği yönde ilerleyerek çalışma odasını aradım. Koridordaki meşe ağacından yapılmış kalın kapıyı açtığımda, "Senin de bunlardan bir tane içmeye ihtiyacın varmış gibi," diyerek karşıladı beni Van. Kendi sigarasını yaktıktan sonra tablayı bana uzattığında, başımı iki yana salladım.

Çalışma odasının duvarları ahşap panellerle kaplanmıştı. Krom sarısı ile siyah arası bir tonda cam yüzeye sahip büyük masanın üzerine bir sürü küçük tabak konmuştu. Yakından bakmak için masaya yaklaştım. Her tabakta farklı renkte bir malzeme vardı. Bunlar ekseriyetle ince taneli hububat benzeri şeyler ve şifalı bitkilerdi. Ama daha iri taneli maddelerin yanısıra, büyük tohumlar da vardı.

Tabaklardan birine parmağımı uzattığımda, "Lütfen dokunma," dedi Van. Elimi hemen geri çektim. Odanın yan tarafındaki bir sandalyede oturuyordu. Üzerinde ince çizgili bir erkek takımı vardı. "Gabriel için hazırlayacağım iksir üzerinde, malzemelerden en doğru karışımı elde etmek için çalışıyorum."

"İksiri buldun mu yani?"

"Evet çünkü ihtiyacım olan son iki malzeme de artık elimde."

"Neymiş bunlar?"

"İhtiyacım olan malzemelerden biri Cenevre'den kaç-

tığımız gece yağan yağmurdu. Nesbitt dolunayda, gece yağan bu yağmurun damlalarının bir kısmını topladı.”

“Bu gerçekten bir fark yaratıyor mu ki?”

Bana delinin tekiymişim gibi baktı. “Her şey fark yaratır, Nathan.”

Ninemin, bitkilerin özelliklerinin, toplandıklarını günün ayın hangi döngüsüne denk geldiğine göre değişiklik gösterdiğini söylediğini hatırladım. Bu durumda yağmurun ne zaman yağdığının da bir önemi olmalıydı. Zaten kendimi iyileştirme yeteneğim de ayın durumuna göre değişiklik göstermiyor muydu?

“Peki diğer malzeme ne?” diye sordum.

“Ah, bunu bildiğini sanıyorum,” dedikten sonra sigarasını söndürdü.

Van’ın bunu söyleyiş tonu ve bana bakışı, bu malzemenin bedenime ait bir şey olduğunu düşünmeme yol açmıştı. “Kanım mı?” diyerek bir tahminde bulundum.

Van bana gülümsedi. “Ah, hayır, canım oğlum. Bundan daha karanlık bir şey. Senin ruhunu kullanmamız gerekiyor.”

büyü müyü

Van'ın çalışma odasındaki masaya oturmuş, sigara içişini izliyordum.

“Gabriel’in kendine dönememesinin nedeni yeteneğinin çok güçlü olması. Gabriel’in sıradışı bir yeteneği var, Nathan. Bu nedenle bir fersize öylesine iyi bir şekilde dönüştü ki, Kara Cadı benliğine geri dönemiyor.”

“Akla yatkın bir açıklama gibi,” dedim.

“Ah, çok teşekkürler, Nathan.” Masaya doğru eğilerek bana yaklaştı. “Ama Kara Cadı benliği halen onun içinde. Bu benliği bulması gerekiyor ve bunun için ona güçlü bir cadının kılavuzluk etmesi lazım.”

“Ama neden ben? Ben bir Kara Cadı değilim. Ben bir Yarı Kod’um.”

“Ak, Kara, yarı şu yarı bu, hiç fark etmez. Ona gereken güvenilebileceği bir cadı. Gabriel sana tam anlamıyla güveniyor. Dahası güçlü bir cadı olduğuna da inanıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, inanmıyorum.”

“Senin hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir fikrin var mı?” Sigarasından bir nefes çekti. “O seni en üst dü-

zeyde bir cadı olarak görüyor.”

“Ne?”

“Kara ve Ak Cadı’nın tek bir kişide birleşmiş hali. Her iki tarafın da en güçlü özelliklerini kendinde toplamış bir cadı.”

“Ah! Ama...” Ama buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

O anda kapı çalındı ve Nesbitt elinde bir tepsiyle içeri girdi. “Grub uyandı!” dedikten sonra ekledi. “Size çayla tost getirdim, Van.”

“Teşekkürler Nesbitt. Gabriel’e de bize katılmasını söyler misin lütfen?”

“Şimdi mi?”

“Aklımdaki buydu, evet,” dedi Van.

Nesbitt, “Benim hizmetçi olmadığının farkındasın, değil mi? Bu ilişkide ben senin ortağınım ve aramızda asıl işi kimin yaptığını ikimiz de biliyoruz bence...” diye yakınlıkla odadan çıktı. Koridorda uzaklaşırken mırıltıdanması da duyulmaz olmuştu.

“O olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.”

Anlamsız ölçüde uyumsuz bir ikili olduklarını nasıl dile getirebileceğimi bilmediğimden, “Elinden her iş geliyor,” dedim.

“Evet, öyle. Çoğu konuda onu ben eğittim. Hakkını teslim etmem gerekir ki, çabuk öğrenen biri. Yirmi beş yıldır birlikteyiz.”

“Yirmi beş mi?” Van bana yirmi yaşından büyükmüş gibi görünmemesine rağmen, her zaman çok daha yaşlı ve deneyim sahibi biri gibi davranıyordu. “Sen kaç yaşındasın, Van?”

“Bunun çok kaba bir soru olduğunu belirtmem gerekiyor. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, iksirlerin sundu-

ğu birçok faydadan biri de daha genç bir görünümdür.”

Gabriel içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Aslında kapıyı Nesbitt’in yüzüne kapattığını söylemek daha doğru olur. Ağır kapının arkasındaki Nesbitt’in yakınlıklarını duyabiliyorduk.

“Gabriel, hemen geldiğin için teşekkürler. Ben de Nathan’a, kendine dönmen için harekete geçmek üzere olduğumuzu söylüyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Gabriel, temkinli bir havada. Ardından, karşımda kalan bir sandalyeye oturdu.

“Ne yapıyoruz peki?” diye sordum.

“İkiniz de hazırladığım iksiri içeceksiniz. Bunu içtikten sonra, birbirinize bağlanarak bir trans durumuna geçeceksiniz. Ve Gabriel’in benliğini oluşturan özü bulacaksınız. Bu iksirin bir ip olduğunu düşünebilirsiniz. Gabriel’in benliğini bulacak ve ipi kullanarak geri buraya, şu ana döneceksiniz.”

Gabriel’e dönerek, başımı iki yana salladım. Gabriel de bana bakarak, aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, “Bu büyü,” dedi. “Hiçbir anlama gelmiyor gibi görünür ama çok fazla anlama gelir.”

Gözlerimi devirerek Van’a döndüm. “Peki Gabriel’in benliğini oluşturan özü bulamazsak ya da ipi takip ederek yanlış bir yere çıkacak olursak?”

“Bu durumda trans halinde kalmaya devam edersiniz.”

“Ne? Sonsuza dek mi?”

“Açlıktan ölene dek.”

“Ölmek için hoş bir yol değil,” dedim.

“Ben her zaman kendimi bir kurşun yağmurunda ölecek türde biri olarak görmüşümdür,” dedi Gabriel, gülüm-

seyerek. “Ama bunu denedim ve bu yolun da çok harika olmadığını anladım.”

“Peki trans halindeki bu yolculuğumuz ne kadar sürer?” diye sordum.

Van bir başka sigara yakıp dumanını üfledi. “Ne kadar sürerse o kadar.”

“Bilmediğini söylemek istiyorsun sanırım.”

Van yanıt vermedi.

“Peki aradığımız şeyi bulamama ihtimalimiz ne?” diye sordum.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bu bütünüyle ikinize bağlı.”

“Bundan hoşlanmadım ama yapacağım.”

“Bu kadar hevesli biri olmana çok memnunum, Nathan. Bu her zaman işe yarar.” Van eliyle hafifçe bacağıma vurdu. “Neyse ki bulunduğumuz yer avantaj sağlıyor. Ağaçlar, ırmak ve antik tepeler tam senlik.” Gözlerimin içine baktığında, gözlerindeki mavi noktacıklar kıvılcımlar saçıyordu. “Diğer taraftan, küçük bir sorunumuz var.”

“Neymiş?” dedim.

“Bunu yeniay öncesinde gerçekleştirmemiz çok tehlikeli olur.”

“Ne? Ama yeniaya daha iki hafta var!” Ayağa kalkmıştım.

“Evet.” Van havaya bir başka dümdüz duman çizgisi üfledi.

“Ama Annalise... O ölebilir. Avcılar Mercury’yi bulup ikisini de öldürebilir ya da esir alabilir.”

“Bence Avcılardan saklanma konusunda Mercury’ye güvenebiliriz. Sonuçta bunu yıllardır yapıyor.”

“Ama Annalise her geçen gün daha da zayıf düşecek. Burada iki hafta hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz.”

“Evet, bekleyebiliriz ve tam olarak bunu yapacağız, Nathan. Haklısın, Annalise her geçen gün daha da zayıflayacak ama halen zamanımız var. Aslına bakarsan, şu anda bulunduğu durumda aylarca kalabilir.”

“Gayet kendinde ve sağlıklı bir şekilde etrafta dolanıyorken senin için bunu söylemesi kolay.”

Masaya döndüm. Tabaklardaki bütün bitkilerle tanımadığım maddeleri yere saçmak istiyordum. Ama ne yapacağımı anlayan Gabriel önüme geçti. Ona küfrederek, hışımla odayı terk ettim. Kapıyı arkamdan çarpmıştım. Çocukça davrandığımı biliyordum. Kapının önünde dikilmiş olan Nesbitt’in bana sırtıttığını fark ettim. Kapıyı dinleyip dinlemediğinden emin olamamıştım. Onu önümden çekerek yürümeye başladım ve kendimi dışarı atana dek önüme çıkan her şeyi tekmeledim.

gabriel’le konuşma

Bu iki haftayı doldurmak için bir yol bulmalıyım. Yeniden forma girmem gerektiğinden ve kendimi meşgul edebileceğim başka hiçbir şey olmadığından, antrenmanlara başladım. Birkaç gün içinde, antrenmanlar kadar yeteneğim sayesinde de hızla toparlandığımı gördüm. Yeteneğime kavuştuğumdan beri vücudumun güçlendiğini, daha canlı olduğumu hissediyordum. Gündüzleri Nesbitt ve Gabriel’le çalışırken, geceleri de tek başıma devam ediyordum. Gün içinde birkaç kez kısa süreli olarak kestirdiğim takdirde, antrenmanla geçen uzun bir günün ardından hiç uyumadan bütün gece de devam edebiliyordum.

Çoğu sabah ilk işim Gabriel ve Nesbitt’le koşuya çıkmak oluyordu ama birkaç milin ardından kendimi her seferinde tek başıma buluyordum. Tan vakti buluştuğumuzda havanın durumu üzerine veya kaslarının halen ağrıdığına dair yorumlar yapıp yakınıyorlardı. Öncelikle esneme egzersizleri yapıyorduk. Her yeni gün işlerin onlar için daha kolay olacağını düşünsem de, birkaç saat içinde bu günün de bir öncekinden farkının olmadığını an-

laşılıyordu. Her gün Nesbitt beni çileden çıkarıyor; her şey yüzünden bana çatıyordu. Bazen sabırsız davrandığını iddia ederek, bazense sessiz ya da sefil bir halde olduğumu söyleyerek üzerime geliyordu. Hiçbir şey bulamazsa, çizmelerim, saçlarım, yüzüm ya da gözlerim hakkında yakınıyordu. Her zaman gözlerim hakkında diyecek bir şeyleri vardı. Bazen gerçekten ona bir tane geçirmemi istediğini düşünüyordum.

Onlara ayak uydurup yanlarında devam ettiğim sürece, en sonunda Nesbitt'in üzerime gelmekten sıkılacağını düşünsem de, çok geçmeden sinirlenen ben oluyordum ve ikisini geride bırakarak tek başıma koşuyordum. Bu şekilde daha iyiydi. Aslında neden onlarla zaman kaybettiğimi bilmiyor ama her yeni gün birlikte daha iyi olacağımızı umut ediyordum. Bu asla olmuyordu.

Koşudan sonra yulaf lapasıyla kahvaltımı yapıyordum. Nesbitt ise Van'la Gabriel için süslü kahvaltılar hazırlıyordu; hatta bir gün önce *eggs florentine*¹ yapmıştı. Ben mutfakta lapamı yerken o da Van'a servis yapıyordu. Gabriel her zaman kahvaltım esnasında benimle kalıyordu. Bazen Nesbitt de bizimle lapa yiyor ama bu az çok keyfinin yerinde olduğu günlerde oluyordu. Bu anlarda çok fazla konuşmuyordu ve ben de yalnızca lapamı yemekle meşgul oluyordum.

Kahvaltıdan sonra sabah şekerlememi yapıyordum. Havanın açık olduğu günlerde güneşin altında yatıyordum. Ardından biraz daha antrenman yapıp ormanın içinde uzun yürüyüşlere çıkıyordum. Bu yürüyüşleri genellikle tek başıma, arada bir de Gabriel'le birlikte ya-

1 Yumurta ile hazırlanan bir tür kahvaltı. (ç.n.)

pyordum. Yürüyüşün ardından öğle yemeği ve bir başka şekerleme geliyordu. Öğleden sonra veya akşamüstü Nesbitt'le dövüş antrenmanlarının zamanıydı. Nesbitt fena değildi ama onu her seferinde mağlup ediyordum. Ona ne kadar yaşlı, yavaş ve şişman olduğunu söylüyordum ve o da söylediğim her şeyi iltifat olarak alıyormuş gibi gülümsemekle yetiniyordu. Gabriel bazen bizi izlese de, dövüşe ya da laf dalaşına asla bulaşmıyordu. Genellikle nişancılık üzerine antrenmanlar yapıyordu Gabriel. Ateşli silahlar kadar, yay ve arbaletlerde² de iyiydi. Van gibi, o da neye elini atsa, bunu çok kolay ve zarif bir şekilde yapıyordu. Ben de ateşli silahları denemiş ve nefret etmiştim.

Akşamları kalede duş aldıktan sonra diğerleriyle birlikte akşam yemeğine oturuyordum. Her zamanki gibi şefimiz ve garsonumuz Nesbitt'ti. Hava karardığında ormana gidiyordum. Böylelikle gün sona eriyor; Annalise'i görmenden önce geçirmem gereken günler bir azalmış oluyordu.

Ormanda uyuyordum. Burada olmaktan memnundum. Ormanda yalnız olduğumda rahatladığımı hissediyordum. O ilk gecenin ardından bir daha hayvana dönüşmemiştim. Her gece bunun bir daha olup olmayacağını merak ediyordum. Bunun tam anlamıyla nasıl olduğunu öğrenmek, bunu kontrol edebilmek, denetim altına almak istiyordum ve bulunduğum ormanın bunun için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyordum.

Bunun dönüşümü tetikleyip tetiklemeyeceğini görmek için bir günü yemek yemeden geçirmiştim ama bu işe yaramamıştı. Belki de bunun nedeni o gece yakınlarımdan bir

2 Kundaklı, tetikli yay. (ç.n.)

hayvanın, potansiyel bir avın geçmemiş olmasıydı. Bu gece yeni bir şey deneyecektim. Bütün gün ağzıma lokma koymamıştım ve ava çıkacaktım. Ama hiçbir hayvanı öldürmek istemiyordum. Hayvana dönüşüp avlanmak istiyordum ama öldürmek istemiyordum. Amacım dönüştüğüm hayvanı buraya, uyuduğum yere gelmeye ikna etmektir. Kalenin mutfağından getirdiğim eti buraya koymuştum.

Hava kararır kararmaz ormanın derinlerine doğru ilerlemeye başladım. Civarında birkaç tilki olduğunu bildiğimden onların yuvasına yönelmiştim. Yuvanın girişindeki iç içe geçmiş dalları görene dek ağaçların arasından yavaş adımlarla, sessizce ilerledim ve korunaklı bir noktada eğilip beklemeye başladım.

Gecenin büyük kısmını bekleyerek geçirmek zorunda kalsam da, küçük bir tilkinin yuvadan dışarı burnunu uzattığını gördüğüm anda içimdeki hayvani adrenalinin yükseldiğini hissettim. Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alarak beklemeye devam ettim. Dönüşümü kontrol edebilmek, en azından kendimi hazır hissedene dek bunu durdurabilmek istiyordum. Tilkiyi öldürmek istemiyordum. Hayvana dönüştükten sonra tilkiyi öldürmesini engellemenin ve onu, eti bıraktığım yere döndürmenin peşindeydim. Öyle ya da böyle dönüştüğüm hayvanı kontrol edebilmeyi öğrenmek zorundaydım. Kendi kafasına göre öldürmeye devam etmesini engellemem gerekiyordu.

Yavaş bir şekilde nefes alarak izlemeye devam ettim; adrenalinin içimde olduğunu ama şiddet kazanmadığını hissedebiliyordum. “Onu takip edeceğiz,” dedim kendime. “Bu kadarla kalacak. Onu takip edeceğiz ve yaşamasına izin vereceğiz.”

Beni fark etmemiş olan tilki uzaklaşmaya başlamıştı. Kontrollü bir şekilde nefes almayı keserek ve tilkinin kokusuna yoğunlaştım.

Hayvanın vücudunun içindeydim. in önümdeydi. tilkinin kokusu artık çok daha güçlüydü. tilki ilerlemeye devam ediyordu. içinde olduğum hayvan da peşindeydi. ona tilkinin peşini bırakmasını söyleyip dursam da, takibine devam ediyordu. “hayır, hayır, dur,” diyordum. hayvanı geri döndürmek için çabalasam da tilkinin peşini bırakmıyordu. üzerinde hiç kontrolüm yoktu. tilkiyle arayı kapatıyordu. “hayır!” diye bağırdım bir kez daha. artık ona öfkelenmeye başlamıştım. “hayır!” ama tilkiyle arasındaki mesafe hızla kapanıyordu. tilkiye göre adımları çok daha uzundu. tilkinin durup arkasına baktığını gördüğümde, bir kez daha bağırdım. “hayır! onu öldürme. senin için et getirdim. hayır!” hayvanın vücudunu durdurmaya çalışsam da, kas gücüm olmadığından bu hiçbir işe yaramıyordu. en sonunda içinde olduğum hayvan koşmaya başladı ve hızla tilkinin üzerine atladı. “hayır!” diye bağırırken kanı tadını aldım...

Uyandığımda halen kanın tadını alıyordum. Tilkinin parçalanmış leşi post, bağırsak ve kemiklerden oluşan kanlı bir yığın halinde hemen yanıbaşımıdaydı. Her şeyi alıp mümkün olduğunca uzağa fırlatmak istiyordum. Dönüştüğüm hayvandan nefret ediyordum. Ondan tiksiniyordum. O ben olamazdı. Tilkiyi öldürmek istememiş; ona tilkiyi öldürmemesini söylemiştim. Onu öldürmesi gerekmiyordu. Haykırıp küfürler ediyordum içimdeki hayvana.

Beni duyduğunu umuyordum. Ondan nefret ettiğimi bilmesini istiyordum. Bu yeteneği istemiyordum. Bu yeteneğe dair her şeyden nefret ediyordum.

Tan vaktine doğru sakinleşmiştim. Yeteneğimle ilgili olarak ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yeteneği kontrol altına alamadığım takdirde herhangi birini öldürebilirdim. Bu konudan Van'a bahsedip bahsetmemem gerektiğinden emin değildim. Cadılığın birçok cephesi hakkında çok fazla bilgiye sahip olduğu belliydi; belki bana yardım edebilirdi. Ama ona bel bağlamak istemiyordum. Bunu kendim halletmeliydim. Bundan henüz Gabriel'e de bahsetmemiştim.

Hava aydınlanmaya başladığında ırmakta hızlıca yıkandıktan sonra, koşumuz için Gabriel ve Nesbitt'le buluşmaya gittim. Serin havada dikilmiş, konuşuyorlardı. Gabriel beni gördüğünde gülümsedi.

"Her zaman olduğundan çok daha yamulmuş görünüyorsun," dedikten sonra, saçıma uzandı. "Bu da nesi?"

Kendimi geriye atarak elimi saçlarıma soktuğumda, kurumuş kanla yer yer sertleşmiş saçlarımdan içinde minik parçacıklar olduğunu fark ettim. O anda tek duyabildiğim, sırtımda bana bakan Nesbitt'in, "Dün gecedan arta kalanlar mı?" demesi oldu. Bir anda ona döndüm ve ben bile daha ne olduğunu anlamadan bıçağımı elime alıp ona doğru yürüdüğümü fark ettim. Bunu gören Nesbitt de bıçağını çıkarmıştı.

Gabriel hızla aramıza girdi. "Nathan. Sakin ol."

Elimi Gabriel'in göğsüne dayadım. Konuşamıyordum. Herhangi bir şey yapmamam gerektiğinin farkındaydım

ama Nesbitt tek bir kelime daha ettiği takdirde, bıçağımı karnına sokacağımı biliyordum.

Gabriel beni zaptetmeye çalışırken, arkasındaki Nesbitt sırtıtmaya devam ediyordu.

“Nesbitt, kaleye dn,” dedi Gabriel. “Nathan’la konuşmam lazım.”

Sırtıtmaya devam eden Nesbitt, kendisine sırtı dönük olan Gabriel’e bir selam verdikten sonra dans ederek uzaklaştı.

Gabriel kolumu tuttu. “Nathan. O sadece seni kızdırmanın peşinde.”

“Yani bu yüzden onu ldrmemeli miyim?”

Gabriel buna hemen yanıt vermedi. Birkaç saniye sonra başını iki yana sallayarak, “Lütfen böyle bir şey yapma,” dedi. “Aşçı olarak ondan daha iyisini bulamayız. Hem bulaşıkların üzerime kalmasını da istemiyorum. İlla bir şey yapmak istiyorsan, ona orbasının çok tuzlu olduğunu söyle. Bu onu karnını deşecek bir bıçaktan daha çok yaralayacaktır.”

“Budalaca lafları beni deli ediyor.” Derin bir nefes aldıktan sonra ekledim. “Cenevre’deyken Nesbitt’le Van’ın bir konuşmasına kulak misafiri oldum. Nesbitt, ben bunun farkında olmasam da çoktan onun arkadaşı olduğumu söyledi.” Başımı iki yana salladım. “Onu anlayamıyorum.”

“Sanırım bütün bunlar Nesbitt’in seni sevdiğini gösterme şekli. O yarı Kara Cadı, Nathan. Ona bir fersiz gibi davranma.”

“Böyle bir şey yaptığım yok!”

“Ona hiç saygı göstermiyorsun.”

Uzaklaşmakta olan Nesbitt’e baktım. Artık dans et-

meyi kesmişti; yavaş adımlarla kaleye doğru yürüyordu. “Ona çok saygı duyduğumu söyleyemem.”

“Bence duyuyorsun. O iyi dövüşüyor. İz sürmede de çok iyi. Şakaları berbat, o kadar.”

Elimde tutmaya devam ettiğim için kendimi aptalın teki gibi hissettiğimden, bıçağı kaldırdım.

Gabriel uzanarak elini saçlarıma sokup içinden bir şeyler çıkardı. “Bu da nesi, anlat bana.”

Konuşmak istesem de ne diyeceğimi bilemiyordum. Arkamdaki orman çok sessizdi. Arada bir esen rüzgârla birlikte hışırdayan ağaçlar birbirlerine susmaları gerektiğini söylüyormuş gibiydi. Anlatmaya başlamak için doğru sözcüğü arıyor ama bulamıyordum.

“Konu yeteneğin mi? Bana anlatamaz mısın?”

“Babamla aynı yeteneğe sahibim. Yani hayvanlara dönüşebilme yeteneğine. Bunu nasıl kontrol edebileceğimi öğrenmeye çalışıyorum... ama yapamıyorum.”

“Geceleri yalnız kalmak istemenin nedeni bu muydu?”

“Evet. Ben tehlikeliyim. Geceleri yakınımda olmamalısın. Kimse olmamalı.”

Gabriel’in gözlerine baksam da odaklanmadım çünkü aksi takdirde konuşmaya devam edemezdim. “Dün gece bir tilki yakaladım. Onu durdurabileceğimi düşünüyordum ama bunu yapamadım.”

“Onu?”

“Dönüştüğüm hayvanı. Ona tilkiyi öldürmemesini söylesem de beni dinlemedi. Tilkiyi öldürmek istedi. Onu yemek istedi. Bunu yaptı da. Her şeyi yaşıyorum. Görüyorum. Duyuyorum. Kokluyorum. Tadıyorum. Ama kontrol edemiyorum.” Bir süre etrafıma baktıktan sonra yeniden

ağaçlara döndüm. Bundan bahsedip bahsedemeyeceğimden emin değildim ama devam etmek için kendimi zorladım. “Ama ilk kurbanı, yani ilk kurbanım bir tilki değildi.”

“Neydi peki?”

“Bir Avcı’ydı,” dedim çok alçak sesle. Önce yere, ardından arkamdaki ağaçlara baktım. Bütün bunları anlatabileceğimden emin değildim. Bunları hatırlıyordum. Bunları aklımdan silemiyordum. “Ellerimde onun... kızın kanıyla uyandım. Ağzımda. Yüzümde. Kanı ellerimden damlıyordu. Bunu ilk başta hatırlamasam da artık hatırlıyorum. Pençelerimle o Avcı’nın karnını deştim, Gabriel. Bağırsakları dışarı çıkmıştı. Kafamı karnına soktum. Bunu net bir şekilde hatırlıyorum. Her yer kıpkırmızıydı. Yüzümü içine soktum. Onu ısırmak, parçalamak için.

“Cenevre’de Fairborn’u çaldığımız gece de bir Avcı öldürmüştüm. Onun boynunu kırmıştım. Bunun yeterince kötü olduğunu sanıyordum. Ama bu... kafamı içine soktum diyorun sana.”

“Bunu yapan dönüştüğün hayvandı. Diğer sendin.”

“Hayvan da benim. O benim bir başka parçam yalnızca. O esnada çığlıklar atıyordu, Gabriel. Kafamı içine sokmuştum ve kız çığlıklar atıyordu.”

Bir süre başka tarafa baksam da, yeniden Gabriel’e döndüm. “Yeteneğime kavuşmanın harika olacağını düşünürdüm. Bir açıdan öyle oldu da. Fiziksel açıdan kendimi çok daha güçlü hissediyorum. Ama içimde, kaybolduğum ya da her ne oluyorsa, işte o yerde, ben... sanki orada bir başkası var, başka bir şey, orada yaşıyor. Ve zamanı geldiğinde kontrolü ele alıyor. Ama halen ben olduğumu biliyorum. Benim bir başka parçam. Bütünüyle

vahşi, hiçbir şeye aldırmayan bir parçam,” dedikten sonra ekledim. “Kieran’ı da öldürdüm.”

“Kieran? Annalise’in ağabeyi mi?”

Başımı salladım. “Onu Mercury’nin kulübesinde görmüştüm. O anda onu öldürmeyi de düşünmüştüm. Demek istediğim, onunla dövüşmeyi, onu bıçaklamayı... Ama bunu yapmadım. Kendi yoluma gittim. Ama Kieran’la ortağı izimi sürmüşler. Nesbitt ortağını, ben de Kieran’ı öldürdüm.”

Gabriel’e bunları anlatırken daha da fazlasını hatırlamaya başladığımı fark ettim. “Kieran da çılgılık attı. Tek bir kere. Boğazını parçaladım. Onun tadını anımsıyorum. Ağzımdaki kayganlığını. Kanını yaladığımı.”

Gözlerim dolmuştu. Kendimi budalanın teki gibi hissediyordum. Dahası, ikiyüzlü gibi. Çünkü Kieran’ın ölmesini istemiştım. Ağladığım için kendimden tiksiniyordum. Gözlerimi Gabriel’den kaçırıp kendimi toparlamaya çalıştım. Kolumla ıslak yanaklarımı sildim. Kendisine döndüğümde Gabriel’in gözleri halen üzerimdeydi.

“Manzara fenaydı. Kieran’ın cesedini gördüğünde Nesbitt fenalaştı. Nesbitt bile fenalaştıysa...”

“Anlattıklarının hiçbirisi senin kötü olduğunu göstermez, Nathan.”

“İyi olduğumu da göstermez!”

“Kieran’ı bir hayvanın yapacağı şekilde öldürmüşsün. Bunun için rahatlatmayacağını biliyorum ama hayvanlar içgüdüleriyle hareket eder. Ve hayvanlar ne iyidir ne kötü.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Gabriel. Bir an için tereddütte kalmış gibi göründü. “Avcı’nın kalbini yedin mi? Ya da Kieran’ın?

Yeteneklerini aldın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayvan onları öldürdü, paramparça etti. Ama yetenekleriyle ilgilenmedi. Yalnızca öldürmek istedi.”

“Bence o yalnızca hayatta kalmak istemiş. O kötü değil, Nathan.”

Gabriel çok yakınımdaydı. Uzanarak parmaklarının ucuyla ıslak yanaklarımı sildi. Dokunuşları çok yumuşaktı.

Dokunuşları daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Bana daha da sokuldu. Ve usulca, çok nazik bir şekilde dudaklarını dudaklarıma dayadı. Sonsuz bir şefkatle öptü beni. Tenlerimiz birbirine değmiyor sayılırdı ama dudaklarımız birleşmişti. Kendimi biraz geriye çekmeye çalışsam da uzaklaşmadı. “Kendinden nefret etme. Kendinden birazcık olsun nefret etme sakın.”

Beni kendine çektiğinde sıcak nefesini saçlarımdan içimde hissettim.

Gabriel beni sarmalayıp öperken ne yapacağımı bilemiyordum. Bunun hakkında ne düşündüğümü bile bilmiyordum. Elbette Gabriel bunu kendi hislerini ortaya koymak için yapmıştı. Ama aynı hislere sahip olmadığımı bilmesi gerekiyordu. Bunu değiştiremezdim. Ama onu seviyordum. O benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. Onu çok, çok seviyordum. Ve ben ağladım, o da bana sarıldı.

Uzunca bir süre bu şekilde kaldık. Ağaçlar da oldukları gibi duruyorlardı sanki. Onlara bakmaya devam ettim. Gözlerimi ağaçlardan alamıyordum. En sonunda gözyaşlarım kesildiğinde Gabriel de beni bıraktı. Çimenlerin üzerine oturduk. Arkama uzanarak kollarımla yüzümü kapadım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Ben Marcus’un, dünyanın en korkulan Kara Cadı’sının oğluyum. Ben Avcıları yiyen bir hayvanım. Ve tam bir sulugözüm. Yani... elbette iyiyim.”

“Yeteneğini kabullen, Nathan. Onunla savaşıma.”

“Onunla savaşıyorum. Onunla savaşmam. O her seferinde bana üstün geliyor.”

“O halde onu kabullen ve ondan öğrenebileceğin ne varsa öğren. Onu yargılama. Zavallı hayvan için de bu durum çok kafa karıştırıcı olmalı. Bunu istedin çünkü baban da aynı yeteneğe sahip. Ama aynı nedenden ötürü bu yeteneği istemiyorsun da. Gücü seviyorsun. Güçten nefret ediyorsun. İçindeki zavallı hayvan için üzüldüm doğrusu.”

“Bunu bir de hayvan dışıma çıktığında düşün istersen.”

“Ama tek yaptığın bana kötü şeyleri, nefret ettiğin şeyleri anlatmak. Biraz da güzel taraflarından bahset.”

“Güzel bir tarafı yok.”

“Yalancı! Ben de bir cadıyım, Nathan. Bir yeteneğe sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi kapatıp düşündüm. Gabriel’e karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum. “Güzel bir his de veriyor,” dedim. “Bu şey, hayvani adrenalin ya da artık bu her neyse, içimde yükseldiğinde güzel bir his de veriyor. Bundan korkuyorum ama aynı zamanda harikulade ve güçlü hissettiriyor. Ve... bütün duyularım inanılmaz açık oluyor. Bir şekilde onu, diğer beni izliyorum ve... o bütünüyle bunun içinde. O olmak böyle hissettiriyor işte: ne yapıyorsa bütünüyle kendini buna veriyor. Düşünmüyor. Yalnızca fiziksel bir varoluş olarak, ne yapacaksa onu yapıyor.”

Başımı kaldırıp Gabriel’e baktım. “Sence bir hayvan olmak böyle bir şey midir?”

“Bilmiyorum. Ama bu yüzden bu yeteneğe sahipsin, Nathan. Özünde bir hayvan olduğun ya da hiçbir manevi değer taşımadığın için değil. Ama bunu hissetme ihtiyacı duyduğun için. Bu sensin işte. Bu senin varoluşun. Sen hissetmek istiyorsun.”

“Ah.”

“Sen gerçek bir cadısın, Nathan. İçindeki hayvanla savaşma. Onu yaşa. Onun varolma sebebi bu.” Bir an için duraksadıktan sonra, “Peki,” dedi. “Ne türden bir hayvana dönüştüğünü sorabilir miyim?”

Bunu bile bilmiyordum. Ama gece tilkinin bana nasıl baktığını hatırladığımda, “Aç bir hayvana,” dedim.

ruhumu kullanıyorum

Yeniay zamanı gelmişti. Van, Gabriel’le hazır olduğumuzda bizim için hazırladığı iksiri içeceğimizi söylemişti. Ardından, bıçakla kestiği avuçlarımızı birbirine saracaktı. Gabriel’in zihnindeki labirentte yolumuzu bulup istediğimizi alana dek bu şekilde kalacaktık. Elbette bunun öncesinde de yapılması gerekenler vardı. “İkiniz de bedenlerinizi buna hazırlamalısınız,” demişti Van. “Gabriel, sen yumuşak egzersizler yapıp iyi bir şekilde besleneceksin. Nathan, sen de ritüelimizin bir gece öncesinde kalede kalmak zorundasın.”

“Ne! Nedenmiş o?”

“Bu senin duyularını güçlendirecek ve gireceğiniz trans halini çok daha gerçek kılacak. Yeniayı beklememizin nedeni buydu zaten; böylelikle bütün geceyi içeride geçirebileceksin.”

“Dolunaya daha yakın bir gecede neden içeride daha kısa bir süre kalamayacağımı anlayamıyorum.”

“Dolunay seni delirtiyor. Gabriel’in ihtiyacı olan bilinci yerinde ve makul ölçüde kendinde bir Nathan. Yeniay aşırı

ölçüde rahatsız edici olacak belki ama bunu atlatacak ve sonunda çok daha güçlü olacaksın.” Tablasını çıkararak içinden bir sigara almıştı. “Elbette bütünüyle yanılıyor da olabilirim; her zaman bir ilk yaşanabilir. Gene de bunun senin için en doğrusu olduğuna inanıyorum. Bu bir içgüdü. Bu benim yeteneğim, Nathan. Yeteneğime güveniyorum.”

Bu fikirden hiç emin olmasam da başka bir seçeneğim yoktu. Bütün geceyi kapalı bir mekânda geçirdiğim son sefer on altı yaşındaydım. O zamanlar yeteneğime sahip değildim ve bu çok kötü bir deneyim olmuştu. Üzerine çok sık düşünmemsem de, ne zaman aklıma takılrsa bunu çözemiyordum. “Bu aptalca, yalnızca iç mekândasın, sorun yok,” diyordu içimde bir ses. Ama bütün vücudum büyük bir ıstırap içinde kıvranıyordu; çok geçmeden tek düşünebildiğim seslerle duyduğum korku oluyordu ve en sonunda dışarı çıkmak için çığlıklar atıyordum.

Gecesinde içeride kalmak zorunda olduğum günü tek başıma ormanda dinlenerek geçirdim. İçimdeki hayvan da dinleniyordu sanki. Gabriel’le konuştuğumdan beri onun varlığını hissetmemiştim. Zemine uzanarak gökyüzünün solgun mavi tonlardaki sabah renginden öğle saatlerinin daha koyu mavisine evrilmesini ve akşamüstü kısa bir süre için eflatuna döndükten sonra akşamın griliğine kavuşmasını izledim. Açtım ve susamıştım; karnım gurulduyordu. Yapmam gereken şeyi düşündüğümde içinde bulunduğum durum çok daha saçma görünüyordu. Ama bunu yapabileceğime emindim. Bunu Gabriel için yapmak; benim için fedakarlık yaptığının farkında olduğumu ve onun için elimden geleni yapacağımı göstermek istiyordum. İçeride yalnızca tek bir gece geçirmem gerekiyordu.

Kalenin ana kapısına doğru yürürken hava iyice kararmıştı. Çaldığım anda Van kapıyı açtı. Beni buraya yürürken görmüş olmalıydı. Herhangi bir şey söylemesini beklesem de tek kelime etmeden önümde yürümeye başladı. Giriş salonundan geçerek uzun koridorun en sonundaki odaya gitti. Ayak sesleri karanlık ahşap duvarlarda yankılanıyordu. Van'ın peşinden kapı eşiğinden geçtiğim anda olduğum yerde durdum.

Aşağı inen taş basamaklar vardı.

“Kiler,” dedi Van.

O anda aklıma içimdeki hayvan takılsa da, onun derinlere çekilmiş olduğunu hissettim. Van, zemini taştan, tuğla duvarlı boş odada ilerledi. Tavanda zayıf bir ışık veren tek bir ampul vardı. Burası bir kilerden çok hücreyi andırıyordu.

“Nesbitt merdivenin başında bekleyecek. Kapı kilitli olacak ama durum senin için çok zor bir hal alırsa seni dışarı çıkaracak. Ayrıca saat başı seni kontrol edecek.”

Hiçbir şey söylemedim. Oda şimdiden beni bunaltmaya başlamıştı bile. Soğuk zemine oturup, Van'ın basamakları çıkmasını izledim. Kapının kapanmasının ardından anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydum.

İçimdeki hayvanın ortaya çıkmayacağını biliyordum. Burada olmazdı. O saklanmıştı. İçeride bir-iki dakika geçirdikten sonra fenalaştığımı hissetsem de, durum çok kötü değildi henüz. Bunu Gabriel için yapacaktım. Ve An-nalise için. Ayağa kalkarak karşı duvara yürüyüp geri döndüm. Ardından bunu bir daha yaptım. Ama bu iyi değildi. Oda yana yatıyormuş gibi hissettiğimden geri yere oturdum; duvarlar üzerime üzerime geliyordu sanki. Ama

bunun gerçek olmadığını farkındaydım. Böyle bir şey olmuyordu! Bunlar duvardı ve dimdik, hareket etmeksizin, oldukları yerde duruyorlardı. İyiydim. Fenalaştığımı hissediyordum. Lanet bir başağrısı da peyda olmuştu. Çok hoş değildi ama iyiydim. Kıpırdamadan oturup nefes alışma odaklandım. Fenalaşmamak için dikkatimi topladım.

Kapının açıldığını duydum. Demek ki şimdiden bir saat geçmişti bile.

“Sen iyi misin?” diye seslendi Nesbitt.

“Evet, iyiyim.” Sesimin hissettiğimden daha güçlü çıkmasına çalışmıştım.

Kapı geri kapandı.

Birkaç dakika daha oturmaya devam ederek, kendime iyi olduğumu söyleyip durdum. Ama birdenbire öğürmeye başladım. Yere serilmiştim. Midem düğümlenmiş; vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Bir kez daha duvarların üzerime kapandığını hissediyordum. Ama böyle bir şey olamazdı; bunu biliyordum. Duvarlar böyle şeyler yapmazdı. Yapmazlardı işte. Sıcak basmıştı; terliyordum. Bir kez daha öğürmeye başladım. Karnıma fena bir ağrı saplanmıştı. Kusamasam da öğürmeye devam ettiğim bir sürenin ardından yerde tortop olmuş bir halde kalakaldım.

Nesbitt tepemde dikilmişti. Bir saat daha geçmiş olmalıydı. Bir kez daha başımı kaldırıp baktığımda gittiğini anladım.

Artık titriyordum; vücudum buz tutmuştu sanki. Gene öğürmeye başladım. Boğazımdan çok bir şey çıktığı yoktu ama midem kendini dışarı atmaya kararlı gibiydi. Halen basamakların dibinde, cenin pozisyonunda yatıyordum. Orada, öylece kaldım. Hareket edemiyordum. Ayağa kal-

kamıyordum. Sürünemiyordum bile. Ama buna dayana-
bilirdim. Bunu yapabiliirdim.

Kazıma sesi bu sıralarda başladı. İlk başta alçak olan
ses gittikçe yükselerek en sonunda zihnimi ele geçirdik-
ten sonra birdenbire kesildi. Kulaklarımı kabartıp bekle-
dim; yeniden başlayacağını biliyordum. Ses kesilmişken,
aslında duyduğum şeyin gerçek olmadığını söylemeye
başladım kendime. Bir kilerdeydim; burada böylesine bir
ses çıkarabilecek hiçbir şey yoktu. *Bu gerçek değildi.* Ama
birdenbire ses yeniden başladı. Biri tırnaklarını kara-
tahtaya sürtüyordu sanki. Basamakların dibinde başımı
ellerimin arasına alıp bağırmaya başladım. Bağırma-
k işe yarıyordu. Küfürler ediyordum. Yeterince yüksek ses-
le bağırduğım takdirde bu gürültüyü bastırabiliyordum.
Kiler bir kez daha sessizliğe gömüldü. Nefes alabildiğimi
hissettim. Bekledim. Bir süre sonra ses yeniden başladı.

Nesbitt yanımdaydı. Hafifçe omzuma vuruyordu. Ba-
şımı kaldırdığımda ise gittiğini anlıyordum. Aslında ge-
lip gelmediğinden bile emin değildim. Ses de kesilmişti.
İçerisi sessiz ve boştu. Tek görebildiğim zemindi. Zemine
baktıkça taş yüzeyin gri renginin kırmızıya dönüştüğü-
nü gördüm. Koyu kırmızıya. Bir süre sonra nereye bak-
sam kıpkırmızı olmuştu. Öylesine tekdüze bir kırmızılık-
tı ki bu boğulduğumu hissediyordum. Çığlıklar atmaya
başladım. Boğuluyordum. Nefes alabilmek için boğazımı
parçalayacaktım.

Ve beni sarmalayan elleri hissettim. Kollarımı tutan
elleri. Gabriel'in alçak sesini duydum. "Çok az kaldı," di-
yordu. "Çok az kaldı."

Kramplar azalırken kazıma sesi de kesilmişti. Mi-

demin son bir kez kasılmasının ardından, gözlerimin önündeki kırmızı perdenin kalkmasıyla taş zemini ve Gabriel'in omzunu gördüm. İçim öylesine rahatlamıştı ki ağlamak istiyordum. Onu yeniden gördüğüm için, en sonunda özgürlüğüme kavuşacağım için ağlamak istiyordum. "Güneş doğmak üzere," dedim.

Gabriel doğrulmama yardım etti.

"Bu daha yavaş ve şiddetsiz yöntemse..." Bu konuda saçmasapan bir şaka yapmak üzereyken sustum. Çünkü kendimi farklı hissediyordum. Her şeyin aşırı ölçüde farkındaydım. Vücudumun bütün hareketlerinin. Havadaki nemin. Zeminin, tırnaklarımın arasındaki toprağın. Dahası, kilelerin çıplak ampülünün altında olmama rağmen, *renklerin* farkındaydım. Odanın gri tonlarının; Gabriel'in saçlarının. Yüzüne baktığımda aşına olduğum fersiz gözleriyle karşılaştım da orada başka bir şey de gördüm. "Gözlerinde farklı bir şey görüyorum," dedim ona. "Bunu daha önce fark etmemiştim. Zor farkediliyor. Altın rengi bir şey. Dönüyor. Ama çok uzakta. Bu cadı gözlerinde olan türden bir şey."

Gabriel gülümsedi. "Dışarı çıkalım."

Ayağa kalkmama yardımcı oldu. Kaleden dışarı adımımı attığım anda kendimi iyileştirmeye yoğunlaştım. Hayatımda daha önce hissetmediğim yoğunluktaydı her şey. Havanın tadı ve verdiği his öylesine muazzamdı ki nefes almaktan sarhoş olacağımı sandım. Çimenlere oturduğumda içimdeki hayvanın canlandığını hissettim. Bütün vücudum onun adrenaliniyle dolmuştu. Özgür kalmanın verdiği coşkuydu bu.

Van'la Nesbitt bize doğru yaklaştılar. Van, Gabriel'le aramıza bir tepsi koydu. Tepside deriden uzun bir şerit,

iksinin olduğu kâse, taştan yapılmış iki küçük fincan ve her iki ucu da oldukça keskin, orta noktasında kurşun kalem kalınlığına ulaşan, yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda tahta bir kazık vardı.

Kazığın ne için olduğunu bilemiyordum. Van daha önce bundan bahsetmemişti. Kestiğimiz avuçlarımızı birbirine kenetleyeceğimizi sanıyordum ama tepside bıçak göremiyordum. Kazığın bununla ilgisi olabileceğine yönelik kötü bir hisse kapıldım.

Van kâseyi eline aldı ve iksirle doldurduğu fincanları bize uzatıp, “İçin,” dedi.

Gabriel’le birbirimize bakarak, fincanları alıp içindeki iksiri sonuna dek içtik. İğrenç, kumlu bir tadı vardı. Çamur içmiştik sanki.

Fincanı koymak için kolumu uzattığım anda bir şeyler yanlış göründü gözüme. Tepsi bir anda benden uzaklaşmıştı adeta; ona yetişemediğimi fark ettim. Nesbitt fincanı elimden aldı.

Van havaya kaldırdığı sivri uçlu kazığı Gabriel’le aramızda tuttu. “Nathan, sağ elinin avcunu kazığın ucuna day. Gabriel, sen de sol avcunu. Kazığa odaklanın.” Van’ın dediğini yaptığımda bunun iyi geldiğini hissettim; gözlerimin önünde bulanık olmayan tek şey bu kazıktı. “Ellerinizi birleştirin,” dedi Van.

Gülümsedim çünkü bu tuhaf ölçüde çekici bir fikir gibi gelmişti. Sivri ucuna dayadığım elimi ittiğim anda, kazık avcumu delerek içinden geçti. Acı duymayı beklesem de tek hissedebildiğim sıcaklık ve kazığın ucundan damlayan kanı görmenin verdiği garip mutluluktu. Elimin tam ortasında hissettiğim sıcaklığa yoğunlaşırken, Gabriel’in

eli benimkini kavradı. Parmaklarımız iç içe geçmişti. Kanimız bileklerimizden aşağı süzülüyordu.

Van tepsideki deri şeridi alarak ellerimizi birbirine bağladıktan sonra, “Sakın kendinizi iyileştirmeye kalkmayın,” dedi. “Gabriel Kara Cadı benliğiyle yeniden aramıza dönene dek, kazığı iki kez değiştireceğim. Alacakaranlık çöktüğünde ve tan vaktinde.”

Vücudumun dışına süzülüyormuş gibi hissediyordum. Gabriel’le birbirimize bakarak kollarımızı indirdik. Böylelikle kazığın geçmiş olduğu ellerimizi tam aramıza yerleştirmiştik. Tepsi gitmişti.

Kazığa dokunmanın arzusuna kapıldığımdan sol elimi uzattım. Parmaklarım, kazığın Gabriel’in elinin tarafındaki ucuna dokundu. Parmaklarımla bu ucu kavradığımda vücudum toprağın içine gömülüyormuş gibi hissettim. Bir anda paniğe kapılmıştım. Zeminden yükselen çamur fokurdayarak etrafımı sardı. Bir anda zemin yok olmuştu. Tek görebildiğim çamur; tek hissedebildiğim sağ elim kenetlenmiş Gabriel’in eliydi.

birinci kazık

Kendime geldiğimde sersemlemiş haldeydim. Bütün vücudum ağrıyordu. Gözlerimi kırıpıştırarak açtım. Gündüzdü. Aydınlık, güneşli bir gündü. Gökyüzünün rengi kusursuz bir koyu maviydi. Etrafıma baktığımda, Cenevre'deki apartmanın terasında olduğumu anladım. Gabriel de yanımdaydı. Mercury'yle buluşmak için geçitten geçeceğimiz zaman olduğu gibi, elimden tutmuştu. Kıçüstü oturmuş, uzaklara bakıyordu. Saçları yüzüne düşmüştü. Güneş gözlüğü takmıştı. Sol eli sağ elimi kavramıştı.

Bir şekilde havadaki yarığı bulmam gerektiğini, çıkışın ancak buradan olacağını hissediyordum. Gabriel'in gerçek benliğine ulaşmanın yolu öncelikle bu yarığı bulmaktan geçiyordu. Terasın köşesinde çömelmiş; sırtımı alçak duvara dayamıştım. Geçit su borusunun üzerindeydi. Gabriel'in geçidi nasıl kullandığını görmüştüm; elini havadaki yarıktan geçirdiğinde oradaydım. Şimdi yapmam gereken de yarığı bulmak ve Gabriel'le birlikte geçide girip bizi nereye çıkaracağını görmektir.

Kendime güveniyordum; bunu yapabilirdim. Yarığın

nerede olduğunu biliyordum. Sol elimi kaldırıp su borusunun üzerine uzattım.

Hiçbir şey olmadı.

Belki ıskalamıştım. Elimini biraz daha yukarı kaldırmam gerektiğini düşündüm. Gene bir şey olmadı. Belki biraz solda kalıyordu. Hayır! Belki sağda? Hayır. Belki biraz aşağıdaydı. Belki de sabırsız davranıp, bunu olması gerekenden daha hızlı bir şekilde yapıyordum.

“Yarık nerede?” diye sordum Gabriel’e.

Bana yanıt vermediğinde öfkeyle ona döndüm. Nerede olduğunu biliyordu; bana yardım etmeliydi.

Ama ona döndüğümde Gabriel’in nereye baktığını gördüm. Çatının sırtında dikilen biri vardı. Bir kadındı bu. Uzun boylu, ince, karalara bürünmüş bir Avcı. Kadına bakarken yeni Avcılar belirmeye başladı. Onlar da gözlerini üzerimize dikmişti. Sol elimle çılgına dönmüş bir halde yarığı arıyordum. “Nerede?” diye soruyordum Gabriel’e. “Nerede?”

Gabriel’in elimi kavramış elini hissediyordum. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Bağırmaya başlamıştım. Aynı esnada panik içinde yarığı arıyordum. Avcılar yaklaşıyordu.

Artık sayıları yirmi kadardı; dairenin banyo penceresinden yenileri de terasa çıkıyordu. Çaresiz bir şekilde yarığı ararken bana yardımcı olması için Gabriel’e bağırma devam ediyordum. “Nerede? Nerede?”

Ama Gabriel tek kelime etmiyordu. Avcılar etrafımızı sarmıştı. Tepemizde dikilmiş bize bakıyorlardı. Zamanında Clay’in üzerimde kullandığı türden coplar vardı ellerinde. Clay bu copla beni döve döve bayıltmıştı. Avcılardan biri elindeki copu Gabriel’in omzuna indirdiğinin

de, darbenin şiddetini kendi kolumda hissettim. Bir diğer Avcı copunu Gabriel'in yüzüne geçirdi. Gabriel'in yüzünden kan ve dişleri fişkirirken, tek hissettiğim bir kez daha kendi koluma yayılan şok dalgası oldu. Bir başka Avcı'nın ileri çıktığını gördüğümde Gabriel'i korumak için hareket etmeye çalışsam da olduğum yere sabitlenmiş gibiydim. Gabriel'in etrafında kapkara bir duvar oluşturmuş olan Avcılar sırayla ona saldırırken bunu izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Kimse bana vurmuyordu. Canımı yakan hiçbir şey yoktu. Havadaki yarığ1 bir an önce bulmak zorundaydım. Geçidi bulabildiğim takdirde kaçabilirdik. Ama sol elimi artık kıpırdatamıyordum. Felç olmuştum.

O anda Soul'un dairenin penceresinden terasa çıktığını gördüm. Bana gülümsüyordu. "Senden her zaman hoşlandım, Nathan," dedi. "Bu Kara Cadı'yı bana getirdiğin için çok teşekkür ederim."

Soul'un yana çekilmesiyle Wallend'in de onunla birlikte olduğunu gördüm. Wallend'in elinde ışıltılar saçan, krom bir makas vardı. "Hiç canını yakmayacak," dedi.

Makası hızla kapadığında kahkaha attım çünkü gerçekten de canım yanmamıştı. Kopan serçe parmağımın Wallend'in avcunda olduğunu gördüm. Wallend parmağını içine koyduktan sonra koca bir mantarla ağzını kapattığı şişeyi bana sallayıp gülümsedi. Şişe yeşil bir dumanla dolmaya başlamıştı. Aynı anda benim etrafım da yeşil bir sisle kaplanıyordu.

Siste boğuluyordum. Nefes almak için çırpınırken Wallend'in, "Kara Cadı'yı vur," dediğini duydum. "Onu vurduğun zaman yeniden nefes alabileceksin."

Sol elimde bir silah olduğunu hissettim. Boğuluyor-

dum. Sis in içinde tek görebildiğim Gabriel'in gri siluetiydi ve öleceğimi biliyordum. Nefes alamıyordum. Nefes almam gerekiyordu. Birkaç saniyeden daha fazla zamanımın olmadığını farkındaydım.

"Vur onu," diyordu Wallend. "Vur onu."

"Hayır!"

Wallend silahı elimden alıp Gabriel'in kafasına dayadı. Ve tetiği çektiği anda, yeşil duman da beni içine çekti.

Gözlerimi açıp elimi sımsıkı tutmuş olan Gabriel'in bana baktığını gördüğümde, onun da benimle aynı görüşü yaşadığını anladım. Başımı iki yana salladım. "Bu gerçek değil."

Ama Gabriel buna yanıt vermeden, elimin acısıyla yerimden fırlayacak gibi oldum. Van kazığı döndürüyordu. Daha önce sıcak, uyuşmuş durumda olan elim şimdi felaket bir acıyla zonkluyordu. Alacakaranlığın çöktüğünü fark ettim. Aradan koca bir gün geçmiş olmasına rağmen bu süre bana yalnızca birkaç dakika gibi gelmişti.

"Biraz daha iksir içmeniz lazım," dedi Van. "Ardından kazığı değiştireceğim."

Gabriel'le ikimize yeni birer fincan uzatmıştı. Gabriel'in gözleri üzerimdeydi. Hayatta kalmamız için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istiyordum ona. Ölmemize izin vermeyecektim. İksiri hemen içmek istiyordum. Bir an önce acıdan kurtulmak istediğimden fincanı kafama diktim. İksirin acı tadıyla yüzümü buruştururken fincanı elimden bıraktım. Gabriel de iksirini içmişti.

"Bu turda yolu bulacağım," dedim.

Gabriel buna başını salladı.

“Şimdi bunu çıkarıp yeni bir kazık süreceğim,” dedi Van.

Kazığı çekip çıkarmasının hiç acı vermemesine, aksine beni rahatlatmasına şaşırmıştım. Elimdeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Van hazırladığı yeni kazığı kaldırıp keskin ucunu avcumdaki yaraya dayadı. Ve kazığı ittiğinde korkunç bir acıyla nefessiz kaldım...

ikinci kazık

Çıplak kayaların üzerinde, dik bir yamacı tırmanıyorduk. Daha yukarıda olan Gabriel, beni beklediği dar çıkıntıya çıkmam için yardım etti. Düzlükte yan yana dikildiğimizde kollarımız birbirine değiyordu. Etrafıma baktım. Dağlardaydık. Aşağıımızda kalan yemyeşil bayırları ve uzaklardaki karla kaplı dağ zirvelerini izlerken İsviçre’de olduğumuzu düşündüm.

“Geliyorlar.” Gabriel aşağıdaki vadide ilerleyen kara noktacıları gösterdi. Bulunduğumuz mesafeden taarruzdaki karıncalar gibi görünüyorlardı. Bize doğru geliyorlardı.

“Devam etmemiz lazım,” dedikten sonra, arkama dönerek dağın yukarılarına baktım.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Gabriel.

“Hemen şu zirvenin ardında,” dedim. “Uzak değil.” Bir şekilde, doğruyu söylediğimi biliyordum. Zirveye ulaştığımızda güvende olacaktık. O zaman geri dönüş yolunu bulacaktık. Yeniden yola koyulduğumuzda, bu defa Gabriel’den daha hızlı tırmandığımı fark ettim. Kısa süre içerisinde geride kalmıştı. Ama kolay bir tırmanış oldu-

ğundan aramızda açılan mesafeyi kolaylıkla kapatabileceğini biliyordum. Sisın üzerimize indiği esnada neredeyse zirveye ulaşmak üzereydim. Etrafımda hepsi birbirine benzeyen dar patikalar vardı. Her biri otuz santimetre genişliğinde olan bu patikalar kayaların içinden ilerleyen bir örümcek ağını andırıyordu. Patikalardan birine girdiğimde, bunun bir uçurumun kenarında bittiğini gördüm. Takip ettiğim bir diğer patika ise bir başka uçurumda son buldu. Koşarak geriye dönerken, hangi yönün yukarı hangi yönün aşağı olduğunu bilemiyordum.

“Gabriel!” diye seslendim. “Gabriel!”

“Buradayım!” Bana seslenen kişi Gabriel değildi.

Panik içinde koşmaya devam ederken, yeşil sise bürünmüş bir siluet gördüğüm anda olduğum yerde durdum. Bunun bir Avcı olduğunu anladığımda gerilemeye başladım. Farklı bir yönde koşarak Gabriel’e seslenmeye devam ettim. Bir kez daha bana yanıt veren kişi Gabriel değildi.

Durdum. Sakinleşip kendimi toparladım. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Bir başka patikayı gittiği yere kadar takip ettim. En sonunda uzun, düz bir kayanın üzerinden atladım ve kocaman iki taşın dikili olduğu bir düzlüğe indim. Taşların arasından sıkışarak geçtiğimde birkaç saniye için sisin dağılmasıyla, aşağıda kalan vadiyi gördüm. Burası, Avcıların olmadığı, yemyeşil bir başka vadiydi. Vadiye uzanan patika dik olsa da koşarak inebileceğim kadar kolay bir güzergâh izliyordu. Bir kez daha Gabriel’e seslendim.

Yanıt gelmedi.

“Yolu buldum!” diye bağırdım. “Buldum!”

Bekledim.

“Gabriel?”

Hiçbir şey olmadı. Bulunduğum yerde sis yukarıda olduğu kadar yoğundu.

Gabriel'i bulmak için geri dönmek zorunda olduğumu biliyordum. Uzun, düz kayanın üzerinden atlayıp dikili taşların arasından geçtiğim bu patikayı unutmayacağımı söyledim kendime. Geri yukarı tırmanmaya başladım. Mümkün olduğunca eğilerek ilerliyordum. Avcılar etrafımdaysa, hiçbirine görünmeksizin aralarından geçebileceğimi umuyordum. Bir anda belirip kaybolan kara şekiller gözüme çarptığı anda durdum. Bir başka patikaya girdiğimde birinin homurdandığını duydum. Bu Gabriel'di. Avcıların Gabriel'i yakaladıklarını ve canını yaktıklarını biliyordum. Yürümeye devam ederken sağ tarafımda bir başka homurtu duydum ve sesin geldiği yere yöneldim. İleride kara bir şeklin üzerinde dikilmiş olan bir başka kara şekil gördüğümde, bunun Kieran olduğunu anladım. Elinde bir silah vardı. Kendisine doğru yaklaşıırken başını kaldırıp bana baktı. Kieran'ın öldüğünü söylüyordum kendime. Ne benim ne de Gabriel'in canını yakamazdı.

Gabriel, Kieran'ın ayaklarının dibinde yatıyordu.

Kieran'ın böğrüne geçirdiği sert bir tekmeyle Gabriel inleyerek yüzüstü döndü. Açık gözlerini üzerime dikmişti. "Nathan," dedi.

Kieran silahının namlusunu Gabriel'in kafasının arkasına dayadı.

Yalvarıp yakarmak dışında hiçbir şey yapamazdım. "Lütfen, yapma. Lütfen. Lütfen." Kieran'ın öldüğünü söylüyordum halen kendime. Bu gerçek değildi. Kieran ölmüştü.

"Beni sen öldürdün," dedi Kieran. "Şimdi öcümü alacağım senden." Ve tetiği çekti...

üçüncü kazık

Van ikinci kazığı çıkarıyordu. Yanımda oturan Gabriel'in başı aşağı düşmüş; bütün yüzü terle kaplanmıştı. Ben de farklı değildim.

"Yolu buldum ama birlikte olmamız gerekiyor," dedim.

"Evet, birlikte," diye mırıldandı Gabriel.

Yeni iksir fincanlarımızı uzatan Van, Gabriel'in içmesine yardımcı oldu. Hangi günde olduğumuzu, bunun ne kadar zamandır sürdüğünü bilemiyordum.

Van, yeni kazığı bir öncekinin bıraktığı yaranın içinden geçirdi. Bu defa sıcak, yakıcı bir acı duymama rağmen, Gabriel'in elinden çıktığı anda kazığın diğer ucunu kavradım.

"Birlikte kalacağız," dedim. Ama kendi sesimi çok uzaktan geliyormuş gibi duymuştum. Öne doğru düştüğümü hissettim.

Kendime geldiğimde bir ormanın zemininde yatıyordum. Çok yaşlı görünmeyen ağaçlar uzun ve inceydi. Bunların kayın ağacı olduğunu düşündüm.

“Fransa,” dedi Gabriel. “Verdon.” Sesi mutluydu.

“En sevdiğin yer,” dedim.

İkimiz de kıpırdamadık. Tek istediğim bu özel yerde kalmak ve ağaçları izlemektir.

“Beni Galler’e götür,” dedi Gabriel. “Senin en sevdiğin yere.”

Tam çok tehlikeli olacağını söylemek üzereyken, bunu yapabileceğimi fark ettim. Gabriel’e sevdiğim o toprakları göstermek, oraya geri dönmek istiyordum. Ayaklandığımda, elinden tuttuğum Gabriel de benimle birlikte ayağa kalktı. Bir yamacın önündeydik. “Bu tarafta ne var?” diye sordum.

“Koyak³,” dedi Gabriel.

Galler’e nasıl gidebileceğimizi bilmiyordum. Avcıların ağaçların arasında saklanmış olabileceğini düşünerek etrafıma baktım.

“Hiç Avcı gördün mü?” diye sordum.

“Hayır.”

“Galler’e giden yolu biliyor musun?”

“Hayır. Yolu sen göstereceksin.”

Ama yolun nerede olduğunu bilmiyordum. Koyak aşağı inilemeyecek kadar dikti. Geri kalan her yer ağaçlar ve çalılarla kaplıydı.

Orada dikildim. Galler kuzeyde kalıyordu ama yüzlerce mil uzaktaydı. Ama kuzeye doğru ilerleyebilirdik. Etrafta Avcı yoktu; bizi durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Tek yapmam gereken yönümüzü belirlemek ve önden gitmekti. Ama halen burada dikiliyordum. İçimde çok tuhaf bir

3 Bir ucu dağda son bulan kapalı boğaz; iki dağ, tepe arasındaki boşluk, vadi. (ç.n.)

his vardı. Hayatım boyunca böyle bir şey hissedebileceğimi düşünmezdim. Birkaç saniye için, yeniden kafesimde olmak istedim. Böylelikle herhangi bir karar vermek durumunda olmazdım. Ama kafesten kaçmıştım. Bunu hatırladığım anda, canımın istediği yere gidebileceğimi de fark ettim. İçimdeki hayvani adrenalini hissediyor; ne yapacağımı biliyordum.

Koşmaya başladım.

Gabriel'in elini sımsıkı tutmuştum; ağaçların arasından, bayır aşağı hızla koşuyordum. Gittikçe hızlanıyorduk; koyak ilerimizdeydi. Kendimi zorlayarak daha da hızlandım. Artık Gabriel'i parmaklarının ucundan tutuyordum. Yaklaştıkça koyağın ne denli geniş ve derin olduğunu anladım. Onun sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Diğer beni. Hayvan olan beni. O bana kükrerken kahkahalar atmak istiyordum. Bunu korku ya da dehşet yüzünden değil, onu kabul ettiğimden yapmak, "Evet!" diye haykırmak istiyordum. Daha da hızlanıp koyağın ucundan sıçrayarak ileri atıldım. Bir şekilde havanın içinde bir yarık bulmuştum. Bu yarığın içine çekildiğimi hissettim. Halen Gabriel'i elinden tutuyor ve içimdeki hayvanın kükrediğini duyabiliyordum. Yarığın içindeki kapkara tünele çekilerek, tünelin ucundaki ışığa doğru döne döne ilerledik. Ve ışığa ulaştığımızda yere çarpmışız gibi sert bir şekilde durduk.

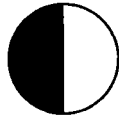
Bir dağın yamacındaydık. Buranın kokusu, havası, nemi, ışığı... her şey ama her şey Galler'de olduğumu söylüyordu bana. Yamacı kaplamış olan çimenlerin arasında çıplak taşlar vardı. Sağımızda ise küçük bir ırmak akıyordu. Gabriel halen elimi tutuyordu. Ona dönüp bak-

tığımda bileklerimizi birbirine bağlamış deri şeridi gördüm. Kazık da oradaydı.

İrmağa giderek su içtik. Su saf, berrak ve soğuktu. Evdeydim. İçimdeki hayvan da bunun farkındaydı. Ve ne yapacağımı bildiğimi sanıyordum.

Kazığı tutarak kendi tarafımdan toprağın içine soktum. Hiçbir şey olmadı. İçimdeki hayvanın uluyarak yakındığını duyduğumda haklı olduğunu anladım. Kazığı toprağa sokmakla doğru şeyi yapmış olsam da, bunu doğru bir şekilde yapmamıştım. Gabriel'in elini sıkıca tutup gözlerinin içine baktım ve onu kendime doğru çektim. Kenetlenmiş ellerimiz ve ellerimizin içinden geçmiş olan kazık tam aramızda, kalplerimizin hizasındaydı. "Geri dönüş yolu bu," dedikten sonra, Gabriel'i geriye iterek kendimi kazığa doğru attım. Kazık göğsüme –kalbime– girdiği anda, toprağa ve içimdeki hayvanın kalbine de girmişti. Toprak, kanım ve ruh birleşti. Ve toprak beni tutarken, bir şey yaramın içindeki kazığı çevirdi. Gabriel'in eli elimi kenetlenmiş bir haldeydi.

Gözlerimi açtığımda Gabriel'in bana baktığını gördüm. Bunlar Kara Cadı gözleriydi. Altın ve çikolata rengi noktacıkların döndüğü, silindiği ve ardından yeniden belirdiği kahverengi gözlerine bakıyordum Gabriel'in.

üçüncü bölüm
yolda

obama'yı yapsana

Duşı ilk giren Gabriel *–yeni Gabriel–* oldu. Onun odasındaydık. Trans halinden çıktıktan sonra iyileştirdiğim elimin sırtında ve avcumda yuvarlak bir yara izi kalmıştı. Elimi iyileştirmem yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Gabriel de kendi elini iyileştirmişti. Bunu yaparken onu izlemiştim. İyileştirme süreci yirmi dakika kadar zamanını aldı ama bir fersizin elinde bu türden bir yaranın iyileşmesi haftalar sürerdi. Gabriel durmaksızın sırtıyordu. Sanırım bunun nedeni kendini iyileştirebiliyor olması kadar, yeniden kendi benliğine dönmüş olmasıydı da.

Ayaklarının üzerinde tam anlamıyla dengede duramıyor olsa da, temizlenmenin karnını doyurmaktan daha önemli olduğunda ısrar etmişti. Açlıktan ve uykusuzluktan bayılmak üzere olduğumu hissetmeme rağmen, yemekten ya da duş almaktan daha çok istediğim şey Gabriel'le birlikte olmaktı. Gabriel çok keyifli ve kendinden emin görünüyordu. Daha doğrusu, Gabriel çok fazla Gabriel gibi görünüyordu.

Van odaya girdi. “Çok iyi bir iş çıkardın, Nathan. Bir

an önce planımızın bir sonraki adımına geçeceğimizi duymak seni memnun edecektir. Yarın İttifak'ın Barcelona'daki toplantısına katılmam gerekiyor. Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız.”

Banyo kapısının hafifçe aralandığını fark ettim. Gabriel beline sardığı bir havluyla kendini gösterdi. Göğsü çıplak, saçları ıslaktı. Yüzünde halen kocaman bir sırıtış vardı. Kahve çekirdeği rengi gözlerindeki altından noktacıklar iris tabakasında yavaşça hareket ediyordu.

“Sanırım kahvaltıda ne olduğunu konuşmuyordunuz,” dedi Gabriel.

“Nathan sana söyler ne olduğunu,” dedi Van. “Kısa süre sonra yola çıkacağız ama öncelikle bir şeyler yiyip küçük bir kutlama yapalım. Bu iksir her seferinde işe yaramaz.” Bunları dedikten sonra odadan çıktı.

“Van'ın şakadan anladığı bu olmalı,” dedim, Gabriel'e dönerek.

“Öyle,” dedikten sonra banyo kapısını ardına dek açtı. “Peki, ne düşünüyorsun?”

“Yeni halin hakkında mı?”

Başını salladı. “Orijinal sürüm.” Onu tüm açılardan görmemi istiyormuş gibi, kollarını açıp yavaşça kendi etrafında döndü.

“Sen... sen dikkat çekici ölçüde fersiz sürümün gibisin. Bir tek şu sırıtışın farklı. Biraz daha sırtırırsan yüzün yırtılacak.”

Sırtması daha da genişlemişti.

“Ama gözlerin farklı. Hem de çok farklı. Bir şey daha var. Bir daha dönsene.” Dikkatli bir şekilde Gabriel'e bakıp vücudunu incelesem de, aslında özellikle belirteceğim

hiçbir şey yoktu. “Sanırım bu Kara Cadıların hareket etme şekliyle ilgili ama tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum.” Gerçi olduğu yerde duruyordu ama gene de duruşunda bir farklılık vardı. “Daha rahat görünüyorsun. Gerçekten daha rahat.” Omuz silktim. “Ama bu mu, emin değilim. Zaten sen her zaman rahat görünürsün.”

Yeniden bana döndüğünde, sırtmasını dizginlemeye çalışıyor gibiydi. “Teşekkürler. Senden geldiği düşünülecek olursa, bu epey büyük bir iltifat.”

“İltifat ettiğim yok. Yalnızca nasıl göründüğünü anlatmaya çalışıyorum.”

“Ve benim sana söylemeye çalıştığım da,” diye söze girdikten sonra bir an için kararsızlığa düştüğünü fark ettim. Hatta yüzü de biraz kızarmıştı sanki. “Sen de kendi bedeninin içinde çok rahat görünüyorsun.”

“Ben mi?” Gabriel’in normalde insanlar hakkındaki gözlemlerinde çok doğru saptamalar yapan biri olduğu düşünülecek olursa, olabilecek en yanlış şeyi söylemişti.

“Seni daha önceden anladığımı sanmıştım ama ne kadar da güçlü bir cadı olduğunu asıl şimdi görüyorum,” dedi. “Senin gerçek yeteneğin fiziksel dünya ile bağlantı kurma şeklin. Birlikte Galler’e gittiğimizde...”

“Aslında Galler’e gitmedik. Yalnızca trans halindeydik.”

“Galler’e gittik. Sen, içindeki hayvan ve ben; üçümüz de oradaydık. Bunu nasıl açıklayabileceğimden emin değilim ama sen toprağın bir parçası oldun ve toprak da senin.”

Başımı hızla iki yana salladım. Bir kez daha, “Galler’e gitmedik,” diyecekken, vazgeçtim. Aslında ne olduğun-

dan emin değildim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ama dikkate değer bir şey olmuştu ve içimdeki hayvan da gerçekten oradaydı.

“Peki?” dedi Nesbitt, üzerine domuz pastırması koyduğu kızarmış ekmeğini ağzına götüren Gabriel’e. “Obama’yı yapabilir misin?”

Gabriel dramatik bir havada içini çekti. “Yeteneğimle ilgili sorun da bu ya... Ne yapabildiğimi öğrenen herkes bana bir gösteri maymunu gibi davranıyor. ‘Obama’yı yap.’ ‘Marilyn Monroe’yu yap.’ ‘Prenses Diana’yı görmek isterim.’ ‘Hitler.’ ‘Kanye West.’ Bu herif de artık her kimse...” Gabriel sözde yakınıyor olsa da bunları söylerken sırtıyordu.

Kalenin saçma ölçüde uzun olan yemek masasında oturuyorduk. Nesbitt yirmi kişilik yemek hazırlamıştı. Sahanda yumurta, pastırma, sosis, mantar, domates, bir tür balık, yulaf lapası, rafadan yumurta, simit, bal, jambon ve binbir çeşit peynir vardı önümüzde. Van ise yalnızca tostunu yiyip kahvesini yudumluyordu.

O anda aklıma bir şey dank etti. “Ama az önce saydığın herkes fersizdi. Onlara dönüşmedin, değil mi?”

“Dönüştüm.”

“Ama onlara dönüştüğünde sıkışıp kalmadın?”

“Hayır. Kendi fersiz halimde sıkışıp kaldım.”

“Diyelim ki, Gabriel Obama’ya dönüştüğünde,” dedi Van. “Yalnızca onun dış görünümünü alıyor. İçinde ise halen Gabriel olarak kalıyor. İşler yolundan çıktığında muhtemelen kendi fersiz halini deniyordu. Ama sadece dış görünüm olarak değil, aynı zamanda içten de fersiz ol-

mak gibi radikal bir karar aldığında, sıkışıp kaldı. Aslında istediği şeyi başardı. Ama biraz fazla başarmış oldu.”

“Kendimi tehdit edecek kadar yetenekliyim ben, tamam mı?”

“Evet, Gabriel. Harikulade bir yeteneğin var. Ama lütfen şu anda birilerine dönüşmeyi deneme. Bir süre senin kendinle olmanın keyfini yaşayalım.”

Nesbitt masayı toplamaya başlamıştı. Masanın bana göre karşı tarafındayken, “Aslında benim istediğim Nathan’ın dönüşümünü görmek,” dedi. “Neye dönüştüğünden emin değilim. Bir kurda mı yoksa bir yabani köpeğe mi acaba?”

“Bunu anlamak için geceyi benimle birlikte geçirmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler birader. Ben yemek yapmaktan hoşlanıyorum, yemek olmaktan değil.”

“Nesbitt, gerçekten de seni yiyeceğimi düşünmüyorum. Tadının güzel olduğunu sanmam. Çok yağlısın benim için.”

“Sen beni dert etme evlat. Dönüşmeye başladığın anda silahımı çıkarıp seni vururum zaten.”

Gözlerimi üzerine dikmiştim. Ama ben daha herhangi bir şey söylemeden, “Endişeye lüzum yok birader,” dedi. “İyi nişancıyımdır ben. Seni yaralarım sadece. Sen de çabucak kendini iyileştirdiğinden bir şeycik olmaz.”

Ses tonundan, ciddi olduğunu anlamıştım. Gabriel’e dönerek mırıldandım. “Görüyor musun? Millet senden yeteneğini Obama’ya filan dönüşerek göstermeni isterken, beni vurmakla tehdit ediyorlar. Bir şeycik olmazmış.”

Gabriel’in hatrına konuyu uzatmak istemediğimden

Nesbitt'e aldırmamam gerekiyordu. Ama ekmek almak için masanın ortasına uzandığımda, elimin üzerindeki yara izleriyle siyah dövmem gözüme takıldı. Elime bakarken Nesbitt'e haykırmak istedim. Hayır, bir şeycik oluyordu. Vücudum hızlıca iyileştirdiğim yaraların izleriyle kaplıydı ve bu yaraların her biri canımı yakmıştı. Bunların hiçbirisi için bir şeycik olmadığını söyleyemezdim.

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım ve "Yola çıkacağımızı sanıyordum," diyerek yemek odasını terk ettim.

barcelona

Yeniden arabadaydık. Lastiklerin altından fırlayan çakıl taşlarıyla, hızla kaleyi geride bıraktık. Bu defa direksiyon başında Nesbitt vardı. Gabriel’le birlikte arkada oturuyorduk.

“İttifak’ın toplantısına gideceğini söylüyorsun,” dedim Van’a. “Ama halen Annalise’i bulmamız gerekiyor. Asıl önceliğimiz bu.”

“Aslında ikisini birden yapıyoruz. Sonuçta Annalise’e ulaşmak için Mercury’nin evini bulmamız lazım. Mercury bu önemli bilgiyi yalnızca birkaç kişiyle paylaşmıştır. Pilot da bu kişilerden biri.”

“Yani Pilot’u görmeye mi gidiyoruz?”

“Nerede olduğunu öğrendiğimizde,” dedi Van. “Ama o da bugünlerde Mercury kadar kayıp. Clay’le Avcılar geldiğinde Cenevre’den kaçmıştı. İspanya’ya gittiğini biliyor olsam da, İspanya’nın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Koca ülke.”

“Peki, bu durumda ne yapacağız?”

“İsch’e gideceğiz. Kendisi bir tedarikçidir. O bize yardım eder.”

“Neyin tedarikçisi?”

“Bir Kara Cadı’nın isteyebileceği her şeyin. İksir malzemeleri, bilgi, yardım.”

“Bahsettiğin bu İttifak toplantısı da Barcelona’da mı?”

Van sigarasından bir nefes çekti. “Talihimiz buna izin verirse, evet.”

Van’ın yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğümde çok da talihli olduğumuzu düşünmedim.

Hiç durmadan Barcelona’ya sürdük. Yalnızca bir kez araba değiştirmek için kısa süreli bir mola verdik. Hava karardığında arabanın içinde olmaya dayanabilmek için gecedumanı yaktık. Ertesi sabah Barcelona’nın kalabalık bir alışveriş caddesinde arabayı park ettiğimizde, Nesbitt yüzündeki kirli sakalı ve bitkin haliyle bok gibi görünüyordu. Bu gözlemimi kendisiyle de paylaştım elbette. “Sen de çok güzel görünüyorsun birader,” oldu yanıtı. Aslında hepimiz yorgun düşmüştük. Elbette, yola çıktığımız ana göre hiç de farklı görünmeyen, her zamanki albenisi üzerinde olan Van dışındaydı. Gabriel de yorgun olsun ya da olmasın, iyi görünüyordu.

Nesbitt, Gabriel’le bana pizza almak için arabadan indi. Büyükler gidip iş konuşurken arabada beklemek durumundaydık.

Nesbitt geri döndüğünde Van tiksinti dolu bir ifadeyle pizza kutularına baktı. “Neyse ki, Isch misafirperver biridir. Orada efendi gibi karnımızı doyuracağımıza şüphem yok. Yılın büyük kısmında yolculuk etse de, her yaz birkaç haftayı Barcelona’da geçirir.”

Ağustos ayındaydık ve Isch’in Pilot’un nerede olduğunu bildiğini umut etmekten başka şansım yoktu. Çünkü

Annalise'e yardım etmek için zamanımızın tükendiğine emindim. Doğum günümün üzerinden iki ay geçmişti. Yani Annalise iki aydır uykudaydı. Aslında bütün bu çabanın beyhude olup olmadığından bile emin değildim. Belki de Annalise çoktan ölmüştü. Ama, her zaman olduğu gibi, en iyisi bunun üzerine çok düşünmemekti.

"Göze çarpmamasını sağla, Gabriel," dedi Van.

"Hey! Ben buradayım. Doğrudan benimle konuşabilirsin," dedim.

"Evet, elbette." Van gözlerini üzerime çevirdi. "Lütfen, arabadan dışarı adımını atma. Biz dönene dek hiçbir şey yapma."

"Yolu buralardan geçen bir Avcı'nın şans eseri seni görmesini istemeyiz," dedi Nesbitt.

"Birilerine görülmek konusunda uzman olan sensin," dedim, Cenevre'deki evde basılışımızı kastederek.

Nesbitt ağzını açsa da, bu defa bir şey demedi. Gerçekten de üzgün görünüyordu.

"İşiniz ne kadar sürer?" diye sordu Gabriel, Van'a. "Ne zamandan itibaren endişelenmeye başlayalım?"

Van gülümsedi. "Bizim için endişelenmenize hiç gerek yok. Ama işimiz ancak birkaç saat sürer. Aceleye lüzum yok; her zaman edebimizle hareket etmeliyiz."

Henüz öğle öncesi saatleri olmasına rağmen ağustos güneşinin altında araba pişmeye başlamıştı bile. Koltuğa yayılıp kucağımdaki kutuyu açtım ve elime bir dilim pizza aldım. "Onları takip edeceğim," dedi Gabriel. "Burada kal." Ve bunu söyleyip arabadan indi.

Birkaç saniye içinde onu yakalamıştım. "Ben de seninle geliyorum."

“Pekâlâ. Ama geride kal. Ben onları, sen de beni takip edeceksin.”

Gabriel bir ara sokağa girerken geriye düşsem de halen onu görebiliyordum. Hızlı adımlarla bir başka ara sokağa girdi. Bu sokak daha karanlık ve sessizdi. Gabriel sokaklara girip çıkarken onu takip ettim. Aramızdaki mesafeyi koruyordum. Ama ilerlediğimiz bir başka sokakta sağa döndü ve peşinden köşeyi döndüğümde kaybolmuştu.

Siktir!

Bu ara sokak diğerlerine göre çok daha dardı. İki tarafında dört katlı binalar yükseliyordu. Yavaş adımlarla sokakta ilerledim. Binaların kapıları kapalıydı; kirli pencerelerden de bir şey görünmüyordu. Çıkmaz sokakta olduğumu anlayıp geri döndüğümde, solumda kalan kapıların birinden Gabriel çıktı. Başıyla beni çağırdı.

“Buradalar. İçeride bir tür toplantı sürüyor. Sanırım burası Isch’in evi ama İttifak’tan bahsettiklerini duydum. Konuşulanları dinlemek ister misin?”

Başımı salladım.

Binanın kapanmış kapısına döndü.

Ceketinin cebinden bir firkete çıkardı. Firketenin bir ucunda sıradışı, kara bir kafatası vardı. Bu firketeyi daha önce görmüştüm. Bununla kapıları açıyorlardı.

“Bunu Mercury’den mi çaldın?” diye sordum.

Gabriel başını iki yana salladı. “Bunu bana Rose verdi.”

Firketeyi kilide sokup kapıyı yavaşça açan Gabriel’in peşinden içeri girdim. Burası büyük bir apartmanın holüne benziyordu. İlerimizdeki bir odadan yemek kokuları geliyordu. Gabriel’in arkasından, geniş, taş merdivenleri

tırmanıp sahanlıktaki kapıdan bir yemek odasına girdim. Yemek odasının karşı ucundaki çift kanatlı kapı, binanın bir yüzü boyunca uzanan dar balkona açılıyordu. Van’la Nesbitt’in olduğu yan odanın da bu balkona çıkılan bir kapısı vardı ve bu kapı açıktı. Yemek odasından balkona çıkıp sırtımı duvara dayadım ve usulca yan odanın balkon kapısına yaklaştım. İçeridekiler beni göremiyordu ama konuşulanları duyacak kadar yakındım.

Van bir Kara Cadı hakkında konuşuyordu. Bu cadının İttifak’a katılıp katılmayacağını değerlendiyormuş gibiydi. Nesbitt hiç de olumlu olmayan fikrini belirtti. Bir başka kadın konuşmaya dahil oldu. Van ona yanıt verirken, Isch diye seslendi.

Ve bir başka kişinin sesini duydum. Bu anında tanıdığım bir sestti. Bu sesi her yerde, her zaman tanırdım. Nefes alamadığımı hissettim. Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Gabriel’e dönüp baktığımda bir şeyin çok yanlış olduğunu anladı. Yan odanın balkon kapısına doğru adımımı atacağım anda beni yakalayarak duvara dayadı. Gabriel beni olduğum yerde tutarken bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. Sakinleşerek derin nefesler aldım.

Gabriel yalnızca ağzını oynatarak, sessizce, “Sorun ne?” dedi.

“Sorun yok, sorun yok,” diye fısıldadım.

Gözlerini üzerime dikmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“İyiyim,” dedim, gözlerinin içine bakarak. Gerçekten de iyi olduğumu sanıyordum. “İçeride kimin olduğunu; neden buraya gelmemi istemediklerini anladım.”

Gabriel kıpırtısızdı. “Kimmiş o?”

Ne denli tuhaf olsa da, bu adı söyleyemediğimi fark ettim. Başımı iki yana salladım. O gerdanlık boynumdaymış gibi hissettiğimden, nefes alamıyordum. Birdenbire, beni dövdüğü, tokatladığı, zincirlediği, lanet olası yeteneğini kullanarak sağır ettiği bütün anlar zihnime dolmuştu. Gabriel'i iterek bıçağımı çıkardım ve yan odanın açık balkon kapısının önünde dikildim. "Hocam ve gardiyanım."

hocam ve gardiyanım

Celia ayağa kalkmıştı. Üzerinde her zamanki ordu kılığı –siyah çizmeler, yeşil kamuflaj pantolon, yeşil tişört– vardı. Hiç değişmemiş diken diken saçlarının arasından kafatasını görebiliyordum. Yüzü de her zaman olduğu kadar solgun ve çirkindi.

“Nathan. Seni yeniden görmek ne güzel.” Bunu, birkaç haftadır görmediği eski bir arkadaşımıymışım gibi söylemişti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, değil.”

Elimde bıçağımla ona doğru bir adım attım. Bunu gören Nesbitt ayağa kalktı; silahının namlusu bana dönüktü. Arkamdan odaya giren Gabriel de silahını Nesbitt’e çevirdi.

“Burada neler oluyor?” dedim. “Bu kadın neden burada?”

Ayağa kalkan Van, Celia’ya yerine oturmasını işaret etti. “Celia, İttifak’la birlikte çalışıyor, Nathan. Soul, Ak Cadı Meclisi ve Avcıları indirmemiz için bize yardım eden Ak Cadılardan biri de Celia.”

Bir kez daha başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Nesbitt, lütfen silahını indirir misin?” dedi Van. “Nathan’ın bu odadaki kimseye zarar vermeyeceğine eminim.”

Silahını parmağında çeviren Nesbitt, “Seni öldürmem evlat,” dedi. “Bunu biliyor olmalısın.” Silahını ceketinin cebine geri soktu.

“Gabriel, lütfen, sen de,” dedi Van.

Ama Gabriel, Nesbitt’e doğrulttuğu silahını indirmedi. “Nathan bunu istemedenden olmaz.”

“Silahını Ak Avcı’ya çevir, Gabriel,” dediğim anda, Gabriel namlusunu Celia’ya çevirdi.

Van içini çekti. “Nathan, tam da bu nedenden dolayı burada olmanı istememiştim. Öncelikle Celia’yla konuşmam ve ardından konuyu sana açmam gerekiyordu. İttifak’ta kimlerin olacağını öğrenmeniz için size bu açıklamaları yapmam gerekiyordu öncelikle.”

“Sen de benim katılacağımı düşündün ha! Bu kadınla!”

“Evet, aynen öyle düşündüm.” Van yerine oturup sigara tablasını çıkardı. “Sence İttifak’a kimler katılacaktı, Nathan? Yalnızca şirin Ak Cadılar mı? Bize savaşçılar lazım. Avcıların nasıl çalıştığını bilen cadılar lazım. Bu açıdan, Celia’dan daha iyisini bulamayacağımıza emin olabilirsin.” Van yaktığı sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, bana doğru kırmızı renkli bir duman üfledi. Sanırım bu duman, beni sakinleştirmeye çalıştığını değil, bana ne kadar öfkелendiğini gösteriyordu.

“Annalise’i kurtarmadan önce sana Celia’dan bahsetmeyecektim ama belki de böylesi daha iyidir. Celia’yla

birlikte çalışamayacağını düşünüyorsan, dilediğin yere gidip bir taşın altında saklanarak yaşamına devam edebilirsin. Ama Annalise'i kurtarmak için yardımımı istiyorsan, kız kurtulduktan sonra İttifak'a katılacaksın ve bu da Celia'yla birlikte çalışacağın anlamına geliyor.”

Van başka bir seçeneğim olmadığını biliyordu. Ama anlaşılmamızın kendi üzerine düşen tarafını yaptıktan sonra, kendi yoluma gidebileceğimi de biliyor olmalıydı. Herhalde bana yardım ettikten sonra, bunu namus borcu olarak göreceğimi ve İttifak'a katılacağımı düşünüyordu. Eh, bunu görecektik.

Van sigarasından bir nefes daha çektikten sonra, “Nathan, lütfen Gabriel'e silahını indirmesini söyler misin?” dedi.

Kısa süreli bir kararsızlığın ardından, bıçağımı kınına geri soktum. “Gabriel... silahını bana ver lütfen.”

Gabriel'in hiç tereddüt etmeden bana uzattığı silahı alıp Celia'ya yaklaştım ve namluyu alnına dayadım. Bunu yapabilecek durumda olmanın, kez olsun onun üzerinde böylesine bir güce sahip olmanın nasıl bir his verdiğini anlamak istiyordum.

Celia başını hafifçe kaldırarak gözlerini gözlerimin içine dikti. Solgun mavi gözlerinde gümüş rengi birkaç küçük noktacak dönüyordu. Ateş etmiş gibi bir ses çıkardığımda, gözlerini bile kırpmadı. Silahı alnında tuttum.

“Yeteneğini kullanmadın,” dedim ona. Sahip olduğu yetenekle beni dizlerimin üzerine indirebilirdi.

“Bunu senin üzerinde kullanmayacağım, Nathan. Artık aynı taraftayız.”

“Öyle miyiz gerçekten?” Gözlerimi Celia'nın üzerinden

almadan, “Bunun bir casus olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum Van’a.

“O bir casus, Nathan. Bizim için çalışan bir casus. Şu ana dek Soul, Meclis ve Avcılar hakkında bize çok yararlı bilgiler getirdi.”

“Şu anda İspanya’da Meclis’in resmi bir görevi dolayısıyla bulunuyorum, Nathan,” dedi Celia. “Emekli olmuştum ama beni yeniden göreve çağırdılar. Meclis için, en çok aranan Kara Cadıların izini sürüyorum. Babanla birlikte adının listenin en tepesinde olduğunu öğrenmek eminim seni çok memnun edecektir.”

“Ben Yarı Kod’um.”

“Meclis binasından kaçtıktan sonra Kara Cadı olarak kodlandın. Van’ın sana olanların ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama kaçışın birçok mühim değişikliğe neden oldu. Soul, Meclis’in yönetimini ele geçirdi; dostu Wallend de artık canının istediğini yapabileceği bir duruma geldi. İttifak’a yardım etmek istememin nedeni de bu zaten. Belli başlı Kara Cadılardan hiç hoşlanmadığımı sen de biliyorsun, Nathan. Ama suçlularla canavarlardan da aynı şekilde hoşlanmıyorum. Soul bir suçlu, Wallend ise bir canavar.”

“Daha önce Soul’un da Wallend’in de yaptıklarını o kadar kafaya takıyormuş gibi görünmüyordun. Soul’un emirleri doğrultusunda beni bir kafese hapsedmen hiç de canını sıkmamış gibiydi.”

“Dediğim gibi, kaçtığından bu yana çok şey değişti.”

“Evet. Artık kafana silah dayamış olan benim.”

Karşımda halen aynı soğukkanlı, kontrollü Celia’yı görüyordum. “Bana öfkeli olmanı anlıyorum, Nathan. Ama ben senin düşmanın değilim. Asla da olmadım.”

Buna küfretmekten başka bir yanıt veremedim.

“Senin düşmanın Soul. Dünyadaki bütün gerçek cadıların düşmanı o. Tıpkı Wallend gibi. Bunlar yoldan çıkmış cadılar. Bunlar gerçek cadı bile değil. Soul, Ak ya da Kara, hepimiz için ciddi bir tehdit ifade ediyor. Bütün hayatımı Ak Cadıları, Kara Cadılardan korumak için harcadım. Fakat artık Soul, Kara Cadılardan çok daha büyük bir tehdit.” Gözlerini kırpıstırdı. “Bunları bütün içtenliğimle söylüyorum.”

“Kafana silah dayamış durumdayım. Senin için tehdit ifade eden benim.”

“Eh, orası öyle. Ama tetiği çekmediğin takdirde, Soul’la işbirlikçilerini alt etmek için İttifak’la birlikte çalışmak niyetindeyim. Bunu yalnızca Ak Cadılarla başarmak mümkün değil. Güçlü Ak Cadılar zaten Soul’un kontrolünde; gerisi ise zayıf cadılar. Soul hakkında sesini yükselten anında cezalandırılıyor.”

Aklıma Arran’la Deborah gelmesine rağmen, onlar hakkında hiçbir şey soramazdım. Onlar hakkında hiçbir şeyi Celia’dan duymak istemiyordum.

“Lütfen silahı indir, Nathan,” dedi Van.

“Hayır.”

“Sana Celia’nın bize belgelerini getirdiği zulümleri gösterebilirim.” Van bana bazı kâğıtlar uzattı. “Soul rejimine karşı çıktıkları için yargılanıp infaz edilen Ak Cadıların fotoğrafları ve her biri hakkında notlar. Kimin, ne zaman, nerede öldürüldüğüne dair bütün detaylar. Bizzat Soul tarafından imzalanmış ölüm fermanları.” Kucağındaki diğer kâğıtları karıştırmaya başlamıştı. “Fransa’da katledilen Kara Cadılar. Adlardan oluşan uzun listeler var burada.”

“İlgilenmiyorum.”

“İlgilenmelisin.” Odadaki diğer kadın ilk kez konuşmuştu. Kadın Isch olmalıydı. Onun elinde de kâğıtlar vardı. “Bazı Kara Cadılar duygusuz olduğumu, diğerlerini asla umursamadığımı düşünüyor ama bu belgeler...” Elindeki kâğıtlardan birini bana doğru uzattı. “Bu belgeler bütün cadıları ilgilendiriyor.”

Kadının uzattığı kâğıdı aldım. Bu, üç kişinin –baba, anne ve kızları– olduğu bir fotoğrafın fotokopisiydi. Baba boynundan bir kirişe asılmıştı. Burası onların evi olmalıydı. Anneyle kızı dizlerinin üzerine çökmüştü. Yüzü kan içindeki anne ağlıyordu. Kızın yüzünde ise tuhaf bir ifade vardı. Kara deliği andıran göz çukurlarının birinden kan akıyordu. Diğer gözüne ise bir bıçak sokulmuştu.

“Kız kardeşin Deborah bu bilgiyi bize ulaştırabilmek için çok uğraştı. Deborah da bizim için çalışıyor. Bize inanıyor...”

“Kapa çeneni.” Düşünmem gerekiyordu ve Deborah hakkında konuştukları müddetçe düşünemezdim. Ama isyankâr Aklardan birinin de Deborah olduğuna inanırdım; o asla adaletsizliğe karşı suskun kalamazdı. Aklımdan geçen bu düşüncelere rağmen Celia’ya odaklanmaya devam ettim. “İngiltere’de yıllardır Kara Cadıları öldürüyorlar ve Celia da bunun bir parçasıydı,” dedim. “Karalara yardımcı olan Akları da infaz ettiler; Celia bunun da içindeydi.”

“Kara Cadıların çoğu İngiltere’den kaçtı, Nathan,” dedi Van. “Ama birçoğunun da öldürüldüğünü biliyorum. Ama bu defa farklı. Soul tam bir soykırım gerçekleştiriyor. Bu iş çoktan çığırından çıktı ve daha da kötüye gidiyor.”

“Ve Soul yalnızca Kara Cadılar açısından tehdit oluşturmuyor,” dedi Celia. “Nathan, senin baban kız kardeşimi öldürdü. Ama Soul daha kötüsünü yaptı. Emekli bir Avcı olan eski ortağımı öldürdü. Yeğenim de sırada. İkisinin de tek suçu Soul rejimine karşı çıkmak. Soul’un sözde Ak Cadıları koruması gerekiyor. O bize ihanet ediyor.”

Celia’nın yalan söylemediğini biliyordum. Bu tarafını tanımıştım. Onun tutsağıyken benden bir şeyleri saklamış olabilirdi ama asla yalan söylememişti. Silahı tutan kolumu indirdim, arkama döndüm ve odadan, nefes alabileceğim balkona çıktım.

isch

Gabriel balkonda yanıma oturmuştu. Konuşmuyordum; konuşmak istemiyordum. Silah elimdeydi. Silahlardan bıktığımdan tabancasını Gabriel'e geri verdim.

Birkaç dakika sonra, "Celia, Arran hakkında bir şeyler biliyor olabilir," dedim. "Arran her zaman Avcılar tarafından izlenmiştir. Gidip Celia'ya Arran ve Deborah hakkında ne bildiğini sorar mısın?"

"Evet, istediğin buysa, elbette. Ama sen kendin sormaz mısın?"

Başımı iki yana salladım. Gözlerime dolmuş yaşlarla çebelleşiyordum. Neden ağlamak üzere olduğumu bile bilmiyordum. Celia'yla geçirdiğim zamana dair çok fazla hatıra üşüşmüştü aklıma. "Yalnızca küçük bir çocuktum," dedim Gabriel'e. "Beni bir kafeste zincirledi, beni dövdü..." Bana vurduğu, üzerimde yeteneğini kullandığı her bir anı düşündüm. "Onun yüzünden kendimi öldürmeye çalıştım, Gabriel. Yalnızca bir çocuktum."

Bir saat kadar sonra içeride diğerleriyle birlikte oturdum. Celia gitmişti. Gitmeden önce Gabriel'e, Arran'ın

Londra'da tıp eğitimi aldığını söylemişti. Davalarına inandığından o da asilere katılacaktı ama sürekli olarak izleniyordu. Herkes Arran'ın Meclis'ten nefret ettiğini biliyordu. Deborah Meclis'in arşivinde çalışıyordu. Bu alt kademede bir pozisyon olsa da, Meclis'in bütün eski kayıtlarına erişimi olduğu gibi, yakın zamanlı belgelere de ulaşabiliyordu. Görünüşe göre Deborah bu açıdan sıradışı bir yeteneğe sahipti. Celia'ya bilgi aktarmak için her gün hayatını ciddi bir tehlikeye atıyordu. Ama Celia, şüphe altında olduğundan Deborah'nın yakın bir zamanda İngiltere'den kaçmaya karar vereceğini umuyordu.

Herhangi bir şeye yoğunlaşmakta zorlanıyordum. Celia nefret listemde yer almıyordu; ondan nefret ettiğimi düşünmüyordum. Ama öfkeliydim. Gabriel bu konuda haklıydı sanırım. Çoğu zaman birçok insana öfkeliydim. Dahası, kafeste tutsak olduğum zamana nazaran artık daha da fazla öfke duyuyordum çünkü şimdi geriye dönüp karşı karşıya kaldığım adaletsizliği, zulmü görebiliyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Diğer taraftan, Celia hakkındaki duygularım beni nasıl şaşırttıysa, Gabriel için beslediğim duygular da beni aynı ölçüde şaşırtmıştı. Gabriel bana güvenmişti. Beni korumak için çektiği silahını kendisinden istediğimde, hiç düşünmeden, bir an olsun tereddüt etmeden vermişti. Silahı aldığımda neler yapabileceğimi düşünmüş olmalıydı. Ama ne yapacağımı asla bilemezdi çünkü bunu ben de bilmiyordum.

Gabriel'e baktım. Benim gibi yerde bir minder üzerine oturmuştu. Saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Yakışıklı, cesur, nazik, zeki, komik biriydi. Olabilecek en

mükemmel arkadaşı Gabriel. Çok az arkadaşım vardı: Annalise, Ellen, Gabriel. Ve beni en iyi tanıyan, bana en çok inanan Gabriel'di. Arran bile bana Gabriel kadar güvenmemişti. Dahası, Gabriel beni öptüğünde bunu kendimi kötü hissetmememi istediği için yapmıştı. Bana bir canavar olmadığımı göstermek istemişti. Kendimi ondan uzaklaştırabileceğimi bilerek, bu riske girerek bunu yapmıştı. Annalise'i bu kadar umursamıyor olsaydım, her şey çok daha kolay olurdu. Annalise için hissettiklerimi, Gabriel için hissetseydim her şey çok başka olurdu. Gabriel benden uzak kalmaya dayanamadığını söylemişti; ben de aynısını Annalise için hissediyordum. Annalise olmadan mutlu bir hayat sürebileceğimi sanmıyordum. Tek istediğim onun yanında olmaktı.

Gabriel bana dönüp gözlerime baktığında, ifadesi değişti. "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp, bir şey olmadığını söyledim. Gabriel'le ilgili düşüncelerden uzaklaşarak etrafımda olan bitene yoğunlaşabilmek için kendimi zorlamam gerekti.

Odanın ortasında bir daire oluşturan büyük minderlerde oturuyorduk. Zemin halılarla kaplıydı. Bunların İran halısı olduğunu tahmin ettim. Birkaç değil, çok fazla halı vardı. Hatta üst üste iki-üç halı atılmıştı. Yumuşacıktılar. Loş odanın zengin bir havası vardı. Her yer kırmızı ve altın renginin tonlarındaydı.

Isch'in tam karşısında oturuyordum. Cüsseli bir kadındı. Başındaki sarıktan ayaklarındaki ipek terliklere dek rengarenkti; morlar, altın sarıları, kırmızılar iç içe geçmişti. Tombul ellerini konuşurken sürekli sallıyordu.

Uzun tırnaklarını altın rengi bir ojeyle boyamıştı; sayısız tek taş yüzüğün altında parmakları neredeyse görünmüyordu. Takdim aşamasından sonra çay ikram edildi. Geniş tahta tepsilerle odaya giren iki genç kız çayı ince belli cam bardaklara doldurdu. Alçak sehpanın üzerindeki tabakta lokuma benzeyen bir tatlı, çerez ve tombul kara taneleri olan bir üzüm salkımı vardı.

Kızların odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatmalarının ardından, Isch, Van'a dönerek, "Sence nasıllar?" diye sordu.

"Kızlar mı? Nereden bileyim? Bir çırak senin yanında çalışmaya başlamadan nasıl olduğunu söylemek imkânsızdır."

"Belki de senin fikrini sormalıyım, Nesbitt."

Nesbitt çayını tek dikişte içtikten sonra, "Onlara iyi fiyat çekeceklerine eminim," dedi.

"Ben o kadar da emin değilim. Sıkıntılı zamanlarda belli malların arzında da sıkıntı yaşanır. Şu sıralar koruyucu iksirlerde kullanılan bitkilerle çiçeklere yönelik talep tavan yapmış durumda ama bu, yeni bir çırak alıp eğitmek için doğru zaman olduğu anlamına gelmez. Bunların fiyatları tam anlamıyla düşüşte."

Sessizce yerimde otursam da Isch'in son sözünden sonra dayanamadım. "Kızları satıyor musun?"

Isch dönerek bana baktı. Gözleri Gabriel'inkiler gibi kahverengiydi ama daha küçüklerdi; bej rengi tombul yüzünün ortasında kaybolmuşlardı adeta. Burnu da küçüktü ama parlak kırmızı rujla boyamış olduğu dudakları dolgundu. "Elbette kızlar satılık," dedi. "Oğlanlar da satışta ama onlara talep daha az."

“Esir gibi mi yani?”

“Hiç de değil. Bunlar kıymetli çıraklar. Fiyatlarını transfer ücreti olarak düşünebilirsin. Yani esirden çok profesyonel futbolcu gibiler.”

“Peki onlar da futbolcular gibi ücret alıyorlar mı peki?”

Isch buna kahkaha attı. “Hayatlarında alabilecekleri en iyi eğitimi ücretsiz olarak alıyorlar. Yeterince iyilerse, en üst seviyedeki bir futbolcudan ders almanın heyecanını tadıyorlar. Ben bu işi böyle öğrendim. Van da öyle.”

“Peki yeterince iyi değillerse?”

“Bazı sahipler kötü sonuçlara karşı müsamahalıdır. Ama çoğu öyle değildir. Zaten yeni çırakların alınabileceği bir pazarın olmasının nedeni de bu ya.”

“Mercury’nin küçük oğlanları yediğini duymuştum. Yoksa bu oğlanlar yeterince iyi olmayan çıraklar mı?”

“Onları yiyip yemediğini bilemem ama Mercury gibi birinin bu çocukları ziyan etmediğine adım gibi eminim. Bence, genellikle onları malzeme olarak değerlendiriyor. Daha sonra kullanmak için şişeliyor.”

“Peki babam? Onun da çırakları var mı?”

Isch’in bir an için tereddütte kaldığını fark ettim. “O asla benden çırak satın almadı. Ama belki de sen çok yakında kendine bir çırak almak istersin? Böyle bir ihtiyacın olduğunda sana en iyisini sunabileceğimden emin olabilirsin.”

“Hayır,” dedim. “Bir esir istemiyorum.”

Isch çayından bir yudum aldıktan sonra, “Eh, fikrini değiştirirsen haberim olsun,” dedi.

“Bu kızlardan birini Mercury’ye satmak gibi bir niyetin var mı?” diye sordu Van.

“Şu sıralar Mercury benimle doğrudan irtibat içinde değil. İsviçre’de Avcıların onun ensesinde olduğunu duymuştum. O günlerden itibaren Pilot haricinde herkesle bağlantısını kesti. Aşırı ölçüde ihtiyatlı davranıyor. Mercury için Pilot aracılığıyla bir kız gönderdim bile. Edepsiz, küçük bir kız ama çok zeki, çabuk öğreniyor. Mercury giden Rose’un yerine bir an önce birini yetiştirmek zorunda.”

“O gitmedi,” dedim. “Vuruldu. Avcılar tarafından öldürüldü.”

“Yazık,” demesine rağmen, Isch sırtıyordu. “Gene de, her zaman olduğu gibi felaketler birçok yeni iş fırsatını da beraberinde getiriyor.”

“Umarım sağlam bir kar elde edersin o zaman,” dedim.

“Bize Pilot’un nerede olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu Van. “Biz de Mercury’yle bir iş yapmak istiyoruz.”

Isch bir süre dikkatle Van’a baktıktan sonra, “Pyrenees’te, Etxalar’ın ötesinde küçük bir köyde. Yolun tepesindeki en son ev.”

“Teşekkürler.” Van, üzerindeki takımla aynı renk –gül kurusu– bir lokum alarak ağzına attı.

Yirmi dakika sonra yeniden arabadaydık.

Van kemerini takıp, “Gidelim,” dedi.

Nesbitt arabayı kaldırırken bir yandan da Satnav’a⁴ güzergâhımızı girdi.

“Isch’e güveniyor musunuz?” diye sordum. “Bizi bir tuzağın ortasına göndermiyordur, değil mi? Para onun için çok önemli bir etken gibi.”

“O sağlam bir Kara Cadı’dır. Bizi satmaz.”

4 Satellite Navigation: Küresel uydu seyir sistemi. (ç.n.)

“Kızları esir olarak satıyor!”

“Kızlar diledikleri zaman kendi yollarına gitmekte özgürdür.”

“Gidecek başka bir yerleri, kendilerine yardım edecek birileri yoksa, özgür değillerdir bence.”

“Geri dönüp kızları satın almak ister misin? Böylelikle onlarla bizzat ilgilenebilirsin.”

Buna yanıt vermedim.

Van arkaya dönerek sorgular bir havada gözlerini üzerrime dikti.

“Sorunlarının cevabının ben olduğumu sanmıyorum.”

Van gülümsedi. “Gerçekten de değilsin.”

pilot

Küçük dağ köyüne ulaştığımızda geceyarısını epey geçmişti. Neredeyse altı saat süren yolculuk boyunca bir kez mola vermemiştik. Yalnızca adını bilmediğim bir kentte arabayı bir 4x4'le değiştirmiştik. Ama bu arazi aracını da tepenin dibinde Van'la birlikte bırakmıştık çünkü dikkat çekeceğini biliyorduk. Bu bölgede zaten çok az sayıda olan otomobillerin hepsi de külüstürdü. Gabriel ve Nesbitt'le birlikte köyü yürüyerek geçip tepeyi tırmanmaya koyulduk. Pilot'a ait olduğunu sandığımız en uzaktaki evin alt katındaki pencerede sarı renkli zayıf bir ışığın aydınlığı seçiliyordu.

Van, Pilot'a kendisinin de gelmesinin sorun olacağını düşünmüştü. Şu ana dek bundan bahsetmemiş olmasına rağmen, belli ki geçmişte Pilot'la bazı anlaşmazlıklar yaşamışlardı. Ama zaten bu görüşmeyi yapacak olan Gabriel'di. Gabriel, Pilot'u tanıyor, Pilot da ona güveniyordu.

Gabriel'le Nesbitt o kadar yavaş yürüyorlardı ki, önden gidip eve yaklaştıktan sonra yanlarına geri dönmek zorunda kalmıştım.

“Tam bir köpek yavrusu gibisin,” dedi Nesbitt. Karanlık olsa da kendisine kaldırdığım orta parmağımı gördü. “İşi ağırdan alıp etrafımıza dikkat etsek iyi olur. Bugünlerde dikkati elden bırakmamakta fayda var,” diye mırıldandı.

Küçük eve ulaştığımızda, Nesbitt nazikçe kapıyı tıklattı ve beklemeye başladık.

Bekledik.

Bekledik.

İçerideki ışığın önünden bir gölge geçti. Halen ses yoktu.

“Gabriel?” Bu alçak ses kapıdan değil, arkamızdan gelmişti.

Aynı anda arkamıza döndük. Karşımızda, kara saçları neredeyse dizlerine dek inen, inanılmaz ölçüde uzun boylu bir kadın duruyordu.

Gabriel anında duruma el koyarak, kollarını iki yana açıp, “Pilot, seni görmek çok güzel,” dedi.

Gabriel’in gülümsemesine karşılık vermeyen Pilot, hafife öne doğru eğilmekle yetindi. Gabriel’le birbirlerini yanaklarından öptüler. Gabriel Fransızca bir şeyler söyledi; sanırım bizi takdim etmişti. Bunu izlerken, Nesbitt’le bana öpücük olmayacağını anladım. Bana hırlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Pilot, Nesbitt’e ise suratına tükürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Öfkeli adımlarla yürümeye başladığında, biz de onunla birlikte evin arkasına ilerledik. Gabriel önden gidiyordu. Nesbitt’e doğru eğilerek, “Yakınında olmamıza katlanamıyor sanki,” dedim.

“Bunu kişisel alma birader. O yalnızca züppenin teki. Bazıları böyledir. Van sıradışı ölçüde açık görüşlü biridir. Genç Gabriel de öyle, elbette. Isch yalnızca işine bakar.

Aslında Kara Cadıların çoğunun nasıl da liberal olduğunu bilsen buna şaşar kalırsın ama bazıları... bazıları da Pilot gibi züppedir işte. Monglara dayanamaz.”

“Mong?”

“Mongrel⁵. Melezlere yani. Pilot yalnızca saf Karalardan hoşlanır.”

“Eminim onun gözünde yarı Ak olmak, yarı fersiz olmaktan daha fenadır.”

Nesbitt omzumu dürttü. “Endişelenme birader. Dediklerini kafaya takmıyorum.” Kolunu omzuma attı. “Ama gene de monglar olarak her zaman yan yana durmalıyız. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için hesabı.”

Onu ittiğimde, Nesbitt kahkaha attı.

Evin arkasında, üzüm asmalarının altında taşlık bir avlu, avlunun ortasında da alevlerin yükseldiği bir çukur vardı. Geldiğimizde Pilot uyumuyordu demek ki. Belki de burada uyuyordu. Ateşin etrafındaki büyük, tozlu minderlere oturduk. Aslında bunu yapan Pilot’la Gabriel oldu. Nesbitt’le ikimiz minderlerin dışında kalan eski püskü bir kilimin üzerine çöktük.

Pilot’un içeri seslenmesiyle, evin arka kapısında bir kız belirdi. İncecik bir kızdı. Saçları aşırı ölçüde dağınıktı. Hatta sanki bitler yüzünden canlanmış gibiydi saçları. Bizi gördüğünde kaşlarını çattı ve Pilot’un talimatlarını dinledikten sonra hemen içeri girdi.

Nesbitt bana doğru eğildi. “Bize biraz su getirmesini söyledi. Ama yerinde olsam o sudan bir yudum bile almam birader. İçine tüküreceğine eminim.”

Birkaç dakika sonra kız zeytin dolu bir kâse ve bir sü-

5 Biyolojide melez türleri belirten bir terim. (ç.n.)

rahi şarapla dışarı çıktı. Ardından evle avlu arasında mekik dokuyarak, dışarı ekmek, zeytinyağı, domates, biber getirdi. Bunların hepsi Gabriel’le Pilot içindi. Sonunda Nesbitt’in haklı olduğu anlaşıldı; payımıza düşen yalnızca sudan ibaretti ve bardaklar da kirliydi.

Gabriel, Pilot’la konuşmaya başladı. Sanırım olan biteni anlatıyordu. Birkaç kez adımlı duyduğumu düşünsem de Fransızca konuşuyor olduğundan ne dediğine dair zerre fikrim yoktu.

Konuşma sürdü de sürdü.

Ev eski ve çirkindi. Oturduğumuz taşlık avlunun etrafı alçak, sıvalı bir duvarla çevrilmişti. Belli ki duvar bir zamanlar beyaza boyanmış ama artık griye teslim etmişti kendini. Duvardan yükselen ve eve bağlanan tahta çardağın üstü üzüm asmasıyla kaplanmıştı.

Gabriel’le Pilot bağdaş kurmuşlardı. Pilot ateşe bir kütük atarken Gabriel gözlerini onun üzerinde tuttu. Ve konuşmaya devam ettiler.

Kilimin üzerine yayılmış olan Nesbitt yarı uyuklar bir haldeydi. “Bu biraz sürecek gibi,” diye mırıldandı. Ben de arkama uzandım ve en son ne zaman uyduğumu hatırlamaya çalıştım.

Uyandığımda tepemizdeki çardağı sarmış asmaların arasından güneş yüzüme vuruyordu.

Sırtüstü yatan Nesbitt koluyla yüzünü kapatmış olsa da gözlerinin açık olduğunu gördüm. Pilot’la Gabriel’in süren konuşmasını dinliyordu sanırım. Kendime geldiğimi fark ettiğinde esnemekle yetindi.

Doğrulduğum anda, kilimin üzerine, hemen yanıma

bir cırcır böceği kondu. Cırlayan böceğe uzandığım anda sıçrayarak benden kaçtı. O anda her yerden cırcır böceklerinin seslerinin geldiğini fark ettim. Yükselip alçalan sesler, sıcakla birlikte nabız gibi atıyordu adeta. Bu cep telefonlarının neden olduğu sesleri andırsa da, sesler kafamın içinde değildi. Kulaklarımla duyabiliyordum.

Ayağa kalktım, gerinip esnedim. Avlunun ucuna yürüyerek çardağın aralığından etrafımızı saran tepelere baktım.

Gabriel’le Pilot susmuşlardı.

Cırcır böceklerini duyabiliyordum. Bir sürü cırcır böceği olmalıydı etrafta. Ama aynı zamanda, belki de çok kısa sessizlik anlarında, kafamın içinde bir cırlama yakalıyordum. Ama bu öylesine belirsizdi ki, belki de bana öyle geliyordu yalnızca. Bakmak yerine dinlemek için avlunun köşesine geçtim.

Nesbitt de yanıma gelmişti. “Ne oldu?”

“Emin değilim. Sen bir şey görebiliyor musun?”

Nesbitt çardağın arasından bir süre baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Geceleri daha iyi görürüm.”

Bir kez daha sesi yakaladığımı sandım. O kadar kısa süreli ve alçak bir sesteki ki, cırcır böceklerinin sesinin içinde kayboluyordu. Ama bu ses kafamın içindeydi. Bu kadrından emindim.

“Yakınımızda bir yerde, cep telefonu olan biri var,” dedim. “Belki de bir fersiz.”

“Yalnızca tek bir kişi mi?” diye sordu Nesbitt.

“Bilmiyorum.”

“Bir bakalım o zaman.”

Gabriel’e döndüm. “Burada bekle. Etrafa göz atacağız.”

Gabriel başını salladı. Pilot da çok endişeli görünmüyordu.

Ben evin sol, Nesbitt ise sağı tarafından genişçe bir çember çizerek etrafı araştırmaya koyulduk. Orada burada sıçrayıp duran cırcır böceklerinin seslerini halen duyabiliyordum. Pilot'un evi kibrit kutusu gibi görünecek kadar uzaklaştığımda, bir bayırı tırmanmaya başladım. Daha yavaş yürüyordum artık. Tırmandığım tepe sona ermek bilmiyordu. Soluma doğru ilerlemeye devam ettiğimde, en sonunda dik yamaçlı, üç metre derinliğinde, kurumuş bir vadiye ulaştım. Yerden aldığım bir taşı vadinin çatlamış zeminine fırlattıktan sonra, içimden küfrederek durup bekledim. Nedensiz yere ses çıkarmıştım. Ama şaşkınlık içinde, bu şapşallığım karşısında ödüllendirildiğimi gördüm.

[illegible]

Cep telefonunun nerede olduğunu kestiremesem de, bulunduğum noktaya göre daha yüksekte kalan bir yerde olduğunu tahmin ediyordum. Ayrıca telefonunun sahibi hareket ettiğinde bunu da duyabiliyordum sanırım. Çünkü bu kişi her kimse, taşı fırlattığımda hareketlenmişti ve bunun sesi daha farklıydı. Telefonu taşıyan kişi bir Avcı ise, vadinin ucunda bir yerlerde pusuya yatmış olduğunu ve Pilot'un evini gözlediğini tahmin ediyordum. Çok iyi gizlenmiş olmalıydı. Herhalde telefonu da vücudunun altında kalmıştı çünkü muhtemelen telefonun neden olduğu sesi yalnızca başını kaldırıp baktığında duyabiliyordum.

Bir anda hızlı adımlarla bayır aşağı inmeye başladım. Ardından durup dinledim.

Yalnızca cırcır böceklerinin sesi vardı gene.

Peki ama ortağı neredeydi? Ve etrafta iki mi yoksa daha çok mu Avcı vardı? Muhtemelen daha kalabalıklardı.

Dahası, Pilot'u nasıl bulmuşlardı? Bize ihanet eden Isch miydi? Ya da Celia? Yoksa biri bizi Barcelona'da görüp buraya kadar takip mi etmişti? Belki de bir süredir Pilot'u izliyorlardı? Van güvende miydi yoksa çoktan yakalanmış mıydı?

Avcı'ya sessizce yaklaşmak kolay olmayacaktı. Kendine güzel bir yer seçmişti; arkasından yaklaşmak zordu. Ama tam olarak bunu yapmam gerekiyordu. Teke tek dövüşte onu haklayabileceğime emin olsam da asıl sorun beni fark edip diğerlerini uyandırmadan ona yaklaşmaktı. Ayrıca bir anda arkasına dönüp beni vurmasını istemiyordum.

Gözlerimi kara figürün üzerinde tutarak ilerlemeye başladım... çocuk oyunu gibiydi bu. Arkasına döndüğü anda apaçık ortada olacaktım. Bu durumda beni anında öldürürdü. Ama bu Avcı'nın görevi evi izlemektir ve sessiz olduğum takdirde arkasına dönmesi için hiçbir neden kalmazdı. Bu yüzden olabildiğince sessiz bir şekilde atıyordum adımlarımı. Nefes alırken bile ses çıkarmamaya dikkat ediyor; ayağımı basacağım noktayı görmek için gözlerimi sürekli zeminde tutuyordum. Birdenbire Avcı karnının üzerinde kıpırdandı; dürbününü ayarlaması gerekmişti. Bu olduğu anda gevşek, kumlu toprak sol ayağımın altından kayıp gitti. Ama çok ses çıkmamıştı. Bir adım daha attım. Artık gözlerim Avcı'nın üzerindeydi. İki metre kadar yukarımdaydı. Bıçağımı sol elime almıştım bile.

İki hızlı, uzun adımla ileri atılarak sağ elimle ayak bileğini yakalayıp onu aşağı çektim. Kız sağlam çıktı; ciyaklayıp tekmeler savurmaya başlamıştı hemen. Ama

bıçağımı boğazına dayamıştım bile. Kanı elime sıçrarken gözlerinde dönen noktacıkların parıltısını kaybetmesini izledim. Bunun bu kadar hızlı olmasına şaşırmıştım.

Kaburgalarımdaya keskin bir acı hissediyordum. Sanırım savurduğu tekmeler kaburgalarımdaya birini kırmıştı. Kendimi iyileştirirken halen Avcı'nın bedenini tutuyordum, halen bıçağım boğazındaydı. Bıçağı çekip üzerindeki kanı Avcı'nın tişörtüne silerken elimin hafiften titrediğini fark ettim. Telsiziyle kulaklığını aldım. Avcı'nın tenine dokunduğumda elim titremeye devam ediyordu. Kulaklığını kulağıma takmayı denesem de kafamın içinde neden olduğu tıslamaya dayanamadım. Aramızdaki mesafeye rağmen Avcıları fark etmemin sebebi buydu belli ki; cep telefonlarının yanı sıra telsiz de taşıyorlardı.

Dürbününü alıp bizi izlediği noktaya çıktım. Dürbün harikaydı. Bulunduğum yerden Pilot'un evini, taşlık avluyu ve asmaları görebiliyordum. Hatta Gabriel'in başının bir kısmını bile seçebiliyordum. Ama Pilot'u görememişim. Dürbün işini yapsa da, asmalar da yapıyordu. Avcılar, Nesbitt'le oradan ayrıldığımızdan habersizdi. Belki burada olduğumuzu bile bilmiyorlardı.

Hem öldürdüğüm Avcı'nın ortağını hem de Nesbitt'i görebilmek için tepeyi taradım. Tepenin diğer tarafında, çok uzakta, karalar içinde bir figürü seçtim. Bu Avcı'nın daha uzağında ise bir başka karanlık figür vardı. Nesbitt miydi bu? Hayır! Başka bir Avcı'ydı bu. Ardından bir tane daha. Siktir! Nesbitt'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama Nesbitt yakalanmış olsaydı Avcılar birbirini uyar-
mış olurdu...

Ve aklımdan bunlar geçerken, Nesbitt'i gördüm. O da az önce yaptığını yapıyordu. Tam karşımda kalan Avcı'ya arkadan yaklaşıyordu. İşin bu tarafında bir sorun yoktu ama Nesbitt'in diğer Avcılardan haberinin olmadığına dair kötü bir his vardı içimde. Nesbitt'i görebilirlerdi. Siktir!

Yamaçtan aşağı kayarak ölü Avcı'nın silahını aldım. Bunu tercih etmesem de zorunda kaldığım takdirde silahı kullanacaktım. Ardından yukarı doğru koşup kurumuş vadiyi izleyerek ilerledim. Ses çıkarmamak için elimden geldiğince dikkat etsem de artık hızlı olmak daha önemliydi.

Üç yüz metre kadar ilerlediğimde bunun yeterli olduğunu düşündüm. Vadinin yamacında yüzüstü uzanarak dürbünle etrafı izlemeye başladım. Bana göre daha aşağıda ve tam karşımda kalan Nesbitt, Avcı'nın üzerine eğilmişti. Avcı ölmüş gibi görünüyordu. Ama daha uzakta olan diğer Avcı, Nesbitt'i görebilirdi. Diğerine göre daha yakında olan Avcı ise hareketsiz olsa da rahat görünmüyordu. Az önce öldürdüğüm Avcı'nın bulunduğu tarafa bakıyordu. Burada olduğumuzu artık anlamışlardı. Nesbitt'i görmüşler ve telsizlerle birbirleriyle konuşmuşlardı. Muhtemelen bir numaralı Avcı'nın neden yanıt vermediğini düşünüyorlardı.

Bir an önce yakınımda kalan Avcı'ya ulaşmak zorundaydım. Nesbitt'in de diğerini halledebileceğini umut etmekten başka şansım yoktu.

Hedefimdeki Avcı yüz metre kadar aşağımda, sol tarafımda kalıyordu. Artık sessiz davranmanın öneminin olmadığını düşündüğümünden, elimden geldiğince hızlı bir

şekilde ona yaklaşmam gerekiyordu. Silahımı Avcı'ya doğrultmuş olsam da çok yakınından ateş etmediğim müddetçe isabetli bir atış yapamayacağımın farkındaydım. Ayak seslerimi duyup arkasına döndüğünde neredeyse dibindeydim. Döndüğü anda tetiği çektim; bacağından vurmuştum onu. Yerde yuvarlanarak ateş etti. Bu mesafeden beni ıskalamış olması inanılmazdı. Ardı ardına ateş ederek üzerine doğru koştum ve son anda bıçağımyı çekerek karnına sapladım. Karnından çektiğim bıçağı kaldırıp boynuna soktuğumda kollarıma yığıldı. Gözlerindeki gümüşümsü ve kahverengi kıvılcımların sönmesini izledim. Elim kanıyla kaplanmıştı. Yeniden gözlerine baktığımda kıvılcımların yok olduğunu gördüm ve hızla arkama döndüm.

Başımın yan tarafında acı hissediyordum. Kulağımdan aşağı kan süzıldüğünü fark ettim. Belli ki Avcı'nın kurşunu kafatasımı sıyrıp geçmişti. Kendimi iyileştirdikten sonra yeniden dürbünle etrafı taradım.

Öldürdüğü Avcı'nın başında olan Nesbitt, kızın silahını aldıktan sonra bulunduğum tarafa doğru baktı.

Tepeyi bir süre taradıktan sonra geriye kalan son Avcı'yı saptadım. Önce bana, ardından Nesbitt'e baktıktan sonra cep telefonunu eline aldı. Üsle bağlantı kuruyordu. Diğerlerini uyardığı takdirde kısa süre içerisinde Avcılar buraya akın ederdi.

Kıza doğru koşmaya başladım. Bir yandan da Nesbitt'e bağırıyordum. "Vur onu!"

Nesbitt ardı ardına ateş etmeye başladı. Daha iyi bir nişancı olduğunu sanıyordum.

Yere çökmüş olan Avcı'nın telefon halen elindeydi.

Nesbitt'e doğru birkaç el ateş etti. Neredeyse tepesine binmek üzereydim. Ama çoktan üsle bağlantı kurmuştu. Tepeden ona doğru hızla koşuyordum. Arkasına dönerek bana bir el ateş etse de çok fena ıskaladı. Korkmuş olmalıydı. Nesbitt yeniden ateş açtı ama Avcı yamaçtan aşağı, Pilot'un evine doğru koşmaya başlamıştı. Hızlıydı ama eve ulaşmadan onu yakalayabileceğimi sanıyordum. Yamaçtan aşağı koşarken yalpaladığımdan zamanında yetişemediğim Avcı'nın evin avlusuna dalarak önüne çıkan her şeye ateş ettiğini gördüm. Öylesine delice bir sahneydi ki bu saçma bir Hollywood filmine dönmüştü.

Avluya adımımı attığım anda Avcı'nın yere devrildiğini gördüm. Geriye doğru düşmüştü. Asmalara tutunmaya çalışırken atkuyruğu yaptığı parlak siyah saçları sallanıyordu. Ama çoktan öldüğünü anlamıştım.

Avcı yere serildi. Yüzü ifadesizdi. Alnında küçük, derin, mükemmel yuvarlaklıkta bir kurşun deliği vardı.

Kızın biraz ilerisinde Gabriel'in olduğunu fark ettim. Silahını bana doğrultmuştu. Kolu dümdüz ileri uzanmıştı. Onun yüzü de ifadesizdi.

"Benim!" diye bağırdım, ne olur ne olmaz diye kollarımı iki yana açarak.

Peşimden avluya dalan Nesbitt de durup, "Ve ben," dedi. "Siktir!"

Pilot yerde yatıyordu. Vücudu yan dönmüştü. Başında diz çökmüş olan küçük kız elini tutmuştu. Biri omzunda ve biri de karnında olmak üzere, Pilot'un bedeninde iki kurşun deliği vardı.

Gabriel, Pilot'a doğru eğilip nabzını kontrol etti. "Halen hayatta."

“Evi izleyen dört Avcı vardı,” dedim Gabriel’e. Hepsini öldürsek de üsse haber verdiler. Gitmemiz lazım.”

“Arabanın durduğu yerde başka Avcılar olabilir,” dedi Gabriel. “Van’ı yakalamış olabilirler.”

“Ben gidip bakarım,” dedi Nesbitt. “İki dakika içinde jiple geri dönmüş olmazsam başımız belada demektir.” Bunu dedikten sonra avludan çıktı.

Gabriel kıza yaklaşip onunla alçak sesle konuşarak Fransızca bir şeyler söyledi. Konuşmayan kız Pilot’un elini tutmaya devam ediyordu. Gabriel ondan bir şey istediğinde, kız başını salladı. Gabriel, Pilot’un elini teslim aldıktan sonra kız koşarak içeri girdi.

Evin yan tarafına geçip, yolun aşağısına bakmak için alçak bir duvarın üzerine çıktım. Süratle bize gelen jipi görmeden önce motor sesini duydum. Van’la Nesbitt jip-teydiler.

Gabriel’in yanına geri döndüm. “Nesbitt geldi,” dediğim anda, evin ön tarafından ani frenle duran jipin lastiklerinin çığlığı geldi.

Gabriel, Pilot’u kaldırdığında kadın acıyla haykırdı.

“Kıza, Pilot’un ihtiyacı olacak her şeyi almasını söyledim. Bir dakika içinde buradan gidiyoruz,” dedi Gabriel.

Tek başına Pilot’u evin ön tarafına taşıdı.

On saniye sonra kocaman, kaba botlarla evden çıkan kız soluk pembe renkte, ağzına dek doldurulduğundan dikişleri atmak üzereymiş gibi görünen küçük bir çanta taşıyordu. Kıza yaklaşarak elini yakaladım. Ama elini hızla çekip kurtardıktan sonra, koşarak jipe yöneldi.

yolda

4x4 muhtemelen gereğinden çok daha hızlı ilerlerken, kimse bunu belirtmeye cüret edemiyordu. Nesbitt'in bu sürüşüyle, ölümümüz Avcıların kurşunlarından değil, araba kazasından olacaktı.

Gabriel'le jipin arkasında oturuyorduk. Üzerimize uzanmış olan Pilot'un çıplak ayakları kucağımdaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, ayakları nane şekeri kokuyordu. Fakat jipin içine asıl çökmüş olan korkunun kokusuydu. Üç saattir yolda olmamıza rağmen, zorunlu olarak sarfedilen birkaç kelime haricinde herkes suskundu; geçen her dakikayla birlikte gerçekten kaçmayı başardığımıza biraz daha inanıyorduk. Yüzünü yandan gördüğüm Van, çenesini artık sıkıyordu ama o bile korkmuştu. Van, Pilot'a acısını dindirecek bir iksir vermişti; kadın iksiri içtiğinden bu yana uyuyordu. O ana dek çılgınlıkları beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Sanırım bu durum diğerleri için de geçerliydi.

Gabriel'e döndüm. Pilot'un karnının üzerinde tuttuğu bez kandan kıpkırmızı olmuştu. Pilot bir dakika daha da-

yanamayacak gibi görünmesine rağmen, yarım saat önce de bu şekilde görüldüğünden ne olacağını kestiremiyordum. İki Avcı kurşunu halen bedenindeydi. Van yaralara baktığında, kurşunları çıkaramayacağını söylemişti. Ve bunu söylerken ses tonundan, Pilot'un yolun sonuna geldiğini anlamıştım. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ölmesi yalnızca zaman meselesiydi artık.

Gabriel'in bacaklarının dibine çökmüş olan kız Pilot'un saçlarını okşayıp kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Gabriel.

Bilmiyordum. "Evet," dedikten sonra camdan dışarıyı izlemeye başladım.

"Ama ben değilim," dedi Nesbitt. "Acayip çişim geldi."

Nesbitt jipi durdurdu. Artık tarlaların arasındaydık. Nerede olduğumuzu bilemiyordum. Nesbitt motoru durdurup dışarı çıktı. Kaldırdığımız toz bulutu geri çökerken, sessizce jipte oturmaya devam ettik.

Nesbitt jipin yanında durup işedi. "Oğlum, buna ihtiyacım vardı gerçekten."

"Pilot'un nabızı ne durumda?" diye sordu Van, Gabriel'e.

"Zayıf. Yavaş."

"İyileştirme yeteneği kuvvetlidir ama kurşunlardaki zehir en sonunda bu gücünün üstesinden gelecektir."

Jipe yaslanan Nesbitt, "Gabby, vurulmadan önce Pilot'tan önemli bir şeyler öğrenebildin mi bari? Çok uzun konuştunuz," dedi.

"Evet ama pek bir şey öğrenmiş değilim. İlk başta Mercury'nin evinin nerede olduğunu bilmediğini söylese de, bunu bildiğine emindim. Ben de ona iltifatlar düzmeye başladım. Ona Mercury'yi kendisi kadar tanıyan bi-

rinin olmadığını ama elbette evine çok az kişinin davet edildiğinin de farkında olduğumu söyledim. Gene bir şey söylemedi. Ben de Mercury'nin Rose gibi bir Ak Cadı'ya güvenmiş ve onu evine kabul etmiş olmasının ne denli tuhaf olduğunu belirttim. Bu işe yaradı. Pilot dayanamayarak, kendisinin de Mercury'nin evine davet edildiğini ve oraya birkaç kez gittiğini söyledi. Hatta yıllar önce Rose'u Mercury'ye 'takdim eden' de kendisiymiş zaten. Rose'u Mercury'nin evine o götürmüş.

"Ama gerçek bir Kara Cadı ve Mercury'nin dostu olarak onunla ilgili hiçbir sırrı açık edemeyeceğinde diretme devam etti. Mercury, evinin bir sır olarak kalmasını istiyormuş."

"Yani bize, Pilot'un evin nerede olduğunu söylemediğini mi anlatıyorsun?" diye sordu Van.

"Öyle sayılır."

"Her şey boşunaymış!" Nesbitt jipi tekmeledi.

Gabriel devam etti. "Avcılar peşinde olduğundan, Mercury'nin evini terk etmiş olabileceğini söyledim. Belki de Avcıların evin yerini bulduğunu. Buna kahkaha atan Pilot, bu evin asla bulunamayacağını söyledi. Ardından da, Rose'un yerine bu kızı alıp Mercury'ye götürmeyi planladığını." Gabriel bunu derken ayaklarının dibinde oturan kıza bir bakış atmıştı.

"Pilot'un, Mercury'nin nerede yaşadığını bu kıza söylemiş olduğunu sanmıyorum," dedi Van.

"Pilot evin nerede olduğunu bir tek kendisinin bildiğini ve bu bilgiyi kesinlikle kimseye vermeyeceğini söyledi. Ayrıca yaşadığı köyde güvende olduğunu düşünüyordu. Avcıların buradan çok uzak olduğunu. Muhtemelen Avcı-

lar bizle aynı anda geldiler buraya. Bu durumda ya buraya geleceğimizi Avcılara Isch söyledi ya da bizi Barcelona'da gördükten sonra takip ettiler."

"Bizi takip etmiş olamazlar. Aksi takdirde şu anda ölmüş olurdum," dedi Van. "Isch de kendi rızasıyla onlara böyle bilgi vermez. Belki de Isch'in kızlarından biri bizi satmıştır, olamaz mı?" Van kendisine baktığında, Nesbitt buna başını salladı.

"Bu durumda Isch ya öldü ya da Avcıların elinde esir. Yakalanmışsa, onlara Celia'yla toplantınızdan ve benim de orada olduğumdan bahsetmiştir," dedim.

"Bu makul bir varsayım."

Nesbitt küfürler ederek jipin etrafında bir tur attıktan sonra, bir tekme daha savurdu.

Kızın hareketlenmesiyle, Gabriel ona Fransızca bir şeyler söyledi. O da Fransızca yanıt verdi.

"Pers mi?" Van küçük kıza gülümsedi. "Adı Pers miymiş?"

"Evet," dedi Gabriel.

Kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Van'ın Fransızca konuşması yetmiyormuş gibi, direksiyonun başına dönen Nesbitt de konuşmaya katılmıştı.

Kız yeniden bir şeyler söylediğinde bana baktı. Ona herhangi bir şey –Pilot ya da ne kadar üzgün olduğum hakkında bir şeyler; şimdi ona ne olacağını bilmediğimi ya da hayatın gerçekten çok boktan olduğunu– söylemek istediğimi fark ettim ama İngilizce olsa bile bir türlü doğru sözcükleri bir araya getiremiyordum. Belki ona Van bakardı ama Van'dan esaslı bir anne çıkacağını sanmıyordum. Diğer taraftan, Nesbitt ilginç bir baba figürü

olabilirdi. Her halükârda, artık ne olacaksa, Mercury'nin esiri olmaktan daha iyiydi.

O anda kızın gözlerindeki bakışın farklı olduğunu anladım; benden bir şeyler beklemiyordu. Birdenbire bağır-maya başladı. Fransızca bilmesem de bana küfrettiğini tahmin ettim. Yüzünü bana yaklaştırmış olduğundan mümkün olduğunca geriye çekilerek jipin kapısına dayandım. Yüzüme tükürüklerini saçıyordu. Kollarını kıza sarmış olan Gabriel onu benden uzak tutmaya çalışırken, bir yandan da kulağına bir şeyler söylüyordu ama bunun pek işe yaramadığını görebiliyordum. Kız bana vurmaya çalıştığında Gabriel zaptetmek için bir bacağıyla onu sıkıştırmak zorunda kaldı. Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Ayağa kalkıp yüzümdeki tükürüklerini silerken, gözlerim jipin içinde birbirine dolanmış kolların, bacakların ve saçların karmaşasındaydı.

“Bu da ne?”

“Zaten monglardan çok hoşlanan bir tipe benzemiyor ama belli ki Avcıların saldırısı yüzünden seni suçluyor.”

Van da jipten inmişti. Tabladan çıkardığı sigarasını Nesbitt yaktı. Van sigarasından bir nefes aldıktan sonra elindeki tablayı Gabriel'e uzattı. Pers haykırarak tekmeler savururken, Van'ın sigarayı kız için uzattığını anladım. Nesbitt'e dönerek, “Epey şevkliymiş,” diyen Van, sigarasından yeni bir nefes çekip dumanı adeta yuttu. Ardından, “Bu kızla ilgili ne yapacaksan yap,” dedi Gabriel'e.

Gabriel, Pers'le konuşmaya başladığında, kız daha nazik bir ses tonunda yanıt verdi. Van bir yandan konuşmayı dinliyor, bir yandan da benim için tercüme ediyordu. “Ailesi yokmuş. Babası yıllar önce, annesi ise yakın za-

manda ölmüş. Avcılar öldürmüş. Kız kaçmış. Onu himayesine alan Isch, kendisinin harika bir cadı olacağını söylemiş. Pilot onu Mercury'ye götürecekmiş. Dedğine göre, on yaşındaymış.”

Kısa bir aralığın ardından Van devam etti.

“Mercury'nin bu kızıdan etkileneceğini sanmam. Ama bizim için gene de yararlı olabilir. Mercury gerçekten kendine bir çıkar arıyorsa, Pers ona ulaşmamızı sağlayabilir.”

“Ama öncelikle Mercury'yi bulmamız lazım.”

“Evet, bu sorun gittikçe sinir bozucu bir hal alıyor doğrusu.” Van sigarasından derin bir nefes çekti. “Gabriel, Pers'e Mercury'nin evinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuştun, değil mi?”

“Evet. Bilmediğini söylüyor. Ona inanıyorum.”

Van yere attığı sigarasına dikti gözlerini. “Evet, ben de inanıyorum. Bu durumda tek şansımız bunu bize Pilot'un söylemesi olabilir.”

“İksir mi kullanacaksın?” diye sordum.

“Evet ama bu o kadar kolay olmayacak. En iyisi bir gerçeklik iksiri kullanmak olur ama bu türden iksirleri hazırlamak zaman alacağı gibi, kullanılacağı kişiye göre uyarlanması da gerekir. Ayrıca bu iksirler zayıf iradeli ve sağlıklı kişilerde çok daha fazla etkilidir. Elimizde ise son nefesini vermek üzere olan ve iradesi çok güçlü bir cadı var. Daha alengirli yani.”

“Yani?”

“Diğer bir seçenek de Pilot'un zihninde, Mercury'nin evine dair hatıralarına erişebilmek için bir iksir kullanmak ve zihninde gittiği yere onunla birlikte gidip, ne gördüyse onu yeniden görmek olabilir.”

“Evin bir görüsünden mi bahsediyorsun?”

“Evet. Pilot ve Mercury’ye ait eşyalar kullanarak bir iksir hazırlayabilirim.” Çok da umutlu olmayan bir ifadeyle Gabriel’e baktı. “Sanırım sende Mercury’ye ait bir şey yoktur, değil mi?”

“Rose’dan aldığım, Mercury’nin kendisine verdiği bir firkete var.” Gabriel firketeyi gösterdiğinde Van başını iki yana salladı. “Bu büyü bir firkete. Bunu kullandığım takdirde hazırlayacağım iksirin büyüyle girişim oluşur.”

“Başka seçeneğimiz yok. Gerçeklik iksirini denemek zorundayız,” dedim.

“Yeterince zamanımız yok,” dedi Van. “Ona verdiğim ilaçla birkaç saat uyuyacaktır. Uyandığında onunla konuşacağım. Belki de içinde bulunduğu durum fikrini değiştirmesini sağlayabilir. Hepimiz bitkin durumdayız. Pilot uyanana dek biraz dinlenelim.”

“Burada mı mola vereceğiz?” diye sordu Nesbitt, etrafımızı sarmış olan uçsuz bucaksız hiçliğe bakarak.

“Evet,” dedi Van. “Pilot’un ebedi istirahatgâhı burası olacak.”

harita

Hava kararırken kendimi attığım tarlalarda, çıplak toprağa uzanıp gözlerimi kapattım. Beynim pelteye dönmüştü.

Uykuya dalarken Annalise'i düşündüm. Bir çayırın ortasında akan derenin kıyısında yürüyorduk; tepemizde masmavi bir gökyüzü vardı. Birlikte yere uzandığımızda kuşlar ötüşüyordu. Hafif bir esinti gömleğimi dalgalandırırken, güneş yüzümü yakıyordu. Yattığım yerde yana döndüm. Annalise gökyüzüne bakıyordu. Güneşin altında kızarmış teni adeta ısıldıyordu. Konuşuyordu; dudakları kıpırdıyordu. Ama aklım ne anlattığında değil, onu seyretmekten ne kadar hoşlandığımdaydı. Kulağının içine üflediğimde bana dönüp gülümsemesini beklesemde, bunu yapmadı. Konuşmaya devam etti. Ben de ona sokularak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Ama beni öpmediğini fark ettiğimde gözlerinin içine bakmak için üzerine çıktım. Karşımda her zamanki masmavi gözler olsa da, bana odaklanmamışlardı. Aslında hiçbir şeye odaklanmamıştı gözleri. Gümüş kıvılcımlar kıpırtısızdı. Donup kalmışlardı. Birdenbire yerden yükselmeye baş-

ladığımı fark ettim. Artık ona dokunamıyordum. Halen yerdeydi, dudakları kıpırdamaya devam ediyordu. Ama konuşmuyordu. Nefes almaya çalışıyormuş gibiydi. Daha da yükseldiğimde, kulübenin yanında yattığını anladım. Mercury tepesinde dikilmişti. Yarattığı rüzgâr Annalise'e ulaşmamı engelliyordu; Mercury'ye haykırıyordum. O anda uyanıp doğruldum.

Gabriel yanımdaydı. "Ne oldu? Bağıırıyordun."

"İyiim. iyiim. Elimde Mercury'ye ait bir şey var."

Van sırtıyordu. "Bu mükemmel."

"Öyle mi?"

"Evet." Zamanında Mercury'nin bana verdiği kâğıt parçası Van'ın elindeydi. Clay'in Cenevre'de üs olarak kullandığı evi bulabileyim diye Mercury'nin benim için çizdiği haritaydı bu.

Aylardır cebimde taşıdığım kâğıt dümdüz olmuş, ıslanmış, yıpranmıştı. Köşeleri kıvrılmıştı ve ortasında da bir delik vardı. Ama bu kâğıt Mercury'ye aitti. Dahası, üzerinde Mercury'nin elyazısı halen açıkça seçilebiliyordu. Ama Van'a göre en önemlisi, bunu bana Mercury'nin vermiş olmasıydı. Çalınmamıştı; Mercury bunu kendi rızasıyla vermişti.

İksir için mükemmeldi.

"Elbette bu, Pilot'un zihnindeki görüye de senin ulaşman gerektiğini gösteriyor."

"Peki."

"Yani iksiri sen içeceksin. Bu iksir Pilot'un zihnini oluşturan kara parçasını ortasından yaran bir akarsu gibi olacak. Bu akarsu Pilot'tan sana hatıralarını taşıyacak."

“Peki,” dedim bir kez daha. Ama bu defa daha temkinli çıkmıştı sesim.

“Onu kesecek olan da sensin. Akacak kan, neyin içine akacaksa ona dönüşecek.”

“Onu kesecek miyim?”

“İksir için onun kanına ihtiyacımız var. Hem de çok fazla kana ihtiyacımız var. Kan kaybından ölene dek damarlarındaki bütün kanı almalıyız.”

“Ne?”

“O zaten ölmek üzere, Nathan.”

Asla kimseyi öldüremeyeceğimi düşünürdüm eskiden. Çocukken Kara Cadıları öldüren Avcılarla ve Avcıları öldüren babamla ilgili öyküler duyduğumda, böyle bir şeyi kesinlikle yapamayacağımı düşünürdüm. Oysa şu ana dek, henüz on yedi yaşında olmama rağmen, beş kişiyi öldürmüştüm. Şimdi bir kişi daha öldürecektim. Gerçi Pilot beni öldürmeye çalışmıyordu. Zaten ölmek üzereydi ama öyle ya da böyle canını alacak kişi ben olacaktım. Elimi bir kez daha kana bulayacaktım.

Öldürdüğüm kişiler hakkında ne kadar da az düşündüğümü fark etmek benim için şok edici olmuştu. Katillerin, kurbanlarının hatıralarından asla kaçamayacaklarını sanırdım ama öldürdüğüm kişileri neredeyse hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, bir tür saygı ifadesi olarak, onlar hakkında düşünmek istiyordum. Belki de bunu yapmak istememin nedeni duygusuz biri olmadığımı kendime kanıtlamaktı. İlk kurbanım Cenevre’de boynunu kırdığım Avcı’ydı. Bu kızı çok iyi hatırlıyordum. Ardından ormandaki Avcı geliyordu. Hızlı olan kız. Hayvana

dönüşmüşken öldürdüğüm kızdı bu. Üçüncü kurbanım, hiçbir şekilde saygıyla anmak istemediğim Kieran'dı. Son olarak burada, İspanya'da öldürdüğüm iki Avcı geliyordu. İlki kurumuş vadinin yamacında pusuya yatmış olan Avcı'ydı. Onu boynundan bıçaklamıştım. Diğerini ise bir zeytin ağacının altında öldürmüştüm. Zemin zeytin taneleriyle kaplıydı. Yeşil, tombul, olgun, bazıları patlamış olan zeytinleri hatırlıyordum. Avcı zeytinler kadar net değildi. Tuhaf ama cesedin altındaki zemini daha iyi hatırlıyordum!

Beş kişi öldürmüştüm.

Yakında altı olacaktı.

Bunu başarabilirsem elbette.

Pilot yerde yatıyordu. Baş, jipte bulup tortop ettiğimiz kilimden bozma yastığın üzerindeydi. Başucunda oturmuş olan Pers elini tutmuştu. Van son bir saati halı torbasından çıkardığı minik şişelerle kavanozların arasında geçirmiş, bir sürü malzemeyi öğütüp karıştırmıştı. Ve artık hazırды. Van, Pilot'la konuşurken, Gabriel bana soku-
larak, "Ona, bunu yapmak zorunda olmadığımızı söylüyor," dedi. "Pilot'un tek yapması gereken bize evin yerini söylemek. Bundan sonra Van onun acısını dindirebilir."

"Peki sence Pilot ne diyor?" Ama bunu ben de tahmin edebilirdim.

"Temel olarak, kabul etmediğini söyleyebilirim."

Van artık Pers'le konuşuyor; sanırım ona neler olacağından bahsediyordu. Pers'in Van'ın suratına tükürmesini, direnıp yakınmasını beklesem de, tek yaptığı Pilot'un elini tutup kulağına bir şeyler fısıldamak oldu.

“Pers gayet zeki tilkinin teki,” dedi Van bana. “Sakın şirin görünüşüne aldanma, Nathan.”

Ama Pers bana hiçbir şekilde şirin görünmüyordu zaten. Benden nefret ettiğinin farkındaydım ve Pilot’a yapacağım şeyden sonra benden daha da nefret edeceğini biliyordum. Her zaman daha fazla nefret etmek mümkündür.

Van bana ne yapmam gerektiğini anlatmıştı. Pilot’un kolunu dikine keserek damara dek girecektim. Pilot’un ne yaptığımı görmesi ve bilmesi gerekiyordu. Kanını alıp, Van’ın, Mercury’nin çizdiği haritayı kullanarak hazırladığı iksire eklemek zorundaydım. Mümkün olduğunca çok miktarda kan almalıydım. Pilot sonunda ölecekti. Pilot’un ölmesi gerekiyordu. İksiri o ölürlen içmek durumundaydım.

“Pilot’un zihninde çok fazla hatıra var,” dedi Van. “Ne öğrenmek istediğini ve bu bilgiye ne denli ihtiyacın olduğunu gerçekten anlaması gerekiyor. Kolunu keserken Mercury’yi düşün, Pilot’un kanını düşün, Pilot’un Mercury’nin evine dair hatıralarını düşün.”

Pilot’un üzerinde kolları geniş bir elbise vardı. Gabriel elbisesinin bir kolunu kıvırdığında, soluk tenli, uzun, ince kolu ortaya çıktı. Kolunun derinlerindeki mavi tonlu damarı görebiliyordum.

Elime aldığım bıçağın keskin ucunu Pilot’un tenine dayadım. Ama hemen geri çektim. Hazır değildim. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Doğru düşüncelere odaklanmam gerekiyordu.

“Mercury’yi bulmamızın tek yolu bu, Nathan,” dedi Van. “Annalise’e yardım etmenin tek yolu bu. Ama emin olman lazım. Emin olmadığın takdirde iksir bir işe yara-

maz. Her halükârda, Pilot'un birkaç saat içinde öleceğini aklından çıkarma. Onu kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. O ölmek üzere."

"Ama gene de onu sen öldüreceksin," dedi Gabriel. "Kalan son birkaç saatini elinden alacaksın. Bu yüzden ne yapmak istediğinden emin olmalısın öncelikle."

Van, gözlerini Gabriel'e dikti. "Gabriel, Mercury'ye esir düşen Nathan olsaydı ne yapardın peki? Nathan'ı bulup kurtarmak için Pilot'un kolunu kesmen gerekseydi, sen ne yapardın gerçekten?"

Gabriel buna yanıt vermedi. Bir süre Van'a baktıktan sonra başka bir yöne döndü.

"Böyle bir durumda kalsaydın, bence Pilot canlıyken derisini bile yüzerdin," dedi Van, yavaşça, alçak bir sesle.

Gabriel bana dönüp baktığında, gözlerindeki altın rengi kıvılcımların ağır ağır döndüğünü gördüm. "Bunun on katını bile yapardım."

"Ama benim bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?" dedim. "Neden? Annalise'i umursamadığımdan mı?"

Gabriel başını iki yana salladı. "Onu ne kadar umursadığını biliyorum, Nathan. Bunu kanıtlamana lüzum yok."

"Bir şeyi kanıtlamaya çalıştığım da yok. Tek istediğim Annalise'e yardımcı olmanın bir yolunu bulmak."

"Ve tek yol bu," dedi Van.

Mercury'ye ve evine yoğunlaşarak, ucunu Pilot'un koluna dayadığım bıçağı aşağı doğru çektim. Pilot irkilmedi ama inleyerek bir şey söyledi. Sanırım küfretti. Yüzüne bakmayacağıma dair kendime söz vermiş olsam da, bunu yapmaktan kendimi alıkoyamadım. Gözleri karaydı. Göz-

leri benimkiler kadar karaydı. Bir şeyler söylemeye, küfretmeye devam etti. Nefesinin kötü kokusunu alabiliyordum. Pilot'un yüzüne odaklanabildiğimi fark ettiğimde buna memnun oldum. Yaptığım şeye inanmam gerektiğinin farkındaydım. Küfretmeyi kesmiş olan Pilot'un göz kapakları titreşse de, gözleri kapanmadı. Sonuna dek ve sonun daha ötesinde, bana bakmaya devam etti. Henüz kolunu kesmeden önce bile soluk olan gözlerindeki gri kıvılcımlar yok olmuştu. Bir süre daha yavaşça akan kan en sonunda durdu.

"Çabuk," dedi Van. "Ölmeden bunu yapman lazım."

Kanın bir kısmını Van'ın bana uzattığı taş kâseye geçirdim. Kâsenin dibinde haritanın olduğu kâğıdın posası ve başka malzemeler vardı. "Daha çok kan eklemen lazım," dedi Van. "Kâseyi karıştır."

Pilot'un kanında Avcıların kurşunlarından sızan zehrin de olacağını söylediğimde, Van zehre karşı koyabileceğimi söylemişti. Aslında, her şeye karşı koyabileceğimde diretmişti.

"Mercury'yi bul, Nathan. Mercury'yi bulup Annalise'i kurtarman lazım. Yapman gereken şeyin bu olduğunu sakın aklından çıkarma."

Kâseyi dudaklarıma götürüp iksirden bir yudum aldım. Taş içiyordum sanki. Tuhaf ölçüde kuru bir tadı vardı. Neredeyse acı bir tattı bu aynı zamanda. Boğazımda ve midemde sıcaklığı duyumsadım.

"Mercury'yi düşün," dedi Van, bir kez daha. Ve Annalise'in tepesinde dikilmiş olan Mercury'yi düşünerek bütün iksiri içtim ve kâse ellerimden kayıp düştü.

Pers bana bakıyordu. Kapkara gözleri nefret doluydu.

Bir anda, olduğum kişi ve yapmak zorunda olduğum şey yüzünden beni yargıladığı için ona çok öfkelen dim. Ona vurmadan kızı dan uzaklaşmam gerektiğinden, ayağa kalkmaya çalış tım. Ama bunu denediğim anda bacakla rımın boşaldığını hissettim. Nesbitt beni düşmeden ya kalayarak zemine geri oturttu.

Vücudum zayıf düşmüş olsa da zihnim yanıyordu ade ta. Pilot'un hatıralarını bulmak istesem de bunun için nereyi aramam gerektiğini bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım.

Pers'i gördüm. Üzerime eğilmişti. Pilot'un evinin ar kasındaki taşlık avludaydım. Az önce vurulmuş tım. Bir anda Pers yok oldu; zeytin ağaçlarının arasında yürüdü ğümü fark ettim. Yere eğilerek bir şey aldım. Bu keskin bir taş tı. Ardından kendimi bir sahilde gördüm. Bu defa yere eğilip elime bir çakıltaş ı aldım. Güneş yüzümü yak ıyordu. Birdenbire kendimi bir akarsuyun içinde buldum. Yerleştirdiğim taşlarla küçük bir baraj kuruyordum.

Hatıralarına erişimimi engellemek için Pilot'un diren me şekliydi bu. Van bana Pilot'un böyle bir şey yapabi leceğini söylemişti. Yani zihnini kendi gerçek hatıraları yerine sahte düşüncelerle doldurabileceğini. Mercury'ye, saçlarına, gri elbisesine, bir saniye içinde ortaya çıkara bileceğ i soğuk rüzgâra odaklandım. Onu gördüm. Koca man bir gölün kıyısında ydım artık. Hava çok soğukt u. Soluk mavi gökyüzünün yansımasını suyun yüzeyinde görebiliyordum. Çevremde taşıyabileceğim en büyük kaya parçasını kucağıma aldım. Bu kayayı gölün en ucuna dek taşıyıp akarsuyun ağzını kapatacaktım. Kucağımda taş la yürürken başımı kaldırıp baktığımda, gölün ortasında

bir adacık olduğunu gördüm. Bu olabilecek en tuhaf şeydi. Bembeyaz bir adacığa bakıyordum. Ama neden sonra, bunun bir adacık değil, gölde yüzen küçük bir buzdağı olduğunu anladım. Ağır kaya parçası halen kucağımdaydı ama buzdağına bakmak, soğuğu hissetmek, Mercury'yi ve buz gibi nefesini düşünmek istediğimi fark ettim. Ama aşağı bakmaya devam ediyordum. Ayaklarımın altındaki taşlara bakarak nehre doğru yürüyordum. Ve kucağımdaki ağır taşı suya bıraktım.

Görü, Mercury'nin evinin yakınında gerçekleşiyordu. Van bundan emindi. Ama bu bana pek yardımcı olmuyordu. Birçok kez aynı yolu yürüsem de yeni bir şey bulamıyordum. Her görüde aynı şeyler yaşıyordu. Pilot'un zihninde kaya parçalarını taşıyıp bunlardan bir baraj kuruyordum.

Yanına döndüğüm seferlerin birinde kendisinden tavsiye istediğimde, "Pilot öldü," dedi Van. "Gördüklerin gerçek hatıralar değil. Gerçek olanları bul."

"Eyvallah. Çok makbule geçti," dedim.

Bir daha denedim ve aynı şeyleri yaşadım.

Geç olmuştu. Hava kararmıştı. Dışarıda, bahçede volta atıyordum. Pilot'un öldüğü, onu öldürdüğüm yerden ayrılmıştık. Yeni bir araba bulmuştuk ve bir başka evde kalıyorduk. Sanırım Fransa'daydık. Emin değildim. Diğerleri içerideydi. Nesbitt en azından bize güzel yemekler yapıyordu ama aynı zamanda Mercury'nin yerini bulmak bu kadar uzun sürdüğü için durmaksızın yakınıyordu da. Yakalanmışsa, Isch'in Avcılara vereceği bilgiler yü-

zünden endişeliydi. Celia da tehlikedeydi; casus olduğu anlaşılabilirdi. Ama Van, Celia'nın kendi başının çaresine bakabileceğine inanmaktan başka bir şey yapamayacağıımızı söylemişti.

Tam bir gündür buradaydık. Gitmemiz gereken bir sonraki yeri bulmamı bekliyorduk. Arka kapı açıldı ve Gabriel dışarı çıktı.

“Yoruldu mu?” diye sordu.

“Yoruldum mu? Evet. Öfkeli miyim? Ona da evet. Kızgın mıyım? Geçen zamanın yüzde doksan dokuzu boyunca. Eğleniyor muyum? Asla.”

Gabriel gülümsedi. “İlginç bir şey yapmak dururken kim eğlenmek ister ki?”

Ağaçlardan birinin altına serili battaniyelerin üzerine oturduk. Bir gece önce burada uyumuştuk. “Parlak bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Hatırların nasıl bulunabileceği üzerine mi?”

“Evet.”

“Üzerlerine gitmeye devam et. Yolu bul.”

Başımı arkamdaki ağaca dayayıp, “Bu çok sıkıcı,” dedim. “Sürekli aynı şey olup duruyor.”

“Sıkıcı ama gerekli.” Bana baktı. “Annalise’i bulmak istiyorsan bir daha dene.”

Ona baktım. Haklıydı. Gabriel bunu benim için binlerce kez yapardı.

Her bir hatıranın üzerinden defalarca geçtim. Defalarca zeytin ağaçlarına, sahile, göle gittim. Ama gerçek hatıranın göl olduğunu sanıyordum. Çünkü Mercury’yi düşündüğüm ilk sefer göl belirmişti. Yeniden buraya

döndüğümde bunu bir kez daha gördüm. Gölü, yüzeyine yansıyan gökyüzünün görüntüsünü ve gerçek olduğunu hissettiğim soğuk rüzgârı deneyimledim bir kez daha. Diğer hatıralarda böylesine gerçekçi bir his duymuyordum. Rüzgâra yoğunlaştım. Ürpererek sağıma döndüm. Pilot'un zihninin içindeydim. Bir şey duydum. Bir tepe vardı. Ağaçlarla kaplı ve kahverengiydi. Karlık alanlar vardı üzerinde. Gölün kıyısında bir yol olduğunu fark ettim. Yolu yürümeye başladım. Gölde bir buzdağı vardı. Suyun yüzeyindeki yansımaları mükemmeldi. Tepeye döndüğümde, Mercury'nin başıyla beni çağırdığını gördüm. Ona doğru, evine doğru yürümeye başladım.

sözcüğün şekli

Geceyi bu hatıranın üzerine defalarca giderek geçirdim. Daha fazla ipucu bulmaya çalıştım. Her seferinde Mercury'nin evini daha net bir şekilde görüyordum. Bu bir kale, kirevi, kulübe ya da kartal yuvası değildi. Bulması çok daha zor bir mekândı. Bu bir yeraltı sığınağıydı. Tepenin içinde, bütünüyle yerin altında, bütünüyle gözden uzaktaydı.

Ertesi sabah diğerlerine evin yerini, gölü ve tepeyi anlatmaya çalıştım. “Çizebilir misin?” dedi Gabriel

Bunu yapabiliyordum. İçinde yüzen buzdağıyla gölü çizerken herkes beni izledi. Etrafı saran arazi engebeliydi; ne ağaç ne de fundalık vardı. Yalnızca sararmış çimenlik kısımlar ve çıplak topraktan oluşuyordu. Karla dolu geniş çukurlar vardı. Bunları çizerken gölün kıyısı boyunca ilerleyen yolun üzerinde bir tabela olduğunu hatırladım.

“Tabelada yerin adı yazıyor olmalı; ne olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Van.

Tabelada ne yazdığını bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp gördüğüm şeyi anlattım. “V ile başlıyor ve orta uzunlukta bir sözcük.”

“Eh, çok yardımcı oldun gerçekten,” dedi Nesbitt. “Soğuk bir yer ve adı da V ile başlıyor, ha? Böylelikle bir sürü yeri listeden çıkarabiliriz.”

“Evet, çıkarabiliriz. Teşekkürler, Nesbitt,” dedi Van. “Haritaya ihtiyacımız var. Harita okuyabiliyor musun, Nathan?”

“Evet. Bir şey daha var. Sözcüğün şeklini biliyorum.”

“Şeklini mi?” Nesbitt kahkaha attı. “Bunu neden daha önce söylemedin ki? Sözcüğün şekli... bu her şeyi değiştirir.”

“Nesbitt, olumlu bir katkıda bulunmayacaksan hiç sesini çıkarmasan olur mu?” Van bana geri döndü. “Şekli?”

Omuz silktim. Parmağımla havaya şekli çizdim.

“Güzel. Peki sözcüğün uzunluğu nedir? Kaç harf olduğunu biliyor musun?”

“Ya da harflerin hangileri olduğunu?” Nesbitt bir kez daha kendini tutamamıştı. “Demek istediğim, bu sorulmaya değer bir soru, değil mi?”

“Tabela yolun kenarında ve uzağımdaydı.” Aslında o kadar da uzak değildi. Asıl sorun tabelada yazanı anlayabilecek kadar bile okumamın olmamasıydı. Ne yazdığını hatırlamaya ya da odaklanmaya çalıştığım her sefer, beyaz tabela üzerindeki kara harfler bulanarak iç içe geçiyordu.

Gabriel bana bir kitap uzatıp, “En çok hangi sözcüğe benziyor?” dedi.

Nesbitt kollarını açıp başını iki yana salladı. “Buna inanamıyorum.”

Kitabı kenara koyup gözlerimi Nesbitt’e diktim. Van’la Gabriel de ona bakıyorlardı.

“Ne?!”

“Neden gidip atlası getirmiyorsun, Nesbitt?” dedi Van. “Sonra da öğle yemeğini hazırla. Ardından yürüyüşe çıkabilirsin.”

Nesbitt gittikten sonra, kitabın sayfalarına göz atarak tabeladaki sözcüğü andıran bir sözcük bulmaya çalıştım. Ama bulamadım.

Gabriel makas alıp bazı harfleri kesti. Ben durmasını söyleyene dek bu harflerin sırasını değiştirip durdu.

“Buna benziyordu. Burada ne yazıyor?”

“Volteahn. Bu hiçbir anlama gelmiyor.” Atlasın dizin sayfalarına göz attı. “Yer adları arasında da yok.”

“Benzer bir yer adı var mı peki?” diye sordu Van.

Gabriel dizini taramaya başladı.

Kalkıp mutfağa gittim. Nesbitt ekmek kesiyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı.

“Selam birader.”

Belli ki çok mutlu görünmüyordum. “Amacım canını sıkmak değildi, biliyorsun.”

“Okuyamıyorum, tamam mı?” Ona doğru yaklaştım. Elindeki bıçak göğsüme dönüktü. Bu yalnızca bir ekmek bıçağıydı belki ama gene de beni öldürebilirdi.

Bir adım daha attığımda bıçağın ucu tenime değdi.

Göğsümü bıçağa doğru itmeye devam ettim. Tam etime girecekken, Nesbitt bıçağı çekti. Ucunda kan vardı.

“Tamam mı?” dedim bir kez daha.

“Evet, tamam, Nathan. Yalnızca takılıyordum.” Ses tonu da yüzündeki sırıtış da her zamankinden farksızdı. Ama çok yakınında olduğumdan gözlerindeki kıvılcımların hareket etmediğini görebiliyordum. Mavi ve yeşil kıvılcımlar donup kalmıştı. Nesbitt korkuyordu.

Ve durduğumu görmek beni şaşırttı. Benden korktuğunu şu ana dek fark etmemiştim.

“Nathan, ne oluyor?” Gabriel mutfağa gelmişti. Bir an tereddüt ettikten sonra, “Yeri bulduğumuzu sanıyoruz,” dedi.

“Görünüşe göre okuma bilmeye o kadar da ihtiyacım yokmuş,” dedim Nesbitt’e. “Ve çorban da çok tuzlu oluyor her zaman.” Mutfağı terk etmek için arkamı döndüm.

“Çok mu tuzlu?” dedi Nesbitt arkamdan. “Çok mu tuzlu? Ben... ama...”

Mutfaktan çıkarken Pers’i fark ettim. Köşedeki bir bankta oturuyordu. Başından beri buradaydı muhtemelen. Gözlerinde bir kez daha aynı bakışı gördüm. Ben dışarı çıkarken dişlerini sıkmış bana bakıyordu.

Gabriel atlas üzerinde köyün adını gösterdi. “Bu mu? Veltarlin. Tabelada gördüğün yerin adı bu muydu?”

“Emin değilim. Öyle sanki. Göl aynı göl gibi ama emin olmak için daha detaylı bir haritaya ihtiyacım var.”

Nesbitt de yeniden masaya döndü. “Buldunuz mu?”

“Evet,” dedim. “Burası olmalı. Soğuk bir bölge ve adı da V ile başlıyor.”

“Tamamdır!” Nesbitt sırtarak bana baktı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Gabriel.

Van ayağa kalkıp gerindikten sonra odada volta atma-

ya başladı. Tablasını aldı ama içinden sigara çıkarmak yerine tablayı elinde çevirmekle yetindi. “Oraya gideceğiz. Emin olman için yolda daha detaylı bölge haritaları alabiliriz. Yer doğruysa, Nesbitt keşif ekibini oluşturacak.”

“Tek kişilik bir keşif ekibi mi oluşturacağım?” diye sordu Nesbitt.

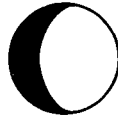
“Gururun okşanmamış gibi davranmaya kalkma.”

“Ne amaçla?..”

“Etrafı aşırı ölçüde dikkatli bir şekilde tarayıp keşfetmek için. İzlemek. Gözlemek. Giriş ya da girişleri saptamak. İçeri girip çıkan birilerinin olup olmadığını anlamak. Kendini korumak maksadıyla Mercury’nin kullanıyor olabileceği büyüleri belirlemek için. Ama en önemlisi, görülmeyeceğinden emin olmak için. Görülmeden oraya girip, ardından sağ salim üsse geri dönmen için.”

“Peki üs nerede?”

Van masanın üzerindeki atlasın başına gelerek parmağının ucunu haritada bir noktaya dayadı. Mükemmel bakımlı tırnağı, Mercury’nin tepesinden ve sığınağından birkaç santim uzaktaki bir yeri gösteriyordu.

dördüncü bölüm
sığınak günlükleri

yeniden olumlu düşünme zamanı

Üsteydik. Burası Mercury'nin sığınağından yalnızca birkaç mil uzakta olan bir başka boş evdi. Detaylı bir bölge haritasına baktığımızda, doğru yerde olduğumuza dair şüphem kalmamıştı. Yetmiş iki saattir buradaydık ve Nesbitt yetmiş bir saat otuz dakikadır keşifteydi. Van bütün bu zamanı, Annalise'i uyandırması için Mercury'de kullanabileceği bir ikna iksiri üzerinde çalışarak geçirmişti. Malzemelerini karıştırıp çıkardığı numuneleri denerken, gürültü yaptığımızda gözlerini üzerimize dikiyordu. Pers halen öfke doluydu ve bu hislerini benimle paylaşmaktan da geri durmuyordu. Ama ben de mesafemi koruyordum. Gabriel'le birlikte kendi başımıza takılıyor, onun odasında ya da mutfakta zaman geçiriyorduk.

İlk iki gece dışarıda uyudum. Kuzeyde, epey kuzeydeydik ve hava soğuktu. İlk gece hayvana dönüşüp dönüşmeyeceğimi merak ediyordum ama hiçbir şey olmadı. İkinci gece bağdaş kurup oturdum ve güneşin batışını izlerken hayvana dönüştüğüm zamanlardan hatırlayabildiğim parçaların üzerinden geçtim. Diğer benliğimin içinde olmanın ve her şeyi onun gözleriyle, çok daha farklı bir

şekilde görmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Fakat elle tutulur bir şeye ulaşamadım. Ardından, Gabriel'e yardımcı olmak için birlikte girdiğimiz görüde olanları düşündüm. Galler'deydim. Kazık kalbime saplanmış; beni dünyaya ve ona, hayvani benliğime bağlamıştı. Ve bunları aklımdan geçirirken dönüşüm tetiklendi. İçimdeki hayvani adrenalinin yavaşça yükseldiğini hissettim ve buna karşı koymadım. Dönüşüm başlamıştı.

Gecenin tamamını olmasa da, hayvan olarak geçirdiğim zamanın büyük kısmını hatırlayabiliyordum. Avlanmadım. Diğer benliğim bana etrafı gösteriyor, hayvana dönüştüğümde neler olduğunu anlamama yardım etmek istiyordu adeta. Ama ne olursa olsun yolcu koltuğundaydım; direksiyonun başında her zaman o oluyordu. Yalnızca hayvanın içindeydim. Ama bunun ne türden bir hayvan olduğunu halen bilmiyordum. Pati izlerime baktığımda kurt ya da büyük bir köpek olduğumu tahmin ediyordum.

Artık dönüştüğümde biraz da olsa kontrol sağlayabildiğimi hissediyordum. Artık dilediğim zaman bunu durdurabileceğimi veya yeniden başlatabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Bu gece ise kendim olarak içeride kalmayı tercih ettim. Bunun nedeni kısmen Nesbitt'in artık geri döneceğini umut etmem; kısmen de, daha bir gece önce hayvana dönüşmüşken, aradan çok zaman geçmeden bunu yeniden yapmak istemiyor olmamdı. Gabriel'in odasındaki iki yataktan birine uzanmış, olumlu şeyler düşünüyordum.

Olumlu Düşünce #1

Hayattaydım. Yeteneğime kavuşmuş ve bunu kontrol et-

meyi öğrenmeye başlamıştım. Bu çok önemli bir gelişmeydi. Hayattaydım. Yeteneğime kavuşmuş ve bunu kontrol etmeyi öğrenmeye başlamıştım.

Bu süper olumluydu.

Olumlu Düşünce #2

Annalise'ten hoşlanıyordum. Onu çok fazla düşünüyor ve ondan hoşlanıyordum. Hem de çok. O da benden hoşlanıyordu. Sanırım.

Olumlu Düşünce #3

Annalise muhtemelen şu anda acı çekmiyordu. Ölüm benzeri bir uykudaydı ve bu tehlikeliydi. Ama bu uykunun ölüm benzeri olduğunun farkında değildi en azından.

Olumlu Düşünce #4

Mercury'nin sığınağının yerini öğrenmiştik. Annalise oradaysa, onu sağsalim kurtaracağımıza gerçekten inanıyordum. Mercury'yi alt edebilirdik. Dörde karşı tek başınaydı. Tamam, belki kendi sahasındaydı ama biz de onu hazırlıksız yakalayacaktık. Mercury çok güçlüydü. Ama biz de güçlüydük. Şansımız vardı. Elbette Mercury bizi bir buz fırtınasının ortasında bırakarak dondurabilir; yarattığı güçlü bir rüzgârla, kelimenin somut anlamıyla uçurabilir; kocaman dolu taneleriyle öldürebilirdi.

Olumlu Düşünce #5

Mercury'ye karşı dört kişiydik. Yani halen Nesbitt'i öldürmemiştim. Ve onu yakın zamanda öldüreceğimi de sanmıyordum. Eskiden olduğu gibi damarıma basmıyordu artık.

Olumlu Düşünce #6

Bu işi başardığımız takdirde Annalise'le olacaktım. Bütün sorunlarımızın bir anda ortadan kalkmayacağını farkındaydım. Şu İttifak meselesi vardı bir de. Yani sessiz sakın bir yaşam halen çok uzak olacaktı. Ama onunla birlikte olacaktım. Onu gerçekten öpmek istiyordum. Ve yıllardır düşünüp durduğum halde bir türlü yapma şansına sahip olamadığım diğer şeyleri de...

“Sen iyi misin?”

Gabriel'di bu. Her zamanki gibi beni yalnız bırakmaya gönlü elvermemişti.

“Evet, evet. Sadece düşünüyordum... bilirsin işte. Olumlu şeyler düşünüyordum.”

“Ah, anladım. Onu düşünüyordun. Annalise'i.”

“Biraz. Bence bu işi başarma şansına sahibiz. Onu kurtarabilir ve bu işten sağsalım çıkabiliriz.”

Gabriel buna yanıt vermedi.

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Mercury bizi öldürmeye çalışacak ve bunun için canını dişine takacağına da şüphe yok. İşinin ehli olduğunu unutmamamız lazım.”

Olumlu düşünmeye kararlı olduğumdan, “İttifak'ın da şansı var bence,” dedim. “Demek istediğim, bu gerçek bir değişim olabilir. Bir yıl sonra cadıların dünyası çok farklı olabilir.”

Gabriel ayağa kalktığı anda ona döndüm. Duvara yaslanıp camdan dışarı bakmaya başlamıştı. Hava kapalıydı. Van'ın gecedumanı yüzünden odada yeşil bir loşluk hakimdi.

Dönüp bir süre bana baktıktan sonra yeniden cama döndü. Tam bir şey söyleyecekken vazgeçmiş gibi kararsız bir duruşu vardı.

“Sen bir şeye mi öfkelendin?” dedim.

Hemen yanıt vermedi. Bir süre sonra, “Biraz,” dedi. “Muhtemelen çok.”

“Bana mı?”

“Başka kime olacak?”

“Neden?”

“Ölmek istemiyorum, Nathan. Hiç sevmediğim bir kızı kurtarmaya çalışırken hayatımı kaybetmek istemiyorum. Güvenmediğim bir kızı. Sana ihanet ettiğini ve gene edeceğini düşündüğüm bir kızı.” Dönüp bana baktı. “Ve bir an için bencillik yapacak olursam: benim istediğim şey biraz olsun ilginin çekmiyor, değil mi?”

Bir şeyler söylemek istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar takdir ettiğimi, bana yardım ettiği her anın farkında olduğumu. Bunlar boş sözlerdi belki ama hiç yoktan iyiydi. “Gabriel, sen benim dostumsun,” diye söze girdim. “Sen benim için özelsin. Sensiz...”

“Ne kadar özel olduğumu biliyor musun? Sana ne kadar özel olduğumu anlatmamı ister misin?” diyerek sözümü kesti. Sesi çok daha yüksekti artık. “Kendi dramalarının içine öylesine sıkışmış durumdasın ki etrafındaki hiçbir şeyi göremiyorsun.”

“Gabriel...”

“Öldürdüğüm ilk kişiyi kafasından vurdum,” diye devam etti. “Çok kısa mesafeden çektim tetiği. Ayaklarımın dibinde yere çökmüştü; elleriyle ayak bileklerini bağlamıştı. Ağlıyordu. Yalvarıyordu. Onu öldürmemem için

yalvarıp yakarıyordu. Silahın namlusunu alnına dayadım. Bana bakıyordu. Bana bakarken silahı alnına dayadım ve tetiği çektim. Vücudu yere devrildiğinde, öldüğünden emin olmak için kafasının yan tarafına bir kurşun daha sıktım. Ardından, gerçekten emin olmak için cese-dini sırtüstü çevirip kalbine bir tane daha sıktım.”

“Beni şok etmeye çalışıyorsun.” Ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım ama bana bakışıyla olduğum yerde donakaldım.

Gerçekten ıstırap içinde görünüyordu.

“Öldürdüğün kişi kimdi?” diye sordum.

“Bir kız. Kız kardeşime ihanet edip Ak Cadılar tarafından öldürülmesine neden olmuş bir kız. Adı Caitlin’di. Kız kardeşimin güvendiği bir Melez’di. Ben bile ona güvenmiştim. ‘Ah, Gabriel de hata yapıyormuş demek ki; güvendiği kişi kendisine ihanet etmiş. İnsanları değerlendirmede o kadar da mükemmel değilmiş,’ diyebilirsiniz. Peki ben buna ne derim, biliyor musun? ‘Haklısın, elbette haklısın,’ derim. İnsanların gerçek yüzünü görmek hiç de kolay değil. İnsanlarla ilgili asıl can alıcı olan ne, biliyor musun? İnsanlar değişir, Nathan. Değişirler. Kız kardeşim Caitlin’e güvenmekte haklıydı çünkü Caitlin hoş, nazik, iyi bir kızdı ve ona yardım etmeye çalışıyordu. İlk başta, bizim tarafımızdaydı. Peki sonra ne oldu sence? Bize ihanet etmek zorunda bıraktılar onu. Bunu yaparlar. İnsanları değiştirirler.”

“Anlattıkların, Annalise’in de değiştiği anlamına gelmez.”

“Hayır, gelmez. Elbette yanılıyor olabilirim, Nathan. Belki de sana asla ihanet etmemiştir. Ama Annalise’i gör-

düğümde, onunla ilgili bir şey bana Caitlin'i hatırlattı."

"Gabriel..."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz düşündüğümde Caitlin'in çok fazla seçeneği olmadığını anlamıştım. Ama gene de tercih şansı vardı. Yarı Ak Cadı'ydı ve kendisinden isteneni yapmadığı takdirde hayatını cehenneme çevirirlerdi. Ama kardeşim onun yüzünden yakalandı. Kız kardeşim bir Ak Cadı'dan hoşlanıyordu. Caitlin, kız kardeşimle bu Ak Cadı arasında mesaj taşıyordu. Kardeşim bir gün hoşlandığı çocuğu görmek için Ak Cadıların kontrolündeki bir bölgeye gitti. O her zaman dürtülerine göre davranan, hayat dolu, heyecanlı bir kızdı. Onu yakaladılar. On yedisindeydi daha. Hoşlandığı çocuk da aynı yaştaydı. Çocuk bir ay hapsedildikten sonra salıverildi. Benim kardeşimi ise astılar. Asmadan önce ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Sence ona ne yapmışlardır, Nathan?"

Bir şey demedim. Buna bir yanıt beklemediğini görebiliyordum.

"Caitlin'den halen nefret ediyorum. Onu vurduktan sonra geçen haftalar boyunca, bunu tekrar yapmak istedim. Daha yavaş, ona daha çok acı çektirecek, onu daha çok korkutacak bir şekilde öldürmek istedim bir kez daha. Kız kardeşim gibi acı çekmesini istedim."

Gabriel'e gidip sarıldım. Bunu ilk kez yapıyordum.

Gabriel her an ağlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Fakat beni kendinden uzaklaştırıp gözlerini üzerime dikti. "Kız kardeşimi çok fazla düşünüyorum. Ne kadar acı çektiğini, ona neler yapmış olabileceklerini. Ama seni kardeşimden daha çok seviyorum, Nathan. Bunun asla mümkün olabileceğini sanmazdım ama bu doğru. Ve

bence haklısın. Gerçekten de Mercury'yi mağlup edebiliriz. Hatta, dediğin gibi, İttifak'ın bile şansı olabilir. Ama bundan daha çok düşündüğüm, senin öldürülebileceğin, Nathan. Bu çok kötü, acı dolu, uzun, yavaş bir ölüm olabilir. Buna engel olmak için hiçbir şey yapamıyorum çünkü Annalise'in senin için ne denli tehlikeli olduğunu bir türlü göremiyorsun. Bunu görmeyi reddediyorsun. Bu yüzden ancak sana yardım etmeyi deneyeceğime söz verebilirim. Tek bildiğim, bunu başaramazsam ve sen ölürsen, canını alan kişiye Caitlin'e verdiğimden çok daha fazla acı vereceğim."

Gabriel bunları dedikten sonra odayı terk etti.

Çok olumlu bir gece olmuştu.

planımızı yapıyoruz

“Hayır. Hayır. Hayır.” Nesbitt geri dönmüştü ve hiç de olumlu değildi. “Bakın, size bunu anlattım. Bir koruma büyüğü olacak.”

Ertesi sabah olmuştu ve mutfak masasında planımızı şekillendirmeye çalışıyorduk. Mercury’nin haberi olmadan sığınağa girebilmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

“İçeri tünel kazarak giremez miyiz?” diye sordu Gabriel.

“Elbette.” Nesbitt avcunu alnına vurdu. “Bunun için ihtiyacımız olan yalnızca madencilik malzemeleri, patlayıcılar, kaldırma düzeneği, birkaç tane de inşaat aracı. Bunları bir araya getirmemiz birkaç haftadan uzun sürmez.”

Nesbitt’in haklı olduğunun farkındaydık. Ve içeri girmenin yegane yolunun, başından beri düşündüğüm yol olduğunu biliyordum.

“Bence yapmam gereken, gidip kapıyı çalmak,” dedim.

Gabriel dışında herkes dönüp bana bakmıştı. Gabriel ise başını aşağıda tutarak, haklı olduğumu düşündüğünü gösteriyordu.

“Mercury beni öldürmez. En azından hemen öldürmez.

Marcus'un kellesini ya da kalbini getirip getirmediğimi merak edecektir."

"Bunun yanıtını öğrenmesi ne kadar zamanını alır sence?" dedi Nesbitt.

"On saniye kadar," dedi Gabriel, başını kaldırıp bana bakarak.

"Evet," dedim. "Ama ona önerimi dinlemek isteyecektir. Onu son gördüğümde, Rose'un öldüğünü, Marcus'un bana üç armağanımı verdiğini ve Avcıların vadiyi istila ettiğini yeni öğrenmişti. Yani öfkeden deliye dönmüş ve korkmuş bir haldeydi. Ama şimdi bu halde değil."

"Öyle olmadığını ancak umut edebilirsin," dedi Nesbitt.

"Yani," diye devam ettim. "Ona, Annalise'i serbest bırakmasını istediğimi söyleyeceğim. Ve Marcus'un canı dışında, benden ne istediğini?"

"Muhtemelen senin canını," dedi Gabriel.

"Tamam, böyle bir risk de var ama her halükârda, Mercury'nin bana mümkün olduğunca acı dolu bir ölüm tattırmak isteyeceğine eminim. Bana Annalise'i göstermek, zaferinin zevkini çıkarmak isteyecektir. Yani kapısını çaldığımda beni içeri davet edeceğini ve benimle konuşacağını tahmin ediyorum."

Herkes bana bakıyordu.

"Peki ya sonra?" diye sordu Gabriel. "Diyelim ki şu ana dek anlattığın kısım aynen gerçekleşti. Sonra ne olacak?"

"Sonra... Sonra siz de arkamdan girecek, Mercury'yi zaptedecek, ona ikna iksirini içireceksiniz. Böylelikle Annalise'i nasıl uyandıracağımızı öğrenip, onu kurtardıktan sonra kaçacağız."

Nesbitt kahkaha atarken, Gabriel gözlerini devirdi.

“İşe yarayabilir,” dedi Van.

Hepimiz şaşkınlık içinde ona baktık.

“Önemli olan hepimizin içeri girebilmesi. Mercury, Pilot’un ona yeni bir çırağ getireceğini biliyor.” Van bunu derken, kaşlarını çatmış bir halde mutfağın köşesinde duran Pers’e baktı. “Belki de kızı kullanarak bunu yapabiliriz.”

“Pers’i ben götürebilirim. Mercury bana güvenir,” dedi Gabriel. “Böylece sığınağının girişindeki koruma büyü-
sünün ne olduğunu da öğrenebilirim.”

Araya sessizlik girdi. Van bir sigara yaktı.

“Gabriel’in gelmemesi gerektiğini düşünüyorum,” dedim. Bizi birlikte gördüğü takdirde Mercury’nin şüphelenmesi kuvvetle muhtemeldi. “Peki... Ben Pers’le birlikte kapısını çalsam nasıl olur? Pilot’a saldıranların elinden bu kızı kurtardığımı, onunla ne yapacağımı bilemediğimi ve onu kendisine getirdiğimi söylerim. Ah, bu arada Annalise nasıl? Mercury beni Annalise’in yanına götürdüğünde, Pers girişteki koruma büyü-
sü üzerinde çalışabilir.”

“Bu kız Fransız. Tek kelime İngilizce bilmiyor. Ve sana hiçbir şekilde yardım etmek isteyeceğini de sanmıyorum,” dedi Gabriel.

“Ona orada öldürülebileceğimi ve kendisinin bunu izleme şansına sahip olacağını söyle, o halde. Bu onu heveslendirecektir.”

“Hayır,” dedi Van. “Sen Pers’le birlikte gireceksin ama kapıdaki büyü-
sünün ne olduğunu bir başkasının öğrenmesi gerekecek. Bu, temel olarak iyi bir fikir. Birkaç ufak değişiklikle işe yarayabilir...”

mercury'nin sığınağı

Ertesi sabah hazırдық. Saat daha erkendi. Hava açıktı. Güzel bir gün olacaktı.

“Her yeri kontrol ettim,” dedi Nesbitt. “Sığınağın tek bir girişi var. Mercury'nin sığınağın içinde, dışarı açılan ayrı bir geçidi olmalı çünkü bakkaliye malzemelerini bu girişten sokamaz. Asıl soru ise... şu anda evinde mi?”

“Bunu anlamanın tek bir yolu var,” dedim.

Sığınağın girişi tepenin içindeki dar bir tüneldi. Bir metre kadar sonrası zifiri karanlık olduğundan tünelin ne uzunlukta olduğunu anlamak mümkün değildi. Ağaçlık tepe göle bakıyordu. Ağaçların arasında göze çarpan bir patika olmadığı gibi, etrafta köpeğini gezdiren, dolaşan insanlar da yoktu. Burası İngiltere değil, Norveç'ti. Her şeyden uzak Norveç.

Gabriel'le birlikte girişe doğru yürüdük. İçeri sızacak kabilemizin ilk dalgasını ikimiz oluşturuyorduk. Gabriel, Pers'e dönüştürerek kızın kıyafetlerini giymişti. Tıpkı Pers gibi görünüyor, onun gibi yürüyor, onun gibi konuşuyor ve tıpkı onun gibi kaşlarını çatıyordu. Hatta, numarasına

daha da gerçeklik kazandırmak için bir noktada yüzüme tüküreceğine bile emindim.

Planımıza göre sığınağa ilk olarak Gabriel’le ikimiz girecektik. Mercury’ye, ona Pilot’tan Pers’i getirdiğimi ve hazır buraya kadar gelmişken, Annalise’i görmek, hayatta olduğundan emin olmak istediğimi söyleyecektim. Mercury beni Annalise’in yanına götürdüğünde, Gabriel diğerlerini içeri alacaktı. Nesbitt’le Gabriel, hazırlıksız yakaladıkları Mercury’yi zaptedecek ve Van’ın hazırladığı uyku iksirini ona içireceklerdi. Mercury şüpheye kapılmadan ona yeterince yaklaştıkları takdirde, ikisinin bunu yapmaya yetecek güçte olduklarını düşünüyorduk. Ve Mercury baygınken, Van yaşlı cadıya ikna iksirini uygulayacaktı.

Bu planın çökmesine neden olabilecek sayısız ihtimal vardı elbette. Mercury bir terslik olduğunu anladığı takdirde, hepimizin başı ciddi belada demekti. Bu durumda Annalise’i kurtarma planından vazgeçerek kendi canımızı kurtarmaya çalışacağımıza karar vermiştik. Nesbitt’in dediği gibi, “Hepimiz öldüğümüz takdirde Annalise’e de yardım edemezdik.”

Tünelin girişine adım attık. Burada hava durgundu ve dışarıdan bile daha soğuktu. Yavaş, temkinli adımlarla yürümeye başladığımızda fenerimi açtım. Zemin gibi sert kayaların oluşturduğu duvarların da yüzeyi düz değildi. Tünel bizi gittikçe içine alıyordu sanki; duvarlar iki tarafımızdan yaklaşırken, bir süre sonra Gabriel’le yan yana rahat bir şekilde yürüyemediğimizi fark ettik.

İlerimizde bir kapı vardı. Birkaç adım daha attıktan sonra aslında iki kapıyla karşı karşıya olduğumuzu an-

ladık. Metal parmaklıklı ilk kapının ardında, üzerinde siyah metal çivilerin gömülü olduğu, sağlam görümlü ahşap bir kapı daha vardı.

Parmaklıklı kapı asma kilitle kapatılmıştı. Fenerimin ışığı kısılmış, etrafımızı saran sessizlik daha da derinlik kazanmıştı sanki.

Metal parmaklıkların arasından uzanarak elimin içiyle ahşap kapıya vurdum. Hiçbir şey olmadığında, kapıyı birkaç kez yumrukladım. Çok gürültü çıkaracağımı tahmin ederken, her vuruşum boğuk sesler olarak yankılandı. Ardından, fenerimin dibiyle, bu defa daha sert bir şekilde yeniden kapıyı çaldım. Fakat bu ses de tünel tarafından yutulmuş gibiydi; Mercury'nin bizi duyup duyamayacağından bile emin değildim. Ama belki de burada olduğumuzu hissedebilirdi. Evini nasıl bir büyüyle koruduğunu kim bilebilirdi ki?

Kapıyı bir kez daha çalarken, "Mercury!" diye seslendim. "Ziyaretçin var."

Bekledik.

Kapıyı bir kez daha çalmak üzereyken, bir şey duyduğumu sandım. Gabriel de aynı sesi duymuş gibi öne doğru eğilmişti. Bu paslı metal üzerinde çekilen bir sürgünün sesini andırıyordu. Sürgü yerinden hareket ettirildiği için yakınıyormuş gibi çığlıklar attıktan sonra araya yeniden sessizlik girdi. Ardından bir başka sürgünün çekildiğini duyduk ve... sessizlik geldi bir kez daha. Ahşap kapı yavaşça açılırken, tuhaf bir koku duydum. Bir baharat kokusu gibiydi bu. Dönüp Gabriel'e baktığımda, başını sallayarak kokuyu kendisinin de duyduğunu belirtti. Bu koku kapının nasıl açıldığıyla ilgiliydi sanki. Kapıyı açmak için gereken bir anahtar

ya da şifre değil, baharatlı kokusu olan bir şeydi.

Kapı bir karanlığa açılmıştı. Ama Mercury'nin orada olduğunu biliyordum çünkü sıcaklık ciddi ölçüde düşmüştü.

Ve fenerimi kaldırdığımda tam karşımızda olduğunu gördüm. Hatırladığım aynı dehşet verici figürdü bu: eğrilmiş ve paslanmış demir bir çubuk gibi görünen, uzun ve gri bir vücut; iç içe geçmiş bulaşık tellerini andıran saçlar; şimşeklerin çaktığı, tekinsiz, kara gözler.

Mercury benim durduğum tarafa dondurucu bir hava akımı gönderdi. Saçlarımla burun deliklerimde buz saçaklarının oluştuğunu fark ettiğimde, gözlerimi kapatıp başka bir yöne dönmem gerekti. Soğuktan sırtımın uyuştüğünü hissettim; rüzgâr öylesine şiddetliydi ki dik duramıyordum. Destek almak için tünelin duvarına dayanmak zorunda kaldım. Aynı esnada Gabriel'i de vücudumla korumaya çalıştım.

Rüzgâr, başladığı gibi ansızın dindi. Doğrulup Mercury'ye döndüm.

"Mercury!" diye söze girdiğimde, peşi sıra ne söyleyeceğimi düşünmediğime pişman oldum.

"Nathan. Seni görmek sürpriz oldu. Ve yanında bir arkadaşının olduğunu da görüyorum."

"O arkadaşım değil. Adı Pers. Sanırım Pilot sana bu kızı çırağın olması için getirecekti ama... Pilot öldü."

Mercury hiçbir şey söylemedi. Gözleri bir an için inanılmaz bir parlaklık kazanmıştı yalnızca.

"Onu Avcılar öldürdü. Oradaydım. Pers'le birlikte canımızı zor kurtardık."

"Peki neden buraya geldin? Bir kez daha Avcıları evime çekmek için mi?"

“Hayır. Peşimde değiller. Bu bir hafta önce oldu.”

“Bir hafta ya da bir yıl. Her zaman peşinde olacaklar.”

“Onları atlattım.”

Mercury dudaklarını büzdü. “Beni nasıl buldun?”

“Bunun bir önemi yok.” Evinin yerini Pilot’tan öğrendiğimi söylesem bana inanmazdı. “Önemli olan burada olmam.”

“Peki neden buradasın? Marcus’u öldürüp kalbini bana getirmeni söylemiştim sana. Elinde bir kalp görmüyorum.”

“Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Avcılar tepemize binmişken, anlaşmamız üzerinde detaylı bir şekilde konuşma şansımız olmadı.”

“Bu tartışmaya açık bir anlaşma değil.”

“Sen bir iş kadınısın, Mercury. Her şey tartışmaya açıktır.”

“Bu değil.”

“Bana üç armağanımı vermen karşılığında Marcus’u öldürmemi istemiştin. Fakat Fairborn’u çalmak için Cenevre’ye gitmeden önce babamı öldürmek yerine senin için bir yıl çalışacağımda anlaşmıştık.”

Mercury alaylı bir ifadeyle gülümsedi. “Şimdi de bana bunu önermeye mi geldin yani? Yanımda çalışmak için mi buradasın?”

“Hayır. Annalise karşılığında sana Pers’i öneriyorum.”

Mercury bir süre Gabriel’i inceledikten sonra, “O zaten bana gelecekti. Onu çırak olarak alıyorum.” Mercury saçındaki firketelerden biriyle asma kilidi açıp, omzundan yakaladığı Gabriel’i içeri çektikten sonra parmaklıkları kapıyı geri kapattı. “Ama sen ve baban başka bir meselesiniz.”

“Ama...” Parmaklıklara tutunmuştum.

“Tartışma bitti. Marcus’un kellesi ya da kalbiyle geri gelene dek yok ol.”

Bu olası en kötü ve aynı zamanda tam anlamıyla beklediğim yanıtı.

“Annalise’i görmem lazım,” dedim.

“Hayır, lazım değil,” dedi Mercury.

“Görmem lazım. Hayatta olduğunu nereden bileceğim? Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Onu Avcılara terk etmiş bile olabilirsin. Benden istediğini yapacağım, Mercury. Bunu başarabildiğim takdirde yapacağım. Ama Annalise’in hayatta olduğunu bilmem lazım. Öncelikle onu görmem lazım.”

Mercury’nin tereddütte kaldığını gördüm. Asma kilidi henüz kapatmamıştı. Dediğimi düşünüyordu. Bu da bir şeydi.

“Buraya gelerek hayatımı tehlikeye attım, Mercury. Beni kolaylıkla öldürebilirsin. Senden tek istediğim Annalise’i görmeme müsaade etmen.”

“Bunu konuştuğumuz son sefer, asla babanı öldürmeyeceğini söylemiştin.”

“Bu, babam beni Avcıların insafına terk etmeden önceydi. Neredeyse hayatımı kaybedecektim; defalarca beni yakalamanın eşiğine geldiler. Ama babamın hiçbir yardımını olmadan kaçmayı başardım. Hayatım boyunca babamın bana gelmesini bekledim. Beni en sonunda yanına alacağını düşünüyordum. Ondan birçok şey öğrenebileceğimi, onunla birlikte olabileceğimi sanıyordum. Oysa o beni Avcılara terk etti. O beni işkenceyle ölüme terk etti.”

“O zalim bir adam. Bunu sonunda anladığına memnun oldum, Nathan.”

Başımı eğip, parmaklıklara tutunarak, “Annalise için her şeyi yaparım, Mercury,” dedim. “Ona yardımcı olmak kendi hayatımı ortaya koyabilirim ama önce onu görmem gerek. Lütfen...”

Başımı kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Yalnızca, nefretinin onu kör ederek, asla Marcus’u öldürmeyeceğim ve zaten istesem de bunu yapamayacağım gibi yalın bir gerçeği göremeyecek olmasını umut edebiliyordum. Ama Annalise için hiç değilse bunu deneyeceğime inanması gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Lütfen, Mercury.”

Parmaklıklı kapı sessizce açıldı. Kararsızlık içinde başımı kaldırdım.

“Bana herhangi bir numara çekmeye çalışırsan seni canlı canlı haşlarım,” dedikten sonra, gerileyerek karanlığın içinde kayboldu.

Ayağa kalkıp içeri girdim. Mercury parmalıklı kapıyı kapattıktan sonra, ahşap kapıyı da kapatıp iki büyük sürgüyü çekti. Ardından tünel duvarının içindeki küçük bir oyuktan bir tutam tanecik alıp sürgülerin üzerine attı. Baharatlı kokuyu bir kez daha duydum. Sürgüleri kilitleyen bu büyümlü tanecikler olmalıydı.

Tünel içeride de az çok aynı şekilde devam ediyordu. Yalnızca, duvarlarda asılı birkaç gaz lambasında yanan titrek sarı alevlerin loşluğu eklenmişti. Mercury, kolundan sımsıkı tuttuğu Gabriel’i sağa doğru kıvrılan tünelde çeğiştirirken peşlerine takıldım. Ağır bir kumaştan yapılmış bir perdenin arasından geçen Mercury’nin arkasından büyük bir odaya girdim. Burası, duvarları resimli kilimlerle kaplı büyükçe bir salondur. Kaldırıp geçtiğimiz

perde de aslında bir duvar kilimiydi. Hiç kapı yoktu. Her bir duvar kiliminin ardında bir başka tünel olduğunu tahmin ettim.

Mercury salonun ortasında durup Gabriel'i serbest bıraktı. "Burada kal," dediğinde, Gabriel harika bir şekilde kafası karışmış gibi göründü.

"Pers İngilizce bilmez. Yalnızca Fransızcadan anlar," dedim.

Mercury kendisine bir şeyler mırıldandığında, Gabriel tam da Pers'in yapacağı şekilde kaşlarını çattı. Yaşlı cadı Gabriel'in etrafında yürüyerek onu inceledi.

"Demek Pilot öldü. Bu hepimiz için büyük bir kayıp. Peki Gabriel? O da mı öldü yoksa?"

"Onunla ormanda kararlaştırdığımız bir yerde buluşacaktık ama Gabriel gelmedi. Onun yerine bir süre sonra Avcılar geldi." Anlattıklarımın, Mercury ne olduğunu anlamış olmalıydı: Gabriel yakalanmış ve işkence altındayken, Avcılara buluşma yerimizi açıklamıştı.

"Üzgünüm," dedi Mercury.

"Gerçekten mi?" Bu defa kaşlarını çatan ben oldum. "Buna inanmak benim için çok zor."

"Gabriel saygıdeğer bir Kara Cadı'ydı." Duraksayarak, parmaklarını Gabriel'in saçlarının içinde gezdirdi ve kaldırıp bir süre tuttuğu bir tutamı geri bıraktı. Gabriel'de Pers'in saç bitleri bile vardı sanırım.

Ara vermeden süreci devam ettirmem gerektiğinin farkındaydım. "Annalise nerede?"

"Annalise için çok fazla riske giriyorsun, Nathan. Kızın bu kadar riske degeceğine emin misin?"

"Evet, eminim."

Bana yaklaşarak gözlerimin içine baktı. “Gerçek aşk. Bu çok güçlüdür.”

“Annalise’le babam arasında bir tercih yapmam gerekiyorsa, bu tercihi yaparım. Ama onu görmem lazım. Bana onun hayatta olduğunu göster; ben de ne istiyorsan yapayım.”

Mercury bana daha da sokularak yanağıını okşadı. Parmağı bir kemik kadar soğuk ve kuruydu. “Her zaman çok güzel kokuyorsun, Nathan.”

“Aynısını senin için söyleyemeyeceğim,” diye homurdandım. “Bana Annalise’i göster.”

“Bana karşı koymanı çok seviyorum, Nathan. Bu çok hoş. Fikrimi değıştirmeden gel benimle.”

Arkasını döndü ve Gabriel’in yanından geçerken Fransızca bir şey söyledi. Gabriel bir kez daha kaşlarını çatarak yere oturdu. Mercury’nin peşinden salonun karşı ucundaki, bir av sahnesinin resmedildiğı duvar kilimine yürüdüm. Resimde, atının üzerinde bir adam, yanında koşan köpeğı ve vücuduna okların saplanmış olduğı bir geyik vardı. Duvar kiliminin ardında ise, kapıdan salona uzanan tünelin tıpatıp aynısı bir başka tünel açılıyordu. Mercury tünele girmişti bile.

Planımız açısından her şey yolunda gidiyormuş gibiydi. Ben Mercury’yle birlikte koridoru andıran tünelde ilerlerken, Gabriel çoktan evin girişine yönelmiş olmalıydı. Tünel boyunca karşılıklı ahşap kapılar vardı. Mercury en ilerideki kapıyı açıp içeri girdiğinde adımlarımı yavaşlattım. Mercury’yle cebelleşirken öylesine gerilmiştim ki, kendimi Annalise’i görmeye hazırlamamıştım.

Kapı eşiğinden içeri adımımı atarken bir hücreye gir-

diğimi tahmin etmeme rağmen karşımda bir yatak odası buldum. İçeride tamamı koyu renk ahşaptan bir koltuk, masa, şifonyer ve bir de gardırop vardı. Odanın tam ortasında tavandan sarkan gaz lambası içeri hem ışık hem de hoş bir koku yayıyordu. Işığın tam altındaki yatakta ise Annalise yatıyordu.

Hissettiğim panikle kalbimin hızlandığını fark ettim: Annalise'in teni bembeyaz, gözleri kapalıydı. Sırtüstü yatmış olması da uykuda olmaktan çok, ölmüş gibi görünmesine neden oluyordu.

Eline dokundum. Soğuktu. Yüzü zayıflamıştı. Eğilerek nefesini duymak istesem de hiçbir şey duymadım. Nabzını hissetmek için boynuna dokunmam da fayda etmedi. Annalise kıpırtısızdı.

"Böyle olmaması gerek," dedim. "O uykuda değil."

"Hayır, Nathan. Uykuda değil. O ölüm benzeri bir uykuda. Ne nefes alabilir ne de nabızı atar. Vücudu da zihni de olabilecek en düşük seviyede çalışıyor şu anda. Ama halen hayatta."

"Bu şekilde ne kadar dayanabilir?"

Mercury bunu yanıtlamak yerine Annalise'in başına giderek yastığa saçılmış saçlarını düzeltti.

"Mercury? Ne kadar dayanabilir?"

"Bir ay daha. Sonrasında muhtemelen çok geç olacaktır."

"Onu uyandırman lazım. Hemen!"

"Elinde Marcus'un kalbini göremiyorum."

"Onu uyandır. Kalbini getireceğim. Ama Annalise ölürse bunu asla yapmayacağım."

Mercury bir kez daha Annalise'in saçlarını okşadı.

"Lütfen, Mercury."

“Nathan, yalvarmak sana yakışmıyor.”

Ona bir küfür savurdum. “Onu hemen uyandır! Onu uyandır yoksa istediğini alamayacaksın.”

Yüzüme güleceğini sansam da, “Senden her zaman hoşlandım, Nathan,” dedi. Annalise’e baktı. “Kızın zayıf görüldüğünün farkındayım. Ak Cadılar hiç güçlü değil. Aynı durumda kalan bir Kara Cadı üç ay daha uzun süre dayanabilirdi.”

“Mercury, onun ölmesine göz yumarak hiçbir şey elde edemezsin. Marcus’a ulaşabilmem için bana yeterli zaman vermiyorsun. Bu imkânsız.”

Mercury bana doğru gelip gözlerime baktı. “Yani zamanın olsa, onu öldüreceğini mi söylüyorsun? Kendi öz babanı?”

Ben de gözlerimi gözlerine dikerek, gerçekten bunu yapacağımı düşünmesini sağlayacak bir tonda, “Evet,” dedim. “Bir yolunu bulacağım.”

“Bu zor olacak.”

“Bir yolunu bulacağım. Ama Annalise’i uyandırırırsan. Şimdi.”

“Uyandırırsam bile, anlaşmanın kendi üzerine düşen tarafını halledene dek Annalise tutsağım olarak kalacak.”

“Evet, evet. Kabul ediyorum.”

“Annalise benim esirim olacak. Seni uyarıyorum, Nathan. Esirlere ya da tutsaklara karşı sabrım çok azdır. Ona kötü davranacağım. Yani Marcus’u ne kadar erken öldürürsen, Annalise o kadar az acı çeker.”

“Evet, anlıyorum.”

“Pekâlâ.”

Mercury yatağa dönerek Annalise’i dudaklarından

öptü. Annalise'in dudakları aralanmıştı; Mercury'nin ağzından çıkan sıcak nefesle birlikte duyduğum birkaç sözcüğün adeta Annalise'in ağzından içeri süzüldüğünü hissettim. Mercury doğrulup, parmaklarının arkasıyla Annalise'in yanağını okşarken, "Süreci başlattım," dedi. "İçindeki yaşam ateşi yeniden canlandı ama Annalise'in uyanarak kendine geleceği bir sonraki aşamaya dek aradan saatler, hatta bir gün geçebilir."

Annalise'in başucuna giderek elini tuttum.

"Bir sonraki aşama nedir?" diye sordum. Ama dönüp baktığımda Mercury'nin kapıya doğru yöneldiğini gördüm. Aradan geçen zamanın Gabriel'in diğerlerini içeri almasına yetecek kadar uzun olup olmadığını kestiremiyordum. Mercury'yi biraz daha oyalamam gerekiyor olabilirdi ama şüphelenmesine neden olmadan bunu nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Yapmam gereken bir şey var mı?" dedim. "Suya ya da başka bir şeye ihtiyacı..."

Mercury arkasına yarım dönerek, "Sana..." diye söze girdiği anda, birinin seslendiğini duyduk. Bu Pers'in sesine benziyordu ama Gabriel'in neden böyle bir şey yapabileceğini bilemiyordum. Ne dediğini anlamasam da içime kötü bir his çökmüştü.

Öfkelenmekten çok tedirgin olmuş gibi görünen Mercury odayı terk etti. Peşinden gitmeyi düşünerek kapı eşiğine çıktığımda, Mercury'nin çoktan koridoru katederek, ardında salonun olduğu duvar kilimini açtığını gördüm. Salona girmemişti; orada öylece dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü. Durduğum yerden salonu kısmen görebiliyordum. Pers'in sesini yeniden duydum. Ve Mercury'ye doğru koştuğunu gördüm. Bu gerçek Pers'ti; üzerinde

Gabriel'den farklı bir elbise vardı. Kız beni gördüğü anda bağırarak durduğum kapı eşiğini işaret etti. Ne dediğini anlamasam da tahmin edebiliyordum.

Mercury kıza hiçbir şey demeden bana döndüğü anda kendimi yatak odasına attım. Mercury'nin fırlattığı şimşegin kapının önünden geçişini gördükten sonra, riske girerek bir kez daha başımı uzatıp koridora baktığımda, duvar kiliminin kapandığını gördüm. Mercury salona girmişti. Sığınağı dolduran gök gürlemesiyle birlikte, koridorun duvarları yıkılacak gibi şiddetle sarsıldı.

Duvar kilimine doğru koştum. Salona girmeden hemen önce bir el silah sesi duydum. Ardından bir patlama oldu. Patlamayı ardı ardına gelen iki patlama daha izledi. Kısa aralıklarla gelen patlamaların neden olduğu sarsıntılar birbirine eklendiğinden, sığınağın tamamı beşik gibi sallanmıştı. Uğuldayarak mekânı etkisi altına alan sert rüzgâr yüzünden duvar kilimini açmak için öne doğru yüklenmem gerekti. Salona girdiğimde, Van'la Mercury'nin karşı karşıya olduğunu gördüm.

Salonun karşı ucundaki Nesbitt'in silahı Pers'in yere devrilmiş vücuduna dönüktü. Kızın alnındaki kurşun deliğini gördüğümde, bir an için şoka girdim. Ama kafamı toparlayıp elbisesine odaklandığımda, bunun Gabriel değil, gerçek Pers olduğunu anladım.

Nesbitt silahını Mercury'ye çevirdiği anda salonda dönen rüzgâr şiddet kazandı. Nesbitt değil silahı sağlam bir şekilde doğrultmak, kendini bile zar zor ayakta tutuyordu.

Ardından Gabriel'i gördüm. Artık kendi görüntüsüne dönmüştü. Salonun bir köşesinde diz çökmüştü ama o da

rüzgâr yüzünden dengesini sağlayamıyordu. Bir el ateş etse de iskaladı.

Mercury'nin kollarını kaldırıp başının üzerinde sallamasıyla birlikte aşırı ölçüde hızlanan rüzgâr yüzünden, bir yere sabitlenmemiş olan her türlü küçük eşya –minderler, kâğıtlar, küçük bir masa– hortum çıkmış gibi salonun etrafında savrulmaya başladı. Hatta ağır ahşap koltuklar bile kendi etraflarında dönüyorlardı. Rüzgâr beni de geri çekilerek koridora sığınmak zorunda bıraktı.

Hortumun tam ortasında duran Mercury öfkeyle uluyordu. O anda çakan bir şimşek güç kazanarak büyüdü. Ama Van'ın attığı çığlıkla şimşek ortadan kayboldu. Nesbitt bir el ateş etse de kurşunlar Mercury'ye ulaşamıyordu. Hepimizi öldürecekti.

Salonla koridoru ayıran duvar kiliminin kırbaç gibi yüzüme çarpmasıyla biraz daha geriledim. İçimdeki hayvanın uyanmasını istiyordum. Bu son kez olacaksa bile, o olmak istiyordum. Hayvani adrenalinin yükseldiğini hissettiğim anda buna izin verdim.

Artık onun içindeydim. Hayvanın içindeydim. Ama bu defa farklıydı. Bu defa ikimiz de aynı şeyi istiyorduk.

biz

Sert bir şekilde yüzümüze çarpan duvar kilimini pençelerimizle aşağı indirdik. güçlüydük. büyüktük. dört ayak üzerindeyken bile başımız epey yüksekte kalıyordu.

uğuldayan rüzgârın içinde bir kadının haykırdığını duysak da sözcükler artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. sesler manasızdı. bunlar yalnızca gürültüydü. yalnızca öfke yüklü seslerdi.

grili kadının sırtı bize dönüktü. üzerindeki elbise çılğınlar gibi savruluyor, yırtılan parçalar kopup uçuyordu. saçları dikilerek kendine ait ayrı bir hortum oluşturmuştu. kadının etrafında şimşekler çakıyordu. kollarını açarak ellerinden çıkan şimşekleri odanın farklı yerlerine gönderiyordu. rüzgâr biraz da olsa şiddetini kaybetti. diğer kadın yerde, sürünerek uzaklaşmaya çabalıyordu. yanında bir adam vardı. öfkeli ve korkmuş gibi görünüyordu. hem kendisi hem de kadın için korkuyordu. elinde bir silah vardı. adam ileri atılarak tetiği çekti ama silahta kurşun kalmamıştı. adam gene de haykırmaya şimşek kadına doğru koşmaya devam etti. şimşek kadın bir anda

kollarını savurduğunda oluşan rüzgâr adamı alarak duvara çarptı. adama ne olduğuna bakmadı bile. gözleri sürünerek kaçmaya çalışan kadındaydı. sürünen kadının tam yanında bir şimşek çaktı. kör edici şimşegın ardından gelen gök gürlemesi salonda yankılandı.

sağımızda bir hareketlenme sezdik. genç bir adam bir başka koridorun ağzındaydı. yüzünün yan tarafından kan boşalıyordu.

şimşek kadına geri döndük. buradaki tek tehdit oydu. onu öldürmediğimiz takdirde o bizi öldürecekti. ileri çıktık. artık kokusunu alabiliyorduk. bu öfkenin metalik kokusuydu.

yerdeki kadın halen hayattaydı. tükenmiş durumda olsa da bir şeyler mırıldanıyordu.

rüzgâr şiddetini yitirirken, şimşek kadının dikilmiş saçları da aşağı düştü. kadın yeniden bir şeyler söyledi ve ardından bir başka şimşek çaktı. yerdeki kadın kısa, keskin bir çığlık attı. kıyafetlerinden duman yükseliyordu. saçları yanıyordu.

şimşek kadının üzerine atılmak üzereyken, kadının vücudu kaskatı kesildi. tehdidi sezmişti. arka bacaklarımızı gererek hazırlandık. arkasına dönen şimşek kadın bizi görmüştü. şaşırmış olsa da geri adım atmadı. rüzgâr ya da şimşek yaratmak için kolunu kaldırdığı anda üzerine atıldık. yere devrilmişti, pençelerimizin altındaydı. zayıf, narin bir vücudu olsa da sert bir şekilde direniyordu. ama kendini kurtaramadı.

etrafımıza şimşekler iniyordu. odanın her yerine şimşekler iniyordu. kör ediciydi. gürültülüydü. ama yakını-mıza düşen şimşekler asla üzerimize isabet etmiyordu.

rüzgâr çok sertti, uğulduyordu, aşırı ölçüde soğuktu. bir fırtınanın tam ortasıydık. ama sımsıkı tutunup kadını bırakmadık. altımızdaki kadının kaburgalarının kırıldığını duyuyorduk. çatır çutur sesler geliyordu kulağımıza. pençelerimizi kadının vücuduna geçirerek etini parçaladık, kemiklerini kırdık. kadın paramparça olmuştu. kanı sımsıcaktı. sıcak kanı zemina akıyordu. pençelerimizle bir kez daha saldırdık. kırılmış kaburgalarının arasından girip bağırsaklarına ve ardından kalça kemiğine dek indik.

rüzgâr dindi.

hareketsiz, sessizdi.

korku yoktu artık. son şimşek ve gök gürlemesinin ardından korku tükenmişti.

alevlerden biri duvar kilimlerinden birini tutuşturmuştu. havada duman ve buhar vardı.

şimşek kadın kıpırtısızdı.

vücudunu kavramış pençelerimizi gevşettik. paramparça ceset zemine serildi. omuzlarından deşilmiş karnına dek her yerini kokladık.

kanının tadı güzeldi.

onu yeniden pençelerimizle kavrayıp yerden hafifçe kaldırdık. ve ısırdık. etin kırmızılığı, etin kokusu çok güzeldi.

pembe

bir banyodaydım.
titriyordum.
ama kendimdim.

vücudumu kaplamış kanı yıkadım.
hayvan olduğum zamanın her bir saniyesini hatırlı-
yordum. her şeyi hatırlıyordum.
kuvette suyun altına kaydım. yeniden başımı çıkardı-
ğında suyun rengi pembeydi.
kusacağımı sandığımdan ayağa kalktım ve klozetin
başında durdum. ama fenalaşmamıştım.

artık titremiyordum.

öpüşme

“Konuşabilir miyiz?”

Gabriel banyonun kapısındaaydı. Sırtım dönük olsa da, onu aynadan görebiliyordum. İçeri girdi. İnanılmaz ölçüde, hatta mükemmel derecede güzel ve endişeli ve insan gibi görünüyordu. Kendime, aynadaki yansıma baktım. Her zamanki gibi görünüyordum. Ama aynı kişi olmadığımı biliyordum.

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedim Gabriel’e. Hayvandan geri insana dönüşümümü bile hatırlıyordum. Mercury son nefesini verirken onu bırakmamış; hayatının sessizliğe kavuştuğu anı hissetmişim. Nesbitt, sendeleyerek Van’ın yanına gidip başucunda diz çökmüştü. Nabzını kontrol etmiş, onunla konuşmuş, ona kendini bir an önce iyileştirmesi gerektiğini söylemişti. Van’ın vücudunda yanmış, kararmış yerler vardı. Nesbitt alçak sesle onunla konuşmaya devam etmişti. Nesbitt’in hissettiği kederin kokusu bana dek ulaşlıyordu. Aynı esnada Gabriel de koridordan salona girmişti. Artık elinde silah yoktu. Bana doğru yürürken kollarını kaldırıp avuçlarını bana doğ-

ru çevirmişti. Benimle göz göze gelmek istemiyor gibiydi. Gözlerinin yerdeki parçalanmış cesede kaydığını gördüm. Biraz ötemdeki, kandan sıırıslıklam olmuş kilimin üzerine oturduğunda, ben de yanına uzanıp dinlendim. Hayvani adrenalin çekilmişti. Ve birkaç saniye içinde insana dönüştüm. Şu anda aynada gördüğüm kişiye. Nathan'a.

“Hatırlıyor olman güzel,” dedi Gabriel.

“Belki... Bilemiyorum.” Dönüp ona baktım. “Hayvana dönüştüğümde farklıydım. Aynı kişi değildim, Gabriel.” Bunu öylesine alçak bir sesle söylemiştim ki, Gabriel’in beni duyup duyamadığından bile emin değildim.

“Yeteneneğinden korkma, Nathan.”

“Korkmuyorum. Yani... artık korkmuyorum. Ama dönüştüğümde, hayvanken, her şey farklıydı. Aynı anda hem onu izliyordum hem de onun bir parçasıydım. Hissettiği her şeyi ben de hissediyordum. Tam anlamıyla, mutlak suretle o olmak harika bir histi, Gabriel. Bütününüyle, tam anlamıyla vahşi bir hayvan olmaktan bahsediyorum. Aslında bir hayvan olmak istemiyorum, Gabriel. Ama hayvana dönüştüğümde bunun bugüne dek yaşadığım en harika his olduğunu gördüm. En güzel, en vahşi, en yoğun histi bu. Her zaman, yeteneklerimizin bize dair bir şeyleri yansıttığını düşünmüşümdür ve aynı şekilde, sahip olduğum yeteneğin arzularımı gösterdiğini sanıyorum. Ve arzum, tam anlamıyla vahşi ve özgür olmak. Hiçbir kontrol olmadan, özgür olmak.”

“Bundan hoşlandın mı yani?”

“Bu yanlış mı?”

“Burada doğru ya da yanlış yok, Nathan.”

Söyleyip söyleyemeyeceğimden emin olmasam da bunu

Gabriel'e açıkça söylemek istedim. "Bundan hoşlandım, Gabriel."

Gabriel yaklaşarak, "Bana karşı dürüst olmanı seviyorum," dedi. "Bugüne dek tanıştığım insanlar içinde, kendi gerçek benliğiyle en yakın ilişkisi olan kişi sensin."

Gabriel'in bir kez daha beni öpeceğini anladığımdan, onu durdurmak için elimi göğsüne koydum.

Fakat başımı kaldırıp ona –yüzüne, gözlerine, gözlerinin içinde dönüp duran altın rengi kıvılcımlara– baktığımda, neden buna karşı koymaya çalıştığımı bilmediğimi fark ettim. Gabriel'e karşı içimde merak uyanmıştı. Yalnızca elimi göğsüne koyduğumda bile bir şey hissetmiştim. Bu güzeldi. Ne yapmak istediğimden emin değildim. Ama iyi hissetmediğim bir şey olduğu anda duracağımı söyledim kendime.

Elimi önce omzuna kaldırdım; ardından ensesini kavradım. Başımı hafifçe ona doğru eğdiğimde, Gabriel kıpırtısızdı. Donup kalmıştı adeta. Elim ensesinde, saçlarının içindeydi. Gözlerine değil, dudaklarına bakıyordum. Olabilecek en alçak sesle, "Gabriel," dedim.

Ona o kadar sokulmuştum ki dudaklarımız neredeyse dokunmak üzereydi. Bir kez daha adını söyleyip, dudaklarımı dudaklarına dayadım. Bu bir öpüşme gibiydi ama tam da değildi sanki. Ama güzeldi. Daha fazlasını istiyordum. Bu defa adını söylemeden dudaklarımı oynattım. Halen dudaklarımız arasında biraz aralık vardı. Ve kendimi ona bıraktım. Bu defa Gabriel de karşılık verdi. Artık hiçbir şey umrumda değildi. Yalnızca daha fazlasını hissetmek istiyordum. Gabriel'i bir kez daha, bu defa daha sert bir şekilde öptüm. Vücudunu kendime çekip

kollarımla onu sardım. Ağzımız açıktı, birbirimizin dilini emerken dişlerimiz çarpışıyordu. Ve birdenbire onu ittim. Onu sert bir şekilde duvara ittim. Geriye doğru birkaç adım atıp odadan çıktım.

Annalise'le olmam gerekiyordu. Bana neler olduğunu anlayamıyordum.

kilitli çekmece

Mercury'nin Annalise'i uyandırmak için öptüğü anın üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Üç-dört saattir Annalise'in başucunda oturuyordum ve halen uykuda olduğuna memnundum. Yatağının yanındaki koltuğa oturup başımı arkaya yaslayabilir; gözlerim yarı açık bir halde, onu, onun saf güzelliğini izleyebilirdim. Ve kendimi bu güzelliğe bıraktığımda, diğer şeyleri düşünmem gerekmezdi.

Kapı çalındı ve ben bir şey diyemeden Van içeri girdi. Hızlı bir şekilde kendini iyileştirmiş olduğunu görebiliyordum. Gene de, yüzünün bir tarafında yara izi vardı.

"Nesbitt burada olduğunu söyledi. Durumunda herhangi bir değişim var mı?"

"Yok. Mercury onu öptüğünde, uyandırma sürecinin ilk aşamasını gerçekleştirdiğini ve sonraki aşamaya dek aradan saatler geçebileceğini söylemişti. Ama bu aşamalara dair hiçbir fikrim yok. Bir şey yapıp yapmamam gerektiğini bile bilemiyorum."

Van yatağın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Giydiği yeni takımla her zamanki gibi mükemmel görünüyordu.

Sağ kulağının etrafındaki bir kısım yanmış olmasına rağmen, saçları bile kötü görünmüyordu.

Bir sigara yaktıktan sonra, “Bekleyip görelim,” dedi. “Bir sonraki aşamada Annalise’in uyanmaya başlayacağını tahmin ediyorum.”

Gözlerimi kapatıp bir süre kestirdim. Kendime geldiğimde gözlerimi açmadan Gabriel’i düşündüm. Onu öpmek, bunun nasıl bir his vereceğini anlamak istiyordum ve bu çok güzeldi. Bundan hoşlanmıştım. Ama Annalise’i öpmeyi tercih ederdim. Gabriel benim arkadaşımdı. Bu arkadaşlığı mahvetmiş olabilirdim ama bunun böyle olmadığını umuyordum. Gabriel beni anlardı. Gerçi neyi anlaması gerektiğini de bilmiyordum.

Gözlerimi açıp doğruldum. Çok düşünmeden, “Sence yapmam gereken bir şey var mı?” diye sordum Van’a.

“Annalise’i uyandırmak için mi?”

“Evet.”

Van başını sola eğdi; o da oturduğu yerde doğrulmuştu. “Ne gibi bir şey yapmaktan bahsediyor..”

“Bilemiyorum. Masallarda filan prens, uyuyan prensesi öperek uyandırır ya... Mercury onu öptü ama belki bunu ben de yapmalıyım.”

“Bunu şu ana dek denememiş olmana inanamıyorum,” dedi Van. “Diğer taraftan, iki öpücük pek Mercury’nin tarzı değildir.” Annalise’e baktı. “Ama şu anda pek bir ilerleme kaydetmediğimizi de söylemeliyim.”

Ayağa kalkıp Annalise’e doğru eğildim ve onu nazikçe öptüm. Dudakları soğuktu. Bir kez daha, bu defa daha sert bir şekilde öptüm. Yanakları da soğuktu. Boynuna dokunarak nabzını hissetmeye çalıştım. Nabızı yoktu.

Yeniden yerime oturup gözlerimi Annalise'e diktim. "Bunun doğru olmadığına eminim."

Van sigarasından bir nefes çekip, "Arkandaki şifonyerle ilgili aklına takılan bir şey oldu mu?" diye sordu.

Dönüp şifonyere baktım. Bu, sekiz çekmeceli, meşe ağacından yapılmış bir şifonyerdi. Odadaki bütün mobilyalar –gardırop, yatak, koltuklar– meşe ağacındandı.

"Bir süredir şifonyere bakıyorum ve sinir olmaya başladığımı fark ettim de... Şifonyerdeki bütün çekmecelerin, hatta odadaki anahtar deliği olan her şeyin üzerinde bir anahtar varken, neden en üst çekmecedeki yok?"

Etrafıma baktığımda Van'ın haklı olduğunu gördüm. Bütün çekmecelerin anahtar deliği ve en üstteki çekmece haricinde, her deliğin içinde anahtar vardı. Odanın kapısı ve gardırobun üzerinde de anahtar vardı. Ayağa kalkıp şifonyere yaklaştım ve üst çekmeceyi çekmeye çalıştım. Yerinden kıpırdamadı. Diğer çekmecelerin hepsi açılıyordu. Bu çekmecelerin içinde hiçbir şey yoktu.

Van sigarasını koltuğunun kolunda söndürüp, "Bence haklısın," dedi. "Annalise'i uyandırmak için gerçekten bir şey yapman gerekiyor ama gereken bir öpücük değil. Başka bir şey yapmak lazım. Ve bu başka şeyi bir yere koyacak olsaydım, bu çekmeceye koyardım." Van, alt çekmecenin anahtarıyla üsttekini açmaya denedi ama çekmece açılmadı. "Bu çekmecenin anahtarına ihtiyacımız var."

"Mercury anahtar kullanmazdı," dedikten sonra, hızlı adımlarla odadan çıktım. Gabriel'de Mercury'nin büyülu firketelerinden birinin olduğunu biliyordum ama şu anda onun karşısına çıkabileceğime emin değildim. Bir cese-din karşısına çıkmayı tercih ederdim.

Büyük salonun havası halen dumanlıydı. Mercury'nin parçalanmış cesedini pençelerimden bıraktığım yere baktım. Ceset orada değildi. Ama odanın yan tarafında, yerde sarılı iki duvar kilimi vardı. Büyük olanın içinde Mercury'nin, küçük olanda ise Pers'in cesedi olmalıydı.

Rulo edilmiş uzun kilimi salonun ortasına çekip açtım. Bu hiç de hoş bir manzara değildi. Kaskatı durumdaki ceset yuvarlanarak yüzüstü döndükten sonra sırtüstü durdu. Gözleri açık durumdaki Mercury karşımdaydı işte. Gözleri halen kapkaraydı ama içlerinde parıldayan, şimşek gibi çakan yıldızlar yoktu artık. Karmakarışık saçlarını dikkatli bir şekilde inceleyerek bütün firketeleri tek tek çıkardım. On yedi firkete çıkarmıştım! Bazılarının ucundaki kafatası kırmızıyken, bazıları siyah, beyaz, yeşil renkteydi. Camdan olanlar da vardı. Bu firketelerden hangisinin ne için kullanıldığını hatırlayamıyordum. Ama zamanında Rose bana bazılarının kapıları, bazılarının da kilitleri açtığını söylemişti. Bazılarıyla ise birini öldürebilirdiniz.

Firketeleri itinalı bir şekilde cebime koydum. Artık tek yapmam gereken Mercury'nin cesedini kilime sarmaktı. Kilimin ucunu cesedin üzerine bastırıp, çevirmek için ellerimi altına soktuğumda, Mercury'nin kanla kaplı parçalanmış elbisesinden bir şeyin kayıp düştüğünü gördüm. Bu, ucunda bir madalyonun olduğu gümüşten bir zincirdi. Madalyonu zincirde tutan kancanın karmaşık bir tasarımı vardı. Madalyon da altın ve gümüşten, girift tasarımlı bir kabın içindeydi. Denediğimde madalyon açılmadı. Kırmızı uçlu bir firketeyi alıp madalyona soktum.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Belki özel bir iksir, belki de kıymetli bir mücevher çıkacaktı karşıma.

Ama madalyonun içinde genç bir kızın küçük bir portresi vardı. Kız Mercury'yi andırıyordu. Ama o değildi. Mercury'nin üzerinde kendi minyatür portresini taşıyacak kadar kibirli biri olmadığını biliyordum. Bu onun ikiz kız kardeşi, yani benim büyük-büyükannem Mercy olmalıydı. Marcus, Mercy'yi; ben de Mercury'yi öldürmüştüm. Kara Cadılar kendi ailelerini katletmekte tanınırdı ve bu açıdan esaslı bir Kara Cadı'ya dönüşmekte olduğum söylenebilirdi.

Madalyonu kapatıp Mercury'nin elbisesinin içine geri koydum.

Cesedi sardığım kilimi odanın yan tarafındaki yerine çektim.

Yatak odasına dönerek Van'a firketeleri gösterdim. "Ucunda kırmızı kafatası olan firketeler kilitleri açıyor." Bu firketelerden birini üst çekmecenin kilidine soktuğumda, içimizi rahatlatan bir klik sesi duyduk. Çekmeceyi açtığımızda, içinde mor renkli küçük bir şişe olduğunu gördük.

Van şişeyi eline alıp yıpranmış mantarını çıkardı. Şişenin içini kokladığı anda başını hızla geri çekti. Gözleri sulanmıştı. "Annalise'i uyandıracak iksir bu," dedi. "Tek bir damlanın yeteceğini düşünüyorum."

"Dudaklarına mı damlatmalıyız?"

"Romantik olurdu ama bunun işe yarayacağını sanmam. Ben derim ki, ağzının içine damlatalım."

Şişeyi aldım. Van Annalise'in ağzını açık tutarken eğdiğim şişenin ucunda yapışkan görünümlü, mavi renkte, yoğun bir damla oluşmaya başladı. Bu damlanın çok büyük olduğunu düşünmeye başladığım anda, damla Annalise'in ağzının içine düştü.

Nabzını kontrol etmek için elimi Annalise'in boynuna koydum. Aradan bir dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmamıştı. Elim boynundayken, bir dakika daha geçti. Ve birdenbire bir şey hissettiğimi sandım. Belli belirsiz de olsa, nabzı atmıştı sanki.

"Uyanıyor," dedim.

Van da elini Annalise'in boynuna koydu. "Evet ama kalbi zayıf durumda; bunun için ne yapabileceğime bir bakayım," dedikten sonra odadan çıktı.

annalise nefes almıyor

Bu iyi değildi. Bu hiç iyi değildi. Annalise'in nabızı çok hızlıydı. Nabızı sürekli güçlense de bu normal değildi. Böyle olmaması gerekiyordu. Elim halen boynundaydı ve her geçen dakika nabızı hızlanmaya devam ediyordu. Ve birden nabız kesildi. Durmuştu. Bu ikinci kez oluyordu. İlk seferinde, on saniye sonra yeniden başlamıştı. Saniyeleri saymaya başladım:

Beş.

Altı.

Yedi.

Sekiz.

Hadi, hadi, hadi.

On.

On bir.

Ah siktir, siktir!

Belli belirsiz de olsa, nabzını yeniden hissettim. Bir kez daha nabızı güçlenmeye başladı. Bu bir şablon gibiydi. Ah, siktir! Bu gerçekten şablonsa, tekrar tekrar aynı şey olacak demekti.

Elim halen Annalise'in boynundaydı. Van geri dönmemişti ve ben de ne yapacağımdan emin...

Annalise'in gözleri kırpışarak açıldı.

"Annalise? Beni duyabiliyor musun?"

Bana bakıyor ama beni görmüyordu sanki.

Kalbi yeniden hızlanmaya başladı. Kalbi artık çok hızlı atıyordu.

Ve bir kez daha durdu.

"Annalise. Annalise."

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Lütfen, lütfen nefes al.

Lütfen.

Lütfen...

Gözleri kapandı.

Ah, hayır. Hayır!

Ve nabzını yeniden hissettim.

Yeniden güçleniyordu ama az önceki gibi hızlı olmuyordu bu. Yoksa yalnızca kendimi mi kandırıyordum? Annalise gözlerini açmadı.

"Annalise. Benim, Nathan. Buradayım. Uyanıyorsun. Buradayım. Zamanın var. Ama yavaş nefes almalısın. Daha yavaş."

Nabızı daha istikrarlı bir ritim tutturmuş gibiydi bu defa. Hızlıydı hızlı olmasına ama az önce olduğu kadar korkutucu değildi en azından. Vücuduna da biraz sıcak-

lık gelmişti. Bir deri bir kemik kalmış elini tutup da nedenli zayıf olduğunu fark ettiğimde korkuya kapıldım.

“Annalise. Buradayım. Uyanıyorsun. Yanındayım.”

Gözkapakları bir süre kırıştıktan sonra, gözleri yeniden açıldı. Ama halen uzaklarda bir yere bakıyor, beni görmüyordu. Gözleri bir ölünün gözleri gibiydi. Gümüş kıvılcımlar yoktu artık içinde. Kalp atışları yeniden hızlanmaya başladı. Ah, hayır. Gözleri halen açıktı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki göğsünü delip dışarı çıkacakmış gibiydi.

“Hayır. Hayır. Annalise. Hayır.”

Nabzını kontrol etmek için elimi uzatsam da, kalbinin yeniden durduğunu biliyordum.

Artık saniye sayamazdım. Buna dayanamazdım. Ah, siktir. Siktir! Acaba kalp masajı gibi bir şey mi yapmalıydım? Bunun için öncelikle onu sert bir yüzeye yatırmam gerekiyordu. Kollarımı altına sokup onu kucakladığımda, ne kadar da hafif olduğunu fark ettim. Onu nazik bir şekilde zemine yatırdım. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Ellerimi göğsüne dayayıp bastırmaya başladım. Sanırım bunu doğru bir şekilde yapmak için söylemek gereken bir şarkı vardı; Arran'ın bana bundan bahsettiğini hayal meyal da olsa hatırlıyordum. Hızlı bir şarkıydı. Hatırladığım bundan ibaretti. Masaj yapacak ve kalbinin yeniden atmaya başlamasını sağlayacaktım. Ama ne yapmam gerektiğine, ne yapmakta olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu doğru yapıp yapmadığımı bilemiyordum. Tek bildiğim, devam etmem gerektiği idi. Devam etmek zorundaydım.

“Nathan. Ne oluyor?”

Bu Van'dı. Yanımda diz çökmüştü.

"Kalbi bir süre attıktan sonra duruyor. Gözleri açılsa da ölü gibi bakıyor. Kalbi duruyor."

"Doğru şeyi yapıyorsun."

"Sanırım birkaç kaburgasını kırdım. Bunu ne kadar sert yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Gayet iyi gidiyorsun. Kaburgaları iyileşebilir."

Van elini Annalise'in boynuna, alnına, yanağına koydu.

Ardından bana bir sigara uzattı. "Sigara tükenene dek dakikada bir ağzının içine duman üfle. Bu kalbini güçlendirecektir. Ama aynı esnada senin kalbin zayıflayabilir."

Sigaradan derin bir nefes çekip dumanı Annalise'in ağzının içine üflerken, başımın döndüğünü hissettim. Sigaradan bir başka nefes aldığımda kendimi daha iyi hissetsem de, dumanı üflerken gene sersem gibi oldum. Bütün gücümü Annalise'e veriyordum adeta. Dudaklarım dudaklarına çok yakındı. Gözlerinin içine baktığımda hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Sigarayı yeniden içime çekip dumanı Annalise'in ağzına üflerken dudaklarımız birbirine değdi. Gözlerindeki bakış değişmemişti. Bunu bir daha denedim. Dudaklarımızın arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. Bir daha baktığımda, gözlerinin hafifçe parıldamaya başladığını gördüm.

"Nathan?"

"Evet, buradayım." Van'ın omzuma dokunarak mırıldandığını duydum. "Sizi biraz yalnız bırakacağım."

"Bu gerçek mi?" dedi Annalise.

"Evet. İkimiz de gerçeğiz."

"Güzel." Bu sözcüğü söylemekten çok, nefes gibi dışarı vermişti sanki.

“Evet, çok güzel hem de. Uyuyordun. Büyülenmiştin.”

“Üşüyorum.”

“Seni ısıtmaya çalışacağım. Çok uzun zamandır uyuyordun.”

Gözlerinin mavi rengi koyuluk kazanmış; içindeki gümüş kıvılcımlar yavaşça dönmeye başlamıştı. “Üşüyorum,” dedi. Elimi aradığını fark ettiğimde, uzanıp elini tuttum. Üzerine bir battaniye örttükten sonra, ısınması için yanına uzanıp onunla konuştum. Durmadan aynı şeyleri –yanında olduğumu, iyileşeceğini, uzun zamandır uyuduğunu, zamanımızın olduğunu, rahatlamasını– tekrarlıyordum.

Aylardır uyumaktan bitkin düşmüş gibiydi. Vücudu çok zayıftı; kemikleri çıkmış, yüzü çökmüştü. Uykuda olduğu zamana nazaran daha narin, daha hasta bir görünümü vardı.

Yan yana yattık. Onu ısıtmak için sokuldum.

“Sigara mı içiyordun sen?” diye sordu.

“Evet. Seninle bir sigara paylaştık. Ama içinde tütün değil, başka bir şey vardı.”

Bir şey söylemedi. Yeniden uykuya daldığını düşündüğüm anda, “Nathan?” dedi.

“Evet?”

“Teşekkür ederim.”

Ve uykuya daldı.

nekahet

Annalise kollarımda uykuya daldı. Saatlerce bu şekilde kaldık. Bu güzeldi. Bunun için savaşırmış, bunun olmasını beklemiştim. Ama her şey mükemmel değildi. Annalise tedirgin edici ölçüde zayıf ve güçsüzdü.

Kapı çalındığında, Annalise'i uyandırmak istemediğimden yerimden kıpırdamadım. Yüzünü göğsüme bastırmıştı; alnı artık daha sıcaktı. Ben de terlemeye başlamıştım.

Kapının açılmasıyla içeri buz gibi bir hava girdi. Ama gelen Mercury değildi elbette.

“Ne durumda?” Gabriel’in sesi neredeyse resmiydi. Kapı eşiğinde durmuştu. Sinirli görünüyordu.

“Uyuyor. Çok güçsüz. Gerçekten güçsüz. Sanırım yemeğe ihtiyacı var. Ve sıvı almaya.” Kollarımdaki kızıdan değil de, tıbbi bir sorundan bahsediyormuşum gibi, gerçekçi, tarafsız bir tonda konuşmaya çalışıyordum.

Araya uzun bir sessizlik girdi.

Ve Gabriel, “Nesbitt’e ilgilenmesini söyleyeceğim,” diyerek gitti.

Ona teşekkür etmek istesem de, bundan nefret edeceğini biliyordum. Zaten çoktan gitmişti.

Annalise uyumaya devam etti.

Çok geçmeden, elinde bir kâseyle Nesbitt belirdi. “Çorba. İçinde biraz da Van’ın canlandırıcı iksirinden var.” Kâseyi sehpaye koydu. “Gabriel bir nedenden ötürü çok sinirli görünüyor. Doğrusu, anlayamıyorum. Sonuçta kızı kurtardık, değil mi?”

“Saat kaç?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok. Neden?”

“Dışarıda havanın karardığına eminim ama kendimi kötü hissetmiyorum.”

“Ah, evet. Gece oldu. Bunu biz de konuştuk. Van, Mercury’nin sığınağı büyülemiş olabileceğini söyledi. Yani, geceleri içeride kalabilmek için. Görünüşe göre epey etkili bir büyü bu. Van bu büyü’nün nasıl yapıldığını bilmiyormuş.”

Nesbitt bundan bahsettiğinde, hatırladım: Mercury, İsviçre’deki kulübe için de benzeri bir büyü yapmıştı.

Nesbitt gittikten sonra, Annalise’i elimden geldiğince yumuşak bir şekilde uyandırdım. Gözlerini açıp, “Kendimi sersem gibi hissediyorum,” dedi. “Biraz da tuhaf.”

“Aylardır büyü’nün etkisi altındasın.” Aslında aylardır bu büyü’nün altında tükendiğini söylemem gerekirdi çünkü görünüşe göre olan buydu.

“Aylardır mı?”

“İki aydır.”

“Uzun bir uykuymuş.” Biraz doğrularak etrafına baktı. “Neredeyiz?”

“Mercury’nin Norveç’teki evinde.”

“Peki Mercury nerede?”

“Mercury öldü.”

Birkaç saniye bunu düşündükten sonra, “Yani güvende miyiz?” dedi.

“Herhangi bir yerde olacağımız kadar güvendeyiz, sanırım.” Çorba kâsesini elime aldım. “Bunu içmen lazım.”

“Beni nasıl buldun? Mercury’ye ne oldu? Ben uyurken olan her şeyi anlat.”

“Çorbanı içersen anlatırım.”

“Anlaştık. Çok açım zaten.”

Annalise’e çorbasını kaşık kaşık içirdim. O çorbasını içerken de durmaksızın konuştum. En sonunda kâse boşaldığında ona her şeyi –hatta yeteneğimi, öldürdüğüm Avcıları, Pilot’u öldürüşümü bile– anlatmıştım. Arada birkaç soru sordu yalnızca. Ama çoğu zaman anlattıklarımı sessizlik içinde dinledi. İttifak’tan bahsettiğimde, bu konuda birkaç soru sordu ve bunun kulağa güzel bir fikir gibi geldiğini söyledi. Yeteneğimle ilgili soru sorduğunda, elimden geldikçe açıklamaya çalışsam da bu hiç kolay değildi. Sonunda yalnızca dönüştüğümü söyleyerek konuyu kapattım. Kendimi korumak için Avcıları öldürmemin anlaşılır olduğunu söylese de, Pilot hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı. “Sen olmasaydın ölmüştüm,” dedi yalnızca.

Ona her şeyi anlatmadım elbette.

Öldürdüğüm Avcılardan birinin ağabeyi olduğunu, pençelerimle ağabeyinin boğazını parçaladığımı anlatmadım. Onun kanını içtiğimi de. Aslında kanla ilgili hiçbir şeyden konuşmadım. Hayvana dönüştüğümde geyik, kurt, sıçan gibi hayvanları yediğimden de bahsetmedim.

Ve hayvana dönüşmekten hoşlandığımı söylemedim.

Ve birkaç saat önce Gabriel'le öpüştüğümünden bahsetmedim.

Çünkü bunları konuşmak için doğru zaman değildi. Annalise ölümün eşiğinden dönmüştü. Halen iyileşmemişti. Bu nedenle yalnızca güzel şeylerden bahsetmek istedim.

Annalise bir süre bana baktıktan sonra, "Sorun ne?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok. Yalnızca senin için endişelendim. Kalbin bir süre attıktan sonra duruyordu."

"Ama şimdi kendimi biraz daha güçlü hissediyorum. Bakalım, yürüyebilecek miyim?"

Ayağa ilk ben kalktım. Annalise yataktan sarkıttığı bacaklarını salladıktan sonra yavaşça kalktı. Ama bir an sonra sendeledi. "Ah! Yeniden başım döndü." Onu yakaladığımda bana tutundu. "Ama yanımda olman çok iyi."

Bana yaslandığında onu sımsıkı tuttum. Cam kadar kırılıyordu. Kaburgalarının durumunu hatırladığımdan onu çok fazla sıkıkmamaya çalışıyordum. "Canın yanıyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Birazcık." Ama göğüs kafesine dokunduğumda yüzünü buruşturdu. "Ama hayattayım. Ayakta duruyorum." Bana gülümsedi. "Ve kendimi iyileştirmeye başladım bile. Bunu hissedebiliyorum."

Elini yanağıma koydu. "Hayatımı kurtardın, Nathan. Beni aradın, benim için her şeyi riske attın. Sen benim prensimsin. Sen benim hayatımı kurtaran prensimsin."

"Ben prens filan değilim."

Bana sokularak dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“Her neysen, teşekkür ederim.” Geriye açılıp bana daha dikkatli baktı. “Sen de yorgun görünüyorsun.”

“Sevdiğin insanları şeytani cadıların elinden kurtarmak epey yorucuymuş doğrusu.”

“Dinlenmen lazım.” Arkasına döndü. “Ah, bak! Bir yatak! Bu işe yarar.” Beni çekerek, “Yatağa gel,” dedi.

Beni yatağa götürmesine izin verdim. O yattıktan sonra ben de yanına uzandım. Çok güzel kokuyordu. Bunca zaman uyuduktan sonra bile tertemiz kokuyordu.

“Sen benim prensim, kahramanımsın,” dedi. “Senin yaptığını dünyada başka kimse yapamazdı. Ailem bile bunu başaramazdı. Aslında, özellikle ailem başaramazdı. Ama sen... herkesin şeytanın teki olduğunu söylediği sen... beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attın.”

Bana tutundu. Alnımı öptüğünü hissettim. Gözlerimi kapadım. Orada yatmak çok güzeldi. Sıcaktı. Güzel kokuyordu. Sabah olduğunda ona Kieran’dan bahsedeceğimi söyledim kendime.

Bir kez daha dudaklarımı öptü. Annalise için biraz gergin, hatta biraz sakarca bir öpücüktü bu. Ben de karşılık verdim. Onu kendime çektim. Ağlamaya başladı. Ama içi rahatladığı, hayatta olduğu için ağladığını biliyordum. Gözyaşlarını sildim. Bana baktığında gözleri ışıldıyordu. Parmaklarımın altındaki yanağı yumuşacıktı. Yüzünü, boynunu, boğazından aşağısını öptüm. O da beni öpmeye başlamıştı. Birbirimize tutunduk. Başım göğsündeydi; kalbinin artık daha hızlı attığını duyabiliyordum. Kendime, benim sayemde hayatta olduğunu, benim sayemde kalbinin attığını söyledim. Bu güzel bir şey olmalıydı. Bu güzel bir şey olmalıydı.

mezarlar

Yatakta Annalise'in yanında uyandım. Ona o kadar yakındım ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Biriyle birlikte yatmaya alışkın değildim. Bu tuhaf ama aynı zamanda hoş bir histi. Kendisi gibi kokuyordu ama o kadar da temiz değildi artık. Onu öpmek istiyordum. Gözlerimi açtım. Bana gülümsüyordu. Yüzü birkaç saat önce olduğu kadar solgun değildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Daha iyi. Çok daha iyi. Ya sen?"

"İyiyim. Ama çok açım!"

"Neyse ki Nesbitt bize kahvaltı getirdi," dedi. "Bence aslında ne yaptığımızı merak ettiğinden bunu mazeret olarak kullandı ama neyse ne, sonuçta yiyecek bir şeyler geldi ve ben de açlıktan ölüyorum."

"Ben de birinin içeri girdiğini duyduğumu sanmıştım." Normalde bu sesle birlikte anında yerimden sıçardım ama uzun zamandır ilk kez derin bir uyku uyumuştum.

Yulaf lapası yedik; neredeyse on kişilik getirmişti Nesbitt. Ayrıca reçel, bal ve kuru üzüm de vardı. Annalise

ağızına dek lapayla doldurduğu kâseyi bitirdikten sonra arkasına uzanıp, kendini daha iyi hissettiğini ama koştüğünü söyledi.

“Kokuşmuş filan değilsin,” dedim.”

“Gene de duş almam lazım.” Ayağa kalkarak kapıya yöneldi. “Ama kendimi daha güçlü hissediyorum. Artık başım dönmüyor.”

Sanırım Annalise’in banyoya tek başına güvenli bir şekilde gidebileceği anlamına geliyordu bu. Yatakta kaldım ve onu beklerken yeniden uykuya daldım.

Açılan kapının klik sesiyle uyandım. Kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum. Dahası, en hafif sesle uyandığım için de memnundum. Ama gelenin Annalise değil de Nesbitt olduğunu görmek beni o kadar memnun etmedi.

“İyi uyudun mu birader?” Nesbitt’in yanıt beklemediğine emindim. Lapayla diğer yiyecekleri toparlarken, “Zaman hızla geçiyor. Artık kalkman lazım,” dedi.

“Annalise’i bekleyeceğim.”

“Annalise Van’ın yanında. Saatlerdir uyuyorsun birader. Annalise’le Van sığınağı araştırıyorlar. Ben de salonu toparlıyorum. Gabriel ise...” Sırıttı. “Gabriel ise mezar kazma görevini üstlendi. Sen de onun asistanı olacaksın.”

Gabriel’le birlikte tepede mezar kazıyorduk. İş ağır ilerliyordu. Toprak sert ve kuru olduğu gibi, koca taşlarla, köklerle doluydu. Kürekle kazmaya geçmeden önce toprağı parçalamak için kazma ve balta kullanmak zorunda kalmıştık. Saatlerdir sessizlik içinde çalışıyorduk. İşe koyulmamızdan beş dakika kadar sonra, Gabriel’in dediğim hiçbir şeye yanıt vermeyeceğini anladığımdan ben de susmuştum.

İlerleyen saatlerde yağmur başladığından, işi ancak günün geç bir saatinde tamamlayabildik. Hava kararmış; dondurucu bir rüzgâr çıkmıştı. Yağmur kısa süre içerisinde doluya döndü. Mezarlardan daha büyük olanın içindeydim. Küreğimi dışarı fırlatıp, yukarı çıkmama yardım etmesi için Gabriel'e seslendim. Sulusepken yağmurun altında beni bekletmek mi istediğini yoksa bırakıp gittiğini mi düşündüğüm bir dakikanın ardından, kendi başıma olduğumu anladım. Çamura bulanarak, zorlukla yukarı tırmandım. Bir ağacın altına sığınmış olan Gabriel beni izliyordu. Onunla benim ve benimle Annalise hakkında bir şeyler söylemek istesem de, her zaman olduğu gibi söze nasıl başlayabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ben de, "Orada kalmamı tercih edermiş gibi bir halin var," dedim, başımla mezarı göstererek.

Buna yanıt vermektense, "İttifak'a katılacak mısınız?" diye sordu.

"Bunu yapacağımı söyledim ve..."

"Kara Cadılar sözlerine sadık olmakla tanınmazlar."

"Ben Kara Cadı değilim, Gabriel. Ben yarı Ak'ım. Ve doğru olanı yapmak istiyorum. Bence..."

"Peki İttifak'a katılmanın nesi doğru?"

"Soul şeytanın teki. Onun durdurulması gerekiyor... Annalise'e İttifak'tan bahsettiğimde, haklı bir dava uğruna savaştıklarını söyledi. O da katılmak istiyor."

Gabriel kaşlarını çatı. "Bunu istediğine şüphem yok. Diğer taraftan, Soul'u durdurmak çok fazla kan dökmek anlamına geliyor. Sütten çıkmış kaşık gibi bir Ak Cadı olmanın ve haklı davalarında iyilerin yanında durmanın Annalise'e çok soylu bir davranış gibi görüldüğüne emi-

nim. Ta ki, her şeyi yakından görene ve bu iş kişisel bir hal alana dek.”

“İkimizin de...”

Gabriel ne diyeceğimle ilgilenmediğini göstermek için başka bir tarafa döndü. Bir süre sessiz kaldık. Onu hiçbir zaman böyle bir ruh halinde görmemiştim ama bir şeyleri açıklamaya çalışmanın beyhude olduğunu kestirebiliyordum. Sığınağa dönmek için küreğimi elime alıp yürümeye başladım.

Gabriel yolumu keserek, “Yakından ve kişisel demişken... ona kendinden bahsettin mi? Yeteneğinden?”

“Evet... büyük oranda.”

“Büyük oranda?”

Omuz silktim.

“Ona Kieran’dan bahsettin mi mesela?”

Başımı iki yana salladım.

“Ama ona bundan bahsetmeyi düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet. Yalnızca henüz değil.”

“Asla senin bir korkak olduğunu düşünmedim. Bu, insanları ne kadar iyi tanıdığımı çok iyi gösteriyor sanırım.”

“Ona karşı elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, Gabriel. Konuşmakta berbatım ve ona bundan bahsetmem gerektiğinin de farkındayım. Ama bu benim için hiç de kolay değil. Ve konuşuyoruz. Bir sürü şey hakkında konuşuyoruz. Sen beni tanıyorsun. Benim Kara tarafımı çok iyi biliyorsun. Ama Annalise de diğer tarafımı tanıyor. Ve senin anladığın ve kabul ettiğin gibi, beni asla anlayamayacağını, kabul edemeyeceğini düşünmek beni korkutuyor. Bunu itiraf ediyorum. Bundan çok korkuyorum. Ama bu, diğer tarafımı, iyi olan tarafımı bilmediği

anlamına gelmez. Annalise her zaman bu tarafımı görebildi. Onunla olmak istiyorum. İyi olmak istiyorum.”

Gabriel bir süre bana baktı. Yağmurda yüzü ıslanmıştı ama gözyaşlarının da yağmur damlalarına karışmış olduğunu sanıyordum. “Onu seviyorum,” dedim. “Onu her zaman sevdim. Bunu sen de biliyorsun.”

“Peki beni?”

Onunla öpüştüğümüz anı kastettiğinin farkındaydım.

“Sen benim arkadaşısın, Gabriel.”

“Bütün arkadaşlarıyla böyle öpüşür müsün?” Bunu, diğer sorularını sorduğu sert, haşın ses tonuyla sormamıştı. Bu gerçek bir soruydu.

“Sadece seninle oldu bu.”

Sustuk. Bir şeyler söylemek istesem de, her zaman olduğu gibi sözcükler beni yarı yolda bırakmıştı. Ona uzanıp dokunmaya cesaret edemiyordum. Bunun yanlış olacağını biliyordum.

“İttifak’a katılırsak, sonumuz bunlardan birinde olduğunda kendimizi talihli saymamız gerektiğinin farkındasın değil mi?” Başıyla mezarları gösterdi. “Yakalandığımız takdirde bizi küçük parçalara ayırırlar ve bu parçalarla ne yapacaklarından emin değilim.” Küreğini toprağa saplayıp, “Umarım sonum bir mezarda olur,” dedi. “Kız kardeşim bu kadar talihli değildi... demek istediğim, bir mezarı bile olmadı.”

Başımı salladım. “Kafese kapatıldığım bütün zaman boyunca, beni her an öldürebileceklerini biliyordum. Babamı yakaladıkları takdirde ise beni öldüreceklerine emindim. Beni kafesimin yanına gömeceklerini düşünüyordum. Ama bir mezar taşımın olacağını, birilerinin

mezarıma geleceğini asla düşünmedim. Ve şimdi, yakalandığım ve işkenceden geçirildiğim takdirde... eh, işler bu şekilde gelişirse, bu şekilde ölürsem, her şey kafeste düşündüğüm gibi olacak. Böyle olmasını istemiyorum ve bunu engellemek için elimden geleni yapacağım. Ama kendime karşı dürüst olmalıyım: zaten asla huzurlu bir hayat yaşayamayacağım. Kaçabilirim ama her zaman peşimde olacaklar, Gabriel. İttifak'a katılsam da katılmasam da bu böyle olacak. Bunu sen de biliyorsun.

“Bir nehir kıyısında sessiz sakın bir yaşamın hayalini kursam da bunun asla olmayacağını biliyorum. En azından Soul’la Wallend hayattayken ve dünyada halen Avcılar dolanıyorken böyle bir şey mümkün görünmüyor. Her zaman bir gözüm arkada yaşamak zorunda olacağım. Ve Avcılar beni er ya da geç yakalayacak. İttifak’la birlikte savaşmaktan ve her şey sona erdiğinde hayalini kurduğum hayata kavuşabileceğimi umut etmekten başka şansım yok. Zulmün olmadığı, kafeslere hapsedilmediğim bir hayat. Bir gün gerçekten özgür olmak istiyorum. Kimse-nin peşimde olmadığını bilmek istiyorum. Kimsenin beni takip etmediğini. İşte o zaman hayatın tadını çıkarabilirim. Ama bunun için savaşmam gerekiyor.”

“Çok kötü olacak, Nathan. Bu savaş...”

“Bir keresinde Mercury bana öldürmek için yaratıldığımı söylemişti. Bunu söylerken bir gün kendisini de öldüreceğimi düşünmediğine eminim. Ama onun haklı olduğunu düşünmeye başladım. Ben bunun için yaratıldım. Ben bunun için buradayım.”

Gabriel başını iki yana salladı. “Kimse öldürmek için yaratılmamıştır. Sen de öyle değilsin.”

“Ya sen? Sen ne yapacaksın?”

“Sen savaşırsan ben de savaşıcağım.”

“Gabriel, inanmıyorsan bunu yapmamalısın.”

“Sensiz olamam, Nathan. Seni o mezarda bırakıp gitmek istediğimde bile bunu yapamadım. Bu canımı yakmadan, senden on adım uzaklaşamıyorum. Seninle birlikte geçirdiğim her saniye benim için çok kıymetli. Her bir saniye. Bunu bilemezsin.” Önce yere, ardından yeniden gözlerimin içine baktı. “Sonsuza dek senin arkadaşın olacağım. Aldığım her nefeste sana yardım edeceğim ve seninle kalacağım. Seni seviyorum, Nathan. İlk gördüğüm andan itibaren seni sevdim ve sevgim her geçen gün artıyor.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Fakat bu, dediğin her şeyde haklı olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Kaç kişiyi öldürebileceğin dışında, İttifak için bir önemin olmayacak. Ve çok can alacağına şüphem yok. Sevdiğini söylediğin halde seninle ilgili en önemli şeyi bilmeyen, çünkü bunu ona açıklamaya korktuğun kıza gelecek olursak... bence korkmakta haklısın çünkü seni anlamayacak. Seni anlayamaz. Ve sen öldürmeye devam ettikçe, karanlık tarafını daha çok göreceksin...” Omuz silkti. “Bence en sonunda senden deliler gibi korkacak.”

Gabriel’in diyeceklerinin bu kadar olduğunu düşünürken, “Bense seni her zaman seveceğim,” diye mırıldandı. “Bunlardan birine gömüldüğümde bile.” Mezarlara doğru başını salladı. “Seni orada da sevmeye devam edeceğim. Sonsuza dek.”

Gabriel sığınağa doğru yürürken yağmurda dikildim. Kıyafetlerimi kaplamış çamur üzerimden akmaya başlamıştı.

fairborn benim

Karnımızı doyurmak ve ısınmak için hepimiz mutfakta toplanmıştık. Gabriel benimle yeniden normal bir şekilde konuşmaya başlamıştı ve Annalise de hemen yanımdaydı. Gerçi Gabriel’le Annalise henüz gerçek anlamda birbirleriyle hiç konuşmamışlardı. Annalise ilk kez Cenevre’de tanıştıklarında, Gabriel’in kendisinden hoşlanmadığını hissetmişti. Annalise’e, Gabriel’in bana karşı beslediği duygulardan bahsettiğimde, buna şaşırmasına rağmen, “Ak Cadı olduğum için benden nefret ettiğini sanmıştım,” demişti. “En azından bu, durumu daha iyi açıklıyor.” Ama elbette Gabriel’in kendisine hiç güvenmediğinden ve bana ihanet edeceğini düşündüğünden bahsetmemiştim.

Mutfakta, Celia’nın İskoçya’daki evinde kullandığımız ocağa benzeyen bir ocak vardı. Ocağın önünde oturmuş; çizmelerimi de kuruması için hemen yanına koymuştum. Islak elbiselerimden buhar yükseliyordu. Mutfak bizim için tam anlamıyla sürpriz olmuştu. Buzdolabı, dondurucu ve elbette mikrodalga fırın yoktu ama kiler yiyecek

doluydu. Konserveler, tencereler, kavanozlar vardı. Üç büyük domuz budu, soğan, sarımsak, bir çuval patates ve birkaç raf dolusu peynir bulmuştuk. Ayrıca Nesbitt şarap mahzenini de bulmuştu.

“Mercury’yle Pers’i yarın sabah gömeceğiz. İlk işimiz bu olacak,” dedi Van.

“Peki sonra? Sonra ne yapacaksınız?” diye sordu Gabriel.

Van, bana bakarak, “Dört gün sonra Basel’de, Soul’a başkaldıran Ak Cadıların liderleriyle bir toplantı olacak,” dedi. “Bu toplantıya gideceğim. İttifak’a katılacaksan, bu toplantıya benimle birlikte gelmeni isterim, Nathan.”

“Katılacağımı söyledim ve bunu yapacağım. Sen de bana Fairborn’u vereceğini söylemiştin.”

“Bunu söyledim, değil mi? Ve onu bir an önce almak isteyeceğini tahmin ediyorum.” Ceketinden sigara tablasını çıkardı. “Nesbitt, lütfen Fairborn’u Nathan’a ver.”

Nesbitt, Van’ın ayakucunda duran deri çantanın içinden Fairborn’u çıkardı. Bıçağı elinde tutarak bir süre inceledi. Onu hemen bana vermesini beklemiyordum elbette; bu Nesbitt için kabul edilemez olurdu. Bana bakarak gülümsedi ama bıçağı Gabriel’e uzatmıştı. “Sen ister misin, Gabby?”

Gabriel başını iki yana salladı.

“Hadi. Al şunu. Bıçağı alıp bana sapla.”

Gabriel gülümsedi. “Bu gerçekten çekici bir teklif.” Bir an için bıçağı uzanacakmış gibi görünse de, tereddütte kalmıştı. Ardından, daha temkinli bir havaya büründü. “Bunu daha önce kullandın mı?”

Başımı salladım. “İki kere.” Bir kez kendi üzerimde,

bir kez de Jessica'nın üzerinde kullanmıştım. Her iki seferde de bıçağın canlı olduğunu hissetmiştim. Kendine ait bir ruhu olduğunu. Bu bıçak önüne çıkan her şeyi kesmek istiyormuş gibiydi.

Bıçak halen sırttan Nesbitt'in elindeydi.

"Lütfen Nesbitt'in yüzündeki şu gülümsemeyi sil, Gabriel," dedim. "Hepimize iyilik yapmış olursun."

Gabriel, Fairborn'a uzandı. Sol eliyle kını, sağ eliyle de sapını kavradı. Ama kınından çekmeye çalıştığında bıçak çıkmadı. Bir anda tuhaf, komik bir manzara oluşmuştu. Fairborn kınına sıkışmış gibiydi.

"Çıkmıyor, değil mi?" dedi Nesbitt.

Gabriel bana baktı. "Hayır."

Nesbitt bıçağı geri alarak, gösterişli bir şekilde kendi çekmeye dendi.

"Bu senin için yapılmış, Nathan," dedi Van. "Ailen için. Sahibini tanıdığından, yalnızca ailenizden biri –sen, baban, deden gibi– eline aldığı anda canlanacaktır. Bu aşırı ölçüde güçlü bir silah. Bunu –yüz yıldan daha uzun bir süre boyunca sizi tanımasını– sağlayan, istisnai bir büyü olmalı."

Nesbitt bıçağı bana fırlattı. "Yani senden başka kimse kullanamıyormuş."

Fairborn'u havada yakaladım, ayağa kalktım, masanın etrafından dolandım ve çektiğim anda bıçağı kınından çıkardım. Daha kimse ne olduğunu anlamadan, Fairborn'un keskin ucunu Nesbitt'in çenesine dayamıştım. "Seni kesmek istiyor, Nesbitt," dedim. Ama bunu söylememin ötesinde, bıçak gerçekten bunu yapmak için can atıyormuş gibiydi. Adeta elimde canlanmıştı. Bu bıçağın çok karanlık, ölümcül bir doğası vardı. Fairborn kan istiyordu.

Fairborn'un, Nesbitt'in ecel terleri dökmesine neden olacak ciddi bir özelliği daha vardı. O da görünümüydü. Sapı gibi bıçağın kendisi de siyahtı. Siyah renkli metal hiç parıldamıyordu. Ama jilet gibi keskin olduğu anında anlaşılıyordu. Ağırdı. Yıpranmış deri kınına geri soktuğumda Fairborn isteksiz bir şekilde buna boyun eğdi. Ama yeniden çektiğim anda, hızla elime oturdu. Bir kez daha kınına soktum. Buna alışmaya başlamıştım bile. Son bir kez çıkarıp, sertçe kınına soktum.

yara izleri

Bu eski fantazilerimi andırsa da, hayal ettiğimden çok daha güzel, sıcak ve terliydi. Annalise'i uyandırmak istemediğimden çok fazla hareket edemiyordum. Şu anda aramızda biraz mesafe olsa da, bir süre önce tam anlamıyla birbirimize dolanmış haldeydik. Bacaklarımız, kollarımız iç içe geçmişti. O da güzeldi, bu da güzeldi. Bu durumun kötü bir tarafı yoktu.

Gece uyandığımızda ikimize de sıcak bastı. Birbirimizi okşamaya başladık. Yara izlerime dokunuyordu. Onları hissediyordu. Her biri hakkında sorular sordu. Ben de anlattım. Vücudumda çok fazla yara izi olduğundan bu uzun sürdü. Yaralarımın çoğu hakkında konuşmaktan çekinmiyordum. Ona dövmelerden ve Wallend'in bana yaptıklarından da bahsettim. Bileğimdeki izler çirkin olsa da bunlar yalnızca yara iziydi. Bu dövmeler bana Meclis'in ne denli şeytani bir zümre olduğunu hatırlatıyordu. Aslında herhangi bir şeyin bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu ama bunlardan kurtulmamın hiçbir yolu da yoktu. Sırtımdaki izler ise başka bir meseleydi.

Vücudumdaki en kötü görünen izler onlardı.

“O gün olanlar her şeyi değiştirdi,” dedi Annalise. “Kieran’ın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bana eve gitmemi söylediğinde bunu yaptım. Bir an önce eve giderek babamla anneme durumdan bahsedebileceğimi düşünüyordum. Böylelikle onu durdurabilirlerdi. Sırf senin değil, Kieran için de en iyisi bu olurdu. Onu durdurdukları takdirde başı belaya girmezdi.

“Ama eve gittiğimde babam beni dinlemeye yanaşmadı. Kieran her ne yapıyorsa bunu tasdik ediyordu. Annem de her zamanki gibi babamla aynı fikirdeydi. Babam seninle görüşmemem, konuşmamam yönünde beni uyardıklarını söyledi. Kieran’ın beni koruduğunu, bir ağabeyin yapması gerekeni yaptığını düşünüyorlardı. Babam da iyi bir baba gibi davranması gerektiğini söyledi. Burada iyi bir baba olmaktan kastı, senin nasıl bir iblis olduğunu anlamamı sağlamaktı. Senin herhangi bir Kara Cadı kadar kötü olduğunu; hatta Marcus’un oğlu olduğundan çok daha kötü biri olabileceğini söyledi. Sana kesinlikle güvenilemeyeceğini, benim masum bir kız –masum bir küçük Ak Cadı– olduğumu ve beni avlamaya çalıştığını söyledi. Bu konuda durmak bilmeden konuştu. Nasıl bir Kara Cadı olduğunu, tabiatının nasıl şüpheye yer bırakmaz şekilde Kara olduğunu anlattı. Ardından...” Annalise bir an tereddütte kaldıktan sonra devam etti. “Ardından annen de şeytanın teki olduğunu söyledi. Hatta annen Marcus’tan bile kötüydü çünkü bir Ak Cadı olarak çok daha farklı davranması gerekirdi. Ama onun yüzünden kocası öldürülmüş ve sen doğmuştun. Annen saygıdeğer ailesinin adını lekelemişti. Babam benim sonumun da an-

nen gibi olmaması için elinden geleni yapacaktı. Ve elbette babam beni çok seviyor; bütün bunları beni sevdiği için yapıyordu. Beni sevdiği için odama kilitleniyordum.

“Sanırım ondan en çok aptallığı yüzünden nefret ediyorum,” diye ekledi.

“Sence baban seni gerçekten seviyor muydu?” diye sordum. “Demek istediğim... sevmiyor gibi görünüyor ama gene de...”

“Hayır. Dediği her şey her zaman sözde kaldı. Beni anlamak için asla çaba göstermedi. Her şey kendisiyle ilgiliydi. Seninle gizli gizli görüşerek kendi ailemi kandırmanın ne denli yanlış olduğunu anlayana dek beni odama kilitleyeceğini söyledi. Annem gelip benimle konuştu. Babamın dediklerinin tekrarından öteye gitmedi bu konuşmalar.” Annalise’in gözleri dolmuştu.

“Annem herhangi bir ilerleme kaydedemediğinde, babam, aklımı başıma getirebileceğini düşünerek Connor’un odamda benimle konuşmasına izin verdi. Dediğim gibi, Connor her zaman konuşabildiğim tek kişiydi. Bana karşı çok nazikti ama Kieran’la Niall’in baskısı yüzünden, o da onlar gibi olmaya çalışmak durumunda kalıyordu. Bunu aslında babamı memnun edebilmek için yapmak zorundaydı.”

Üç erkek kardeş içinde en zayıfları Connor’dı. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen okulda onu dövmüştüm.

Annalise devam etti. “Connor en azından üzgün olduğumu söylemem için beni ikna etti. Bunu yapmadığım takdirde asla evden dışarı adımımı atamayacağımı söyledi. Üzgün olduğumu söylememi ve bağış törenim gerçekleştikten sonra kaçmamı önerdi. Connor’un haklı olduğunu biliyordum. Zorunda kaldığı takdirde babam beni

sonsuza dek ev hapsinde tutabilirdi. Bu yüzden bir hata yapmış ve bunun için üzgünmüşüm gibi davrandım. Haklı olduklarını, yanlış davrandığımı, senin beni kandırdığını söyledim. Akıllı, uslu bir kız olacağıma söz verdim. Babamdan, annemden ve erkek kardeşlerimden özür dilemek zorunda kaldım. Gene de yanımda kardeşlerimden biri olmadan hiçbir yere gidemeyeceğim söylendi.”

Omuz silkti. “Belki iki yılını aldı ama işte, bu şekilde kaçmayı başardım. Nihayet kaçmayı başardığım gün, bana göz kulak olması gereken kişi Connor’du. Kaçmama göz yumdu. Ama benimle gelmesini söylesem de bunu yapamayacak kadar korkuyordu.”

“O halde Connor’a minnettar olmalıyım,” desem de, ona karşı minnet hissetmiyordum. Halen hepsinden tiksiniyordum.

Annalise nazikçe sırtımı okşarken, “Kieran sana ne yaptıklarını anlattı. Bana telefonuyla çektiği bir fotoğrafı gösterdi. Bayılmıştın; sırtın kanla kaplıydı.”

O anda, neredeyse Annalise’in sözünü keserek Kieran’ın öldüğünü, onu öldürdüğümü söyleyecektim. Ama halen doğru zaman gibi gelmiyordu.

“Kieran’ın bana gösterdiği fotoğrafa bakarken, onlardan kaçmam gerektiğine emin oldum. Böylesine zalim insanlarla birlikte yaşayamazdım. Bir süre beklemem gerekse de en sonunda kaçma şansına sahip olacaktım. Çok, çok mutsuzdum ama her günü seni düşünerek atlatıyordum. Hayatta olduğunu biliyordum. Devam etmemi sağlayan da bu oldu.”

Onu kendime çekip sarıldım.

“Neredeyse pes edeceğim anlar oldu. Bir daha asla bir-

likte olacağımızı sanmıyordum. Bu şekilde. Özgür.”

“Tutsakken devam etmemi sağlayan daha farklı düşünceler oldu,” dedim. “Hayatımdaki iyi insanları düşünüyordum: Arran’ı, Deborah’ı, ninemi ve seni. Ve geleceğe dair bir hayalim vardı. Hayal ettiğim bu gelecekte harikulade, cennet gibi bir vadi, bir nehrin kıyısında huzur dolu bir hayat yaşıyordum. Balık tutuyor, avlanıyor, sessiz sakin bir yaşam sürüyordum.” Anlık bir kararsızlığın ardından devam ettim. “Halen bunu hayal ettiğim oluyor. Bir yerde sessiz, huzur dolu bir yaşam... seninle birlikte.”

“Kulağa mükemmel geliyor.” Beni bir kez daha öptü. “Nehirlerden, dağlardan bahsederken değişiyorsun. Bunlardan konuşurken daha farklı biri oluyorsun. Bence senin gerçek benliğin bu. Seni bu şekilde düşünmekten hoşlanıyorum. Doğanın içinde, gerçekten mutlu olduğun bir hayatı düşünmek beni de mutlu ediyor. Gerçekten özgür olduğun bir hayatı.”

Annalise kollarımda uyurken bu konuşmayı düşünüyordum. Çok farklıymışız gibi görünse de aslında birbirimize çok benziyorduk. O da yalnız kalmış, o da esir edilmişti.

defin

Mezarların başında toplanmıştık. Gabriel ve Nesbitt'le birlikte kilimlere sarılı cesetleri kazdığımız çukurlara indirirken, Van'la Annalise de bize katılmıştı.

"Birkaç kelime de olsa, konuşmak ister misin, Gabriel?" dedi Van. "Mercury için bir şeyler söyleyebileceğini düşündüm. Sonuçta aramızda onu en iyi tanıyan sensin."

Gabriel sırtını dikleştirip, Fransızca bir şeyler söyledi. Sanırım bu bir şiirdi. Kulağa hoş geliyordu; uzun da değildi. Ama şiir sandığım konuşmasını tamamladığında mezara tükürüp, İngilizce devam etti. "Mercury korkak, zalim ve hafiften kafayı sıyırmış biriydi. Ama kız kardeşi Mercy'yi de, Rose'u da çok sevdi. Esaslı bir Kara Cadı'ydı. Dünya onsuz eksilmiş olacak." Yerden biraz toprak alıp çukura attı.

"Çok güzel, Gabby. Çok güzel," diyen Nesbitt de yerden aldığı bir avuç toprağı zar atacakmış gibi sallamaya başladı. "Mercury, sen milyonda birdin. Dünya sensiz daha sıkıcı ama çok daha güvenli bir yer olacak." Toprağı Mercury'nin mezarına fırlattıktan sonra, Pers'in mezarı-

na döndü. “Sen de edepsizin tekiydin. Seni gördüğüm ilk anda vurmalıydım.”

Van da bir avuç toprak almıştı. “Belki de gelecekte, Mercury gibi cadılar daha huzurlu hayatlar sürebilecek. Pers ise doğru olanı yaptığını sanan küçük bir cadıydı yalnızca.” Elindeki toprağı her iki mezara birden attı.

Ben de Mercury’nin mezarına toprak attım. O harika bir cadıydı. Kendi vahşi tarzında da olsa harikaydı. Diğer taraftan, onu ben öldürmüştüm ve söylemek istediğim hiçbir şey yoktu. Ama Rose’a duyduğu sevgiyi hatırladığımda, Rose için de biraz toprak attım. Ardından Pers’in mezarına, hem kız hem de Pilot için toprak attım. Son olarak, birbirleri ve Ak Cadılar tarafından öldürülmüş olan bütün Kara Cadılar için avcuma aldığım toprağı havaya fırlattım ve yere düşmesini izledim.

Hiçbir şey demedim. Bunun için tek bir sözcük bulamıyordum. Çünkü böyle bir sözcük yoktu.

Nesbitt şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Annalise yanımda durmuştu. Sessiz, kırıltısızdı. Van sığınağa yöneldiğinde, Annalise koluma dokunarak kendisinin de içeri gireceğini belirtti.

Gabriel sığınağın girişinden alıp getirdiği küreklerden birini bana fırlattı ve mezarları doldurmaya koyulduk.

harita çıkarıyoruz

Mercury'yle Pers'i gömdükten sonra, Annalise'in yanına gittim. Sığınağı araştırma görevini üstlenmiş olan Annalise, içerinin haritasını çıkarmak istiyordu. "Kaybolup duruyorum. Bütün koridorlar birbirine benziyor," diyordu.

Ana koridorları ve her bir koridordaki kapıları belirleyerek haritayı çıkarmaya başladım. Odalar üç kata ayrılmıştı; katlar arasındaki bağlantı bu eğimli koridorlar ve basamaklarla sağlanıyordu. En üstteki kat aynı zamanda en dar olandı. Orta kat biraz daha büyüktü. En geniş olan ise alt kattı. Sığınağa giriş ve ana salon alt kattaydı. Sığınağın bundan başka girişinin olmadığına emindik.

Mutfak ve kilerler en üst kattaydı. Yatak odaları, hol, kütüphane ve müzik odaları en alt; merakımızı cezbeden odalar ise orta kattaydı. Depo olan bu odalar, Mercury'nin uzun yıllar boyunca biriktirdiği şeylerle doluydu. Bu odalarda silah bulabileceğimizi düşünüyordum. Tabanca, tüfek değil ama Fairborn'a benzer, büyümlü silahlar vardı aklımda.

Odalardan biri, çekmecelerle gardıroplara istiflenmiş kıyafet ve ayakkabılarla doluydu. Annalise bir elbiseyi

eline aldı. İpekten, soluk pembe renkli bir elbiseydi bu. “Çok güzelmiş,” dedi. “Sence bunları hiç giymiş midir? Hepsi de yepyeni görünüyor.”

“Bilmiyorum. Mercury’nin üzerinde gri elbiselerden başka bir şey görmedim.” Odadaki bütün elbiseler aynı ebattaydı. Yani, Mercury ebatında. Aynı zamanda sevgili kız kardeşi Mercy’nin ebatında elbiseler de vardı.

Sonraki odada ise erkek elbiseleri vardı ama çeşit çok daha azdı. Odada yalnızca üç takım elbise, birkaç gömlek, üç şapka, iki çift ayakkabı ve iki çift de çizme tutulmuştu. Takımlardan birini kaldırıp üzerimde tutsam da, bana olup olmayacağını kestiremedim. Bunlar Mercy’nin kocasına, yani büyük-büyükbabama ait olmalıydı.

“Sence buradan giyecek bir şeyler almam sorun olur mu?” dedi Annalise. “Hem gündüz hem de uyurken giymek için bir şeyler? Birkaç çift de ayakkabı belki?”

“Bunları kullanacak başka birisi olmayacak.”

Annalise kıyafet denerken odanın dışında bekledim. Dışarı çıktığında yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Üzerindeki soluk gri erkek takımıyla biraz Van’a benzemişti.

“Temiz bir şeyler giymek iyi geldi. Hiç de küflenmemişler. Belki sen de bu takımlardan birini denemelisin, ne dersin?” Annalise’in şaka yaptığını biliyordum ama öyle ya da böyle, büyük-büyükbabamın kıyafetlerini giymek istemiyordum.

“Sorun ne?” diye sordu Annalise.

Başımı iki yana sallarken kendimi iyi hissetmediğimi fark etsem de bunu görmezden gelerek, “Mutlu olman beni de memnun ediyor,” dedim. “Hayatta bir amacın varmış gibi.”

“Kıyafet denemek gibi bir amaç mı?”

“Hayır, hayır. Anladın işte. İttifak fikri seni canlandırdı sanki.”

“Evet. Ama İttifak kadar bunu sen de yaptın. Bana, bir amaç uğruna canı gönülden dövüştüğünde çok fazla şey başarabileceğini gösterdin. Yıllardır ilk kez, umut hissediyorum. Benim, senin, bütün cadılar için umut.”

Annalise önümde durarak, ayaklarının üzerinde yükselip beni öptü. Onu tutup kendime çektim. Başımın döndüğünü, fenalaştığımı hissediyordum; bir anda dengemi kaybettiğimi fark ederek, duvara dayanıp derin nefesler aldım. Sığınak bir zindandan farksızdı. Duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibiydi. Gece kapalı mekânda rahatsızlanmak gibiydi bu. “Dışarı çıkmam lazım,” dedim.

Salonda Nesbitt’le karşılaştık.

“Van, Mercury ölmüş olduğundan, geceleri sığınakta kalmayı dayanılır kılan özel büyüünün etkisini yitiriyor olabileceğini düşünüyor, dedi. “Gecedumanına geri dönüyoruz.” Bana bir şişe uzattı.

Nesbitt çoktan bir kâseye gecedumanı dökmüştü ve biz geldiğimizde iksiri yakmak üzereydi. Onunla birlikte kâsenin üzerine eğilip dumanı içimize çektik.

karşı konulamaz

Gecedumanının soluk yeşil ışıltısı odayı aydınlatıyordu. Elimi yeşil dumanın içinden geçirip, süte benzeyen sıvının yüzeyinde dans eden alevi izledim. Arkamdaki Annalise bana sarılmıştı. Ellerini tişörtümün içine sokup, “Hadi yatağa girelim,” dedi.

Arkama dönerek onu öptükten sonra kollarından tutup kendimden biraz uzaklaştırdım. “Ben de bunu düşünüyordum.”

“Ben de.” Bir kez daha ellerini tişörtümün içine soktu.

“Demek istediğim...” Devam edemedim. Sevişmiştik ama bundan konuşamıyordum.

“Demek istediğin korunmamız gerektiği mi?”

“Ben...”

Beni öptü. “Ben de... Ama... Ama hayatımda bana ikinci bir şans tanınmış gibi hissediyorum ve seni bulduğum için çok daha şanslıyım. Bu yüzden mantıklı olmak istemiyorum. İstediğim yalnızca seninle olmak. Yalnız yatmak istemiyorum.” Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Benimle kalmanı istiyorum.”

“Ben de seninle kalmak istiyorum ama...”

“Dikkatli olacağız.”

Ne demek istediğini anlıyordum sanırım.

“Bana karşı koyabileceğini mi sanıyorsun yoksa?” Gülümseyerek vücudunu vücuduma dayadı.

“Böyle davrandığın takdirde bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Gecelik giyeceğim.”

“Bunun işe yarayacağını hiç sanmıyorum.”

Beni bir daha öptü. “Seni karşı koyulamaz buluyor olabileceğimi düşündün mü hiç?”

Düşünmemiştim.

“Yani?”

“Ah... Hayır.”

“Eh, ama öyle buluyorum.” Kollarını kavuşturup bir adım geriledi. “Ama sana karşı koymak için elimden geleni yapacağım.”

“Pekâlâ. Ben de.”

“Öyleyse... ne yapacağız? İskambil filan mı oynasak?”

Buna kahkaha attım. “İskamil kartımız yok ki.”

“Gidip bulabilirim?”

“Oyun oynamaktan çok hoşlandığımı söyleyemem.”

“Ben de. Ve anlıyorum ki, sana karşı koymaktan da hoşlanmıyorum.”

Yataktaydık; birbirimize sarılmıştık. İyi ve kötü özelliklerim üzerine konuşuyorduk. Ben Annalise’e iyi özelliklerimden bahsederken, o da bana kötü özelliklerimi sıralıyordu.

“Düşünceli,” dedim.

“Ha! İletişimsiz.”

“Gerektiğinde gayet iyi iletişim kurarım, tamam mı?” Onu öptüm. “Bak, işte böyle. Bunun anlamı...” Bunun ondan hoşlandığım anlamına geldiğini söyleyecekken, durdum. Çünkü bundan çok daha fazlası geçerliydi ama bunu söyleyemezdim. Sıkışıp kalmıştım.

“Bunun anlamı neymiş, Sayın İletişim Uzmanı?”

“Bunun anlamı...”

Beni öptükten sonra, “Bence anlamı, bu puanı benim kazandığım.”

“Sıra sende.”

“Münzevi.”

“Bağımsız olmanın nesi kötü?”

“Sessiz.”

“Sanırım düşünceli demek istiyorsun. Bunu az önce söylemiştim.”

“Pis.”

“Bunun geleceğini biliyordum. Kabul.”

“Sert.”

“Gerçekten mi?” Ona karşı her zaman nazik olmaya çalışıyordum.

“Ellerinin sert olduğunu söylemek istemiştin.”

“Dediğim gibi...”

“Senin sıran.”

“Seksi?” dedim.

Kahkaha attı.

Belli ki seksi değildim. Aslında ben de öyle düşünmüyordum. Yalnızca şaka yapmıştım. Ama gene de Annalise’in buna gülmesini beklemiyordum.

“Utandığını ve kafanın karıştığını görmeyi çok seviyorum,” dedi.

“Utanmış filan değil.”

“O halde listeye yalancının teki olduğunu da ekleyebiliriz.”

“Yani seksi değil miyim?”

“Doğru sözcüğün bu olduğunu hiç sanmıyorum. Bu sözcük aklıma aynaların önünde saatlerini geçiren fersizleri getiriyor. Bu kesinlikle sen değilsin. Ama seni öpücüklerle boğma ve sana sarılma isteği uyandıran bir şey var sende.”

“Tatlı. Bana bir kez tatlı olduğumu söylediğini hatırlıyorum.”

“Ben hatırlamıyorum. Sen tatlı değilsin.”

“Pof!”

“Ama nazik ve tam sarılmalıksın.” Bana sarıldı.

“Senin kötü özelliklerimi çıkardığını sanıyordum.”

“Hadi benim özelliklerimi çıkaralım,” dedi Annalise.

“Tamam. Sen iyi, ben de kötü özelliklerini çıkarayım.”

“Peki,” dedi. “En bariz olanı... çok akıllı olmam.”

“Biraz da kendini beğenmiş.”

“Kesin ve net.”

“Diğer taraftan basit talimatları bile takip edemiyorsun bazen.”

“Kesin ve net olduğumu söyledim sana.”

O anda aklıma bir şey geldi. “Yeteneğinin ne olduğunu buldun mu? Bağış töreninin üzerinden neredeyse bir yıl geçti.”

“Vay! Buna konuyu değiştirmek denir! Yoksa bu senin bir zayıflığın mı?”

“Hayır. Tam da ne kadar akıllı, kesin ve net olduğunu düşünüyordum. Demek istediğim, senin yeteneğin iksirler olabilir sanki.”

“Ah, anlıyorum. Ben de her zaman iksirler olacağını düşündüm ama iksir hazırlamada berbatım. Yani yeteneğim kesinlikle iksirler değil.”

“Bu durumda gizli bir yeteneğin olmalı. Henüz fark edemediğimiz bir şey.” Burnuna bir öpücük kondurdum. Ardından yanağını, kulağını, boynunu öperek üzerine çıktım.

“Ah, Nathan, ben de sanıyordum ki...”

“Yeteneğinin ne olduğunu buldum!” dedikten sonra, onu öperek boynundan omzuna kaydım.

“Neymiş?”

“Karşı konulamazsın.”

dresden, wolfgang ve marcus

Ertesi gün Van, Annalise'ten kendisi ve Gabriel'le kütüphanede zaman geçirmesini istedi. Biz de Nesbitt'le birlikte İttifak'a faydası olacak bir şeyler bulabilmek için sığınağı aramaya devam edecektik. Kendi taktığımız isimle, Mercury'nin koridoruna yöneldik.

Koridorda iki "hazine" odası vardı. Girdiğimiz ilk odada çok kıymetli ya da bir şekilde büyülü olduğunu tahmin ettiğimiz mücevherler ve birkaç tablo olduğunu gördük. Nesbitt, "Büyülü özellikleri varsa bile bunu anlamak imkânsız olduğundan hiçbir işimize yaramazlar," diyerek odadan çıktı.

Bir sonraki, "kan" odasıydı. Bu odadaki raflar Meclis binasından çalınmış kan numunelerinin olduğu şişelerle doluydu. Mercury bu kan numunelerini, bağış törenlerini gerçekleştirebilecek ebeveynleri ya da büyükanne-babaları olmayan küçük cadıları cadılığa terfi ettirmek veya çeşitli iksirlerde kullanıyordu. Burada anneme ait bir kan numunesi de olmalıydı; bağış törenimi gerçekleştirmiş olsaydı, Mercury bu kanı kullanacaktı. Şişelerin ağzındaki

tıpalara mühür mumu damlatılmıştı. Muma iliştirilmiş şeritlerin ucundaki etiketlerde kan sahibinin adı yazılıydı. Odanın üç duvarında on bir raf ve her bir rafta otuzun üzerinde şişe yer alıyordu. Ama eksik şişeler olduğunu gördük; arada boşluklar vardı. Bu şişeler kullanılmış ya da satılmış olabilirdi. Kan numuneleri, Meclis binasından kaçtıktan sonra Londra'da bana yardımcı olan Ellen gibi Melezler için bir fırsattı. Ellen'ın babası bir fersizdi ve annesi de ölmüştü. Meclis, Ellen'ın bağış töreninin gerçekleştirilmesine ancak kendileri için çalıştığı takdirde müsaade verecekti. Bu şişelerden birinin içinde Ellen'ın annesinin kanı da olabilirdi. Bu numuneyi bulabilirsek Ellen'ın bağış törenini gerçekleştirebilirdik.

"Bu kan numuneleri, diğer odadaki mücevherlerden ve tablolardan çok daha değerli; bunlar sayesinde birçok Melez Cadı İttifak'a katılabilir," diyen Nesbitt, sırtarak ekledi. "Güç halkındır, ha!"

Koridordaki son odaya girdiğimizde, her yeri kaplamış kavanozlar, paketler ve çuvallar yüzünden içeride hareket etmenin çok zor olduğunu fark ettik.

"Doğal malzemelerle yapılmış bir Kaliforniya tamgıda salatası gibi," dedi Nesbitt. Bana kavanozu uzatırken ekledi. "Fakat koyu vejetaryenlar için çok uygun değil." Buzlu camın içini görmek kolay olmadığı gibi oda da loştu ama kavanozun içindeki sıvıda yüzüne iki gözyuvarını seçebilmişim.

"Bunlar ne işe yarıyor?" diye sordum.

"Artık Mercury'nin hiçbir işine yaramayacağı kesin. Ama buradaki pisliğin büyük kısmının İttifak'ın işine yaramayacağını da söyleyebilirim." Nesbitt kavanozu raftaki yerine geri koydu.

Kütüphaneye giderek diğerlerine katıldık. İçeri girip de Gabriel’le Annalise’in konuşmakta olduğunu gördüğümde buna çok şaşırdım. Onlara doğru yöneldiğimde, Van kolumdan yakalayıp, “Sen olmadığında daha iyi anlaşıyorlar gibi. Onları biraz kendi hallerine bırak,” dedi. Ardından, beni odanın arkasına çekti. “Zaten sana göstermek istediğim bir şey var.”

Van’ın bana göstermek istediği şey, saçma ölçüde büyük, deri ciltli kitaplarla dolu, yüksek bir kitaplıktı. Her biri neredeyse bir metre yüksekliğinde olan kitapların bazıları elimin genişliğindeydi. Kitaplığın üzerinde pirinçten küçük bir anahtar deliği vardı. Van, cebinden Mercury’nin firketelerinden birini çıkarıp anahtar deliğine soktu. Kitaplığın iki kanadı açıldığında, ardında bir başka kitaplık olduğunu gördüm. Bu kitaplık deri ciltli kitaplarla doluydu. Ama bunlar okullarda kullanılan alıştırma kitapları gibi, küçük ve ince kâğıtlıydı.

Van rastgele seçtiği bir kitabı eline aldı. “Bunlar Mercury’nin günlükleri. Yaptığı her şeyin, tanıştığı herkesin günlük kayıtları. Geçit olarak kullandığı yarıkları ne zaman ve nerelerde açtığına dair detayları öğrenebilmeyi umduğumdan, dünden beri bu günlükleri inceliyorum. Sanırım Mercury yalnızca bu şekilde yolculuk ediyordu. Nasıl bilemiyorum ama bir yerlere otomobille gitmekten çok daha hızlı ve kolay olduğuna şüphem yok.”

“Henüz hiçbir şey bulamadın mı?”

“Geçitlerle ilgili herhangi bir şey bulamadık ama Mercury, tanıştığı, karşılaştığı insanlar da dahil olmak üzere her şeyi anlatmış günlüklerinde. Kimlerin işine yarayabileceklerini, nasıl manipüle ya da kontrol edilebilecekleri-

ni, kimlerin tehlikede olduğunu ve kimlere güvenilebileceğini değerlendirmiş. Gerçi güvenebileceği kişiler listesi çok kalabalık sayılmaz.”

“Benim hakkımda herhangi bir şey yazmış mı?” diye sordum.

“Eminim yazmıştır ama henüz senin hakkında bir şey çıkmadı karşıma. Öte yandan, ilginin çekebilecek başka şeyler var.” Diğerlerinden ayrı olarak konmuş bir kitabı eline aldığıında, kitabın bir sayfasının işaretlenmiş olduğunu gördüm.

“Bunu Gabriel buldu. Sana okuyayım.”

“Üç gün Prag’da kaldım. Dresden’i gördüm. Almamı istediği bir çocuğu vardı. Altı yaşında bir kız. Minik, sıksa, suratsız ve yaşına göre çok ama çok zeki bir şey. Bundan etkilenebilirmişim gibi, Dresden kızı bana büyük bir gösterişle sundu. Kız akıllı; en azından bu kadarını söyleyebilirim ama ona bir an olsun güvenmem. Dresden, kıymetli bir küçük yıldızmış gibi, kıza Diamond⁶ diye sesleniyor. Ama kızın bundan çok daha fazlasına ihtiyacı var. Çaba harcamaya değmez. Dünyadaki bütün elmasları verseler bile bu kızı eğitmem. Kendi ciğerimi yemeyi tercih ederim.

Dresden inanılmaz ölçüde basit bir ruh. Neredeyse ona acıyacağım. Güzel bir kadın da değil. Minyon bir tip. Kahverengi saçlar ve gözler. Akılda kalmayacak türden biri. Ama gülümsediğinde... ah... Dresden’in basit yeteneği, gülümsemesi. Gülümsediğinde ortamı, havayı değiştirebiliyor. O zaman büyüleyici bir kadına dönüşüyor. İstediginde moralimi düzeltebiliyor; hatta beni güldürebiliyor. Ve Dresden’in kahkahası bana bile güzel geldi. Onun yetene-

6 Elmas. (ç.n.)

gi, etrafına yaydığı bu neşe. Aslında sağladığı gerçek mutluluğun ne denli az olduğu düşünüldüğünde, bu ironik bir durum.

Dresden bu yeteneğini kullanarak Kara Cadı çevrelerinde yükselmiş. Tanıştığı Kara Cadılar içinde en ilgi çekici olanı Marcus. Dresden onunla, Marcus'un sefil bir dönemden geçtiği günlerde tanışmış ve bunu adet edindiğinden, Marcus'un moralini düzeltmeye yönelmiş. Ama ilk başlarda Dresden'in büyüüne kapılmış olsa da, kadının Marcus üzerindeki etkisi gün geçtikçe gücünü yitirmiş ve en sonunda Marcus, Dresden'in asıl yüzünü görmüş: kocaman bir gülümsemesi olan basit bir kız.

Dresden'e Marcus'la nerede tanıştığını sorduğumda, 'Prag yakınlarında,' diyerek yuvarlak bir cevap verdi. Söyleyiş tonundan, Prag yakınlarındaki bu yerin New York ya da Tokyo bile olabileceğini hissettim. Ne zaman tanıştıklarını sorduğumda ise, daha açık sözlü davrandı. 'Geçen yaz,' tanışmışlar."

Van bir önceki sayfaya döndü. "Bu not on üç yıl önce yazılmış. Yani Dresden Marcus'la, sen dört yaşındayken tanışmış." Okumaya devam etti.

"Dresden'in Marcus hakkında canının sıkkin olduğu belli. Sanki sevgililermiş de ayrılmışlar gibi konuyu geçiştirmeye çalıştı. Marcus'un gerçekten onunla ilgilenmediğini –ya da başka hiçbir kadınla ilgilenmeyeceğini– herkes biliyor elbette. Dresden'le zaman geçirmek bunaltıcıydı ve ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğime emin olduğum andan itibaren bir an önce yanından ayrılmak istedim.

Bir akşam Pilot da bize katıldı. Zeka düzeyi olarak Dresden'in tam zıttı olan Pilot'un gelmesine sevindim.

Cenevre'ye taşınacağını söyledi. Ayrıca hoşlanacağımı sandığı, gözden uzak bir vadiden bahsetti. Pilot'la birlikte oraya gideceğim. Pilot'un anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, ziyaretçilerimi ağırlamak için uygun bir yere benziyor.

Pilot, kız çocuğundan hoşlanmış gibiydi. Bu konuda onunla tartışmaya tenezzül etmedim. Pilot'un Dresden'in büyüünün etkisi altında kaldığını tahmin etsem de, bunun da çok uzun süreceğini sanmam."

Van bu kadarını okudu. Dinlediklerim üzerine konuşmak istediğimi sanmıyordum.

Odanın bir köşesine giderek yere oturup sırtımı duvara dayadım. Babamı düşünüyordum. Marcus'un annemi sevdiğine inanıyordum. Annemin onu sevdiğineyse emindim. Ama annem bir başka adamla, kendisi gibi bir Ak Cadi'yla evliydi ve belki de bu evliliğin yürümesi için elinden geleni yapmıştı. Ninem, annemin Marcus'u, her şey bütünüyle güvenli olduğu takdirde yılda bir kez görmeyi kabul ettiğini söylemişti. Ama elbette hiçbir şey bütünüyle güvenli olamazdı ve son buluşmaları felaketle sonuçlanmıştı: kocası ölmüştü ve bana hamile kalmıştı. Ve benim yüzümden, annem kendisini öldürmek zorunda bırakılmıştı. Peki Marcus'un eline ne geçmişti? Artık sevdiği kadını yılda bir kez olsun göremeyecekti ve kendisini öldüreceği kehanet edilen bir oğlu vardı.

Bu nedenle Marcus'un teselliye ve aşkı başka bir yerlerde aramaya kalkması şaşırtıcı değildi. Onu bu yüzden suçlayamazdım. Hatta aradığı huzuru bulmuş olmasını isterdim. Ama bunun olmadığı apaçık belli gibiydi. Zaten Dresden de umut verici bir adaya benzemiyordu bu açı-

dan. Çaresizliğinin kokusunu etrafına yaydığına şüphem yoktu.

Marcus kendini çok yalnız hissediyor olmalıydı. Yapa-yalnız.

Gabriel’le Annalise’i izledim bir süre. Beni sevdiklerini biliyordum. Ben de onları seviyordum. Belki İttifak’la birlikte dünyayı değiştirme, bir şeyleri düzeltme şansına sahip olabilirdik. Sırf kendim için değil, beni sevenler için de bir şeyleri düzeltebilirdik.

Gabriel gelip yanıma oturdu.

“Annalise’le konuşuyorsunuz,” dedim.

“Düşmanını tanımalısın,” dese de, gülümsüyordu.

Şaka yapıp yapmadığından emin olmadığımdan, “O senin düşmanın değil,” dedim.

“Endişe etmene lüzum yok. Ona karşı nazik davranıyorum. Aslında ikimiz de naziğiz.” Elinde Mercury’nin günlüklerinden biri vardı. “Bunu Annalise buldu. Sana okumam gerektiğini düşündü.”

“Berlin’deydim. Bir zamanlar Doğu Berlin denilen bölgede. Hava yağmurluydu. Apartman da nemli. Wolfgang’la buluştum. Onu yirmi yıldır görmemiştim. Az çok aynı görünüyordu; yalnızca yüzüne birkaç kırışıklık eklenmişti. Ama farklı bir insandı artık. Yorgun görünüyordu. Yaşlanmıştı. Ve şaşırtıcı ölçüde daha bilge biri olmuştu. Beni gördüğüne memnun olmadı. Güney Amerika’ya gideceğini söyledi.

Wolfgang geçen ay Marcus’la birkaç gün geçirmiş. İkisi hiçbir zaman yakın arkadaş olmasalar da, Marcus’un tek bir arkadaşının bile olmadığını düşündüm. Belki de, bir nedenden ötürü, Wolfgang Marcus’un gözüne katlanabileceği, canını sıkmayacak biri gibi göründü. Diğer taraftan,

asıl Marcus Wolfgang'ın canını sıkmış. Eninde sonunda ilişki içinde olduğu herkese yaptığı gibi, Wolfgang'ı da kırmış. Bunu elbette Wolfgang'ın sevdiği birini öldürerek yapmış. Anladığım kadarıyla, Wolfgang'ın arkadaşı Toro, Marcus'un canını sıkmış ve Marcus da onu öldürmüştü. Toro, Wolfgang ile Marcus'un ilişkisi yüzünden kıskançlığa kapılmış. Marcus ise öncelikle Toro'nun haline önem vermemiş; ardından öfkeye kapılmış ve vahşileşmiş. Toro budalanın teki olmalı; Wolfgang da bunu kabul etti. 'Marcus bunu biliyordu,' dedi. 'Toro'nun gitmesine, yaşamasına izin verebilirdi. Ama Marcus çok fazla güce sahipken, hiç sabrı yok. Hem de hiç. Demek istediğim, bütünüyle hayvana dönüşmesi için bir saniye yetti. Aslında bunu kontrol edebiliyor ama kendini tutmak istemedi. Toro'yu oracıkta öldürdü. Onu paramparça etti. Onları bulduğumda, Marcus kana bulanmıştı. Toro'ya bulanmıştı.'

Wolfgang, Marcus'un az kalsın kendisini de öldüreceğini söyledi. 'Bunu aklından geçirdiğini anlamıştım. Üzerindeki kanı ve Toro'nun parçalarını yıkayarak temizlendi. Gölde yıkandıktan sonra üzerini giydi ve bana doğru geldi. Beni öldürmeyi düşündüğüne emindim. Belki beni yemeyecekti ama öldüreceği kesindi. Bir şimşekle ya da seçeceği başka bir yolla beni hızlı ve soğukkanlı bir şekilde öldürecekti. Ama bunu yapmadı. Sanırım sahip olduğu gücün bir tarafı da bu. İsteddiği zaman can alıyor, istediği zaman almıyor. Ne isterse onu yapıyor.'

Marcus Wolfgang'a, 'Bana inanmayacağını biliyorum ama içimde bir parça Toro için üzüldü. Bu, seni seven parçam. Onu öldürdüğüm için benden nefret ettiğini biliyorum. Bence gitmelisin. Sakın geri gelme,' demiş.

Wolfgang da oradan ayrılmış. Bu bir ay önce olmuş.

Wolfgang sessizdi. Bunları anlatırken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Bunun Toro yüzünden olduğunu düşündüm ama aslında bana söyleyeceği şey yüzündendi. Çünkü Marcus'a ihanet edecekti.

Bana Marcus'un nerede yaşadığını söyledi. 'Orayı da terk etmiş olması muhtemel ama en azından sana Marcus'un ne türden yerlerde kalmayı tercih ettiğini gösterir. Her zaman bu türden yerlerde kalır. Kendini böyle yerlerde rahat hissediyor. Ancak buralarda kendini güvende hissediyor.'

Şaşırdığımı kabul etmem gerek. Marcus'un bir evi yok. Çoğu zaman bir hayvan gibi yaşıyor. Bir inde. Dallarla kapatılmış bir inde. Kısmen yeraltında. Bir gölün yakınındaki açıklık bir alanda. Hayvan olarak uzun zaman geçiriyor. Hayvan olarak avlanıyor ve karnını doyuruyor. Wolfgang bazen, Marcus'un insani tarafını kaybettiğini düşündüğünü söyledi.

Wolfgang, oğlunun kendini öldüreceğine dair ünlü görüşünü sorduğunda, Marcus, 'Evet, Wolfie. Buna inanıyorum. Hayatım boyunca Nathan'dan uzak kaldım. En iyisi bunu mümkün olduğunca geciktirmek, sence de öyle değil mi? Kaçınılmaz olanı. Yoksa bununla ilgilenmeli miyim?' demiş.

Wolfgang, Marcus'un çok yalnız olduğunu söyledi. 'O çok üzgün. İnsani tarafı bununla ilgilenmek isterken, ironik bir şekilde, içindeki hayvan yaşamaya devam etmek istiyor,' dedi Wolfgang. Marcus, 'Bir kartal olduğumda hiçbir şey bilmiyorum,' demiş. 'Uçmak ve yaşamak dışında hiçbir şey bilmiyorum, hissetmiyorum. Bunu düşünsene... harikulade... sonsuza dek.'

Wolfgang, Marcus'un diğerleriyle çok seyrek bir araya geldiğini söyledi. Farklı cadı cemaatleri içinde neler olduğunu öğrenmek ve oğluna dair haberleri almak için buluşuyormuş diğerleriyle. İnsanların dünyasında Marcus'un ilgilendiği tek şey buymuş: Nathan. Nathan olmasa geri kalan her şeyi gönül rahatlığıyla terk edebilirmiş. Wolfgang, diğerleriyle bir araya geldiği nadir buluşmalar için Marcus'un yıkanıp temizlendiğini, sık bir şekilde giyindiğini ve süslendiğini söyledi. Demek Marcus'un içinde halen çok fazla kibir var. Demek halen aynaya bakmaktan hoşlanıyor ve bu anlarda insani tarafı öne çıkıyor. Ama ormana adımını attığında yeniden vahşileşiyor.

Wolfgang, 'Vahşi ilginç bir sözcük,' dedi. 'Vahşi olmanın, yabani ve kontrol dışı olduğunu düşünmeye meyilli olsak da, tabiat hiç de öyle değil elbette. Tabiat, içindeki bütün unsurlar tarafından aşırı ölçüde kontrol edilen, düzenli ve disiplinli bir ortam. Sürü halinde dolaşan hayvanların liderleri ve takipçileri var; arada anlaşmazlıklar olsa da belli bir düzen var. Ve hayvanlar belli yollarla, belli zamanlarda, belli türde hayvanları avlıyor. Her şey aşırı ölçüde tahmin edilebilir. Marcus da bu tabiatın bir parçası. Nasıl yaşadığını anlarsan, onu bulabilirsin. Ve oğlu elinde olduğu takdirde, onun sana geleceğine şüphen olmasın.'

Gabriel birkaç sayfa geriye döndü. "Not bir yıl öncesine ait. Sen kendi ayaklarınla ona geldiğinde, Mercury piyango kazanmış gibi hissetmiş olmalı."

geçit

Gün ilerlerken kütüphanede bir köşeye çöküp, günlükleri okumaya devam eden diğerlerini izledim. Van, Pilot'un Mercury'yi sığınağında ziyaret ettikten sonra Basel'e gittiğini anlatan bir günlük kaydı buldu.

"Basel tarihsel açıdan önemli bir buluşma noktası," dedi Van. "Mercury'nin geçitlerinden biri oraya çıkıyor olmalı."

"Pilot hakkında düşünüyordum," dedim. "Pilot'un Mercury hakkındaki hatıralarına erişim sağladıysam, onun geçitten geçtiği ana dair hatıraya da erişmem gerekirdi. Ama bu konuda hiçbir şey bulamadım. Hatta onun nehirde baraj kurduğu anların hatırası bile gittikçe siliniyor."

Van bana baktı. "Erişim sağlamadığın müddetçe hatıralar silinir. Ne yazık ki, o esnada geçit olarak kullanılan bu yarıkların önemli olduğunu düşünemedik. Çünkü yalnızca sığınağın dışına ve bölgenin adına yoğunlaşmıştın."

Tam o anda Nesbitt yüksek sesle, "Bingo!" dedi.

Nesbitt kütüphanenin karşı ucunda haritaları karıştı-

rıyordu. Haritalardan birini alıp kütüphanenin ortasındaki masaya geldi. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

“Elbette,” dedi Van, haritaya baktığı anda. “Mercury geçitlerin haritasını çıkarmış.”

Ben de bakmak için yerimden kalktım. En azından harita okuyabiliyordum.

Bu, sığınağı çizdiğime benzeyen bir haritaydı. Nesbitt harita üzerinde, odalardan birinin içindeki ince mavi çizgiyi işaret etti. “Mavi çizgiler geçitleri gösteriyor ve her biri numaralandırılmış. Toplam on bir tane var. Lejanta⁷ göre, bu geçit Almanya’da bir yere açılıyor.” Diğer çizgileri gösterdi. “Bu İspanya’ya gidiyor. New York. Cezayir.” Parmağıyla gösterdiği çizgilerden biri lejantta ‘İsviçre: kapalı’ olarak geçiyordu.

Van bir sigara yakıp, “Bu durumda geçitlerden birini denemek için kim gönüllü olacak?” dedi.

Gabriel’le birbirimize baktığımızda ikimiz de sırıttık.

Van, İttifak’ın bir sonraki toplantısı Basel’de olacağından, Almanya’ya açılan geçidi kontrol etmemizi istedi. Bu geçit, büyük salona bağlanan koridorlardan birindeki bir odanın içindeydi. Burası, kalın bir halı dışında hiçbir şeyin bulunmadığı küçük bir odaydı.

“Tamam da yarık tam olarak nerede?” diye sordu Annalise.

Gabriel halının ortasına giderek, “Bunu anlamamanın tek bir yolu var,” dedi. “Geçitten geçerek geri buraya döndüğünde halının üzerine iniyordu herhalde...” Karşı du-

7 Lejant: Haritalarda açıklamaların yer aldığı tablo. (ç.n.)

vara doğru bir adım atıp, yarığı bulmak için elini havada salladı. Her bir denemesinde elini birkaç santimetre kaydırıyordu. Ama yarığı bulamadı. Yavaş bir şekilde elini kaydırarak denemeye devam ettiği birkaç dakikanın ardından, birden durup, "Burada," dedi.

Van ellerini çırparak, "Harikulade!" dedi.

"Mercury'nin ziyaretçilerini kabul etme şeklini düşündüm de," dedi Annalise. "Birilerinin ondan habersiz geçidi kullanarak evine gelmesini istemediği belliydi. İsviçre'deki kulübenin çatısında olana benzer, izinsiz geçişleri engelleyecek bir büyü olabilir mi sizce bu geçitte? Demek istediğim, geçitten buraya geri döndüğünüzde, içeri adımınızı atabilmeniz için onun yardımına ihtiyacınız olabilir, değil mi?"

"Görünüşe göre, Mercury güvenmediği kimsenin sığınağa girmesine asla izin vermemiş," dedi Van. "Günlüklere bakacak olursak, yalnızca Rose'la Pilot buraya girebilmiş. Kimsenin bu geçitleri bulamayacağına inanıyordu bence. Bu yüzden davetsiz misafirlere karşı bir büyü olduğunu sanmıyorum."

"Deneyelim, o zaman," dedi Nesbitt, hevesle.

"Evet," diyen Van, Gabriel'le bana baktı. "Tek yapmanız gereken yarıktan geçmek. Almanya'nın neresine çıktığınızı anlamanız gerekiyor. En yakındaki yolun, kentin nerede olduğunu, ulaşım yollarını öğrenin. Elbette Avcılara da dikkat edin. Ve geri dönüp raporunuzu verin."

Gabriel elimi tuttu. Parmaklarımızı iç içe geçirdik. Güneş gözlüğünü takıp, "Geri döneceğiz," dedi. Sol elini yarığın içine soktuğu anda, içeri çekildiğimizi hissettim.

Karanlığın içinde döne döne ilerlerken yavaşça ne-

fesimi verdim. Bunu Nesbitt tavsiye etmişti. Aslında Nesbitt'in bana her zamanki gibi bir eşek şakası yaptığını ve dediğini yaptığımda kendimi daha kötü hissedeceğimi düşünüyordum. İleride loş bir ışık olduğunu gördüm. Işık kısa bir süre için parlaklık kazanırken çimenlik bir alana iniş yaptık. Geçitten geçtiğim daha önceki seferlerde olduğu gibi başımın dönmediğini ve fenalaşmadığımı fark etmek beni şaşırtmıştı.

Bir ormanda, yıkık bir taş binanın yakınındaydık. Hava kıpırtısız, etrafımız sessizdi. Ağaçlar halen yaz ayının zenginliğiyle yemyeşildi. Sıcaktı da. Kuş cıvıltılarının arasında, yakınımızdaki bir yoldan gelen araç seslerini duyuyordum.

"Araba sesi," dedim Gabriel'e. "Bu tarafta." Başımla sol tarafımı gösterdim.

Gabriel halen elini yarığın etrafında tutuyordu. "Tamamdır," diyerek gülümsedi.

"Buraya kadarı kolaydı," dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

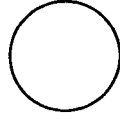
"Yola çıkıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışalım."

Aynı akşam masanın etrafında toplandık. İşler yolunda gidiyordu. Gün içinde iki yarığı denemiştik. Küçük, boş odadaki geçit Almanya'da, trafik levhalarına göre Basel'in 150 kilometre uzağında bir noktaya çıkıyordu. Mercury'nin yatak odasındaki geçit ise İspanya'nın dağlık bir kesimine açılıyordu. Bu geçitten geçip en yakındaki köye yürüdük ve sığınağa geri döndüğümüzde burayı harita üzerinde saptadık. Pilot'un evine birkaç saat mesafede bulunan bir yere çıktığımızı anladık.

İttifak'taki Ak Cadı liderleriyle ertesi sabah buluşacak

olan Van, Nesbitt'le benim kendisiyle birlikte gelmesini istese de, Gabriel'in de yanımda olmasını istiyordum. Annalise'i de asla yalnız bırakamazdım.

"Hepimiz İttifak'tayız. Hep birlikte gideceğiz," dedim.

beşinci bölüm

kanlı nehirler

die rote kürbisflasche

Bir gece önce hep birlikte Mercury'nin geçidini kullanarak Basel'e gelmiştik. Nesbitt bir araba bulup, bizi kentin dış kesimine getirmişti. Sabah etrafta Avcı olup olmadığını kontrol etmek için Nesbitt ve Gabriel'le birlikte kent merkezine indik. Van'la Annalise de peşimizden gelecekti.

Görünüşe göre genç bir nüfusa sahip olan Basel, Almanya, Fransa ve İsviçre'nin ortasında bir sınır kenti olmasına rağmen, Almanca ve Fransızcanın yanısıra İngilizce konuşulduğunu da duyuyordum. Etrafımız turistler, aileler ve ofislerine giden insanlarla doluydu. Kalabalığa karışmaya çalışsak da, bir turist grubuna ya da aileye hiç benzemiyorduk. Ama işe giden üç genç erkek gibi göründüğümüz söylenebilirdi. Die Rote Kürbisflasche (Almanca Kırımızı Sükabağı anlamına geliyordu) denilen buluşma yerini bilen Nesbitt, bizi toplantı mekânına uzun yoldan götürmeye karar vermişti.

Nesbitt, Kırımızı Sükabağı'nın kentin eski kesimindeki bir bar olduğunu söylemişti. Basel'in ortasından hızla akan geniş nehri geçerek, eski kentin kurulu olduğu te-

peye yöneldik. Etrafta Avcı yoktu. İşi ağırdan alıp, tepeyi çemberler çizerek tırmanmaya koyulduk. Taş sokaklar gittikçe daralırken, daha eski evlerin arasından ilerlemeye başladık. Yürüdükçe gördüğümüz insan sayısı da azalıyordu. En sonunda, başıboş gezinen bir kediyle evinin camlarını silen ihtiyar bir kadının olduğu bir ara sokağın ucuna geldik. Ama sokağa hemen girmek yerine bir tur atıp yarım saat sonra geri döndük. Kadın da kedi de gitmişti. Halen Avcı görmemiştik.

Ara sokağın tam ortasında ahşap bir kapı vardı. Kapının üzerine bir tabela yerine, sokağa doğru uzanacak şekilde, metalden bir sukabağı asılmıştı. Sukabağının rengi kırmızıdan çok paslı turuncuya çalıyordu. Buluşma yeri burasıydı.

Meşe ağacından kapı yılların etkisiyle neredeyse siyah olmuştu. Nesbitt kapıyı iterek karanlıkta kayboldu. Önümdeki Gabriel içeri girerken, bana doğru kolunu kaldırıp, yavaş olmamı ve dikkat etmemi işaret etti. Sola doğru kıvrılan dört taş basamağı inerek, siyah renkli metal bir rayda asılı, soluk kırmızı, ağır görünümlü, doku- ma perdenin arasından geçtik.

Bir duvarı boydan boya barla kaplı, alçak tavanlı, dar bir odaya girmiştik. Barın karşısında, üzerlerinde kırmızı mumların olduğu birkaç ahşap masayla kırmızı minderli sandalyeler vardı. Barın arkasında ise yanık tenli, orta yaşlı bir adam duruyordu. Adamın sarı saçları kısacık ve koyu mavi gözlerinde kara kıvılcımlar çakıyordu. Barmenimiz bir Kara Cadı'ydı.

Nesbitt adama selam verip bizi tanıştırdı. Adının Gus olduğunu öğrendiğim barmen, Gabriel'in elini sıkışmış olma-

sına rağmen benimle tokalaşmadı. Bunun yerine, koyu Alman aksanıyla konuştuğu İngilizcesiyle, “Yarı bir şey, ha?”

Nesbitt buna kahkaha attı. “Doğru bildin: yarı insan, yarı hayvan.”

“Ve her zaman da burnundan solur,” diye ekledi Gabriel. “Gerçi yanında sen varken neden sinirli olduğunu anlayamıyorum, Nesbitt.”

“Bizden başka gelen oldu mu?” diye sordu Nesbitt, Gus’a.

“Celia’yla yanında getirdiği Melez kız buradalar. İki Ak Cadı daha gelmek üzere.”

Demek Celia, kendisini en son gördüğümüz Barcelona’dan yakalanmadan kaçmayı başarmıştı.

Ona bakmak için barın önünden ayrıldım. Odanın en ucunda bir kabin vardı ve dolu olduğunu görebiliyordum. Celia’yı göreceğimi sansam da orada değildi. Yalnızca bir kız vardı. Kız beni gördüğünde ayağa kalkıp gülümsedi.

“Seni görmek ne güzel, Ivan. Her zamanki gibi rezil bir haldesin.”

Yanına gidip ona sarıldım. “Nikita.” Buna inanamasam da, karşımdaki gerçekten Londra’dan eski arkadaşımdı. Bir süre onu bırakmadım. Kollarımın arasındayken ne denli küçük olduğunu hissettim. Yüzüne baktığımda, ne kadar da genç olduğunu gördüm bir kez daha. Büyüleyici mavi-yeşil Melez gözleriyle bana bakıyordu.

“Seni de görmek çok güzel, Ellen,” dedim.

Ashında Nikita ona daha çok yakışıyordu. Tanıştığımızda, ben kendimi Ivan diye tanıtırken, o da adının Nikita olduğunu söylemişti. Ama ona hangi adla seslenirsem sesleneyim, bu kıza güveniyordum. Ona bir kez daha sarıldım.

Gülümsedi. “Şöhretini beş paralık edeceksin. Senin sert, kasvetli bir tip olman gerekiyor.”

Bir anda omzumda beliren Nesbitt, “Sen hiç endişelenme evlat,” dedi. “Anında değişebilir.”

Değişmek istediğim yoktu. Ellen’ı yeniden görmek beni neşelendirmişti.

Onu Gabriel ve Nesbitt’le tanıştırdım. Ellen kim olduğunu Gabriel’e anlatırken, yüzünü inceledim. Ak Cadıların dünyasından getirdiği haberler –kötü haberler?– olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

“Arran için endişelendiğini biliyorum ama o gayet iyi,” dedi, bana dönerek. “Londra’dan ayrıldı; şu anda Fransa’ya gidiyor. Buradan ayrıldıktan sonra onunla buluşacağım.”

“O da mı asilere katılıyor?”

“Evet. Olaylar çok hızlı ilerliyor. Her şey delicesine bir hal aldı. Bir hafta kadar önce Avcılar bir Kara Cadı buluşmasını bastı. Çatışmada yirmi Kara Cadı öldü. Geriye kalanlar esir alındı. Aslında yalnızca yetişkinler esir alındı çünkü Avcılar bütün çocukları orada infaz ettiler. Jessica bu çocukları birer birer astırdı. Soul bu çatışma üzerine bir bildiri yayınlayarak, bunun mühim bir zafer ve Ak Cadılar adına ileri doğru atılmış ciddi bir adım olduğunu açıkladı. Çocukların ceza çekmek zorunda kalmadığını söylüyordu bildirisinde; onları oracıkta astırarak ne kadar da hoşgörülü olduğunu göstermek istiyordu sanki. Gerçi yetişkinler de bilindik anlamda cezalandırılmayacak. Cadılık yeteneklerinin araştırılması için bu yetişkin Kara Cadılar denek olarak kullanılacakmış.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Temel olarak, Wallend’in bu cadılar üzerinde deneyler yapacağı anlamına geliyor.”

Başımı iki yana sallasam da, buna şaşırmamam gerektiğinin farkındaydım. “O hasta ruhlu bir adam,” diyebilirdim yalnızca.

“Meclis bunun Ak Cadıların korunması amacıyla gerçekleştirilen nizami bir araştırma olduğunu söylüyor. Elbette bu araştırma sonuçlarının Ak Cadıları nasıl koruyacağına dair kimsenin bir fikri yok. Fakat Meclis, araştırmaya itiraz eden herkesin Ak Cadıların karşısında olduğunu ve Kara Cadılara destek verdiğini ilan etmeye hazır olduğundan, kimsenin sesi çıkmıyor. Susarak ya da susmayarak, artık herkes hangi tarafta olduğunu açıkça belirtmek durumunda. Ve Ak Cadıların çoğu Soul’la Wallend’i desteklediklerini söylüyor.”

“Peki Deborah?” dedim. “O da Arran’la birlikte Fransa’ya mı geçiyor?”

“Bunu Celia’ya sorsan daha iyi olur. Bu benim rütbenin üzerinde bir bilgi.”

“Peki senin rütben nedir? Asilerin yanında savaşmak için biraz küçük değil misin, Ellen?”

“Ben savaşçı değil, keşif koluyum. Ama çoğu Ak Cadı’nın ne denli işe yaramaz olduğuna dair hiçbir fikrin yok, Nathan. Dürüst olmak gerekirse, Ak Cadıların çoğunun fersizlerden hiçbir farkı kalmamış. Bu cadıların hiçbiri dövüşmeyi bilmiyor. Bütün sorumluluğu Avcılara bırakmışlar. Onlarla ilgili söyleyebileceğin en iyi şey, şifa iksirlerindeki maharetleri olabilir. Yani İttifak’taki işe yarar tiplerin çoğu eski Avcılar ve Melezler. Ama aramızda yalnızca iki eski Avcı ve dokuz Melez var.”

“Peki Kara Cadılar?”

“Aramıza katılan birkaç Kara Cadı olsa da, çok azı senin yeteneklerine sahip, Nathan.” Arkama döndüğümde karşımda Celia’yı buldum. “Buraya gelmene minnettar olmamızın nedeni de bu.”

“Ne kadar minnettar olduğun umrumda bile değil.” Dilimin ucuna gelen her küfrü mırıldanırken elim bıçağıma gitmişti. “Benden uzak dur, Celia. Çok ciddiylim. Gizlice arkamdan yaklaşmaktan vazgeç.”

“Gizlice arkandan yaklaşmadım, Nathan.”

“Ve sakın benimle tartışmaya kalkma!”

Onlardan uzaklaşarak odanın diğer ucuna gittim. Gabriel yanıma geldi.

“Titriyorsun.”

“İyiylim!” Bir şey demeden bana bakmaya devam ettiğini gördüğümde tekrarladım. “Ben iyiylim.”

Anlık bir duraksamanın ardından, “Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Hepsini öldürmek.” Şaka yapıyordum ama ciddilik payı da yok değildi. “Wallend benim üzerimde yaptığı gibi, yakaladıkları cadılar üzerinde deneyler yapıyormuş. O herif beni bir sedyeye bağlayıp vücuduma zorla bu döv-meleri yaptı, Gabriel. Bu, Celia’nın tutsağı olmaktan bile daha kötüydü. Bu hayatımın en kötü anıydı. En azından Celia bana arada sırada insan gibi davranmıştı. Ama Wallend’in gözünde bir laboratuvar faresinden farksızdım. Benim yaşadıklarımı kimse yaşamamalı.”

“Haklısın,” dedi Gabriel. O anda Gabriel’in bile İttifak’ın haklı bir dava uğruna savaştığını düşünmeye başladığını hissettim.

“Wallend’le Soul geberene dek İttifak’la birlikte çalışacağız,” dedim.

Buna yalnızca başını salladı.

Van’la Annalise’in geldiğini gördüğümde derin bir nefes alıp yanlarına gittim.

Toplantıda on kişiydik: üç Kara Cadı (Van, Gabriel ve bir barmenden çok daha fazlası olduğunu anladığım, esasen Avrupa’nın dört bir yanında bağlantılara sahip önemli bir Kara Cadı olan Gus), dört Ak Cadı (Celia, İngiltere’den gelen Grace adında bir cadı, İtalya’dan gelen Angela adında bir başkası ve Annalise), iki Melez (Nesbitt ve Ellen) ve bir de ben.

“Burada güvende olduğumuzu sanıyorum,” dedi Celia. “Fakat gene de toplantıyı çok uzatmayacağız. Öncelikle, burada olduğuna göre, İttifak’a katıldığını sanıyorum, Nathan?”

“Fikrimi değiştirene dek, öyle.”

Beyaz kırıkların olduğu soluk mavi gözleriyle gözlerimin içine bakarken, hiç beklemediğim bir şey yapıp, bana elini uzattı. “O halde aynı taraftayız demektir,” dedi. “ÖÇİ’ye hoşgeldin.”

“Neye?”

“Özgür Cadılar İttifakı.”

“Ha! Özgür bir cadı olmamda senin payının olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Ama özgür olduğun ve diğer cadıların özgürlüğü adına mücadele etmeye karar verdiğin için buradaki herkesin çok memnun olduğunu söyleyebilirim.”

Havada asılı kalan elini görmezden gelerek, “Yalnızca Soul’la Wallend’in geberdiğini görmek istiyorum. Yanların-

da birçok Ak Cadı'yla birlikte. Burada olmamın nedeni bu."

"Geberdiğini görmek istediğin Ak Cadılardan biri de ben miyim, Nathan?"

"Öyle olsaydın çoktan beynine bir tane sıkılmış olur-
dum."

"İttifak'a katıldığın takdirde benden emir alacaksın.
Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Aptalca emirler olmadığı sürece."

"Aptalca olacaklarını sanıyor musun?"

Buna hemen yanıt vermektense bir süre onu beklet-
tim. Ardından, "Hayır," dedim.

"Güzel. Ben de aynı fikirdeyim ama aptalca bir emir
verdiğim takdirde bunu bana ilk söyleyecek kişi olacağı-
na da şüphem yok."

Eli halen havadaydı. "Benimle tokalaşacak mısınız?"

"Şu anda yüzüne tükürmemek için kendimi tutmakla
meşgulüm."

Yüksek sesli bir kahkahayla elini indirdi. "Seni özle-
mişim, Nathan. Beni özlemediğine emin olsam da..."

Bir masada onun karşısında oturmamın benim için
ne demek olduğuna dair hiçbir fikrinin olduğunu sanmı-
yordum. Zincirlenmenin, dövülmenin, bir kafese kapatıl-
manın ne demek olduğunu bilmiyordu. Akıllı bir kadındı
ama bazen hiçbir fikrinin olmadığını görüyordum. Ancak
benim gibi tutsak düşmüş biri beni anlayabilirdi.

Van, Celia'yla son toplantılarının ardından neler oldu-
ğunu öğrenmek istedi. Aslında yalnızca iki hafta geçmi-
şti ama bu arada Paris'te bir katliam yaşanmış ve Soul,
Meclis üyelerinin tamamını kayıtsız şartsız kendine
bağlı kişilerle değiştirmişti. Wallend de artık Meclis'tey-

di. İsyankarlarla gizlice işbirliği yaptıkları suçlamasıyla yüksek mertebeden birkaç Ak Cadı tutuklanmıştı. “Bu Ak Cadılardan biri de Clay,” dedi Celia.

“Ne?” dedi Nesbitt.

“Uydurma bir suçlamayla, elbette. Asıl sorun, Clay’in Soul’la ilgili ciddi şüphelerinin olması. Clay işini, konumunu, itibarını, her şeyini kaybetmişti zaten. Eh, elinde bir tek özgürlüğü kalmıştı ama artık bunu da kaybetti.”

Celia devam etti. “Sizinle gerçekleştirdiğimiz toplantıdan çok kısa bir süre sonra, Isch’in Barcelona’daki evinin basıldığını duydum. Isch ne olduğunu anladığında kendi zehirlerinden birini içerek intihar etmiş. Kızlarından bazıları da yakalanarak işkenceden geçirilmiş. Çok geçmeden adımın bütün Avcı listelerinin tepesinde yer alacağına şüphem yok. Soul sorgulamak istediği cadıların isimlerini Avcılara vermiş durumda. Bu cadılar arasında eski Meclis Lideri Gloria, kocası ve kız kardeşi Grace, ben ve Greatorex denilen bir başka Avcı var. Soul doğru isimleri saptamış. Çünkü bu isimlerin tamamı ÖCİ’de.

“Avcıların başında Jessica var. Gayet iyi bir iş çıkarıldığını da söylemeliyim. Zaten ekseriyetle kadınlardan oluşan bir örgüt olan Avcılar, bir kez daha başlarında bir kadının olmasından çok memnun. Jessica örgüte yeni Avcılar almaya devam ederken, bir yandan da kuzey Fransa, Hollanda ve Almanya’da Kara Cadı cemaatlerine baskınlar gerçekleştirdi. Bu baskınlardan en kanlısı geçen hafta Paris’te yaşanan katliam. Ama en önemlisi, Jessica başlarına geçtiğinden bu yana Avcıların altmışın üzerinde Kara Cadı öldürmüş olması. Bu saldırılarda tek bir Avcı bile kaybediler.

“Ama Jessica’nın sorunları da yok değil. Ve bu sorunlar daha da ciddi bir hal alacak. Jessica bütün Avrupa’yı kontrolü altına almak istiyorsa, örgüte yeni aldığı cadılarla bile çok sıkı bir güvenlik ağı kuramaz. Elinde o kadar Avcı yok. Ve örgüte yeni alınan Avcılar eğitilmiş olmadıkları gibi, eskinin uzmanlaşmış Avcı ordusuna nazaran hiç deneyime sahip değiller.

“Bizim dezavantajımız ise sayımızın az olması. Diğer taraftan, küçük bir örgüt olarak daha hızlı hareket edebilir; Avcılara etkili saldırılar gerçekleştirebiliriz. Kısa süre içerisinde saldırıya geçmeli, örgüte yeni Avcı katma ve eğitim sürecini sekteye uğratmalıyız. Bunun için gerilla taktikleri uygulamak durumundayız. Benim uzmanlığım da bu taktiklerde devreye giriyor.

“Öte yandan,” dedi Celia. “Bir diğer sorunumuz şu: Kara Cadılar ne olup bittiğine uyanmaya başlasa da, bana güvenmedikleri ve asla güvenmeyecekleri ortada. Fakat onları bir şekilde devamıza çekmek zorundayız. İttifak şu anda esasen İngiltere’den gelen Ak Cadılarla Melezlerden oluşuyor. Aramızda nüfuzu olan Kara Cadı sayısı çok az. Ama elbette elimizde Van ve Gus var.”

Gus başını salladı. “Benim nüfuzum asgari düzeyde, Celia. Ve daha önce de söylediğim gibi, gerçek bir İttifak kurabilmemiz için bütün cadıların –Akların, Karaların, hatta Melezlerin– tam anlamıyla temsil edildiği bir cemaat oluşturmamız gerekir. Fakat şu ana dek irtibata geçtiğim Kara Cadıların hiçbirisi ilgi göstermedi. Ak Cadılarla omuz omuza savaşmaya yanaşmıyorlar. Kendilerine saldırıldığı takdirde Avcılara karşı koyacaklarını söylüyorlar. Bugüne dek öldürülen Kara Cadılardan bahsetsem

de...” Omuz silkti. “Kara Cadılar davayla, ordularla, ittifaklarla ilgilenmiyor.”

“Ama sen, Van ve Gabriel bizimle artık,” dedi Celia. “Yani bazı Kara Cadılar bunu dikkate alabilir.”

Gus, Gabriel’e dönerek, “Neden buradasın, Gabriel?” diye sordu.

“Çünkü Nathan’ın yanındayım.”

“Peki Nathan öldürülürse ya da İttifak’tan çıkarsa?”

“O çıkarsa ben de çıkarım. Öldürülürse...” Bana baktı. “Bilmiyorum...”

“Diğer Kara Cadıları İttifak’a çekebilecek birine ihtiyacımız var,” dedi Gus. “Ama sırf Nathan burada diye bize katılacak başka bir Kara Cadı olduğunu sanmıyorum.” Gözlerimin içine baktı. “O bir Kara Cadı değil sonuçta.” Gözlerimi parıldayan kara gözlerinden kaçırmadım.

Belli ki Gus da bir başka ırkçı züppeydi. Dünya bunlarla doluydu.

“Önerin nedir, Gus?” diye sordu Celia.

“Kara Cadıları İttifak’a çekebilmek için saygı duydukları birine ihtiyacımız var. Kara Cadılığı kendinde somutlaştırmış bir Kara Cadı’ya.”

“Peki kim olabilir bu Kara Cadı?” diye sordu Van, gülümsemesini bastırmaya çalışır bir halde. “Beni hayalkırıklığına uğratsa da bunun ben olmadığımı görebiliyorum.”

Gus da güldü. “Affet, Van. Ama sen zaten her zaman Kara olmayan cadılarla, hatta fersizlerle bile çalışmaya meyilli bir Kara Cadı olarak görüldün.”

“Yani, ‘eski Karaları’ temsil eden biri mi var aklında?” Celia içini çekerek elini diken diken saçlarında gezdirdi. “Mercury, belki?”

Gus, “Evet, Mercury...” diye söze girdiği anda, Van, “Mercury öldü,” dedi.

“Avcılar mı öldürdü?”

“Hayır. Biz... biz öldürdük.” Van bunu söylerken salladığı eliyle Nesbitt, Gabriel ve beni gösterdi. “Bunu kendimizi korumak için yaptığımızı eklemek durumundayım. Bu da bana kalan hatıra,” derken ışığa dönüp yüzündeki yanıkları gösterdi. “Ama Mercury hayatta olsaydı bile İttifak’a katılacağını sanmıyorum. Çünkü kendisi için hiçbir menfaat görmeyecekti. Bunun onurlu olacağını da düşünmeyecekti. Bunu anlayabiliyorum. Şu anda Mercury kadar güçlü olan yalnızca birkaç Kara Cadı var: Linden, Dell, Suave... Ama bu cadıların hepsi de aynı şekilde düşünecektir. Bizim yanımızda savaşıarak bugüne dek sahip oldukları her şeyi tehlikeye atmaya gönüllü olacaklarını sanmıyorum. Biri haricinde. Ve bu cadı, en güçlüsü.” Van dönüp bana baktığında, başından beri konuşmanın bu noktaya ilerlediğini anladım.

“Marcus?” dedim.

“O aramıza katılırsa diğerleri de katılabilir,” dedi Van.

Gus sırtarak, “O aramıza katılırsa diğerlerine ihtiyacımız kalmaz,” dedi.

“Burada olmamın nedeni bu muydu yani? İttifak’a katılmamı istemenizin nedeni bir şekilde Marcus’u da çekmek miydi?”

“Hayır,” dedi Celia. “Seni istememin nedeni mükemmel bir savaşçı olman. Ve kendi adıma konuşacak olursam, ben Marcus’u istemiyorum. Marcus, İttifak’taki Ak Cadılarla çok fazla soruna neden olur.”

“Sen de sorun yaşayacağı Ak Cadılardan biri misin,

Celia?" diye sordu Van.

Celia buna yanıt vermedi.

"Görüyorsun ki Nathan geçmişi bir kenara bırakarak seninle birlikte çalışmayı kabul etti. Bir şeyler başarmamızın peşindeyse hepimiz bu şekilde davranmalıyız," diye devam etti Van.

Celia halen suskundu.

"Her halükârda Marcus'un İttifak'a katılacağını düşünmüyorum," dedim.

"Ama onu ikna etmeye çalışırsın değil mi?" diye sordu Van.

"Ben..." Bundan emin değildim.

"Hayır. Bu konuda hemfikir değiliz." Celia gözlerini masadakilerin üzerinde gezdirdi. "Marcus bir katil. Çok sayıda Ak Cadı'nın katili. İsyanakar Aklar, Marcus'la yan yana durmaya yanaşmaz."

"Yanaşacakları şey zafer olacak," dedi Van. "Marcus, İttifak'ın zafer elde etmesinde kilit role sahip olabilir. Evet, bugüne dek çok sayıda Ak Cadı öldürdüğü doğru ama aynı zamanda birçok Kara Cadı'nın canını aldığını da unutmayalım. Ama en önemlisi, Marcus'un sayısız Avcı öldürmüş olması. Bunu herkes biliyor. Marcus'tan hoşlanmasalar da, Ak Cadılar için İttifak'ın başarılı olması çok önemli. Çünkü kaybettiğimiz takdirde Soul'un kendilerine merhamet göstermeyeceğini çok iyi biliyorlar. Marcus kazanmamızı sağlayabilir."

"Marcus olmadan da bir ordu kurabilirim," dedi Celia. "Bunu başarabiliriz. Biraz zaman alır ama..."

"Az önce hemen saldırıya geçmemiz gerektiğini söylüyordun. Buna ben de katılıyorum; Jessica'yı bir an önce

durdurmadığımız takdirde işler bizim için çok daha zorlaşacak. Elinde savaşabilecek tam olarak kaç kişi var, Celia?”

“Şu ana dek İttifak’a katılanların toplam rakamı yüze yaklaşıyor. Savaşabilecek durumda olanları eğitmeye başla...”

“Bugün bunlardan kaçını Avcılarla savaşmaya gönderebilirsin?”

Celia bana baktı. “Şu anda mı? Çok azını.”

“Az derken?” dedi Van.

“Ben, Nathan ve Gabriel’le birlikte... dokuz.”

Gus başını iki yana salladı.

“Ama eğitim çok iyi gidiyor. Şu anda hazır olmasalar da, belli yeteneklere sahip genç cadılar birkaç ay içinde sağlam askerlere dönüşecek...”

“Avcı ordusu büyümeye devam ederken birkaç ayımız yok,” dedi Van. “Ve burada yeni bir cemaat, yeni bir düzen kuruyorsak, geçmişini unutup önümüze bakmamız gerekiyor.”

“Ama...”

“Hayır, Celia. Söz konusu Marcus bile olsa, bütün cadılara şans verilmeli. İttifak’a katıldıktan sonra kuralımıza uymazsa, bu başka bir mesele. Ama geçmişte işlenen suçları affetmek durumundayız.”

“Bu konuşma hiçbir yere gitmiyor,” diyerek araya girdi Grace. “Bunu oyalayalım. İttifak’ın her cephesi –Ak Cadılar, Kara Cadılar, Melezler ve Yarı Kodlar– için bir temsilci oy kullansın. Nesbitt, sen yarı Karalar; Ellen, sen yarı Aklar için oy kullan. Celia, Ak Cadılar; Van da Karalar için kullansın. Masadaki tek Yarı Kod olduğundan, Nathan da Yarı Kodlar adına oy kullanacak.”

“Marcus’un İttifak’ta olmasını isteyenler?” dedi Van.

Masada eller havaya kalktı. Ben ve Celia dışında herkes Marcus’un İttifak’a davet edilmesi için oy verdi.

“Bu durumda, üçe iki oyla Marcus’un İttifak’a davet edilmesine karar vermiş bulunuyoruz,” diyen Grace, bana dönerek, “Neden ret oyu kullandın, Nathan?” diye sordu.

Buna nasıl bir yanıt vereceğimi bilmesem de, babamın bu insanlarla, yani kendisinin İttifak’a davet edilip edilmeyeceğine karar verilmesi için oylama yapacak kadar medeni olan bu cadılarla anlaşabileceğini hiç sanmıyordum. Marcus’un, Wolfgang’ın en yakın arkadaşını nasıl öldürdüğünü hatırladığımda içime kötü bir his çöktü. Marcus çok vahşiydi. Ama bundan bahsetmek yerine, “Bence bu zaman kaybından başka bir şey değil,” dedim. “Onunla irtibata geçmenin hiçbir yolu yok ve onu bir şekilde bulsak bile İttifak’a kesinlikle katılmayacaktır.”

“Yanılıyorsun,” ded Gus. “Onunla irtibat kurmanın bir yolunu biliyorum ve aramıza katılması için onu ikna etme görevi de sana ait.”

“Yoksa sende Marcus’un telefon numarası mı var?” diye sordu Nesbitt, sırtarak.

“Onunla nasıl irtibat kurduğum özel bir konu.”

“Pekâlâ,” dedi Celia. “Peki ne zaman irtibata geçeceksiniz?” Zamanımızın ne denli az olduğunu sen tonundan anlamak mümkündü. Marcus’la ilgili alınan karardan memnun olmadığı belliydi ama Celia Avcılarla çalışmaya ve kendisine söyleneni yapmaya alışkın bir askerdirdi. Bunun altından kalkacağını da biliyordum.

“Birkaç gün içinde Nathan’ın Marcus’la bir araya gelmesini sağlayacağım. Bundan daha çabuk olamaz.”

Celia bana döndü. “Aramıza katıldığı takdirde, şartlarımızı kabul etmek durumunda.”

“Ne şartı?”

“Diğer bütün askerler gibi emirlerimi dinlemek zorunda.”

“Bu kadar mı?”

“Hem cephede hem de üste. Bir asker gibi davranmalı.” Marcus’un bunu yapacağını hiç sanmıyordum.

Celia devam etti. “Onunla mümkün olduğunca yakın bir zamanda görüşmeliyim. Ona benden bahsedeceğine eminim.”

“Evet, beni tutsak tuttuğun koşullardan ona bahsedeceğime emin olabilirsin. Neydi şu lafın? ‘Senin herhangi bir şekilde rahat ettiğini düşünmesini istemem,’ mi demiştin?”

Celia oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Yalnızca kendisine verilen görevi yaptığına ya da emirleri yerine getirdiğine dair bir şeyler demesini beklesem de, hiçbir şey söylemedi. Celia asla eylemlerinin sorumluluğundan kaçacak türden biri değildi.

Toplantı sona erdiğinde, bardan ayrılmadan önce Celia’yı yakalayarak ona Deborah’nın ne durumda olduğunu sordum. “İngiltere’den ayrıldı mı?”

Bir an için tereddütte kaldığını gördüğüm Celia, “Deborah işinin çok önemli olduğunu söylüyor,” dedi. “Meclis’teki herkes geçmişte seninle çok yakın olduğunu biliyor elbette. Ama Deborah aynı zamanda Jessica’nın kız kardeşi olduğundan, bir şekilde Meclis’i değişmiş olduğuna ikna etmiş. Halen Meclis’in arşivinde çalışıyor. Zaten Avcıların geçmişteki eylemleriyle gelecek planlarına dair

öğrendiklerimizi Deborah sağladı. Bunlar hayati önemde bilgiler. Buna rağmen, Meclis'ten ayrılması gerektiğini söyledim. Ama Deborah kalmayı tercih etti. Wallend ve tutsak Kara Cadılar üzerinde gerçekleştirdiği deneylere dair daha çok bilgi elde etmenin peşinde. O inanılmaz ölçüde cesur bir kız.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Deborah her zaman cesur bir kız olmuştu. Bir şeyin doğru olduğuna inanması yeterliydi; bu andan sonra kimse onu yolundan döndüremezdi.

Celia, Van'la konuşmak için yanımdan ayrıldığında, Ellen veda etmek için geldi.

“Arran'a, onu çok yakında görmeyi umut ettiğimi söyle lütfen,” dedim. “Onu çok fazla düşündüğümü de.”

Ellen başını salladı. “Tamam. İttifak'a katıldığını öğrendiğinde buna çok memnun olacağına eminim. Ama esasen, hayatta olduğuna ve üç armağanını aldığına sevinecek. Bağış törenini Mercury mi gerçekleştirdi?” Ses tonundan, bunu Mercury'nin yapmadığından az çok emin olduğunu anlayabilmişim.

Başımı iki yana salladım. “Marcus yaptı.”

Ellen gülümsedi. “Onu İttifak'a katılmaya ikna edebileceğini düşünmelerinin nedeni de bu olmalı. Marcus'un oğluna yardım etmek istediğini biliyorlar.”

“Ellen, gidiyoruz. Şimdi,” diye seslendi Celia.

Ellen bana sarıldığında, Celia'nın yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi fark ettim. Belli ki Celia halen beni Ak'tan çok Kara, normalden çok vahşi bir cadı olarak görüyordu. Ellen ise bana bir Yarı Kod değil de, insan gibi davranıyordu. Ama Ellen da bir Melez'di. Kişiliğinin yerine üze-

rindeki etiketle yargılanmanın ne demek olduğunu o da çok iyi biliyordu.

Celia'yla Ellen'ın gitmesinden bir dakika kadar sonra, Van, Annalise ve Nesbitt'le birlikte sığınağa döneceğini söyledi. Ben burada Marcus'la irtibata geçilmesini beklerken Gabriel de benimle kalacaktı. Bir hafta sonra yenisinden burada, Kırmızı Sukabağı'nda buluşacaktık.

Annalise'le vedalaşmak için çok az zamanım vardı. Onu odanın bir köşesine çektim. Aklımda onunla konuşmak değil, sessizce veda etmek vardı. Sırtı bize dönük şekilde barın önünde dikilmiş olan Gabriel haricindeki diğerlerinin gözleri üzerimizdeyken daha fazlasını yapamazdım.

“Babanın İttifak'a katılması seni endişelendiriyor mu?” diye sordu.

“Biraz. Ama katılacağını sanmıyorum. Ne benimle ne de asilerle ilgileneceğini düşünmüyorum.”

“Sen onun oğlusun. Onun için önemlisin. Sonuçta bağış törenin için seni buldu, değil mi?”

“Bu farklı bir durum. Bunu mümkün olduğunca kısa ve soğuk bir şekilde yaptı. Bana güvenmiyor. Benim yanımda savaştı. Zaten Celia'nın emirlerini dinleyeceğini ve 'bir asker gibi' davranacağını da hiç sanmıyorum. Bu işe yaramaz.”

Beni öpüp, “Celia'yla birlikte çalışmaktan bahsetmişken, seninle gurur duyuyorum, Nathan,” dedi. “Sana geçmişte yaptıklarından, yaşadığın her şeyden sonra onunla çalışmayı kabul ettin.” Bir kez daha beni öptükten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Sen benim kahramanım, prensimsin.” Kulağımı öperek fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Ama gerçekten de beni sevdiğini söylemişti sanırım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurup, gözlerimin içine bakarak bir kez daha fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Ben de onu sevdiğimi söylemeliydim. Ama bu benim için gerçekten çok zordu ve diğerlerinin önünde bunu yapıp yapamayacağımdan da emin değildim zaten. Ben bir şey diyemeden, “Gitmem lazım, beni bekliyorlar,” dedi.

Ben de onu öptüm.

Halen suskundum.

Tam yanımdan ayrılacakken onu kendime çekip, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve çok alçak bir sesle onu sevdiğimi söyledim. Kıkırdadığını gördüğümde ben de gülümsememe engel olamadım. Bir kez daha öpüştük. Artık diğerlerinin bizi izleyip izlememesi umrumda bile değildi.

Nesbitt gürültülü bir şekilde boğazını temizleyerek öksürdüğünde, Annalise bir daha kıkırdadı. Ama ellerimin arasından kaçana dek onu öpmeye devam ettim.

Ve gittiler.

Her şey belki çok hızlı gerçekleşmişti ama birbirimizi sevdiğimizi söylemiştik işte. Bir hafta sonra yeniden kavuşacaktık. Yalnızca bir hafta sonra onu yeniden görebilecektim.

yer fıstıkları

Bardan çıkmamıştık. Gus’la birlikte kabinde oturuyorduk. Gabriel barda birasını yudumlayıp önündeki çerezi didikliyor; arada bir havaya attığı bir yer fıstığını ağzıyla yakalıyordu. Gus bu ‘görevdeki’ rolünün ne denli mühim olduğuna dair kibirli laflar ederken, ben de onu küçük düşürmek için elimden geleni yapıyordum. Çocukça davrandığımızın farkındaydım.

“Marcus’un Kara Cadı cemaatinde bağlantı kurduğu birkaç kişi var,” dedi Gus. “Bunlar güvenebileceği, asla kendisine ihanet etmeyeceğini bildiği cadılar.”

“Ona ihanet etmeye kalkacak kadar budala biri var mı cemaatinizde?”

Gus sorumu duymazdan geldi. “Marcus dünyada neler olup bittiğini öğrenmek ister her zaman. Ama son zamanlarda Kara Cadı buluşmalarına nadiren katılıyor. Bilgi almak için güvendiği kişi benim.”

“Yalnızca sen mi? Az önce Marcus’un bağlantı kurduğu birkaç kişi olduğunu söylememiş miydin?”

“Başka kimi kullandığının şu anda bir önemi yok.”

“Yani bağlantı kurduğu diğer cadıların kim olduklarını bilmiyorsun.”

“Burada önemli olan Marcus’un bana güveniyor olması.”

“Büyük bir onur duyuyor olmalısın.”

“Ben aşırı ölçüde ağzı sıkı ve aynı ölçüde ihtiyatlı biriyim.”

Esnedim.

“Marcus’a ileteceğim mesajları yalnızca ikimizin bildiği gizli bir yere bırakıyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ona yeni bir mesaj bırakacağımı biliyor.”

Oturduğum yerden uzanarak Gabriel’e baktım. Havaya fırlattığı yer fıstıklarının ağzıyla yakalamak yerine, burnuyla yanaklarından sektirip etrafa saçmaya terfi etmişti.

Kendime bu durumun çok ciddi olduğunu söyleyip duruyordum. Aslına bakılacak olursa, bu gerçekten de çok ciddi bir durumdu, hatta ölüm kalım meselesi olduğu bile söylenebilirdi. Fakat havayı yumuşatmak isteyen Gabriel beni güldürmek için elinden geleni yapıyordu. Kendisine baktığımı gördüğünde, bir avuç dolusu fıstığı havaya attı ve ağzını açarak fıstık yağmurunun altında durdu. Kıkırdadım.

Gabriel’e sırtı dönük oturan Gus, neye güldüğümü anlamak için arkasına baktı. “Bu pisliği temizlersen çok sevinirim!” diye seslendiğinde, alaycı bir asker selamı veren Gabriel, havaya fırlattığı fıstığı dişlerinin arasında yakaladı.

“Çocuk gibisiniz,” dedi Gus.

Gabriel’e seslendim. “Gus yeterince ciddi olmadığımızı düşünüyor!”

“Gus bizi hiç tanımıyor,” oldu Gabriel’in buna yanıtı.

“Umrumda bile değil,” dedim.

Gus dudaklarını büzdü. “Benim de değil.”

“Pekâlâ. Benimle buluşması için Marcus’a mesaj bırakacağız öyleyse,” dedim.

“Hayır, seni budala. Mesajları bıraktığım yerde onu bekleyeceksin. Mesaj, sensin.”

Ona bir küfür savurduktan sonra, “Ne zaman?” diye sordum. Tan vakti, bir sonraki günün geceyarısı gibi bir zaman söyleyeceğini sanıyordum.

“Şimdi,” dedi. “Gözümün önünden ne kadar erken kaybolursan benim için o kadar iyi.”

“Öncelikle Gabriel’le öğle yemeği yemeliyiz. Yemekten sonra gideriz.”

Gus buna dudak bükerek, “Bu durum midenden daha önemli,” dedi.

Bunun midemden daha önemli olduğunun farkındaydım elbette. Ama diğer taraftan, en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamadığım gibi, babamı görmeye gittiğim takdirde bir daha ne zaman yemek yiyeceğimi de bilemiyordum. Açtım ve öfkelenmeye başlamıştım.

Ayağa kalkıp kabinden çıktım ve Gabriel’e yönelerek, “Gidip bir şeyler yiyelim,” dedim.

“Seni şımarık piç!” dedi Gus. “Bu görev senden çok daha önemli. Yoksa baban Marcus diye burada bize caka satabileceğini ve herkesin senin keyfini bekleyeceğini mi sanıyorsun?”

Gabriel’in yanına gelerek barın önünde durdum. Gus’a dönmedim çünkü bunu yaptığım takdirde onu öldürebilirdim. Gabriel’e, “Çok açım, gidelim,” diyerek kapıya yöneldim.

“Birileri sizi görebilir; böyle bir riske giremezsiniz,” diye seslendi Gus, arkamızdan.

Gabriel, Gus'a, "Buradan ayrılmamasını sağlayacak olan sensin," dedi. "Ona yiyecek bir şeyler çıkar. Budala olan sensin."

Gus elbette budala filan değildi. Ama bir Kara Cadı olarak Yarı Kodlara karşı hiç sempatisi olmadığından geri adım atmayacağı da belliydi. Uzatmanın alemi yoktu. Gabriel'le birlikte Kırmızı Sukabağı'ndan çıktık. Sokanın köşesini dönerken aklıma pratik bir soru takıldı.

"Hiç paran var mı?"

"Bunun benim kadar seni de etkileyeceğini umuyorum çünkü param var."

"O halde bana öğle yemeği ısmarlar mısınız?"

"Ne zaman istersen."

Küçük bir İtalyan restoranı bularak, birkaç porsiyon makarna sipariş ettik. Ama çok az yiyebildiğimi fark ettim.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Gabriel.

"Makaranın suçu yok. İştahımı kaçıran Gus oldu." Elimdeki çatalı önümdeki makarna dağına sapladım. "Onun standartlarına göre 'doğru düzgün' bir Kara Cadı olmadığım ve Karaların en karası Marcus'un şımarık oğlu olduğum için beni horgörüyor."

"Herkesin kalbini kazanamazsın."

"Tam da hayatımı özetledin. Ama bu halimiz İttifak açısından çok kötü. Mutlu bir aile olduğumuz söylenemez. Bütün Karalar Gus gibiye..."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Nathan. Ama çoğu böyle gerçekten de. Kimse kendilerinden olmayan cadılara güvenmeye alışkın değil. Ortamın daha rahat olduğu Avrupa'da bile farklı cemaatler birbirlerini gör-

mezden gelmeye alışmış. Gus da seni görmezden gelmek isterdi ama böyle bir şansı yok elbette.”

“Harika.”

“Ancak senin ne denli muhteşem, ne denli sıcakkanlı biri olduğunu anladığında, en büyük hayranlarından birine dönüşeceğini umut edebiliriz.”

Kahkahalarla gülmeye başladım.

Gabriel de gülümseyerek arkasına yaslandı. “Şu andaki hayranlarından biri olarak bana neler konuştuğunuzu anlatır mısın? Plan nedir?”

Buna başımı sallayıp, Gus’la konuştuklarımızı ona anlattım.

“Gus, bu çok gizli bilgileri benimle paylaştığını bilseydi çok bozulurdu.”

“Bilseydi? Bence bilmeli.”

“Bunları bana anlattığını ona söylememi mi istiyorsun yani?”

“Acı çeksin piç!”

Gabriel gülümsedi. “Sen yokken böyle bir amacımın olması iyi oldu.”

İki saat kadar sonra Gus beni eski kentten çıkararak, evlerin birbirine çok yakın inşa edildiği bir başka bölgeye götürdü. Bunlar çok yeni olmasa da, her biri kendi bahçesinin içine kurulmuş büyük evlerdi. Bahçelerin etrafı duvarlarla çevriliydi. Etrafımıza pek uyum sağladığımız söylenemezdi. Kentin bu kesimindekiler şık giyimli fersizlerdi. Dünyadaki konumlarından gayet memnun olduklarını gülümsemenin eksik olmadığı yüzlerinden anlamak mümkündü. Bir yan sokağa girdik. Bu sokak-

ta araba yoktu ve yüksek duvarların ortasındaki kapılar, bunların evlerin arka girişleri olduğunu gösteriyordu.

Eski bir kapının önünde duran Gus, cebinden büyük, paslı bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

Yüksek duvarlarla çevrili küçük bir bahçeye girdik. Bahçe aşırı ölçüde büyümüş çalılarla kaplıydı. Çalıların arasında yaşlı bir ağaçla yıkılmak üzereymiş gibi görünen bir baraka vardı.

“Marcus gelene dek burada bekleyeceksin,” dedi Gus. Başka yapacak bir şeyim vardı sanki. Ama Gus’ın asıl umursadığı, dediğini yapmamdı.

Ona budalanın teki olduğunu söyleyerek, bu düşünce-mi pekiştirecek küfürleri eklemeyi de ihmal etmedim.

Tam da bunu bekliyormuş gibi, bir anda boğazıma sarıldı. Elinde bir bıçak olduğunu fark ettim. “Seni ukala, küçük mong. Dediğimi yapsan iyi olur. Bok kadar değer yok gözümde. Sen gerçek bir Kara değilsin; sen gerçek bir Ak bile değilsin. Bu yüzden sana dediğimi yap ve...”

Onu kendime daha da çekerek boğazıma dayadığı bıçağın etime birazcık girmesine neden oldum. Gus şaşkınlık içinde geriledi. Bu şaşkınlık anını değerlendirerek, eline attığım tekmeyle bıçağı düşürdükten sonra sert, hızlı bir yumruk çıkardım. Ardından yan dönerek dirseğimi karnına geçirdim. Kaslı, cüsseli bir adam olsa da canı yanmıştı.

Birbirimize bakarak olduğumuz yerde durduk. “Git buradan,” dedim.

“Sen de görevini yerine getir,” dedikten sonra arkasına döndü. Ama bahçe kapısından çıkmadan önce durup, “Baban İttifak’a katılırsa kazanırsınız,” dedi. “Kazandı-”

mız takdirde, Aklar kendi hayatlarını yaşarken, benim de kendi hayatımı yaşayabileceğim bir dünya istiyorum. Asırlardır yaptığımız gibi. Birbirimize asla yaklaşılmayacağız. Bütün cadılar bunu yaparsa, ortalıkta senin gibiler türemez.” Yere tükürüp gitti.

Gus gittikten birkaç dakika sonra, dediklerini düşünecek kadar sakinleşmişim. Gus’a göre gerçek bir cadı değildim. Ne saf bir Kara, ne de saf bir Ak’tım. Gabriel’e göre, Karalarla Akların birleşimi olduğumdan cadıların en alasıydım. Ak Cadılara göre Kara’yıdım. Van’a göre sıradan bir cadıydım. Ve babama göre... Babamın ne düşündüğünden emin değildim. Belki de geldiğinde bunu anlardım. Ama ona benim hakkımda ne düşündüğüne dair aptal bir soru soracak değildim.

marcus

Bahçede yere uzanmıştım. Güneş binaların ardında kaybolmuştu. Ağaçların yaprakları hafif esintide kırırdıyordu. Mavi gökyüzünde birkaç beyaz bulut vardı. Hava halen aydınlıktı.

Marcus'un gelip gelmeyeceğine dair endişeli düşünceleri bir kenara atmıştım. Yalnızca yere uzanmış, tepemdeki ağaca, yapraklarına, gökyüzüne bakıyordum. Bir süre sonra, yaprakların az önceki kadar kıpırdamadığını fark ettim. Hatta, yapraklar bütünüyle kıpırtısızdı... Dallardan birine baktığımda emin oldum. Yaprakların hiçbiri kıpırdamıyordu. Gökyüzüne baktığımda bulutların yavaşça soldan sağa doğru süzöldüklerini gördüm. Ama tepemdeki ağaç dalının üzerinde kalan küçük bulut birkaç dakika önce olduğu yerdeydi.

Doğrulduğum anda bahçenin kapısı açıldı.

Marcus beni gördüğünde olduğu yerde durdu. Bir an için çıkıp gideceğini sansam da, bahçeye girip kapıyı arkasından kapattı.

Bunu ne zaman yaptığımı hatırlamasam da, artık ayakta olduğumu fark ettim.

Bana doğru döndü ama olduğu yerde durmaya devam etti. “Seni buraya Gus getirdi herhalde?” Her zamanki sevgi dolu karşılamlarından biriydi.

“Evet. Seninle konuşmak istedim.”

“Çok zamanımız yok. Etrafı araştırıp tuzak olup olmadığını anlamak için zamanı durdurdum.”

“Ben tuzak filan değilim.”

“Hayır, ben de öyle sanmıyorum zaten.” Gelip önümde durduğunda birbirimize ne kadar benzediğimizi gördüm. Aynı boydaydık. Saçlarımızla yüzümüz aynıydı. Ve gözlerimiz birbirinin tıpatıp aynısıydı. “Gene de bu konuşmayı kısa tutmayı tercih ederim.”

“Benimle zaman geçirmek istemediğini biliyorum. O yüzden rahat olabilirsin; ben de kısa tutmaya çalışacağım. Ama sana Ak Cadı Meclisi’nde olanlardan ve Meclis’e başkaldıran bazı cadılardan bahsetmem gerekiyor.”

“Peki kendinden bahsetmeyecek misin?”

“İlgilenirsen, elbette.”

“Her zaman seninle ilgileniyorum, Nathan. Ama içinde olduğumuz koşullar seninle görüşmelerimizi mümkün olduğunca kısa tutmamızı gerektiriyor.” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Burada daha uzun süre kalmak gibi bir riske giremem.” Geri dönerek bahçenin kapısını açtı.

Buna inanamıyordum. Merhaba ve hoşçakal. Bana yalnızca bir kere bakmıştı ve gidiyordu.

“Gelmiyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Benimle gelmiyor musun?”

“Ah. Evet. Elbette.”

O kapı eşiğinden geçerken telaşla peşine takıldığım-

dan, neredeyse düşecektim. Ben de dışarı çıktığımda, Gus'takine benzeyen bir anahtarla kapıyı kilitleyip yürümeye başladı. Birkaç adım sonra da omzunun üzerinden, "Ayak uydurmak için elinden gelenin en iyisi yap," dedi.

Marcus'un arkasında koşturuyordum. Bu kadar hızlı birinin peşinden gitmek inanılmaz bir histi. Bir sonraki sokakta, hareket etmek üzere olan bir arabanın yanından geçtik ve birkaç adım sonra zaman normal akışına döndü. Koşmaya devam ettik. Evler sona erdiğinde, daha genç, ince ağaçların olduğu bir koruya girip bir tepenin yamacını tırmanmaya koyulduk. Yamacın ötesine geçtiğimizde, aşağı doğru hafifçe meyil kazanan zemin bir süre sonra çok daha dik bir şekilde rakım kaybetmeye başladı. Dengemi korumak için koca koca adımlar atmak zorunda kalıyordum. Artık durmamın imkânı yoktu. Durmak istediğim de yoktu. İlerimizdeki nehri gördüğüm esnada, Marcus hızla koşarak sıçradı ve havada bir takla atıp suya daldı.

Onun hareketlerini taklit etmek için elimden geleni yaparak ben de peşinden suya daldım. Soğuk su üzerinde şok etkisi yapmış olmasına rağmen, birkaç saniye içinde alışmıştım. Babamın yüzmediğini gördüğümünden ben de yüzmeye başlamadım. Akıntıyla birlikte hızla sürükleniyorduk. Nehrin iki tarafı da ağaçlıktı ve arkama baktığımda uzaklardaki kenti halen görebiliyordum. Karanlık suyun içinde bata çıka ilerlemeye devam ettik. Tepemizdeki gökyüzü beyaz, mavi arası soluk bir renkteydi. Güneş solumuzda kalıyordu.

Marcus birdenbire yüzmeye başlayarak nehrin sol

kıyısına yöneldi. Ben de peşine takıldım. Tam nehirden dışarı çıkacağını düşünürken, yakaladığı elimi kemerine doğru çekti. "Sıkı tutun. Derin nefes al. Yarıktan geçerken sakın beni bırakma."

Peşinden nehrin kıyısına doğru yüzmeye devam ettim. Burada daha yavaş akan su öylesine berraktı ki nehrin dibindeki taşları sayabilirdim. Marcus bu taşlara tutunup kendini iterek ilerliyordu. Düz yüzeyli büyük bir taş ulaştığımızda, Marcus'un taşın arkasına geçerek minicik bir çatlağın içine süzüldüğünü gördüm. Bu inanılmazdı. Ama daha ne olduğunu anlamadan, ben de onun peşinden sürüklenerek, nehrin parlak, gri, soğuk suyundan, çok daha soğuk olan boş bir karanlığa çekildiğimi hissettim. Dönerek ilerlediğimi fark ettiğimde, Nesbitt'in tavsiyesini hatırlayarak yavaşça nefes vermeye başladım. Çok hızlı dönüyordum ve içinden geçtiğimiz yarık da çok uzundu; ciğerlerimdeki hava tükenirken, çaresiz bir halde, karanlığın ucunda ışık görmeye çalışıyordum. Ama ışık yoktu. Tek yapabildiğim, babamın kemerine tutunmaya, onu kaybetmemeye odaklanmaktı.

Yarıktan dışarı fırladığımı hissettiğim anda, ardı ardına derin nefesler almaya başladım.

Bu deneyimin beni çok sarsmadığını göstermeye çalıştıktan sonra, doğrularak sırtımı dikleştirsem de, kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi atmaya devam ediyordu. Eğilerek nefes almaya çalıştım. Bir yandan da kesik kesik gülüyordum. Durum ciddiymi.

Nehrin sığ bir kesiminde, dizlerimin üzerindeydim. Etrafıma baktığımda kesinlikle farklı bir nehirde olduğumu anladım. Daha dar ama çok daha güçlü ve hızlı bir

nehirdeydik artık.

Marcus çoktan kıyıya çıkarak oturmuştu. Ayağa kalktığımda biraz sendeledim. Marcus'un bunu görmediğini umuyordum. Dışarı çıkıp yanına oturdum. "Avcılar bu yarıklardan haberdar olmasına rağmen kullanmaya devam mı ediyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun? Bunu bulabilirler mi?"

"Bilmiyorum. Ama Avcıların yarıkları saptamanın bir yolunu bulduğunu bana söyleyen sendin. Avcıların avlanmakta çok iyi olduğunu söylediğini de hatırlıyorum."

"Evet. Bunu yapabilecek en azından bir Avcı var. Bu onun yeteneği. Sanırım bunun için belli bir mesafede olması. Sence ne olabilir bu mesafe? Bir mil? Birkaç yüz metre? On metre? Saptaması için yarığa epey yakın olması gerektiğini tahmin etsem de, emin değilim. Bu yüzden en kötüsünü hesaba katarak, her ay yeni geçitler açıyorum." Bana döndü. "Güvende olmak için sürekli hareket halinde olmalısın." Nehre baktı. "Şu an için burası uygun. Manzarası güzel, su temiz. Çok daha leş yerlerde kaldığım oldu. Ama çok uzun kalırsam, buraya da geleceklerdir. Belki de yarın burada olurlar, kim bilir? Bir yerde üç ay kadar, bazen daha kısa kalıyorum. Ama asla üç aydan daha uzun değil."

Nehre, ağaçlara baktım. Burada da güneş batmak üzereydi.

"Gene de daha birkaç hafta buradayım. Yani konuşacak zamanımız var."

"Bu güzel olur."

"Göreceğiz."

Doğrudan konuya girip ona İttifak'tan bahsetmeyi düşünsem de, bunun doğru zaman olmadığına dair bir

hisse kapıldım. Ben de o anda İttifak'tan filan konuşmak istemiyordum zaten. Bugüne dek babamla çok az zaman geçirmiştım. Onu çok az tanıyordum; bizim hakkımızda, onun hakkında konuşmak istiyordum. Ama Marcus'un da aynı şeyi istediğini hissetmiyordum.

Etrafımı inceledim. Arkamda ağaçların oluşturduğu bir duvar vardı. Tepeyi örten ormanın ucu olmalıydı bu. Ama ilk sıradaki ağaçlar birkaç metreden uzun değildi. Nehrin kıyısı böğürtlen çalıları ve eğrelti otlarıyla kaplıydı. Burası güvenli, temiz ve açık görünüyordu. Arkama dönüp, yüzümü ormana verecek şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Ağaçların kıyıya düşen gölgeleri ve kokusu bile tahrik ediciydi. Arkamdaki nehir ise şaşırtıcı ölçüde sessizdi.

Burası yaşamak için hayalini kurduğum yeri çok fazla andırıyordu. Yalnızca hayalimdeki çayırılıkta kulübe yoktu. İlerideki böğürtlen çalıları oldukça sıkıttı. Hatta ancak peri masallarında görülebilecek sıklıktaydılar. Bir kılıçla dalmadığınız sürece aralarından geçmek imkânsızdı. Bu çalılar güvenli bir sınır oluşturuyordu; bu yönden kimse gelemezdi. Çalılar bana kafesimin parmaklıklarını hatırlatmasına rağmen, aynı zamanda kışkırtıcı bir tarafları da vardı. Çalılara bakarken, ortalarında bir yerde, ancak bir insanın sığabileceği genişlikte bir boşluk olduğunu fark ettim. Önünde bir süre durduktan sonra, sürünerek içinde ilerlemeye başladım. Artık geri dönemezdim çünkü bunu denediğim takdirde kıyafetlerim kesinlikle çalılara takılıp kalırdı. Zemin aşağı doğru eğim kazanırken, sürünmeye devam ettim.

Sık çalılar bir süre sonra alçakta kalan geniş bir ine açıldı. İçerisi loş ama sıcaktı. Ağaçların arasındaki sayı-

sız boşluktan ulaşan güneş ışığı açıklık alanı doğal bir şekilde aydınlatmıştı. Burası bir hayvan inini andırsa da, bir insanın evi olduğu belliydi. Büyük kısmı boş olan, alçak bir oda gibiydi. Ortada, yakın zamanda yakılmış ateşin kalıntıları duruyordu. Bir tarafa kuru kütükler istiflenmişti. Ateşin etrafındaki alan çıplak topraktı. Babam burada oturuyor, ateşi besliyor, yemek pişiriyor, karnını doyuruyor olmalıydı. En korkulan Kara Cadı'nın kendine çorba veya yahni pişirdiğini; yemeğini basit bir tabaktan metal kaşıkla yediğini düşünmek zor olsa da, durum buymuş gibi görünüyordu. Babamın buradaki yaşamının çok az bir kısmını insan olarak geçirdiğini tahmin ediyordum. Muhtemelen çoğu zaman hayvan olarak dolaşıyordu. Bu onun hayatıydı. Yalnızdı. Yapayalnızdı. Ancak bazen insan oluyordu. Ve benim oturmam gerekiyordu.

Marcus hayatını anlatmak yerine, göstermeyi tercih etmişti. Böylelikle onu tanıyabilirdim. Onu tanıdığımda, kendimi de tanıyabilirdim. Diğer taraftan bu, onun yaşadığını hayal ettiğim hayat değildi kesinlikle. Aslında Marcus'tan ne beklediğime emin değildim. Muhtemelen etkileyici, görkemli; hazinelerle, tarihle, güçle dolu bir yer. Ama düşündüğüm bu şeylerin hiçbirinin benim gibi babam için de önem ifade etmediğini anlıyordum.

Ağlamaya başladım. Kederden mi yoksa mutluluktan mı ağladığıma bile emin değildim. Kendim için, onun için, yalnızca onunla kurduğum bu bağlantı için ya da her şey için mi ağlıyordum? Babam gibiysem en sonunda yaşayacağım yer buna benzeyecekti herhalde. Ama bunu istemiyordum.

Marcus halen gelmemişti. Etrafıma alışmam için bana

zaman tanıdığının farkındaydım. Belki de yalnızca günbatımının keyfini çıkarıyordu.

Bir köşede yıpranmış, delik deşik yün battaniyelerle üst üste atılmış yedi tane koyun postu vardı. Kuru kalmaları için rulo yapılmış koyun postlarını sönmüş ateşin soğuk küllerinin yanına açtım.

Hava iyice kararmak üzereyken babam geldi. Birkaç saniye içinde yaktığı ateşten yükselen alevler, yanında getirdiği ince dalları anında yalayıp yutmuştu. Arada sırada beslediği ateşi izlemeye başladık. Bir süre oturduktan sonra arkama uzandım. Yeniden ağlamaya başladığımı fark ettim. Kendime engel olamıyordum. Ona baktığımda yanaklarından süzülen gözyaşları göremedim. Gözlerimi kapattığımda, İttifak ile bütün o cadılar, hatta Gabriel ve Annalise bile başka bir dünyaya aitmiş gibi hissettim. Burası babamın dünyasıydı. Burası farklı bir yerdi. Burası yabancı dünyaydı.

Uyandığımda in aydınlık olsa da saatin çok erken olduğunu tahmin ettim. Uzandığım yerde uyuyakalmıştım. Ateş sönmüştü. Yalnızdım.

Sürünerek inden dışarı çıktım. Marcus çalılarının arasındaki çıkışın ucunda, nehrin kıyısına yakın bir yere oturmuştu. Yanına iliştim. Güneş ilerimizdeki tepenin üzerinde yükselmeye başlamıştı.

“Aç mısın?” dedi.

“Evet.”

“Benimle ava çıkmak ister misin?”

Başımı salladım.

“Hiç kartal oldun mu?”

Babamla oturuyorduk. Onunla ava çıkmıştım. O dönüşümünü yaşadıktan sonra, ben de onu taklit etmiştim. Ne türden bir hayvana dönüşeceğimi nasıl seçeceğimi bilmiyordum. Ama içimdeki hayvan ne yapılması gerektiğini biliyordu ve bunu birlikte yaptık. Kartala dönüşen babamı taklit edip, yaptıklarını yaptık. Ve ilk kez havalandırarak uçmaya başladık. İlk başlarda biraz beceriksiz olsak da, havada süzölmeye, manevra yapmaya, saldırıya geçmeye, dalmaya hızla alıştık. Ama bir kartal olarak avlanmak hiç de kolay değildi. Babam bir gelincikle bir tilki yakaladı. Biz ise herhangi bir hayvan yakalayacak kadar becerikli ya da hızlı değildik. Bunun bir önemi yoktu. Avımızı hep birlikte yedik.

“Bu benin, insan olan benden daha iyi ya da kötü olduğunu kim yargılayabilir? Buna kim karar verebilir?” dedi Marcus.

Babamın benliğinin diğer tarafından, hayvan tarafından bahsettiğini anlamıştım.

“Ben halen ona, içimdeki hayvana alışmaya çalışıyorum,” dedim. “Onun benden ayrı bir varlık olduğunu düşünsem de, birlikte çalışmayı deniyoruz.”

“Bu benim zamanımı almıştı. Bununla mücadele ettim.” Başını iki yana salladı. “İlk başta içimdeki hayvanın vücudumu ele geçirmeye çalıştığını sandım. Ama bu doğru değildi. Yalnızca benliğinin bir başka tarafını keşfediyorsun. Daha doğal olan tarafını. Eski tarafını. Dünyaya çok daha fazla ait olan tarafını. Hayatta kalmak için ona ihtiyacın var ve o olmadan hayatta kalmanın da bir anlamı yok. Ona güven. O da sana güvenecek. Ona mümkün olduğunca yakın ol.”

Öğle sonrasının sıcağı çökene dek nehri izledik. Ardından yeniden ava çıktık. Gökyüzünde çok, çok daha yükseklerle çıkıp bekledik. Aşağıımızda bir tavşan belirdi. Babam gökyüzünde daha da yükseldi. İçimdeki hayvan sa tavşana odaklanmıştı. Alçalmaya başladık. İkimiz de onu istiyorduk.

O gece yeniden insan halimize dönerek güneşin batışını izledik. Babama diğer yeteneklerini, kalplerini yediği cadılardan çaldığı yetenekleri sordum. “Bu yetenekleri kullanabiliyor musun?”

“Evet. Kendi yeteneğimi kullandığım gibi kullanabiliyorum onları da. Bu yetenekler artık benim. Ama hiçbir i içimdeki hayvan kadar güçlü değil. Bazıları da çok zayıf. Aslında bu yeteneklerin çoğuna asla ihtiyaç duymuyorum.”

Hangi yetenekleri kullandığını sormak için delirsem de bunu yapmadım. Onun yanındayken bazen çekingenliğe kapılıyordum.

“Bitkiler üzerine olan yetenek gayet kullanışlı,” dedi.

“Bitkileri büyütme-öldürebilme gücü. Sara Adams, Meclis üyesi.”

“Ne?”

“Celia bana öldürdüğü bütün cadılarla onlardan aldığı yetenekleri öğretti.”

Marcus bir süre sessiz kaldı; dediğimi düşündüğü belliydi. “Eh, dediğim gibi, bu kullanışlı bir yetenek. En azından benim gibi yaşadığında.”

“İni saklayan böğürtlen çalılarını sen mi büyüttün?”

Başını salladı. “Görünmezlik de esaslı bir yetenek. Özellikle de saklanıyorken, birilerinin izini sürerken. Za-

manı durdurma büyüğü de öyle. Geçit olarak kullanmak için yarıklar açabilmek de önemli. Bunu çok az cadı yapabilir.”

“Peki uçabiliyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Bu yeteneği kimden aldığımı söylüyorlar?”

“Malcolm. New York’tan bir Kara Cadı’yımış. Bu tartışmaya açık bir durum gerçi. Ama uzun mesafeli sıçramalar yapabiliyor musun?”

“Senden daha çok değildir.” Gene sessizleşti. Neden sonra, “Kartal olduğumda uçabiliyorum,” dedi. “Leopara dönüştüğümde uzun sıçramalar yapabiliyorum. Bu senin için yeterince etkileyici mi?”

Her halükârda etkilenmiş olduğumun farkındaydı bence.

“Kafanın içinde sesler duyuyor musun? Cep telefonu gibi aletlerin neden olduğu sesler?”

Bana döndü. “Evet. Ya sen?”

Başımı salladım.

İne girdiğinde ben de peşine takıldım. Ateşi yaktıktan sonra, “Zamanımın büyük kısmını bu şekilde yaşayarak geçirdim. Yoksul bir hayatmış gibi görünebilir ama hiç de öyle değil,” dedi.

Buna hiçbir şey demedim. Yabani dünyada olmanın zevkini anlıyordum ama böylesine bir yalnızlık benim için çok fazlaydı.

“Sanırım senin aklındaki böyle değildi,” dedi.

“Mercury’nin sığınağını bulduk. Daha çok o sığınağa benzer bir yer olacağını düşünmüştüm.”

“Peki Mercury’yi buldunuz mu?”

Babama Mercury'den, kendisiyle görüşmemizden sonra olanlardan, Van, Nesbitt, Annalise ve Gabriel'den bahsettim. Celia, Gus ve İttifak'tan da. "Aralarına katılmanı istiyorlar," dediğimde tan vakti olmuştu.

"İttifak'a mı?" Kahkaha attı. "Çaresiz halde olmalılar."

"Evet, bu doğru kelime olabilir."

"Sen de katılmaya kararlı mısın? Bu dava uğruna gerçekten canını tehlikeye atacak mısın?"

"Bu benim davam. Kararlarla Akları bir araya getirmek."

"Davanın bu olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bence asıl dava kafayı yemiş bir Ak Cadı liderinden ve yanındaki güce susamış Avcılardan kurtulmak. Fakat bu olduğunda, onların tabiriyle barış elde edildiğinde, çok daha fazla sorun çıkacak."

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

Marcus bana gülümsedi. "Muhtemelen yok. Ama canımı kaybedebileceğim bir savaş için biraz da olsa endişelenebilir miyim?"

"Katılacak mısın yani?" Şaşkınlığa düşmüştüm. "Bunu kabul edeceğini düşünmemiştim."

"Kararlarla Akları bir araya getirmek umrumda değil. Diğer taraftan, Soul'la Avcılardan kurtulmanın düşüncesi bile beni çok heyecanlandırıyor. Bunun gerçekten çekici bir tarafı olduğunu söyleyebilirim. Henüz emekli olmaya hazır değilim. Katılımcı bir kişilik olduğumu da hiç sanmıyorum. Ama Soul ve Avcılarla savaşınızda yanınızda olacağım. Celia'yla tanışmak istiyorum. İki yıl boyunca oğlumu kafese kapatmış kadını görmem gerekir sanırım." Başını iki yana salladı. "Geçmişteki suçlarımı affedecek-

lerini söylüyormuş ama onun da af dilemesi gerekebilir.”

Ona baktım. Dediklerinde ciddi olup olmadığını anlayamadım.

“Aflar, anlaşmalar ilgimi çekmiyor, Nathan. Bütün bu kavramlardan nefret ediyorum. Umarım senin için de öyledir. Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Hatta belki Soul için bile durum budur. Bilemiyorum. Aslında geberdiğini görmek istememin dışında, Soul da çok umrumda değil.”

Bunları söylediği soğuk ses tonundan, babamın bir insanı, bir tavşanı öldürdüğü kadar kolay bir şekilde öldürebileceğini anladım. Daha fazla pişmanlık duymazdı. Hatta tavşan için daha çok üzülmesi muhtemeldi.

“Beş gün sonra Basel’de, Kırmızı Sukabağı denilen barda toplanılacak. Celia da orada olacak.”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Bu durumda gidip onlara haber vermeliyim.”

“Hayır. Yanımda kalmalısın. Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmem.”

Ona baktım. Neden böyle bir şey dediğinden emin değildim. “Bana güvenmiyor musun?” diye sordum.

Bana baktığında, benim gözlerimdeki gibi, gözlerinde yavaşça dönen küçük siyah üçgenleri gördüm. “Benimle kalmanı istiyorum,” dedi. “Hayatından bir hafta istemek çok mu fazla olur?”

Başımı iki yana sallarken, bir kez daha gözlerimin dolduğunu hissettim.

Başka bir tarafa döndü. “Güzel.”

En sonunda, uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Fairborn’u ceketimden çıkarıp ona uzattım.

Eline aldığı bıçağı yavaşça kınından çıkardı.

“Mutluluk veren bir nesne sayılmaz, değil mi?” dedi.

“Bu sana ait.”

“Evet, öyle sanırım. Büyükbabam bir süre ona sahipti.”

“Bizi tanıyor. Yani bizim kanımızdan gelenleri. Başka kimse onu kınından çekip çıkaramıyor.”

Kınına geri soktuğu Fairborn’u yere, tam yanına koydu.

Fairborn’u bulup babama getirmek için yaptığımız onca şeyden sonra, bu merasim çok hızlı bir şekilde olup bitmişti sanki.

“Seni öldürmeyeceğim,” dedim.

“Muhtemelen öldürmeyeceksin. Bunu göreceğiz.” Dönerek uzandı. Yeni bir kütük attığım ateşi ve babamı izlerken, burada, onunla birlikte olmaktan ne denli mutluluk duyduğumu fark ettim.

ittifak

Aradan bir hafta geçip gitmişti. Bu bir hafta bazı açılardan bana bir ömür gibi gelirken, bazı açılardan da, aradan yalnızca birkaç saat geçmiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Babamla avlanmış, yürüyüşlere çıkmış, koşmuş, birlikte zaman geçirmiştik. Artık Kırmızı Sukabağı'ndaki toplantıya gitmeye hazırdık. Toplantı ertesi sabahı.

“Bunu istediğine emin misin?” diye sordu Marcus.

“Evet. Sonuçta Annalise orada olacak.”

Babama Annalise'ten, onu ne kadar çok sevdiğimden bahsetmiştim. Bu konuda yorumda bulunmamıştı. Çoğu zaman yalnızca dinliyor, anlattığım konu üzerine kendi fikirlerini belirtmekten kaçınıyordu. Sanırım bu açıdan ben de onun gibiydim.

Ama bu defa, “Annalise...” dedi. “Annalise’le durumunuz, annenle ilişkiye çok benziyor. Bu iyi değil, Nathan. Yani, uzun vadede değil. İlk başlarda annenle birbirimize çok bağlıydık; buluşacağımız bir sonraki sefer dışında hiçbir şey düşünemiyorduk. Görüşmeye devam etsek de, asla yeterli gelmiyordu. Aslında bu ilişkiyi çok uzun süre

boyunca gizli tutabilmemiz mucize sayılır. Annenin benimle birlikte gelmesini, o dünyayı terk etmesini istiyordum ama bu şekilde yaşayamazdı...” Bunu derken eliyle etrafımızdaki ağaçlarla nehri gösterdi. “Bunun farkında olacak kadar akıllı bir kadındı o. Bu yüzden, kendisi kadar akıllı olmayan o adamla evlendi. Ama evliliği tam anlamıyla felaket oldu.” Bir süre susup, uzaklara baktı. “Ona bu konuda yardımcı olmadığımı biliyorum... ama o zamanlar peşinde olduğum şey yalnızca onunla birlikte olabilmektir.”

Bana döndü. “Annenle ilişkimizden ders çıkarmalısın, Nathan. Kendine bak. Sen de benim gibisin. Sende anneni görmeye çalıştım ama...” Başını iki yana salladı. “Bunu bir kez olsun göremedim. Kendimi gördüm. Kara’yı gördüm.”

Dediklerinde haklı olduğunu biliyordum. Onun gibiydim. Hatta onunla biraz zaman geçirdikten bunu daha da iyi anlamıştım. Ama Annalise’le birlikteyken, diğer tarafımı, benliğimin Ak tarafını hissedebiliyordum.

“Ne dediğinin farkındayım ama...” diye söze girdim.

“Bana benziyorsun, benimle aynı yeteneğe sahipsin. Aynı şeyleri seviyorsun. Aynı arzulara sahipsin. Ve muhtemelen aynı kısıtlamalara.”

“Ne kısıtlaması?”

“Kentte yaşamak. İnsanlarla birlikte zaman geçirmek. Binalarda olmak.”

“Binalarla sorun yaşadığımı inkar edemem. Ama insanların çoğuyla sorunum yok. Hatta bazılarını gerçekten seviyorum.”

“Ben de anneni sevmiştim. Bunun nasıl sona erdiğine bak. Sen bir Kara Cadı’sın, Nathan. Sen bugüne dek tanı-

dığım çoğu Kara Cadı'dan çok daha Kara'sın. Ak Cadılarla hiçbir ilgin olmamalı. Kızdan ayrılmalısın."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapamam. Bunu istemiyorum."

Araya giren kısa süreli sessizliğin ardından, ona dönerek az önce bana sorduğu soruyu ona yönelttim. "Gitmek istediğine emin misin? Bu güzel hayatı tehlikeye atabilir misin?"

"Senin için bir şeyleri riske atmanın zamanın geldi. Yaşlanıyorum, Nathan. Belki çok yaşlı değilim ama bu olmadan önce oğlumla biraz zaman geçirmek istiyorum."

Basel'e, bu defa ıslanmamızı gerektirmeyen bir başka yarıktan geçtik.

"Kaç geçidin var?" diye sordum.

"Çok fazla. Madem bu geçitleri bulabiliyorlar, bulmaya devam etsinler diye düşündüm." Göz ucuyla bana baktı. "Bu onları meşgul tutar!" Kahkaha attı. "Aslında dünyayı bu geçitlerle doldurmalıyım."

İttifak'la toplantıdan bir gün önce, öğle sonrası saatlerinde Basel'deydik. Marcus öncelikle kenti kontrol etmesi gerektiğini; benim kendisine yardımcı olamayacağımı çünkü çok dikkat çektiğimi söyledi. Haklıydı; Avcılar beni tanıyordu. Hava kararmaya başlarken ilk bulduğumuz bahçeye geri gelerek, iki Avcı gördüğünü söyledi. "Görünmez olmanın faydalarından biri herhangi bir tehlikeye girmeden onları saatlerce takip edip konuştuklarını dinleyebilmem. Kentteki muhbirlerle konuşmak istiyorlardı ama bunu yapamadılar. Basel çevresindeki bütün Mezeller ortadan kaybolmuş gibi. Sanırım ya Basel'den kaçtılar

ya da onlar da İttifak'a katıldı. Bu İttifak için olumlu bir gelişme olsa da, Avcıların şüphelenmesine neden olacağı da ortada.”

“Ama yarınki toplantı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, değil mi?”

Marcus başını iki yana salladı. “En azından bu ikisinin hiçbir fikri yoktu.”

Bahçede yerde uyuduk. Uykuya dalmadan önce yıldızları izleyip geleceği düşündüm. Bir savaşın patlak vermek üzere olduğu belliydi ve babamın nasıl savaşaacağını görmek için sabırsızlandığımı itiraf etmek zorundaydım.

Ertesi sabah Marcus kentteki durumu ve bir gün önce gördüğü iki Avcı'nın ne alemde olduğunu bir kez daha kontrol ettikten sonra yanıma döndü. “Herhangi bir değişiklik yok. Gidelim.”

Kırmızı Sukabağı'na doğru yola çıktık. Marcus bir kez daha görünmez olmuştu. Girmem gereken sokakları göstermek için arada bir beni kolumdan tutarak yönlendiriyor; tempomu düşürmemem için beni çekiştirdiği oluyordu. Diğer ucundan girdiğimizden, barın bulunduğu ara sokağı son anda tanıyabilmişim. Ağır ahşap kapıyı itip içeri adımımı atarken, “Şu an için görünmez kalacağım,” dedi Marcus.

Başımı sallamak ya da dediğini anladığımı göstermek için herhangi bir şey yapmak yerine, taş basamakları indim. Bara açılan ağır perdeyi araladım. Kırmızı Sukabağı'nın içine baktığım anda her şey karardı ve bir yarığın içine çekildiğimizi hissettim. Etrafımız kapkara oldu, dönüyorduk, hava adeta boşalıyormuş gibiydi. Ama

Marcus'un eli kolumu sımsıkı kavramıştı. Neden bir geçide çekildiğimize dair fikrim olmasa da, Marcus'un yanımda olması güvende hissetmemi sağlıyordu. Babamla birlikteyken kendimi yenilmez hissediyordum.

Ve yarıktan çıktık. Bugüne dek girdiğim en kısa ve en geniş yarıktı bu. Daha önce olduğu gibi yarıktan çıktığımda zemine düşmedim. Bunun nedeni muhtemelen yarığın çok geniş ve babamın beni tutuyor olmasıydı.

Telaşla etrafıma baksam da Avcı yoktu.

Bir bardaydık ama burası Kırmızı Sukabağı değildi. En azından Kırmızı Sukabağı'nın kendisi olmadığını anlamak zor değildi. Çünkü yarıktan çıktığımız bar dışarıda, bir ormanın içindeki açıklık bir alandaydı. Barın kendisinde olduğu gibi, duvar boyunca yerleştirilmiş masalar burada da vardı. Ama duvar yoktu. Barın ucundaki kabinler de yerindeydi. Sağımda, duvarı boydan boya kaplayan barı görüyordum ama onun arkasında da duvar yoktu. Kırmızı Sukabağı'nın alçak, ahşap tavanının yepinde ise ağaçların arasına asılı bir branda vardı.

Gabriel, Van, Celia ve diğer Ak Cadı, Grace en uzaktaki masaya oturmuşlardı. Yanlarında, ayakta duran Gus'ın sırtı bana dönüktü. Onlara doğru bir adım atacağım anda babam kolumdan yakaladı.

Gabriel beni görmüştü. Gus arkasına dönerek, "İti an, çomağı hazırla," dedi.

Babam kolumu bıraktı.

"Selam," dedim.

Herkes beklenti içinde bana bakarken, ne diyeceğimi ya da babamın benden ne yapmamı beklediğini bilemiyordum.

“Yalnız mısın?” diye sordu Celia.

“Babam... babam teklifinizi düşünüyor.”

“Demek başarısız oldun,” dedi Gus. “Marcus’la birlikte gelmen gerekiyordu.”

Gus birdenbire çığlık atarak yüzünün yan tarafını tuttu; parmaklarının arasından kan süzülüyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Kan boynundan koluna, oradan da yere akıyordu. Gus’ın çığlıkları henüz kesilmemişken tepesinde Marcus belirdi. Sol elinde Fairborn, sağ elindeyse kanla kaplı başka bir şey vardı. Sanırım bu Gus’ın kulağıydı.

Çığlıkları inlemeye dönüşen Gus dışında herkes sessiz, kıpırtısızdı.

“Gus, son birkaç yıldır benimle birlikte çalıştığın için sana teşekkür etmem gerekiyor,” dedi Marcus. “Gerçekten de dediğin gibi...” Marcus, yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Ne demişti, Nathan? ‘Aşırı ölçüde ağzı sıkı ve aynı ölçüde ihtiyatlı’ bir elçi olduğun için teşekkürler. Fakat oğluma bıçak çekmen bana çok da ihtiyatlı olduğunu göstermiyor ne yazık ki. Bu yüzden ben de sana aynı-sını yapmam gerektiğini düşündüm. Bunu iş ilişkimizin feshi olarak görebilirsin.”

Gus fenalaşmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Marcus elindeki kulağı yere atıp, Fairborn’u Gus’ın omzuna silerek temizledi. “Nathan, beni arkadaşlarına takdim etmek ister misin? Özellikle de seni kafeste tutan şu Avcı’yla tanışmak isterim.”

Celia ayağa kalkmak üzereyken, “Hayır, kalkma,” dedi Marcus.

Marcus bunu nezaketinden değil, bir talimat verir gibi

söylemişti. Celia'nın bunu düşündüğünü görebiliyordum. Ne olursa olsun, her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyordu. "Ben de her zaman kız kardeşimi öldüren adamla karşılaşmak istemişimdir," dedi.

Marcus gülümsedi. "Öyle mi? Bunu bilmiyordum." Celia'nın tepesinde dikilmesine rağmen Van'a, "Davetiniz için teşekkürler, Van," dedi. "Tahmin edebileceğin gibi, bugünlerde çok az davet alıyorum."

Gus kusmaya başlamıştı.

Bir an için tiksintiyle Gus'a bakan Marcus, Celia'ya dönerek, "Seninle konuşmamız gerek," dedi. "Ama Gus biraz dikkatimi dağıtıyor. Burada biraz daha kalırsam kulağından çok daha fazlasını kesebilirim."

Celia ayağa kalktı. "O halde yürüyüşe çıkabiliriz."

Birlikte ormanın içine doğru yürürlerken, aynı sayıda kulakla ya da değil, Celia'nın geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim.

kanlı nehirler

Marcus'la iki saat kadar sonra geri döndüklerinde Celia'nın iki kulağı da yerli yerindeydi. Yan yana yürüyorlardı; koyu bir sohbete dalmışlardı. Birbirlerine bakmasalar da, alçak sesle konuşabilecek kadar yakın duruyorlardı.

Babamla Celia'nın dönmesinden kısa bir süre sonra hep birlikte masanın etrafından toplandık. Yalnızca aklıselim bir kararla Marcus'a gözükme istemeyen Gus yoktu aramızda. Van kulağını yerine dikerek iyileşmesine yardımcı olmuştu. Ama bence korkunç görünüyordu.

Van, Güney Almanya'nın Kara Orman'ında⁸ olduğumuzu söylemişti. Celia burayı İttifak'ın ana üssü olarak kullanmayı planlıyordu.

Celia, toplantıyı İttifak'ın asıl amacını belirterek açtı: Soul O'Brien'in Ak Cadıların liderliğinden indirilmesi, gerektiğinde öldürülmesi ve İngiltere'nin, eskiden olduğu gibi farklı cadı cemaatlerinin bir arada yaşayabildiği barış ortamına geri döndürülmesi.

8 Almanya'nın güneybatısında bulunan Baden-Württemberg eyaletinde, yaklaşık on bin kilometrekarelik alanı kaplayan orman. (ç.n.)

“İlk hedefimiz Avcıları Avrupa’dan sürmek,” dedi Celia. “Gittikçe güneye doğru yönelseler de, halen kuzey Fransa ve Almanya’da yoğunlaşmış durumdalar. Güneye ilerledikçe aralarına katılan çıraklarla sayıları artıyor. Yani harekete geçmekte ne kadar gecikirsek, onları durdurmak aynı ölçüde zorlaşacak. Hem Avcılara katılacak çırakların gözünü korkutmak hem de halihazırda örgüte girmiş çırakları eğitimleri tamamlanmadan bertaraf edebilmek için bir an önce saldırıya geçmeliyiz.

“Diğer taraftan, elimizde çok az savaşçı var ve bunların birini bile kaybetmeyi göze alamayız. Her saldırımızda üç farklı amacımız olacak: düşmanı öldürmek, düşmanın moralini bozmak ve depolarını yağmalayarak silah, ekipman ve yiyeceklerini almak.”

“Bundan, elinizde silah olmadığını anlıyorum,” dedi Marcus.

“Silahımız az olduğu gibi, bunlar Avcıların elindekiyle kıyaslanabilecek silahlar da değil. Bu nedenle silahlarını almamız çok önemli. Kendi kurşunlarıyla öldürüleceklerini ve kendilerini yavaş, acı dolu bir ölümün beklediğini fark ettiklerinde, moral açısından da avantaj elde edebiliriz.”

“Avcıların silah depolarını yağmalamamızın, örgüte yazılmayı düşünen çırakların gözünü nasıl korkutacağını anlayamıyorum,” dedim Celia’ya. “Avcıların, depolarının yağmlandığını çıraklara anlatacağını sanmam.”

“Haberlerin hızla yayılacağına şüphen olmasın. Ak Cadılar, Karalara kıyasla kendi aralarında çok daha sıkı bir iletişim ağına sahiptir. Fakat aynı zamanda İttifak’ın başarılı saldırılarına dair haberleri biz de etrafa yayma-

ya başlayacağız. Kendimize de yeni askerler çekmek zorundayız. Van, Marcus'un bizimle olduğunu Kara Cadı cemaatlerinin öğrenmesini sağlayacak. Marcus'un bizimle olduğu ve başarılı saldırılar gerçekleştirdiğimiz duyuldukça, çok daha fazla cadının bize katılacağını sanıyorum.

"Ama kolay olmayacak," diye devam etti Celia. "Avcılar her zaman hatalarından ders alabilmeleriyle övünür. Bütün çarpışmalarını, zaferlerini ve mağlubiyetlerini analiz ederler. Taktiklerimizi çok geçmeden anlayacaklardır."

"Taktiklerimiz neymiş?" diye sordum.

"Elimizde elit bir savaşçı topluluğu..."

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet. Ben, Greatorex, Nesbitt, Gabriel. Sen ve Marcus, elbette. Ayrıca eğitimlerinden sorumlu olduğum sağlam çıraklarımız da var."

"Çok kalabalık değilmişiz!"

"Bu sorun değil. Saldıracak, yağmalayacak ve kaçacağız. Her şey çok hızlı olacak. Saldırmak için zayıf çırak topluluklarını hedef alacağız. Şu anda keşif kafilelerimiz bununla ilgileniyor. Üsse geri döndüklerinde, ellerindeki istihbarata göre ilk hedefimizi belirleyeceğiz."

"Üs burası mı?" dedim.

"Evet. İttifak'a katılacak olan herkes buraya gelecek. Kısa zaman içinde burada çok daha kalabalık olacağımızdan, her şeyin organize edilmesi gerekecek. Herkesin kendi üzerine düşeni yapması lazım."

Celia, her kişinin bir görev grubuna konacağını açıkladı. Dört ayrı grup olacaktı: Keşif Kolu ve Savaşçılar; Toplama ve Depolama; Yemek ve Kamp; Sıhhiye. Gabriel'le

ben Savaşçılar'a dahildik. Ellen, Greatorex ve Nesbitt şu an için Keşif Kolu'ndaydı. Annalise ise Toplama ve Depolama'da olmasına rağmen, şu anda keşfe çıkmış gruplardan birine verilmişti.

Herhangi bir gruba atanmamış olan Marcus'a baktım. Gözlerimiz kesiştiğinde, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Ne zaman Avcı öldürebileceğim?" dedi.

"Keşif ekibi yarın dönecek. İlk baskınımızı yarın gece gerçekleştireceğiz."

Toplantının ardından Celia'ya Deborah'yı sordum. "Meclis'ten ayrıldı mı?"

Celia'nın bu konuda içi rahatlamış gibiydi. "Ayrılma-yı kabul etti. Artık, dışarı çıkacak bilgilerin kendisinden geldiği apaçık belli olacağından, bize önemli istihbaratlar sağlaması imkânsız bir hal aldı ve Deborah da bunun farkında. Bir an önce yanımıza gelmesi gerekiyor. Onu buraya getirmesi için birini gönderdim bile."

O gece iyi uyuyamadım. Kâbus görmedim ama gecenin köründe uyandıktan sonra bir daha gözüme uyku girmedi. Annalise'in nerede olduğunu merak ediyor, sağsalım döneceğini umuyordum. Bu gece onunla birlikte olacağımızı sansam da, üsse ertesi gün dönecekti. Onu düşünürken endişeye kapıldım. Gerçi Mercury'nin büyüsünün etkisinden çıktığından bu yana sağlığı toparlanmıştı. Çevik olduğu gibi hızlı da koşuyordu ama Avcılar onun grubunu köşeye sıkıştırdığı takdirde, çok fazla şansının olmayacağıının da farkındaydım. Sonunda ayaklanıp ormanda yürümeye başladım. Halen karanlıktı. Çok geçmeden Gabriel'in de arkamdan geldiğini anladım.

“Ben de uyuyamadım,” dedi.

“Biraz enerji yakmam lazım,” dedim. “Geliyor musun?”

“Elbette.” Ve hızlı bir koşuya başladık.

Özgürce koşmak kendimi çok, çok iyi hissetmemi sağlıyordu. Yalnızca özgür olmak yetiyordu. Bir süre sonra puslu havada inceden bir yağmur başladı. Keskin soğuk yanaklarımı ısıırıyordu. Bu çok güzeldi. Arkamdaki Gabriel’e seslenerek biraz hızlanacağımı söyledim.

Kendimi zorlayarak tempomu mümkün olduğunca yükselttim. Bir tepeyi aşarak orman içindeki açıklık bir alana indim. Bir derenin yakınındaydım. Artık hava aydınlanmaya başlamıştı. Durdum. Yerde bağdaş kurarak etrafımı dinlemeye başladım. Burada oturmak, toprağın ve ağaçların kokusunu içime çekmek, sessizce akan deriyi izlemek kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Burası o kadar sakin ve huzurluydu ki yakında bir savaşa gireceğimizi düşünmek çok saçma geliyordu. Bir kez daha birilerini öldürmem, bir kez daha can almam gerekecekti. Bu orman bana şu hızlı Avcı’yı öldürdükten sonra uyardığım yeri anımsatıyordu. Şoktaydım ve Avcı ölmüştü. Oysa etrafımızı saran orman her zamanki gibi güzel ve huzurluydu. Belki de umut edebileceğimiz yalnızca, ne olursa olsun, bu ormanların güzel kalmaya devam edecek olmasıydı.

Bir süre sonra Gabriel’in ayak seslerini duydum. Sesler kesildiğinde gülümsedim. Gabriel’in gizlice arkamdan yaklaşmaya çalışacağını anlamıştım. En hafif sesi bile duyabilmek için kıpırtısız kaldım. Gabriel de kıpırtısızdı ya da son zamanlarda kendini bu konuda çok geliştirmişti. Ama birkaç saniye sonra çok yakınımından gelen yaprak

hıştırtılarını duydum. Arkama döndüğüm anda, Gabriel'in bana doğru koştuğunu gördüm. Bağırarak üzerime atladı. Yalandan boğuşmamızın ardından yuvarlanarak birbirimizden ayrıldık. Ama yerden kalkmadık.

"Avcı olsaydım şu anda ölmüştün," dedi.

Kahkaha attım; bence bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu. "Ama fena değildin," dedim. "Seni ancak son anda duydum."

"Lanet olsun nezaketine," dedi.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Beni öldürmüş olurdun demek."

"Eh, evet. Ama bence birçok Avcı'yı faka bastırabilirsin. Avcılardan bazıları iyi olsa da, hepsi değil." Omuz silktim. "Şansının yaver gideceğini ve karşına yalnızca o kadar da iyi olmayanların çıkacağını umalım."

"Şansımın nasıl gideceğini anlamaya hiç niyetim yok. Çünkü onları uzak bir mesafeden vurmayı planlıyorum."

"Güzel plan."

Gelip yanıma oturdu ve birlikte, dereye inen ağaçlık tepeye baktık.

"Çok yakında epey vuruşma olacak," dedim.

"Evet, epey vuruşma ve çok daha kötüsü olacak. *Savaşlar, korkunç savaşlar ve Tiber'in⁹ kan köpürdüğünü görebiliyorum.*"

"Bu gece saldırıyoruz," dedi Celia.

"Hedefimiz, on çirakla iki Avcı'nın olduğu yeni bir eğitim kampı," dedi, sabahın erken saatlerinde üsse dönen

9 Toskana'nın Apenin Dağları'nda doğarak Tiren Denizi'ne dökülen, İtalya'nın en uzun üçüncü nehri. Roma, Tiber Nehri'nin kıyısında kuruludur. (ç.n.)

Nesbitt. “Son iki gündür bu kampı izliyorum. Çırakların çoğu çok genç; altısı Alman, dördü de Fransız. Hepsi de İngilizce biliyor. Hepsi kadın. Ateşli silahlarda iyi olsalar da birebir dövüşte umutsuz durumdalar. Almanlardan biri Celia gibi etkili bir ses çıkarabiliyor ama bu zayıf bir yetenek olduğundan kimseyi felç edebileceğini sanmıyorum. Fransız kızlardan biri görünmezlik yeteneğine sahip. Ama bu da zayıf bir yetenek; görünmezliğini birkaç saniyeden daha uzun koruyamıyor. Gene de rakiplerinin kafasını karıştırmak için yeterli. Ateş ederken onu ısıkalayabileceğiniz gibi, fark etmediğiniz bir anda gizlice size yaklaşabilir de. Eğitimden sorumlu iki Avcı ise eski kurt. İkisi de İngiliz ve kadın. Otuzlarının başındalar. Ateşli silahlarda da, birebir dövüşte de mükemmeller.”

“Silahlarına ulaşabildikleri takdirde çıraklar tehlikeli olacaktır,” dedi Celia. “Genellikle silahlarıyla birlikte uyuyorlarmış. Bu nedenle tan vaktinde saldıracağız. Bazıları halen uykuda olacak. Ayakta olanları da hazırlıksız yakalayacağımızı umuyoruz.”

“Kampın nerede olduğuna gelecek olursak,” dedi Nesbitt. “Eski bir uçak pistindeler. Tel örgüyle çevrili açık bir alan. Küçük hangarlardan birinde uyuyorlar. Hangarın kapısında üç saatte bir değişmek üzere iki nöbetçi birden bekliyor. Ama pistin etrafındaki tel örgü boyunca devriyeye çıkmıyorlar.”

“Ne kadar uzakta?” diye sordu Gabriel.

“Fransa’da. Arabayla beş saat mesafede. Ama Marcus bizim için bir geçit açtı. Geçit, piste yarım mil mesafede bulunan bir noktaya ulaşıyor.”

“Hava sabah altıda aydınlanıyor,” dedi Celia. “Nesbitt’le

Nathan gece dörtte yarıktan geçerek etrafı keşfe çıkacak. Biz de saat beşte geçeceğiz.”

“Ben keşif kolu değilim,” dedim.

“Hayır, değilsin. Ama Nesbitt elimizdeki en iyi keşif uzmanı ve bizim için çok değerli. Yani onu korumakla görevlisin. Onu korumak için gerektiğinde kendini öne atacaksın.”

Nesbitt bana bakarak sırtıttı. “Benim için kendini kurşunların önüne atacacağını biliyorum birader.”

“Seni kurşunun yolundan çıkarmak için itebilirim.”

Nesbitt omuz silkti. “Artık ne işe yarıyorsa.”

“Ekibin lideri benim,” dedi Celia. “Hep birlikte gideceğiz. Eşli çalışacağız. Eşler ileride değişebilir; şimdiki eşler yalnızca bu baskın için belirlendi. Elimizdeki silahlıktan size gerekecek silah ve ekipmanı seçeceksiniz.”

Savaşçıların oluşturduğu küçük topluluk ikiye ayrılmıştı. Celia tam ortada duruyordu. Gabriel, ben, Nesbitt ve genç bir kadın, bir Melez, yan yana durmuştuk ve karşımızdaki üç Ak Cadı’ya bakıyorduk. Greatorex hemen gözüme çarpmıştı. Eski bir Avcı, bir firariydi. Uzun boy-luydu. Solgun, çilli bir teni; kestane rengi gözleri; zamanında kırıldığı belli olan bir burnu vardı. Yirmili yaşla-rının başında olduğunu tahmin etsem de, çok daha genç gösteriyordu. Celia’nın üzerindeki benzer bir muharebe donanımına sahipti. Diğer iki Ak Cadı da gençti. Toplan-tının başından beri ne kadar çetin ceviz olduklarını gös-termeye uğraşmışlardı.

Nesbitt onlara gülümsedi. “Üzgünüm hanımlar. Ama eşim olma şansını kaçırdınız. Belki bir sonraki sefere.”

Kızlar Nesbitt’i duymamışlardı bile.

Nesbitt Ak Cadılarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle mırıldandı. “Siktir. Gören de bizim düşman olduğumuzu düşünür.”

Biraz da olsa gevşeyen kızlar az kalsın gülümseyecekken, Nesbitt ekledi. “Çabuk eşleşseniz iyi olur. Sona kalan Marcus’un eşi olacak.”

Kızlar gergin bir şekilde güldü.

“Marcus’un eşi olmayacak,” dedi Celia. “Planımız konusunda onu ben ayrı olarak bilgilendireceğim. Greate-rex, sen Claudia ile eş olacaksın. Olivia, sen benimle eşsin. Gabriel, Sameen’le. Nathan da Nesbitt’le.”

Gabriel’e dönerek homurdandım. “Dediği gibi umarım yalnızca bu geceliktir.”

“Sameen’in benimle eş olması mantıklı,” dedi Gabriel. “Sen onu korkuturdun. Nesbitt ise kafasını karıştıırırdı.”

Sameen Melez’di: yarı Kara, yarı fersiz. Gözleri kahverengi ile turkuazın tuhaf bir karışımıydı.

“Evet, mantıklı,” dedim. “Ama birbirimize karışmadığımız da ortada. Aklar ve Karalar gene kendi aralarında eşleştiler.”

“Bence ilk görev için bu da mantıklı. Birlikte eğitime girecek kadar zamanımız olmadı. Sonuçta eşimize güvenmek zorundayız.”

“Senin için söylemesi kolay. Nesbitt’le eş olan sen değilsin.”

toplayıcı

O öğleden sonra Annalise’le bir grup Ak Cadı ellerinde ağır yüklerle kampa girdiler. Annalise çok yorgun görünmesine rağmen, daha soluklanmadan kurulmasına yardımcı olması gereken cadırlar vardı. Ondan bir süre işleri bırakıp dinlenmesini istesem de, üzerine düşen görevi tamamlamakta ısrarcı olduğundan ben de onlarla kalıp cadırların kurulmasına giriştim. Diğer kızlardan biri, Laura, benden o kadar korkuyordu ki, kendisine baktığımda bile beti benzi atıyordu. Kızlardan bir diğeri olan Sarah ise beni soru yağmuruna tuttu. “Babanla aynı yeteneğe mi sahipsin?”, “Diğer Kara Cadılar hangileri?”, “Marcus gerçekten de kampta mı?”

Celia beni görüp, “Nathan, diğerleri eğitimde. Senin de eğitime katılman gerekiyor,” diye seslendiğinde, Sarah’dan kaçabilecek olmam gerçekten içimi rahatlatmıştı.

Eğitim alanına giderek birkaç dakika diğer savaşçıları izledim. Temel savunma üzerine talimatlar veren Greatorex’un ne yaptığını bildiği belliydi; eğitimdeki cadılar da amatör sayılmazdı. Ne yapmam gerektiğini bil-

mediğimden oturup onları izlemeye başladım. Sameen, Gabriel’le; Olivia, Nesbitt’le; Clauida da Greatorex ile çalışıyordu.

Mola verdiklerinde Gabriel, Sameen ile birlikte yanıma geldi. Gülümseyerek, “Selam!” diyen Sameen gözlerini Gabriel’den alamıyordu. Çoktan Gabriel’e abayı yakmış olduğunu görebiliyordum.

Nesbitt, Claudia ve Olivia ile konuşuyordu ama bu kızlar da sürekli Gabriel’e bakıp gülümsüyorlardı. Görünüşe göre, Gabriel kılını kıpırdatmadan Ak Cadıların kalbini çalabiliyordu. Tek yapması gereken onlara gülümsemekti; bunu gören kızların dizleri titriyordu.

Neyse ki Gabriel’in çekiciliğine kapılmamış gibi görünen Greatorex, işine yoğunlaşmış durumdaydı. Birkaç dakika sonra, “Pekâlâ, yeniden eşleşin,” diye seslendi. “Ama bu defa eş değiştireceksiniz. Nathan, sen Clauida ile...”

“Hayır!” Bunu diyen, hızlı adımlarla bize doğru yürüyen Celia’ydı. “Nathan’la ben eş olacağım.”

“Emin misin?” dedim. “Bu günlerde biraz yaşlanmış ve yavaşlamış gibisin.”

“Sana öğrettiklerimin ne kadarını unuttuğunu görmek istiyorum.”

Ona gülümsedim. Hiçbir şey unutmamıştım.

Günün ilerleyen saatlerinde, hava kararmaya yüz tutmuşken, Annalise, herkesten uzakta, ağaçların sınırında kurduğum küçük kampıma geldi. Çadırım yoktu ama küçük bir ateş yakmıştım ve bir ağacın altında korunaklı bir noktaya sahiptim. Annalise’le birlikte bir battaniye sarınarak oturduk.

Bana eğitimde ne olduğunu sordu. “İdman yaptım,” dedim.

“Celia’yı fena benzettiğini duydum. Seni onun üzerinden zorla almışlar.”

Her şey bittiğinde, Sarah ile bir grup Ak Cadı’nın bir arada olduğunu görmüştüm. Beni kesiyorlardı. Sarah’nın eğitimde olan her şeyi anlattığına şüphem yoktu.

“Bu doğru değil,” dedim Annalise’e.

Gerçekten de doğru değildi. Gerçi Nesbitt, onu öldürdüğüm takdirde Celia’nın yerini kimin alacağına dair şakalar yapmıştı. Kendimi etrafımdakilere kapayıp, Celia’ya yoğunlaşmak dışında bir şey yapmamıştım. Celia’nın indirdiği sağlam bir tekmeye karşılık sanırım yirmiye yakın isabetli tekme atmıştım. Aslında bir süre sonra saymayı bıraktığımdan, rakamdan emin değildim.

“Her neyse, biz bunu her zaman yaparız. Celia kendini iyileştirebilir. Bundan çok daha kötüsünü o bana defalarca yapmıştır. Onun tutsağıyken her gün dövüşürdük ve her gün beni döverdi.” Bunun iki yıllık zaman diliminde en azından yedi yüz kere olduğunu düşündüğümde, Celia’ya altı yüz doksan dokuz kere daha girişebileceğime karar verdim.

“Dövüşünüzü görmediğime sevindim.”

Annalise beni dövüşürken hiç görmemişti. Buna memnundum, sanırım. Elini tutup mümkün olduğunca nazik bir şekilde öptüm. Onunla birlikteyken dövüşmekten konuşmak istemiyordum. “Senin günün nasıldı?” diye sordum.

“Ah, fena değildi.” Gülümsemeye çalışarak, “Sarah ile Laura’nın tepeni attırdığının farkındayım ama sana alışacaklarını sanıyorum,” dedi. “Bu durum herkes için fark-

lı açılardan çok zor. İkisi de ailesini kaybetti. Sarah'nın ebeveynleri öldürüldü; Laura ise kız kardeşini kaybetti..."

Bir kez daha, Annalise'e Kieran'dan bahsetmek için doğru zaman olup olmadığını düşünürken buldum kendimi. Ama Annalise çoktan gün içinde yaptıklarını, kampa erzak getirmek için yağmaladıkları depoları anlatmaya geçmişti bile.

"Bunu yapmak canını sıkıyor mu?" dedim. "Sıhhiye grubunda şifacılarla birlikte olmayı tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Ha! Ben basit bir ilaç bile yapamıyorum ki! Hayır, Celia beni Toplama ve Depolama grubuna koymakta haklıydı. Düzenleme ve organizasyon konusunda yetenekliyim. Buradaki Avcıların çoğunun umursamadığı bir beceri bu. Her şeyin doğru amaçla, ziyan olmadan değerlendirilebilmesi gerekiyor. Bütün asiler bu kampta toplanacaksa, çok daha fazla yiyeceğe, sağlık ve temizlik malzemesine, çadıra ihtiyacımız olacak demektir. Sıkıcı ama yapılması gereken bir iş bu. Savaş şiddet kazandıkça birçok cadı yerlerinden olacak. Bu da doyurulması gereken daha çok kişi demek. Ayrıca bebekler ve çocuklar da olacak. Basit olsa da, çocuklar için bir dersane kurmamız bile gerebilir. Karmaşık yani."

Savaşmanın çok daha basit olduğunu yeni yeni fark etmeye başlamıştım.

Araya giren sessizliğin ardından, "Henüz Marcus'u görmedim ama herkes onun burada olduğundan bahsediyor," dedi.

"Kampta dedikodu almış başını gidiyor."

"Üzgünüm. Sarah gibi konuştum, değil mi?"

Onu öperek, "Kesinlikle değil," dedim.

Marcus, Celia'yla dövüşümü izlemiş ama hemen ardından eğitim alanından ayrılmıştı. "Çok sosyal biri sayılmaz," dedim. "Yalnız kalmayı tercih eder."

Saatler önce kampımı kurmak için yer ararken Marcus'la karşılaştığım ormana baktım. Herkesten uzak kalacağını söylemiş; "Herkesin gözü üzerimde," demişti.

"İnsanlardan uzak durması iyi bence," dedim.

"Onunla buluşmaya gittiğinde olanlardan bana bahsetmedin," dedi Annalise. "Onunla o kadar uzun süre kalacağını tahmin etmemiştim. Ancak birkaç dakika konuşacağınızı, ardından geri döneceğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum."

"Öyleyse bir hafta boyunca ne yaptınız?"

"Şimdi gerçekten de Sarah'ya benzemeye başladın," diyerek ona takıldım. "O benim babam, Annalise. Yalnızca onunla birlikte zaman geçirdim. Bunun ikimiz için de iyi olduğunu düşünüyorum. Marcus hiç de beklediğim gibi çıkmadı."

"Gerçekten mi? Ama bana çok tehlikeli görünüyor. Gus'a saldırdığını duydun mu? Şifacılarından biri olan Caroline, Marcus'un Gus'ın kulağını kopardığını söyledi."

Ben herhangi bir şey diyemeden devam etti. "Sen ondan çok farklısın. Marcus gerçek bir Kara Cadı. O çok saldırgan."

"Saldırgan olabilir," dedim. "Vahşileşebilir ve içinden geldiği gibi davranabilir. Herkes bunu bildiğinden, onun canını sıkan birinin ancak budalanın teki olacağını söyleyebilirim. Ama insanlar arada sırada budala gibi davranabiliyor işte. Marcus asla değişmez. Ama en azından bizim tarafımızda."

“Bunu bir de Gus’a anlatmayı dene.”

Bir süre için Gus’tan uzak durmanın daha doğru olduğunu düşünüyordum. Annalise’e, Marcus’un Gus’a saldırmasının nedeninin Gus’ın bana saldırması olduğundan bahsetmedim. Ve babamla birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu bilemiyordum.

“Sanırım bu gece için bu kadar dedikodu yeter,” dedim.

“Ama sana bahsetmem gereken bir dedikodu daha var,” dedi Annalise, sırtarak. “Tahmin et bakalım.”

Buna omuz silkmekle yetindim.

“Gabriel bütün kızların aklını başından aldı!”

“Ah, hayır!!!” Battaniyeyi başlarımızın üzerine çekip ona sarılarak, “Lütfen, bu kadarı yeter,” dedim.

Annalise buna gülse de devam etti. “Olay, saçları. Kızlar saatlerce Gabriel’in saçlarını nasıl kulaklarının arkasına attığından, saçlarının yüzüne nasıl düştüğünden filan konuşuyor. Gözlerinden, dudaklarından, burnundan, omuzlarından, bacaklarından da konuşuyorlar elbette. Ama asıl olay, saçları.”

“Zamanlarını boş harcadıklarının farkındalar mı?”

“Gabriel yalnızca erkeklerle ilgilendiği için mi? Yoksa tek bir erkekle ilgilendiği için mi?” Bunu derken parmağıyla göğsümü dürttü.

Annalise bunu yaptığında, Gabriel’i öptüğüm, ellerimi saçlarının içinde gezdirdiğim son seferi hatırladım. “O benim arkadaşım, Annalise.”

“Biliyorum,” dedikten sonra, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ben de onu öptüm.

Annalise bir süre sonra kollarımda uyuyakaldı. Bense

uyumadım. Onu kollarımda tutup, sıcaklığını hissettim.

Kısa süre içerisinde kamptan ayrılmam gerektiğinin farkındaydım. Birkaç saat sonra çatışmaya girecektim. Bu sert bir çatışma olacaktı. Ve burada, Annalise kollarımın arasındaydı. Her şey gerçekdışı görünüyordu.

Annalise kıpırdanarak, “Sorun ne?” dedi.

“Hiç. Her şey yolunda.”

“Beni o kadar sıkı tutuyorsun ki zor nefes alıyorum.”

“Seni uyandırmak istemezdim ama birazdan gitmem lazım. Bundan konuşmamam gerekiyor ama... geri geleceğim.”

Artık beni sımsıkı tutan Annalise’ti. Bacaklarını bacaklarıma dolamıştı. Bir süre sonra, “Basel’de, Kırmızı Sukabağı’ndayken... orada bana bir şey söyledin.”

Fısıldayarak cevap verdim. “Orada senin de bana bir şey söylediğini hatırlıyorum.” Battaniyeyi tepemize çektim; artık zifiri karanlıktaydık. Cesur olup, bunu o demeden önce ben söylemek istiyordum. Dudaklarım kulaklarının dibindeydi. “Annalise, seni...”

“Zaman geldi, ortak!” Nesbitt battaniyeyi çekerek açmıştı. “Ah! Böldüğüm için üzgünüm birader. Uyuduğunu sanmıştım.”

ilk saldırı

Nesbitt beni, Annalise'i bıraktığım kamp yerinden iki dakika uzaklıkta bulunan, ağaçların içindeki yarığa götürdü. Annalise'le ancak hızlı bir şekilde vedalaşabilmiştik. Benim için endişeleniyor gibiydi. Bu bir yandan çok hoştu ama bir yandan da değildi. Ona endişelenmemesi gerektiğini söylesem de, aslında ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Marcus'un bizim tarafımızda olduğuydu ve bu, kendimizi içinde bulabileceğimiz diğer durumlara kıyasla daha tercih edilir bir durumdu herhalde.

Yeteneğimi kullanıp bu çatışmaya hayvan olarak katılmayı düşünsem de, bunun doğru olmayacağına karar vermiştim. Daha farklı bir çatışmada olabilirdi belki ama bu sabah taktik yönü daha ağır basan, Celia'nın bana öğrettiği her şeyi kullanabileceğim bir eyleme gidiyorduk. Marcus'a bunu sorduğumda o da aynısını söylemişti. Onunla geçirdiğim haftanın ardından yeteneğimi, yani içimdeki hayvanı kontrol edebileceğimi hissediyordum. İstedğim takdirde Marcus kadar hızlı bir şekilde dönüşüm yaşayabilirdim. Ama yeteneğim bu çatışma için uygun değildi.

Yarığın önüne geldiğimizde, “Baban sana göz kulak oluyor sanki,” dedi Nesbitt. Başıyla uzaktaki ağaçları göstermişti. Nesbitt’in gösterdiği tarafa baktığımda, yarı gizlenmiş haldeki Marcus’u gördüm. Bana şans dilermiş ya da vedalaşmış gibi elini kaldırmıştı. Ben de elimi kaldırdım.

Bileğini kavradığım Nesbitt’in, elini yarığın içine sokmasıyla yola çıktık. Diğer tarafa çıktığımızda bir şekilde düşmemeyi başardım. İki büküm olsam da ayakta kalmayı becermiştim. Nesbitt ayağa kalktığı anda hızla koşmaya başladı. Yani, en azından kendisi için hızlı denebilecek bir tempoda koşuyordu.

Ben de peşine takıldım; aramızda birkaç adımlık mesafe bırakmaya dikkat ediyordum. Ortalık karanlık ve kıpırtısızdı. Karanlıkta onun kadar iyi göremesem de, ilerlediğimiz patikanın engebeli yüzeyini hissedebildiğimden Nesbitt’i takip etmek zor değildi. Piste ulaştığımızda daha yeni ısınmaya başlamıştım. Hava halen karanlık olduğundan, yüz metre kadar ilerimizdeki, yan yana duran üç hangarın kabaca dış hatlarını seçebiliyordum yalnızca. Hangarlar sağ tarafımızda, tam karşımızda kalana dek tel örgü boyunca ilerledik. Nesbitt durarak ceketinden bir keski çıkardı ve tel örgüde geçebileceğimiz kadar bir delik açmaya koyuldu. Benim görevimse ses çıkmaması için teli tutmaktı. Yeterli büyüklükte bir delik açtığında, Nesbitt beklememi, kendisinin gidip etrafa bakacağını işaret etti. Başımı salladım.

Eğilerek hangarlara doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde hangarların arkasında kaybolmuştu. Nöbetçiler pistin diğer tarafındaydılar. Alanın çevresini dolaş-

maları yirmi dakikalarını alırdı ama Nesbitt'in daha önce dediği gibi, bunu yapmak için bir neden görmüyorlardı.

On dakika kadar sonra en uzakta kalan hangarın arkasında beliren Nesbitt, ortadaki hangara koştu. Bir an için gözden kaybolduktan sonra en yakınımıdaki hangarın arkasında görüldü. Bana doğru koşmaya başladığında nöbetçilere baktım. Ama o kadar hareketsiz görünüyorlardı ki uyuyor bile olabilirlerdi.

Nesbitt tel örgünün diğer tarafında kalarak, benim gibi yere uzandı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Hangarların içini göremedim. Duvarlardaki bütün çatlakları kapatmışlar. Işıklar da açık değil. Hangarlardan birinin içinden sesler geldiğini duydum. Ama bu hangar bir gece önce boştu."

"Yani bir gece önce burada olmayan bir sürü Avcı şu anda bizi bekliyor olabilir, öyle mi?"

"Belki de yeni çıraklardır. Belki de bir hangardan diğerine taşınmışlardır. Bilmiyorum."

"Siktir!"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence gidip adam gibi bir daha bakmalısın."

Nesbitt bir küfür savurdu. "Adam gibi baktım, tamam mı?"

Başımı iki yana salladım. "Eh, bunu Celia'ya söyleyecek olan sensin."

Nesbitt'in bu onura nail olması için yalnızca yarım saat beklememiz gerekti. Celia, boyutlarına göre gayet hızlı ve sessiz bir şekilde koşarak yanımıza geldi. Her zaman şaşırtıcı ölçüde çevik biri olmuştu. Celia'nın pe-

şinden Clauida, Gabriel, Sameen, Greatorex ve Olivia da geldi. Grubun en arkasında ise Marcus vardı.

Gabriel solumda, Celia ise sağımda yere çöktü.

“Ee?” dedi Celia.

“İşler değişti,” dedim. “Nesbitt anlatsın.”

Celia tel örgünün içinden başını uzatarak Nesbitt’le konuşmaya başladı. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki ne dediklerini anlayamıyordum.

Birkaç dakika sonra Celia’nın başını kaldırıp etrafına baktığını ve Nesbitt’in bir kez daha hangarlara doğru koştuğunu gördüm.

“Durum değişti,” diye fısıldadım Gabriel’e. “Daha iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyorum.”

“Endişeli misin?”

Başımı iki yana salladım. Ama içimde bir parça tedirgindi. Marcus yanıımızdayken bile serseri bir kurşuna, şanslı bir nişancıya ya da özel bir yeteneği olan bir Avcı’ya kurban gitme ihtimali vardı.

Nesbitt en uzaktaki hangarın arkasında kaybolduğu esnada, en yakınımızdaki hangarda bir ışığın açıldığını fark ettim. Kapının altından görünen loşluğa gözüm takılmıştı. Hava da aydınlanıyordu. Çok geçmeden Avcılar uyanmaya başlayacaktı. Artık saldırıya geçmek zorunda olsak da, hazır olmaktan çok uzaktık. Hamle yaptığımız takdirde Nesbitt’in yakalanması işten bile değildi. Kolay bir ilk saldırı gerçekleştireceğimize dair hayallerden uyanmamızın zamanı gelmişti.

Gözlerimi Nesbitt’in yeniden ortaya çıkacağını sandığım hangarın üzerinde tutsam da, hiçbir hareket yoktu. Celia bana dönerek, “Gabriel’le ilk hangara gidin,” dedi. Marcus

nöbetçileri hallettikten sonra peşimden en uzaktaki hangara gelecek. Ortadaki hangarı ise Greateorex alacak.”

Marcus tel örgünün içinden geçtikten sonra görünmez oldu. Gabriel ve Sameen’le birlikte sürünerek telin diğer tarafına geçip, hızla koşmaya başladık.

Gabriel’in önünde hangara ulaştığımda, kapıya öylesine sert bir tekme indirdim ki, ardına dek açılan kapı neredeyse duvara çarpıp geri yüzüme kapanacaktı. Karşıma çıkan manzara şaşkınlığa düşmeme neden oldu. Boş bir hangarla karşılaşmayı beklerken, kendimi karşı duvara dek uzanan üç sıra ranzaya bakarken buldum. İçeride yüz kişinin uyuyabileceği kadar yatak vardı. Gerçi bütün ranzalar boş görünüyordu ama emin olmak için kontrol etmek zorundaydık. Yere eğilip ilk birkaç ranzanın altına baktım. İçerideki ranzalarla yataklar öylesine yeni görünüyordu ki hiç kullanılmamış oldukları belliydi. Ama hangarın en ucunu göremiyordum. Nesbitt’in yanımda olmasını isterdim.

“Sameen, burada kalıp kapıyı kolla,” dedi Gabriel. “Ben sağ tarafı kontrol edeceğim; Nathan sen de solu al.” Yanımdan geçerek, üç sıra ranzanın arasındaki iki koridordan sağdaki boyunca, “Boş, boş, boş,” diyerek en uca kadar gitti.

Ayağa kalkıp, Gabriel’e göre biraz daha yavaş tempoda soldaki koridorda ilerlemeye başladım. Ama kimseyi göremedim; içeride birinin saklanabileceği köşe bucak da yoktu. Gabriel’le hangarın en ucunda buluştuk ve koşar adım, ikinci kez ranzaları kontrol ederek kapıya geri döndük. Ve Sameen’in yanına ulaştığımız anda bir başka hangardan gelen silah seslerini duyduk.

Dışarı baktığımda, beş Avcı’nın koşarak ortadaki han-

gardan çıktığını gördüm. Hepsi de silahlıydı. En öndekini gözüme kestirdim. Hiç şansı yoktu. Tam bulunduğumuz hangarın önünden geçerken, birden önüne çıkıp onu yere devirdim. Bıçağımı elime almıştım bile; tek bir hareketle boğazını kestim. Henüz çırak olduğu belliydi; karşı koyamamıştı bile. Arkasından gelen kızın şaşkınlık anından faydalanıp onu da yere düşürdüm. Bir yumrukta bayılmıştı. Başımı kaldırıp baktığımda Gabriel'in iki Avcı'yı vurduğunu anladım. Çünkü halen ayakta olan bir Avcı kalmıştı. Sameen onu yakaladı ama bu Avcı daha zorlu çıktı; Sameen Avcı'nın yumruğuyla yere kapaklanmıştı.

Koşmaya başlayan Avcı bana doğru geliyordu. Onu yakaladığım gibi çevirdim ve karnına soktuğum bıçağımı yukarı doğru çektim. Avcı'nın cansız vücudu yere serildiğinde, Marcus'un bize doğru geldiğini gördüm. İndirdiğim ve bayılttığım ikinci Avcı yerde inlemeye başlamıştı.

Marcus kızın yanına giderek tek bir hareketle boynunu kırdı.

Hangarlardan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Marcus uzaktaki hangara yöneldi. Ben de Gabriel ve Sameen'le birlikte ortadakine koştum.

Orta hangarın kapısındaki Olivia, dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Greateorex'i vurdular," dedi. "Dışarı çıkamıyor."

Hangarın zemininde yatan Greateorex'in etrafı çırak Avcıların cesetleriyle kaplanmıştı. Kapıdan başımı uzattığım anda Greateorex'in nasıl hayatta kaldığını anladım; üzerine çektiği bir cesedi kendine siper etmişti. Hangarın karşı tarafından ateş ediliyordu.

Gabriel'le Sameen'e dönüp, "Sürünerek içerip girip

Greatorex'i alacağım," dedim. "İkimizi dışarı çekeceksiniz."

Gabriel hangarın karşı ucuna ateş açtığında, sürünerek içeri girdim. Yerdeki cesetler Greatorex gibi bana da siper oluyordu. Greatorex'i ayak bileklerinden yakaladığımda, beklediğimden daha ince ve narin olduklarını fark ettim. Oldukça zayıftı.

"Çekin!" diye bağırmamla, ayaklarımı tutan Gabriel'le Sameen ikimizi dışarı çektiler. Greatorex'e siper olan Avcı'nın cesedi de bizimle birlikte gelmişti. Dışarı çıktığımızda yuvarlanarak kendimizi yana attık.

Greatorex bacağından vurulmuştu. Olivia yaraya bakmak için pantolonunu yırttı.

"İçeride kaç kişi var?" diye sordum.

"Sanırım dört," dedi Greatorex. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Gabriel.

"En azından intihar etmek istemediğimi biliyorum," dedim. "Marcus'u bekleyelim." Yandaki hangar artık sessizliğe bürünmüş olduğundan çok fazla beklememizin gerekmeyeceğini anlamıştım.

Çok geçmeden, Celia, Claudia ve Marcus yanımıza geldi.

"Tamam mıyız?" dedi Celia.

"Hayır," dedi Gabriel. "İçeride, hangarın karşı ucunda dört kişi daha var. Silahlılar."

"Birkaç dakika sakın içeri girmeyin," dedi Marcus. Ve yeniden görünmez oldu. Beklemeye başladık.

İçerinin şimşek çakmış gibi aydınlanmasının ardından, hangarın karşı ucu bir anda alevlere teslim oldu. Ardı ardına silah sesleri geliyordu.

Bir süre sonra hangar sessizleşti. İçeri bakmak için

kapıdan başımızı uzattığımızda, alevlerle dumandan başka bir şey göremedik.

Marcus birdenbire arkamda belirdi. “Beş kişilermiş.”

Celia, Gabriel’e dönerek, “Ceset sayımı yapın,” dedi. “Rakamın doğru olduğundan emin olun. Yaralı birini bulursanız sakın öldürmeyin. Hayatta kalanları sorgulamak isterim.”

Gabriel’le Sameen kalkarken, Celia Greatorex’in yanına kayd.

Aynı anda Nesbitt sendeleyerek yanıma gelip kendini yere bıraktı. Yüzü yaralanmış, tek gözü şişmişti.

“Nerelerdeydin ortak?” dedim.

“Avcılardan biri beni gördü. Kung-fu gibi bir şeyde uzmanlı lanet olası. Onu halletmem yıllarımı aldı. Çok şey kaçırdım mı?”

Az önce gerçekleşen katliama dair bir yorum yapmak üzereyken, birdenbire kendimi çok yorgun hissettim.

“Greatorex bacağından vuruldu. Neyse ki kimseyi kaybetmedik,” dedim.

Koşarak geri dönen Gabriel’le Sameen arkamızda durdular. “Yirmi iki,” dedi Gabriel. “Dördü diğerlerine göre daha yaşlı görünüyor. Sanırım bunlar eğitmenlerdi. On sekiz de genç. Tamamı ölü.”

“On çırak ve iki Avcı’dan biraz daha kalabalıklarmış,” desem de, bu yüzden Nesbitt’i suçlayamazdım. Bizi böyle bir riske soktuğu için asıl öfkeli olduğum kişi Celia’ydı. Marcus yanımızda olmasaydı işlerin çok daha zor olacağına şüphem yoktu. Aramızdan birkaç kişi ölebilirdi.

“Greatorex’i üsse götürmeliyiz,” dedi Celia. “Kullanabileceğimiz her şeyi alın. On dakika içinde yola çıkıyoruz.”

blondine

Bir sonraki baskın, ilk saldırının altı gün ardından, bir kez daha Fransa'da gerçekleşti. Bu defa on dört Avcı'yla atıştık. Her şey sorunsuz gitti ve baskını kayıp vermeden tamamladık. Greatorex hızla iyileşmesine rağmen, ikinci baskına ve daha küçük ölçekli olan sne katılamadı. Daha küçük ölçekli olsa da  baskında canımı sıkan bir şey oldu. Bu baskında, Annalise, Sarah ve başka iki toplayıcı kız, ganimetlerin taşınmasına yardımcı olmak için bizimle birlikte geldiler. Çatışma sürerken geride beklemelerine ve her şey bittikten sonra alana getirilmelerine rağmen, Annalise'in beni savaşırken görmesinden çok rahatsızdım. Diğerleri çatışmalara silahlarla girerken, ben bıçak kullandığımdan işin sonunda bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordum. Annalise beni görmeden üzerimdeki kanı temizlemek için bir yer bulmam gerekiyordu ama öncelikle cesetlerin üzerini örtmeye karar verdim. Bu normalde zahmet ettiğimiz bir şey değildi ama Annalise'in cesetleri görmesini istemiyordum.

On ceset vardı. Çadırların birinden bulduğum battaniyelerle cesetlerin üzerini örtmeye başladım. En uzaktaki cesetlerden birinin üzerini tam örtecekken, gözlerinin kapalı olduğunu ama üzerinde hiç yara olmadığını fark ettim. Ölü taklidi yapıyor olabilirdi. Göremediğim bir yerde silahı olup olmadığını kestiremiyordum. Üzerini battaniyeyle kapattıktan sonra etrafıma baktım; herkes bir şeylerle meşgul olduğundan kimsenin bana dikkat ettiği yoktu.

Bıçağımı çıkardım, battaniyeyi çektim ve “Gözlerini aç,” dedim.

İngilizce bilip bilmediğinden emin olmasam da, bu kampta eğitim aldığına göre basit düzeyde anlayıp konuşabildiğini sanıyordum. “Gözlerini aç. Yoksa önce sol gözünü oyacağım. Şimdi!”

Gözlerini açtı. İçinde gümüş kıvılcımların döndüğü kahverengi gözlerdi bunlar. Ak Cadı gözleri.

Diğerlerinin gelmesi için seslendim. Halen üzerinde ne türden silahlar olabileceğinden emin değildim. Birkaç saniye içinde yanıma gelen Marcus’u, Gabriel takip etti.

Kızın üzerinde tabanca değil ama iki bıçak olduğunu anladık. Fransız’dı. Adı Blondine’di. Ama bundan daha fazlasını söylemedi. Celia’nın da yanımıza geldiğini gördüğümde, kızı ona bırakıp temizlenmek için bir yer bulmak için ayağa kalkmak üzereyken, “Nathan, o senin esirin,” dedi. “Kampa geri dönmek için hazır olana dek onunla kal.”

Bu baskında da eşim olan Nesbitt’e bakındım. Ben gidip temizlenirken kızın başında o bekleyebilirdi. Ama elbette kendisine ihtiyaç duyduğum her zaman olduğu gibi, Nesbitt ortalıkta değildi.

Daha önce hiç esirim olmamıştı. Esir edilmişliğim çok olsa da, ne yapmam gerektiğini bildiğim anlamına gelmiyordu bu. Diğerleri işlerinin başına dönerken, Annalise'in uzaktan bana baktığını gördüm.

Yapacak başka işi olmadığından yanımda kalan Marcus'un gözleri Blondine'in üzerindeydi. Kıza hiç de iyi bakmadığını fark ettiğimde, onunla kızın arasında durdum.

"Onu şimdi öldürmelisin," dedi. "Ölmeyi haketti. Bunların hepsi ölümü hakediyor."

Blondine inerken, "Hayır, o benim esirim," dedim. Kızın bir anda kaçmaya çalışabileceğini düşündüğümde kolunu tuttum. Titrediğini hissedebiliyordum. "Yanımda kal," dedim ona.

Avcı kampının tam ortasına gitmemiz Blondine için çok daha güvenli olacaktı. "Diğerlerinin yanına gideceğiz. Yakınımda kal. Tek kelime etme."

Bana o kadar yakın duruyordu ki neredeyse bacaklarıma dolanarak ikimizi de yere düşürecekti. Sessizce ağlayıp inlemeye devam etti.

Bizimle birlikte yürüyen Marcus'un gözleri halen kızın üzerindeydi. Yalnızca yüz metrelik bir mesafe katetmemiz gerekiyordu ama bana kilometrelerce yürümüşüz gibi geldi. Attığımız her adımda Marcus'un birdenbire kızın üzerine atlayarak onu parçalayacağını düşünüyordum.

Diğer herkesin bir araya geldiği noktaya yöneldim. Birkaç dakika içinde üsse dönecekmişiz gibi görünüyordu. Durduğumda, Blondine de durdu. Kolu koluma değişiyordu. Marcus da kıza sokuldu. Marcus'u uzaklaştırmadığımı takdirde onu öldüreceğini anlamıştım.

Nesbitt topladığı malzeme ve erzakla dolu koca bir çuvalı sürüklemekle meşguldü. Ona, “Kızla kal, bizim esirimiz,” dedikten sonra Blondine’e döndüm. “Sözünden çıkma.”

Marcus’a baktım. Ama ben daha bir şey diyemeden, “Avcılar babamı, yani senin büyükbabanı işkence ederek öldürdü, Nathan,” dedi Marcus. “Babamı, onun babasını, onun babasını... Elleri düşüğümüz takdirde bize ne yapacaklarını sanıyorsun?”

“Bu, bizim de onlar gibi davranmamız gerektiğini göstermez.”

Benimle birlikte geleceğini umarak yürümeye başladım. Marcus’u kızdan uzaklaştırmak zorundaydım. Birkaç adım sonra ona dönerek, “Onun canını yakma,” dedim. “Lütfen. Senden çok bir şey istemiyorum.”

Yeniden yürümeye başladığımda, “Neden?” diye seslendi arkamdan. Neyse ki onun da benimle geldiğini gördüm. Yürümeye devam ettim. “Neden?” diye sordu bir kez daha.

Bir çiftlikteydik. Tahta bir çitin üzerinden atlayarak bir sonraki tarlaya geçtim. Bu tarlanın en ucuna dek yürüyüp durdum.

Marcus bana bakıyordu. “Geri dönüp onu öldürmem hiç zor değil,” dedi.

“Farkındayım.” Omuz silktim. “Ama gözünün önünde durmadığı takdirde bunun daha düşük bir olasılık olacağını düşündüm.”

“Gözden ırak, gönülden ırak, ha?”

“Gibi.”

“Neden onu öldürmedin?”

“Esirlerini öldüren türden biri olmak istemediğimden.”

“Ona baktığımda ben bir esir görmüyorum. Bir Avcı görüyorum. Bir düşman. Demek ki bazı şeyler hakkında farklı düşünüyoruz. Diğer tarafını ilk kez görüyorum.”

“Ak Cadı tarafımı mı?”

“Annene benzeyen tarafını. Ben onu Ak Cadı olarak görmezdim. Ben onun iyi bir insan olduğunu düşünürdüm ki, çok fazla Ak Cadı için söylenemez bu. Aslında çok fazla insan için de söylenemez.”

Marcus’a baktığımda, ben de onu daha farklı gördüğümü fark ettim. Karşımda ulu bir Kara Cadı değil, yalnızca bir insan vardı. Babası işkenceden geçirilerek öldürülmüş; annesi Saba, Avcılar tarafından infaz edilmiş bir insan. Sevdiği kadınla yaşayamamış, oğlu tutsak edilmiş bir insan.

“Kendinin de iyi olabileceğini düşündün mü hiç? Demek istediğim, farklı koşullar altında.”

Buna gülerek, “İyi olmanın asıl noktası, kolay değil, zor zamanlarda iyi olmaktır,” dedi. “Annen iyi bir insandı, Nathan.”

Yanımıza alabildiğimiz kadar silah, malzeme ve erzak alıp üsse geri döndük. Blondine’in kafasına kapşonunu geçirmiş, ellerini arkadan bağlamıştık. Nesbitt onunla kalırken, ben de Marcus’un yanından ayrılmadım. Kampa geldiğimizde Celia Blondine’i teslim aldı. Onu da bir kafese koyup koymayacağını düşünürken buldum kendimi. Ama aslında umrumda bile değildi. Marcus’un şu ana dek onu öldürmemiş olması benim için yeterliydi.

Hepimiz açlıktan ölüyorduk. Diğerleriyle birlikte ye-

mekhane alanına gittim. Öğle yemeği servisi çoktan başlamıştı; alanda birçok kişi yemek yiyordu. Yahnimi alırken insanların yakındığını duydum. Yahni çok az veriliyordu, ekmek yoktu, meyve yoktu, şü yoktu, bu yoktu...

Nesbitt bana sokularak, "Bunun tatil kampı olduğunu filan mı düşünüyor bunlar?" dedi.

"Son ekmek diliminin Blondine'e verildiğini öğrenirlerse kan çıkar," diye takıldı Gabriel.

"Bu dediğin doğruysa o kızı asıl ben öldürürüm."

Etrafıma baktığımda, her zamanki gibi farklı cadı cemaatlerinin karışık oturduğu tek grubun biz, yani savaşçılarla keşif kolu olduğunu gördüm. Diğer herkes kendi cemaatinden cadılarla oturuyordu. Yakınıımızdaki bir grup Ak Cadı'nın esirden konuştuğunu duydum. Bazıları onun yargılanıp infaz edilmesini isterken, bazıları yargısız infazdan yanaydı.

"Kız sorun olacak," dedi Nesbitt. "Kamptaki esir sayısı artarsa, sorunlarımız da artacak. Karınlarının doyurulması da, korunmaları da dert olacak." Yahnisini bitirirken, "Onları öldürmek çok daha kolay," dedi.

"Bence Celia Blondine'i sorguladıktan sonra serbest bırakacak," dedi Gabriel.

"Ne?" dedik Nesbitt'le aynı anda.

"En mantıklı yol bu. Dediğin gibi, kampta esir tutmak sıkıntı yaratır. Ama esirler serbest bırakıldığı takdirde, bu hamle İttifak'ın duruşuna dair bir fikir verecektir. Her şey bittiğinde insanlar bunu hatırlar. Merhamet önemlidir."

"Akıllı davranmak da önemlidir," dedim. "Serbest bırakıldığı takdirde bu kızın yapacağı ilk iş eline silah al-

mak olacaktır. Yeniden karşımıza çıkacağına şüpheniz olmasın.”

“Gerçekten öyle mi?” dedi Gabriel. “Bundan o kadar da emin değilim. Celia, Avcıların nasıl çalıştığını çok iyi biliyor. Avcılar, firarileri öldürür. Her türlü ihanetten iğrenirler ve yakalanıp düşman eline düşmek de az çok ihanet olarak değerlendirilir. Çünkü cephede savaşarak ölmek yerine düşmana yakalanmak şüphe uyandırır onların gözünde. Yani Blondine salıverildiği takdirde, Avcılar tarafından bir kahraman gibi karşılanmayacağına emin olabilirsiniz. Onu anında infaz bile edebilirler. Ben- ce Blondine, Avcıların yanına dönmektense elimizde esir kalmayı tercih edecektir.”

Gabriel’in dedikleri akla yatkın olsa da, Marcus’un olaya bu şekilde bakacağından emin değildim.

Annalise’le başbaşa kalmak için geceyi beklemem gerekmişti. Normalde günlük işlerini bitirdikten sonra kampıma geliyordu ve geceyi birlikte geçiriyorduk.

Bu defa onunla konuşmak istiyordum. Artık ona Kieran’dan bahsetmem gerekiyordu; çok uzun zamandır bekliyordum ve Annalise, ağabeyine ne olduğunu bilmi- liydi. Ama her zaman olduğu gibi söze nasıl gireceğimi bilemiyordum. “Her zaman olduğundan daha sessizsin,” dedi.

“Düşünüyordum.”

“Neyi?”

“Sana anlatmam gereken ciddi bir şey var; konuya na- sıl gireceğimi düşünüyordum.”

Üzerimden kalkarak yanıma geçti.

“Aslında bundan sana haftalar önce bahsetmeliydim. Ama bunu bir türlü yapamadım. Doğru zamanı yakalamak için erteledikçe erteledim. Sonunda, bunun için doğru bir zamanın asla olmayacağını anladım. Bu yüzden seninle artık konuşmam lazım.”

Bana bakıyordu. Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan, “Kieran hakkında,” dedim.

Bekledi. Bence ona ne anlatacağıma dair aklında çoktan bir fikir oluşmuştu.

“Ne olmuş Kieran’a?”

“Sana İsviçre’de öldürdüğüm bir Avcı’dan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Gabriel’i beklerken, yakındaki Mercury’nin kulübesinde bulunan iki Avcı bir şekilde izimi bulmuş. Nesbitt’le bana saldırdılar. Avcılardan birini Nesbitt öldürdü. Bu Avcı, Kieran’ın ortağıydı.”

Annalise bir şey demeden beklemeye devam etti.

“Diğeri de Kieran’dı...”

Annalise’in, gözlerimin içine bakan gözleri dolmuştu. “Onu öldürdün mü?”

“Sana daha önce bahsetmeliydim. Bunu yapamadığımı için üzgünüm.”

“Peki Kieran için üzgün müsün?”

Bu konuda yalan söyleyemeyeceğimden, sustum.

Annalise ayağa kalktığında ben de ayaklandım. Saniyem gidiyordu. “Daha öncesinde onu öldürme şansına sahip oldum ama bunu yapmadım,” dedim. “Kieran’la ortağı peşime düşmemiş olsalardı, halen hayatta olurlardı.”

“Bunu bana daha önce anlatmalıydın,” dedikten sonra geri yere çöktü. “O bir zorba, bir Avcı’ydı. Bunun farkındayım. Ama aynı zamanda benim kardeşimdi.” Gözlerini

silerek ekledi. “Dünyanın daha farklı bir yer olmasını isterdim. Onun daha farklı biri olmasını.” Ağlamaya başlamıştı.

Onu kollarıma alıp sımsıkı tuttum. Bir süre ağladıktan sonra kıpırtısız kaldı; daha normal bir şekilde nefes alıyordu artık. Arkasına yattığında ben de yanına uzandım. Ona bakıyor, yanağına nazik öpücükler konduruyor, onu sevdiğimi, asla canını yakmak istemediğimi fısıldıyordum. Ona bu şekilde sarılmışken uyuyakaldım.

Uyandığımda hava soğumuştur. Annalise’in kalktığını gördüğümde ona uzansam da, elimden kurtuldu. “Kieran harika bir savaşıydı,” dedi. “Herkes onun en iyisi olduğunu düşünürdü. Babam, sahip olduğu yetenek sayesinde kimsenin Kieran’ı öldüremeyeceğini söylerdi. Onu nasıl yendin?”

Annalise’e daha önce yeteneğimden bahsetmiş olsam da, asla detaylı bir açıklamaya girmemiş; bunu ne zaman sorsa konuyu değiştirmiştim. Bunun bana nasıl hissettirdiğinden de, hayvanken öldürdüğüm insanlar veya hayvanlardan da asla bahsetmemiştim.

“Anlat, Nathan.”

“Bunu açıklamak çok zor.”

“Dene.”

“Tehlike anında hayvana dönüşmüştüm. Görünmez olmasına rağmen Kieran’ı duyabiliyor, hissedebiliyordum. Dövüştük. Beni bıçakladı.”

“Peki sen ona ne yaptın?”

“Annalise, lütfen bunları sorma bana.”

Annalise yeniden ağlamaya başladı. “Babam bir kere sinde bana Marcus’un öldürmek için hayvana dönüştü-

ğünü söylemişti. Öldürdüğü cadıların yeteneklerini çalmak için. Mesela görünmezlik yeteneğini bir başka Ak Cadı'dan almış. Bu çok kullanışlı bir yetenek.”

“Kieran’ın yeteneğini almadım, Annalise.”

Gözlerimin içine baktığında bundan o kadar da emin olmadığını gördüm.

“Almış olsaydın bunu bana söyler miydin?”

“Evet! Sana asla yalan söylemem.”

“Bu gerçeği benden haftalardır saklıyormuşsun!”

“Bu yüzden üzgün olduğumu söyledim, Annalise. Bir daha söyleyeyim: gerçekten çok üzgünüm. Kieran’dan sana daha önce bahsetmeliydim.”

“Evet, daha önce bahsetmeliydin. Yeteneğini de daha detaylı anlatmalıydın. Yeteneği, bir cadının en önemli tarafıdır; seninle daha önceki konuşmalarımızda, yeteneğinin bir cadının aslında nasıl biri olduğunu gösterdiğinde hemfikir olmuştuk. Buna rağmen asla bundan bahsetmedin. Şu anda bile bana pek bir şey anlatmış değilsin. Her geçen gün babana daha çok benziyorsun.” Ayağa kalktı. “Bir süre yalnız kalmam gerekiyor. Düşünmem lazım.” Ve yürüyüp gitti.

Doğrulup ateşi besledim. Annalise’in dönmesini beklerken alevleri izledim. Ama dönmedi.

yürüyüş

Ertesi gün, Gabriel’le Celia sabah eğitimine katılmadılar. Öğle yemeği için ara verdiğimizde Celia yanıma gelerek, Gabriel ve kendisiyle birlikte biraz yürümemi istedi. Konunun Annalise’le ilgili olduğunu düşündüm.

Herkesten uzaklaşarak ağaçların arasına girdiğimizde, “Bunu sana onun söylemesinin daha iyi olacağını düşündüğümünden, Gabriel’in de bizimle gelmesini istedim,” dedi Celia.

Biraz arkada duran Gabriel’e baktığımda, yüzündeki ifadeden konunun ne olabileceğini anladım. Bunun Annalise’le ilgisi yoktu. Ya Arran ya da Deborah hakkındaydı.

Fenalaştığımı hissettim.

Gabriel bana yaklaştı. En azından bunu bana o söyleyecekti.

“Deborah...” dedi.

Gerisini söylemesine gerek yoktu. Deborah ölmüştü.

“Onu iki gün önce infaz etmişler. Casusluk suçuyla. Kendisine yardımcı olduğu için kocasını da öldürmüşler.”

Bu yanıştı. Bu çok yanıştı. Deborah akıllı, iyi, harika bir Ak Cadı'ydı. Öldürmeden önce onu sorguladıklarına, işkenceden geçirdiklerine emindim. Ona çok kötü şeyler yaptıklarına şüphem yoktu. O kadar öfkeliydim ki bir yerlere vurmak istiyordum. Ama Gabriel beni sımsıkı tutmuştu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Deborah için artık çok geçti. Onu bir daha asla göremeyecektim. Onu göremesem de, bir yerlerde mutlu olduğunu bile düşünemeyecektim. Bu yüzden onlardan nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

arran'la

İki yıldan daha uzun zamandır görmemiş olmama rağmen, Arran'ı tanımakta zorlanmadım. Uzun boylu, yakışıklı, bir Ak Cadı'dan beklenebilecek bütün özelliklere sahip genç bir adam olmuştu. Kampa bir grup Ak Cadı ve Melez'le birlikte girdi. Hepsi de bitkin görünüyordu; en sonunda gidecekleri yere varmış oldukları için rahatlamış gibiydiler. Ama Arran'ın rahatlamış bir hali yoktu. Deborah'nın öldüğünü öğrenmemin üzerinden henüz birkaç gün geçmişti. Bana Arran'ın haberdar olduğunu söylemişlerdi.

Ağaçların arasında dikilmiş onu izliyordum. Birkaç dakika sonra, beni görmesi için sola doğru yarım bir adım attım. Onu ne kadar çok özlemiş olsam da, ne kadar çok görmek istesem de, bu şartlar altında olacağı asla aklıma gelmezdi. Bu şartlar altında olmasını asla istemezdim. Deborah'nın acısını benden çok daha fazla çekiyor olmalıydı.

Aradan ancak bir dakika daha geçtikten sonra, bulunduğum tarafa bakan Arran donup kaldı. Dudaklarının hareketinden adımı söylediğini anladım. Gülümsedi.

Bana doğru yürümeye başladığında ben de gülümsüyordum. Kucaklaştık. Beklediğimden daha zayıftı ve o kadar da uzun değildi. Gene de benden uzundu.

Arran beni ne kadar özlediğine dair bir sürü şey söylerken sanırım ben de bir şeyler dedim. Ama ne dediğimden emin değildim. Deborah'nın inandığı şeyi yaptığını söyledikten sonra ağlamaya başladı. Ben de ağladım. Üçümüzün birlikte olduğu zamanları, banyoda dişlerimizi fırçalarken kendimize yer açmak için boğuşmamızı, sabahları sahanlıkta Deborah'nın saçlarını tararken Arran'la konuşmalarımızı dinlemesini, ninemle birlikte yaptığımız kahvaltıları düşündüm. Bütün bunlar yalnızca üç yıl önceydi. Kendimi çok yaşlanmış gibi hissetsem de, Deborah çok gençti. Bunların hiçbirisi adil değildi. Bunların hiçbir anlamı yoktu.

Sonraki birkaç gün farklıydı. Sıhhiye alanında Van'la birlikte çalışan Arran, boş zamanının tamamını benimle geçirdi. Evimizden alınıp götürülmemin üzerinden iki yıldan daha uzun zaman geçmişti ve Arran, ayrı kaldığımız bütün bu zaman boyunca başıma gelen her şeyi öğrenmek istiyordu. Ona yalnızca olanların bir kısmını anlattım; kötü şeylerden bahsetmek istemiyordum. Gerçi Ellen ona bildiği her şeyi anlatmıştı ama bu Arran için yeterli olmadığından, daha fazlasını duymak istiyordu. Boynumdaki ve ellerimdeki dövmeleeri fark ettiğinde, uzanarak bileğimin tahriş olmuş tenine dokundu. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsa Gabriel'le konuşabileceğini söyledim.

O da bana Gabriel'le ilgili sorular sormaya başladı.

Gene aynı yanıtı verdim. “Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan Gabriel’le konuşabilirsin.”

“Bunu yapacağım,” dedi.

“Ama konuştuklarınızı bana da anlatacağına söz ver.” Gülümsedim. Gerçekten de Gabriel’in erkek kardeşime neler anlatabileceğini merak ediyordum.

“Güldüğünü görmek çok güzel,” dedi Arran.

“Senin de.”

O anda Arran’a söylemek istediğim, uzun zamandır aklımda dönüp duran bir şey olduğunu fark ettim. “Bir ağaca tırmandığımız, sen beni kovaladıkça daha yukarıdaki dallara çıktığım ve en sonunda geri dönmemi istediğin günü hatırlıyor musun? Dediğini yapıp yanına dönmüştüm ve alçakta kalan dallardan birinin üzerinde çok ama çok uzun süre oturmuştuk. Dalın iki yanından sarkıttığımız bacaklarımızı sallıyorduk. Senin sırtın ağacın gövdesine dönüktü; ben de sana doğru eğilmiştim. Hatırlıyor musun?”

Başını salladı.

“O günü çok fazla düşünüyorum, Arran. Yoğunlaşmak için güzel bir hatıraya gereksinim duyduğumda hep o günü düşünüyorum.”

Arran’ın gözleri dolmuştu. Bana sarıldı. Ben de ona sarıldım.

kahkaha

Celia'yla bir başka konuşmanın ortasındaydık.

“Yakalanmadan önce Deborah bize son bir bilgi daha gönderdi. Muhtemelen yakalanmasına da bu neden oldu. Fakat çok önemli olduğunu düşündüğünden, hayatını bunun için tehlikeye attı.

“Wallend’in, birkaç hafta önce Paris’teki katliamda hayatta kalan ve Avcılar tarafından esir edilen Kara Cadılar üzerinde deneyler yaptığını biliyorduk zaten. Deborah’dan, Wallend’in bu deney sonuçlarına göre bir tür dövme geliştirdiğini öğrendik. Elinin altındaki esir cadıların kalplerine dövme yapıyormuş. Deneyler Kara Cadılar üzerinde gerçekleştiriliyor olsa da, Deborah’ya göre Wallend’in amacı bu dövmeyi Avcılar üzerinde kullanacak şekilde geliştirmekmiş.”

“Neden?” dedim. “Bu dövme ne işe yarıyormuş ki?”

“Deborah bunu çözememişti. Göğüslerinde tuhaf dövmeler olan Avcılar gördün mü hiç?”

“Özellikle böyle bir şeye bakmadığımdan, görmedim.”

“Şu andan itibaren bakmak zorundayız.” Anlık bir te-

reddüt yaşadığını gördüm; gözleri üzerimdeydi. “Yani bir sonraki göreve hazır olduğun andan itibaren.”

“Neden hazır olmayacaktım ki?”

“Yalnızca kendinde olup olmadığını anlamak istiyorum. Kız kardeşini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bilirim.”

“Onu kaybetmedim. Onu benden yıllar önce almışlardı zaten. Şimdi de infaz ettiler.”

Celia dudaklarını büktü.

İçimi çekerek, “Pekâlâ,” dedim. “Bir sonraki göreve beni çıkarma o halde. Ama sana Marcus’u da götürmemi öneririm çünkü kontrolden çıkması bana göre çok daha yüksek bir olasılık.”

Celia başını salladı. “Bunun için sana teşekkür etme fırsatım olmadı. O gün Blondine’e göz kulak olup Marcus’u kontrol altında tutabildiğin için teşekkür ederim.”

“Blondine’e ne oldu?”

“Onu geri gönderdim. Deborah’dan elimize ulaşan son infaz listesinde Blondine’in de adı vardı. Açıklamaya göre, firari olduğu için infaz edilmiş.”

“Onu öldüreceklerini biliyordun.”

“Bundan emin değildim. Ama o bir firariydi sonuçta. Cephede kalıp gerektiği takdirde ölene dek savaşıması gerekiyordu.”

“Onu Marcus öldürmüş olsaydı, buradaki herkes ona hayvanın teki gözüyle bakacaktı. Ama sen onu bile bile ölüme gönderdiğinde, kimse kılımı bile kıpırdatmadı.”

Celia buna yanıt vermedi.

“Marcus’un onu öldürmesine müsaade etseydim o kız çok daha az acı çekerti.”

Benim de katılacağım bir sonraki baskın küçük ölçekliydi. Deborah'nın gönderdiği son bilgiler içinde, Avcıların Fransa'nın kuzeyindeki üslerinin listesi de vardı. Liste üslerin yerini ve her birinde kaç Avcı bulunduğunu gösteriyordu. Deborah'nın gönderdiği bilgiler olmadan bu baskınları asla gerçekleştiremezdik. Ona çok şey borçluyduk.

Celia, kampa yeni katılanlarla toplantılar yapmakla meşguldü. Artık zamanının büyük kısmını idari işlerle geçirdiğinden, günlerdir eğitimlere katılmamıştı.

Bu nedenle baskını gerçekleştirecek ekibin komutanı Greatorrex olacaktı. Bu iyiydi çünkü Greatorrex sağlam bir liderdi. Celia ve diğer Avcılar gibi ciddi ve profesyoneldi. Ama bunun ötesinde, Greatorrex'in insani özellikleri de ağır basıyordu. Komutasındaki, her biri farklı kişiliklere sahip askerleri gerçekten anladığını görebiliyordum. Her birimizle farklı türden bir iletişim içindeydi. Benimle konuşurken çok fazla şaka yapıyor, çok fazla kahkaha atıyordu. Nesbitt'e karşı sert olsa da asla eleştirel bir tutum sergilemiyordu. Gabriel'le her zaman görev odaklı bir iletişim kuruyordu. Sameen'i yüreklendirmeye dikkat ediyordu. Bu açıdan Greatorrex'e saygı duyuyordum. Diğerleri de benimle aynı fikirdeydi.

Nesbitt, Greatorrex'le, adı üzerine sona ermek bilmeyen bir tartışma içindeydi. Aslında Greatorrex onun soyadıydı; kimse ilk adını bilmiyordu. Sanırım adından utanıyordu. Kimseye ilk adının ne olduğunu söylememişti ve söylemeye karar verdiği takdirde, bu kişinin Nesbitt olmayacağı belliydi. "Bu arada Nesbitt, senin ilk adın neydi?" dedim, Nesbitt'in Greatorrex'e takıldığı seferlerin birinde. "Yoksa sen de mi adından utanıyorsun?" Bana küfürler savur-

du. Ama ben çoktan tahmin yürütmeye başlamıştım bile. “Gerald? Arthur? Yoksa... Gabrielle mi?” Bundan sonra Greatorrex’in üzerine eskisi kadar gitmediğini gördüm.

Greatorrex saldırı planının üzerinden geçti. Saldıracağımız kampta sekiz Avcı olması gerekiyordu. Tan vakti saldıracaktık. Görünmezlik yeteneğini kullanarak öncelik taşıyan tehlikeli işlerin çoğunu halledecek olan Marcus haricinde, gene eşli olacaktık. Hızlı olduğum için kaçmaya kalkanlardan ben sorumluydum. Avcılardan biri baskından kaçmaya kalktığı takdirde, onu yakalamak benim görevimdi. İz sürmede iyi olduğundan, yedeğim Nesbitt’ti. Ama şu ana dek elimden kurtulan olmamıştı. Kaçanlar benim uzmanlık alanımdı.

Rutin bir baskın olacak gibiydi.

Elbette asla rutin diye bir şey yoktu. İnsanları öldürmek berbat bir şeydi. Avcılardan nefret ediyordum. Onlara karşı birazcık olsun sempati beslemiyordum. Blondine hakkında ne hissettiğimden emin olmasam da, bunun sempati olmadığını biliyordum. Sanırım, öfkeliydim. Gabriel’in dediği gibi, neredeyse her şey için öfkeliydim. Avcılara katılacak kadar aptal olduğu için Blondine’e öfkeliydim. İnsanlar üzerinde deneyler yaptığı için Wallend’e öfkeliydim. Kız kardeşimi öldürdüğü için Soul’a öfkeliydim. Bu kadar boktan olduğu için dünyaya öfkeliydim. Ah, beni anlamadığı için Annalise’e de öfkeliydim. Ona Kieran’dan bahsettiğim geceden bu yana benimle nadiren konuşmuştu. Ve o geceden sonra yalnızca bir kere sevişmiştik ama eskisi gibi değildi. Bunu yalnızca Deborah yüzünden yaptığını hissetmeme rağmen, bir kez daha onu sevdiğimi söylediğime inanamıyordum. Bir

kez daha! Bu defa bana karşılık vermemiş, o da beni sevdiğini söylememişti.

Baskın planlandığı gibi gitti. Gerçekten de kampta se-kiz Avcı vardı. Marcus içeri dalıp Avcıların çoğunu öldür-dü. Aralarından biri kaçmayı başardı. Çok da hızlı olma-yan bir oğlandı bu. Peşine takıldım ve onu kolay bir şekilde yakalayıp boğazını kestim. Başka bir esir istemediğimden artık öldüklerinden kesinlikle emin oluyordum. Avcı kam-pına geri döndüğümde ellerimden kan damlıyordu.

Diğerlerinin yanına geldiğimde herkesin, bir Avcı'nın başına diz çökmüş olan Gabriel'in etrafında durduğunu gördüm. Avcı karnından vurulmuştu. Ölmek üzereydi ve onu kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Esir düşmeyecekti belki ama son nefesini vermeden önce bir saat cebelleşebilecek gibi görünüyordu.

Kanla kaplı ellerimle bıçağımı ayaklarımın altında yatan bir Avcı'nın kıyafetlerine sildim.

Can çekişen Avcı'yla konuşan Gabriel, ona vücudunda dövme olup olmadığını sordu. Nesbitt'in yanında durmuş, onları izliyordum. Avcı küfürler mırıldanmaya başladığı-nda, Gabriel vücudunu kontrol edeceğini söyledi. Ben şaşkın bir şekilde onu izlerken, Avcı'nın tişörtünü kesti. Ama kızın göğsünde dövme yoktu.

Ayaklarımın altındaki cesede kaydı gözlerim. Ben de diz çökerek ceketini açtım ve tişörtünü kestim. Bu Avcı'nın göğsünde de dövme yoktu. Bunu yaptığımı ina-namıyordum.

Gabriel, Avcı'ya sorular sormaya başlamıştı. "Dövme-ler ne için? Bu dövmeler kendinizi iyileştirmenize mi yar-

dımcı oluyor? Sizi daha mı güçlü yapıyor? Size yeni bir yetenek mi sağlıyor?”

“Yoksa kurşunların üzerinizden sekmesini; osuruğunuzun gül gibi kokmasını mı sağlıyor?” dedi Nesbitt.

Az önce öldürdüğüm oğlanın üzerinde dövme olup olmadığını kontrol etmediğimi fark ettim. Onu kontrol etmek için yanına giderken Annalise de hemen arkamdan geldi. Uzaktan bizi izliyor, konuştuklarımızı dinliyordu. Ne kadarını duyduğunu bilmesem de yeterince olduğunu anlamıştım. Yüzü bembeyazdı.

“Avcı’ya yardımcı olması için buraya bir şifacı getiremez miyiz?” dedi. Bunu bana ya da herhangi birine söylememiş, yalnızca sesli düşünüyormuş gibi, ortaya konuşmuştu.

“Karnından vurulmuş,” dedim. “Onun için kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

Bana bakarak, “Kahkahalarla gülmek haricinde, belli ki,” dedi.

Nesbitt’in şakasına kahkaha atıp atmadığımı hatırlamıyordum. Belki de atmıştım. Bence her şey hastalıklı bir şaka gibiydi zaten.

O anda Greatorrex öne çıkıp, herkesin işinin başına dönmesini söyledi. “Sen de, Gabriel. Avcı’nın başından kalk.”

Avcı küfürler ederek hepimizin öleceğini, bunu hakettiğimizi, her birimizin pisliğin teki olduğunu söyledi. Sesi şaşırtıcı ölçüde yüksekti. Marcus Avcı’nın başında dizlerinin üzerine çöktü ve kınından çıkardığı Fairborn’la kızın boğazını kesti. Boğazından kan fışkırırken, Avcı titreme nöbetine girmiş gibi bir süre sarsıldıktan sonra

kıpırtısız kaldı. Fairborn'u kızın elbiselerine silerek temizleyen Marcus, "Biri bunu on dakika önce yapmalıydı," dedi ve yürüyüp gitti.

Dönerek Annalise'e baktım. Kocaman açılmış gözlerle Avcı'ya bakıyordu. Sarah da yanına gelmişti. Beni yanlarında istemeyeceklerini tahmin edebiliyordum.

Marcus'la birlikte kampa dönüp, ormanın içinden geçen dereye temizlendim. Günün geri kalanını orada Marcus'la geçirdim.

Annalise'i ertesi sabah kahvaltıda gördüğümde, Sarah'yla birlikteydi. Artık bütün zamanını bu kızla geçiriyordu. Onlarla oturup oturamayacağımı sordum. Başını sallayan Annalise'in yanına oturmak yerine karşısına geçtim.

"Dün Avcı'ya olanlar yüzünden beni mi suçluyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedikten sonra bir süre gözlerimin içine baktı. "Ama orada kahkahayla gülebildin, Nathan. Kız can çekişirken, Nesbitt'le şakalaştınız."

"Bugüne dek kaç kişi öldürdüğümü biliyor musun, Annalise? Dün itibariyle, yirmi üç. Bunun ne kadar eğlenceli olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Pek yok."

"Aynen öyle. Bu boktan bir şey. Bu çok boktan bir şey. Şu anda çatışmaya girdiğimiz Avcıların çoğu dünkü grup gibi. Eğitimdeki çıraklar. Çocuklar. İşe yaramazlar. Ama fırsatları olduğu takdirde hepimizi öldürebilirler. Bu yüzden onlar bizi öldürmeden biz onları öldürüyoruz. Belki de yarın daha şanslı olacaklar. Bilmiyorum. Bir sonraki sefer,

içimizden birileri geri dönemeyebilir. Bu yüzden ne beni ne de diğerlerini yargılamaya kalkma. Bir şekilde bunun üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Yaptığımız yalnızca bu.”

Ayağa kalkarak yanlarından ayrıldım. Yürürken Annalise’in peşimden geleceğini ve barışacağımızı umuyordum. Ama ağaçlara ulaşıp arkama döndüğümde, halen Sarah’nın yanında olduğunu gördüm. Sarah kolunu omzuna atmıştı ve açıklık alanı doldurmuş olan çadırlardan birine doğru yürüyorlardı.

Ertesi gün Arran’a, Annalise’le aramızda olanlardan bahsettim. Yeteneğimden ve Kieran’dan da.

“Sen kötü değilsin, Nathan,” dedi. “Vahşi de değilsin. Baban da değilsin. Annalise’le konuş; ona karşı dürüst ol. Ancak bunu yapabilirsin.”

“Yani artık Annalise’le birlikte olmamı tasvip ediyormusun?”

“Daha öncesinde buna karşı çıkmış değildim. Yalnızca bunun ne denli tehlikeli olduğunu göstermek istemiştim. Ama artık... eh, artık bunun bir sorun teşkil ettiğini sanmıyorum.”

Öfkelenmeden onunla konuşmaya kararlı bir halde, Annalise’i bulmaya gittim. Gerçi ona ne diyeceğimden emin değildim. Erzak çadırına girdiğimde içeride kimse yoktu. Birkaç saniye sonra Sarah’nın içeri girdiğini gördüğümde, sürekli birlikte oldukları için arkasından Annalise’in de gelmesini bekledim.

“Burada değil,” dedi Sarah.

Çadırın çıkışına yöneldiğimde Sarah önümden çekildi. Yanından geçerken, “Seni görmek istemiyor,” dedi.

Durdum.

Öfkelenmemem gerektiğinin farkındaydım. Derin bir nefes alıp, “Ama ben onu görmek istiyorum,” dedim.

“Onu görmemelisin; sana ihtiyacı yok.”

“Peki kime ihtiyacı varmış? Sana mı?”

“Güzel insanlara ihtiyacı var.”

“Sanırım güzel Ak Cadılara demek istiyorsun?”

“Bunu sen kendin söyledin işte, ben değil.”

“Ne düşündüğün umrumda bile değil. Ayrıca yanılıyorsun.” Ona sokularak devam ettim. “Sana bir şey söyleyeyim. Bütün o güzel Ak Cadılar Annalise’i bir odaya hapsedmekten geri durmadıkları gibi, Mercury’nin esiri olarak ölmesine de göz yumacaklardı. Yani senin şu güzel Ak Cadılarından biri bile onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmadı. Bunu o kadar da güzel ve Ak olmayan cadılar yaptı.”

“Annalise bana ne yaptığını anlattı. Bunun çok cesur bir davranış olduğuna şüphem yok. Ama açık olalım; bundan zevk de aldın.”

“Ne?”

“Birilerini öldürmenin ne denli korkunç olduğuna dair zırvalamalarla beni kandıramazsın. Aslında buna kimse inandığı yok; herkes bundan hoşlandığını biliyor.”

“Peki *herkes* neden hoşlandığımı nereden biliyor?”

“Baskınlarda tabanca kullanmadığının farkındayız. Avcıların boğazını kesip karınlarını deşiyorsun. Herkes öldürdüğü Avcıları yemeye başlamanın an meselesi olduğunu düşünüyor.”

Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım.

“Baban da aynısını yapıyor. Hayvana dönüşüp insan-

ları yiyor. Şu ana dek yapmadıysan bile, senin yapacağın da bu olacak.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Suratına tükürürdüm ama buna bile değmezsin.”

Korku dolu bir ifadeyle gerilese de, “Haklıyım, değil mi?” dedi.

Çadırdan çıkıp yürümeye başladım.

Arkamdan seslendi. “Onunla olmamalısın. Onu biraz olsun umursuyor olsaydın Annalise’i kendi haline bırakırdın.”

toplantı

Dört gün sonra Celia'nın çadırında toplantıya çağrıldık. Baskınları planlayıp, operasyon sonrasında rapor verdiğimiz yer her zaman burası olduğundan sıradışı bir durum değildi bu. Celia'nın çadırına giderken Annalise'le Sarah'yı gördüm. Sarah'yla konuşmamızın ardından, Annalise'i yalnız yakalama şansım olmamıştı. Onu iki kere yemekhane alanında görsem de, kendisine doğru geldiğimi gördüğü anda kalkıp gitmişti.

Annalise'le Sarah'nın erzak çadırına yürüdüğünü düşünürken, onların da Celia'nın çadırına girdiklerini gördüm. Bir an için tereddütte kalarak, yanlış bir talimat alıp almamış olabileceğimi düşündüm. O esnada yemekhanede çalışan bir çift de çadıra girdi. Gabriel beni görüp yanıma geldiğinde, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Söylentiye göre, Van geri dönmüş," dedi.

Çadıra sandalyeler dizilmişti ve Celia'yla Van da çadırın karşı ucunda, sandalyelerin karşısına oturmuşlardı. Van'ı birkaç gündür görmemiştım; Arran bana onun İttifak'a daha çok Kara Cadı çekmek için bir yerlere gittiğini söy-

lemişti. Celia'yla Van'ın yakınında dikilen Nesbitt heyecandan yerinde duramıyormuş gibiydi. O da bir keşif turundan yeni dönmüştü. Gabriel'le birlikte arkada durduk. Çadır savaşçı ve keşif kolundan cadılarla dolmuş olsa da, Sıhhiye, Yemekhane ve Kamp, Toplama ve Depolama'dan cadılar da vardı. Annalise de bunlardan biriydi.

Çadıra en son giren Marcus gelip yanımda durduğunda, içerideki herkes fırsatını bulduğu anda dönüp ona kaçamak bir bakış attı. "Bunların çoğunun Marcus'u etrafta görmediğini ve merak içinde olduklarını biliyorum ama ona, izledikleri bir şovun yan gösterisiymiş gibi davranmaları çok acayip," dedim Gabriel'e, alçak sesle.

Bana dönen Gabriel bile Marcus'a hızlı bir bakış atmıştı. "Bundan daha fazlası geçerli, Nathan," dedi. "Babanla yan yana durduğunuzda, birbirinize ne kadar benzediğiniz apaçık ortaya çıkıyor." O anda Annalise'in de bize baktığını fark ettim. Ama gözlerimiz kenetlendiği anda önüne döndü.

"Sen de bazen, bunların hepsinin birden devasa bir tsunami dalgasıyla yok olup gitmesini arzulamıyor musun?" dedi Marcus.

Çadırdaki gözlerimi gezdirdim. Gerçekten de bu cadılardan bazılarını hiç özlemeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama aralarında özleyeceklerim de vardı. Annalise'in devasa bir tsunami dalgasıyla yok olmasını istemezdim mesela. İstedğim gelip yanımda durmasıydı.

Toplantıyı açan Celia değil, Van oldu. Kampta sorunlar olduğunu söyleyerek söze girdi. Burada artık iki yüze yakın kişi olduğumuzu ama bu iki yüz kişiden çok azının savaşabildiğini, diğer taraftan herkesin karnının doyu-

rulması gerektiğini söyledi. Temel olarak sorun, çok sayıda insan olması ve hiçbir şeyin bu nüfusa yetecek düzeyde olmamasıydı. Yemek ve su herkesin farkında olduğu aşikar bir sorundu. Temizlik de öyle. Yeterli sayıda çadır ya da battaniye yoktu. Fenerler, hatta kahve kupaları bile bu kalabalığa yetmiyordu.

Sözü Celia devrildi. “Önümüzdeki birkaç gün içinde toplayıcılar ihtiyacımız olan her şeyi temin etmeye çalışacak. Daha önce olduğu gibi, ihtiyaç malzemelerini fersiz dükkânlarından satın alacaklar. Ama kampa yirmi kişi daha katıldı. Ve kamptan ayrılırken her zaman dikkatli olmalıyız.”

Bu haberler içerdeki memnun etmiş gibi görünse de biri yemekler hakkında yakındı. Meyve, garnitür yoktu. Et yeterli değildi. Sebze de öyle. Yakınmaya devam etti. Ardından başkaları da çeşitli konularda şikayetlerini dile getirmeye başladı. Neden hiçbir gelişme olmuyordu? Soul neden halen koltuğundaydı? Neden bu kadar uzun sürüyordu? Soul tarafından hapsedilmiş Ak Cadılara neden yardım etmiyorduk? Bunları dinlerken, kamp-taki insanların çoğunun bütün gün boyunca yakınıp dedikodu yapmak dışında hiçbir işinin olmadığını anladım.

Soruları yanıtlamaya yanaşmayan Van, “Toplantının amacı bu konular değil,” dedi.

Greatorex, savaşçıların yeterli miktarda silahının olmadığını, özellikle de elimizdeki Avcı kurşunlarının çok az olduğunu açıkladı. “Ama idare ediyoruz,” diyerek yerine oturdu. Bunu söylerken Marcus’a bakmamış olmasına müteşekkirdim. Aslında Greatorex, Marcus olmasaydı baskınlarımızın hiçbirinin başarılı olamayacağını, en

azından operasyonları kayıp vermeden tamamlayamaya çağımızı söylemek istiyordu.

Sözü yeniden alan Celia, önemli bir Avcı deposunun yerini öğrendiğimizi açıkladı. Depoda silah, erzak ve yiyecek vardı. Depoyu yağmalayarak kendi ihtiyaçlarımızı karşılarken, Avcılara da önemli bir darbe indirebilirdik.

“Depo yalnızca on altı Avcı tarafından korunuyor. Altısı deneyimli; diğerleri ise çırak. Greatorex’in liderliğindeki savaşçılarımız tan vakti yola çıkacak. Bütün toplayıcılar ve bir şeyler taşıyabilecek güçte olan herkes onlarla birlikte gidecek. Çatışma biter bitmez depodaki her şeyi buraya getirmemiz gerekiyor. Yani kamptaki herkesin bu baskına destek vermesi lazım.”

Toplayıcılardan biri de Annalise’ti. Daha önceki baskınlarda onun çatışmaları görmemesini isterken, artık içimden bir ses, bunun dehşetini görmesi gerektiğini söylüyordu. Çünkü işin gerçeği buydu. Celia, isyankârlar olarak, haklı bir dava uğruna savaştığımızdan manevi üstünlüğün bizden yana olduğunu söylese de, savaşta bunun hiçbir anlamı yoktu. Savaşta her şey yalnızca baktandı.

connor

Greatorex'in peşinden geçide doğru ilerledik. Yakınıp duran bütün bu insanlardan uzaklaşmak, ormanın sessizliğinde olmak iyi gelmişti. Geçidin diğer tarafına çıktığımızda, ağaçların arasında koşmaya başladık. Avcı kampı koşarak iki saatlik mesafedeydi. Toplayıcılarla malzemelerin taşınmasına yardımcı olacak diğer herkes peşimizden geçitten geçecek olsa da, kampa yürüyerek geleceklerinden çatışma bittikten sonra yanımıza varmış olacaktı.

Kampa yaklaştığımızda yavaşladık. Kamp, ormanın içinden ilerleyen, asfaltla kaplanmamış dar bir yolun sonundaydı. Park etmiş iki kamyon ve içlerinde Avcıların uyuduğunu sandığımız küçük çadırlar vardı. Ve bir de, gri renkli, büyük bir çadır olduğunu gördük. Bu çadırın önüne, üst üste birkaç tane tahta sandık konmuştu.

Hava aydınlanıyordu. Nöbette olan iki Avcının yanısıra, küçük çadırların birinden çıkan üçüncü bir Avcı'nın daha ayakta olduğunu gördük.

Greatorex hızla etrafı kontrol ettikten sonra talimatlarını verdi. On altı Avcı'ya karşılık on altı kişiydik. İyi

bir ekiptik. Bizdeki çırakların sayısı biraz daha fazlaydı belki ama bunlar sağlam savaşıtlardı. Sameen, Claudia ve Olivia mükemmellerdi. Ağıalık araziye yayılarak harekete geçtik; ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Bu operasyonda da eşim Nesbitt'ti. Ama artık birbirimizi tanıdığımızdan, ortaklığımız işe yarıyordu.

Marcus görünmez olarak saldırıya geçti.

Kaçan Avcılar olup olmadığını anlamak için gözlerimi kampa dikmişim. İki Avcı'nın kaçtığını gördüm. İlk olarak hızlı olanın peşine düştüm ve ikinci kaçağı yakalayıp öldürdüğümde çatışma sona ermişti bile. İki kaçağın vücudunu da kontrol ettim ama üzerlerinde dövme göremedim. Tam diğerlerinin yanına dönmek üzereyken, kafamın içinde statik elektrik sesini duydum bir kez daha. Çatışmalarda genellikle bunu düşünmezdim çünkü bütün Avcıların üzerinde cep telefonu vardı. Ama bu çok daha güçlü bir sestti. Aynı anda bir sürü telefonun sesini birden duyuyordum sanki.

Kampa geri dönerken bu sesin daha da yükselmesini bekliyordum. Sestin kaynağının buralarda bir yerde olması gerekiyordu. Belki de sandıklardan birinde cep telefonları vardı.

Kampa girdiğimde sesin düzeyinde bir değişiklik olmadığını fark ettim. Bunu anlayamıyordum. Her Avcı'nın üzerinde cep telefonu olduğuna göre, yalnızca on altı telefonda bahsedebilirdik. Ama kafamın içindeki ses on altı telefonun neden olabileceğinden çok daha şiddetliydi. Bunu Marcus'a sormak istesem de onu etrafta göremedim. Nesbitt'e babamın nerede olduğunu sordum.

"Bilmiyorum birader. Ama şunlara baksana!" Nesbitt

silahlarla dolu iki tahta kasanın etrafında dans etmeye başlayacakmış gibi duruyordu. “İçeride çok daha fazlası var,” dedi, büyük gri çadıra girerken.

Greatorex, yeni çıkarık savaşçılardan biri olan Sophie’ye seslendi. “Toplayıcılarla diğerlerini buraya getir! Acele etmelerini söyle.”

Marcus’u hiçbir yerde göremiyordum. Kafamın içindeki sese yoğunlaşmak istesem de, etrafa saçılmış Avcı cesetlerinin hepsinin üzerinde cep telefonu vardı. Kampın orta yerinde durmuş, ne olduğunu anlamaya çalışırken, Nesbitt çadırdan farklı bir sorunla çıktı. Önünde bir esir vardı. “Bak, içeride kim saklanıyormuş.”

Avcı başını eğmiş olduğundan, düz sarı saçları öne düşerek yüzünü kapatmıştı.

Nesbitt esiri dizlerinin üzerine indirdiğinde, genç adam başını kaldırdı.

On üç yaşından beri görmemiş olmama rağmen, onu her yerde tanıyabilirdim. O da beni tanımıştı.

“Nathan.”

Aklıma ilk gelen düşünce onunla değil, Annalise’le ilgili oldu. Diğer erkek kardeşlerine göre Annalise’in Connor’u daha çok sevdiğini biliyordum. Connor, Annalise’in kaçmasına yardımcı olmuştu. Onun hakkında olumlu bir şeyler düşünmeye çalışıyordum.

Ama ben daha hiçbir şey demeden, “Nathan, bunu bana zorla yaptırıyorlar,” dedi. “Amcam, Avcılara katılmam için beni zorladı. Bunun hiçbir şekilde parçası olmak istemiyordum.”

Bunları söylemesi beni kızdırmıştı. Etrafımız cesetlerle kaplıydı ve kendini zorla bunun bir parçası yaptıkları için

bana yakınıyordu. Halen hatırladığım kadar korkak ve zavallıydı. Ona doğru bir adım atarak yüzüne tükürdüm.

Nesbitt alaycı bir sesle, “Sakin ol, Nathan,” dedi. “Ben de doğruyu söylüyor. Zaten bu yüzden çadırın arkasına saklanmıştı. Bunun hiçbir şekilde parçası olmak istemiyormuş işte.”

Kendimi kontrol etmeye çalışarak geriye çekildiğim esnada, Gabriel yanıma gelip ne olduğunu sordu. “Ah, Gabriel, seninle eski bir arkadaşımı tanıştırmak isterim,” dedim. “Bu pisliğin adı Connor. Connor O’Brien. Annalise’in erkek kardeşlerinin en küçüğü. Bununla aynı okula gidiyorduk. Kendisi bir Avcı ama bu konuda endişe etmemize gerek yokmuş, Gabriel. Çünkü aslında Avcı olmayı kendisi istememiş. Kimsenin canını yakmak istememiş. En azından, birileri zorla ona bunu yaptıran dek. Ve birilerinin canını yakmak zorunda kaldığında ise, gerçekten çok üzölmüş. Yani sorun yok.” Sakinleşmek için arkama döndüm. Ama bir anda geri dönerek, Connor’un karnına bir tekme geçirdim. “Öyle değil mi, Connor?”

Yerde iki bükölüm olan Connor’un suratı zemine yapışmıştı. Acıyla inliyordu.

“Ah! Üzgünüm, Connor. Gerçekten de canını yakmak istemezdim. Ama ne yazık ki işim bunu gerektiriyor. Aslında bunu hiç ama hiç yapmak istemiyorum.”

Gabriel, benimle Connor’un arasına girdi. Ama buna gerek yoktu. Halen kızgın olsam da, Connor’a bir daha vurmak istemiyordum. “Ben iyiyim. Bir an için kendimi kaybettim, o kadar,” dedim. Arkama dönerek, Connor’a doğru eğildim. “Sırtımdaki kesiklerin üzerine barut döken Connor’du.”

“O halde ben de *kendi* adımları *onun* sırtına kazıyacağım,” dedi Marcus. Dönüp baktığımda, hızlı adımlarla bize doğru yürüdüğünü gördüm. Daha ne olduğunu anlamadan, saçlarından yakaladığı Connor’un kafasını kaldırmış ve Fairborn’u boğazına dayamıştı. Connor kocaman gözlerle bana bakıyordu.

“Ya da kafasını mı kessem?” dedi Marcus, bana dönerek. “Ne dersin?”

“Connor!”

Bu Annalise’ti. Ağaçların arasından kampa giren kalabalık kafilenin en önündeki Annalise, bizi gördüğü anda koşmaya başlamıştı. “Bırakın onu!” diye haykırdı. Ve yerdeki Avcılara ait tabancalardan birini alarak Marcus’a doğrulttu.

Kollarımı açarak, aralarına girdim. “Annalise. Silahı indir.”

“Benden uzak dur, Nathan. Yalnızca Marcus’a Connor’u bırakmasını söyle.”

Olduğum yerde durdum. Kollarım halen iki yana açıktı. Sesimi mümkün olduğunca alçak ve sakın tutmaya çalıştım. “Annalise. Connor’un canını yakmayacağız. Lütfen silahı indir. Bu yaptığın hiçbir işe yaramaz. Silahı indir. Lütfen.”

Annalise’in titrediğini görebiliyordum. Ama silahı indirmede. “Siz kardeşimi bırakmadan olmaz.”

Marcus’a dönerek, elimden geldiğince otoriter bir sesle, “O bir esir,” dedim. “Onu Celia’ya teslim edeceğiz. Onu sorgulamak isteyecektir. Bu, Celia’nın problemi.”

Annalise’e baktım. “Lütfen silahı indir.”

“Söz ver bana,” dedi. “Canını yakmayacağınıza söz ver.”

“Evet. Söz veriyorum. O bir esir.”

Annalise elindeki silahı indirdi.

Babama geri dönerek, “Onu Celia’ya teslim edeceğiz,” dedim.

“Celia’nın onunla işi bittiğinde adımı sırtına kazıyacagım,” diyen Marcus, çocuğun saçlarını bıraktı. Connor yüzüstü düştü.

O anda sol tarafımdan bir el silah sesi geldi. Yakınımdaki toplayıcılardan biri yere devrilmişti. Ardından bir başka silah sesi ve bir çığlık geldi. Bir toplayıcı daha vurulmuştu.

Birinin, “Avcılar! Avcılar!” diye bağırmasıyla birlikte, diğerleri de bağırmaya başladı. Toplayıcılar çoktan geldikleri yöne doğru kaçışmaya başlamıştı bile. Ama arkalarındaki Avcıların kara siluetlerini seçebiliyordum. Kafamın içindeki sesin kaynağı buydu demek ki. En başından beri ağaçların içinde saklanmışlardı. Görünmez durumdaydılar. Ama artık onları görebiliyorduk ve etrafımız sarılmıştı. Tuzağa düşmüştük.

Gabriel, Avcılara doğru ateş açsa da, her geçen saniyeyle birlikte yenileri belirliyordu.

Greatorrex bağırıyordu. “Herkes siper alsın! Eğilin!” Ama haykırışlarla silah seslerinin arasında Greatorrex’i zorlukla duyabiliyorduk.

Halen ayakta olan Annalise, sağında kalan ağaç tarafından korunuyordu. Eğildiğim anda, yakınıma kurşunlar isabet etti. “Annalise, siper al,” diye bağırısam da, Annalise ya beni duymuyor ya da dinlemiyordu. Ayakta kalmaya devam ettiğini gördüm. Tam ona yeniden bağıracakken, elindeki silahı kaldırdığını fark ettim. Bir

Avcı'nın ona saldırdığını düşünerek, silahı doğrultmuş olduğu yöne döndüğümde durumun çok daha kötü olduğunu anladım.

Connor, silahlarla dolu kasaya doğru sürünüyordu. "Hayır, Connor. Hayır!" diye bağırırsam da, artık çok geçti. Marcus çok öfkeliydi. Bir kez daha saçlarından yakaladığı Connor'u yerde sürükledi ve bana bakarak, Fairborn'u çocuğun boğazına sapladı.

Annalise arka arkaya tetiği çekti.

Marcus sendeledi.

Marcus'un göğsüne iki kurşun isabet etmişti. Gömleğinin üzerindeki küçük kırmızı delikleri gördüm. Dizlerinin üzerine çöktü. Olduğum yerde donakalmıştım.

Babam vurulmuştu.

Annalise'e döndüm. Elindeki silah halen Marcus'a dönüktü.

Babamı korumak için önüne atıldığımda Annalise bağıırıyordu. "Söz vermiştin! Söz vermiştin!"

Yeni silah sesleri duyduğum anda, Gabriel yanıma koşarak beni yere indirdi ve vurulmamam için üzerime yattı. Başımı çevirip baktığımda Annalise gitmişti.

zaman yavaşlıyor

Kafamı çok kaldırmadan, Marcus'a doğru süründüm. Onu sandıkların arkasına çekmem gerekiyordu. Yaraları kötü olsa da ölümcül değildi. Ve karşımdaki de Marcus'tu: kendini iyileştirme gücü çok yüksekti. İyileşecekti.

“Van’a ulaşana dek kendini hayatta tutabilirsin,” dedim ona.

Marcus öksürdü. “Beni oraya nasıl götüreceğinden emin değilim. Ya da herhangi bir yere.”

Haklıydı. İttifak'taki cadıların çoğu çoktan kaçmıştı. Bunların bir kısmı geçide döndüyse ve Avcılar da peşlerinden gittiyse, her şeyin sona erdiği anlamına gelirdi bu. Etrafımdaki dört-beş cadının cesedine bakarken, gruptan ayrılarak kaçmaya çalışan bir diğerinin sırtından vurulduğunu gördüm. O anda her şeyin en başından itibaren planlanmış olduğunu anladım. Avcılar geçidin nerede olduğunu görmek için beklemişlerse, kampımız çoktan ellerine geçmiş olabilirdi.

Nesbitt sürünerek yanımıza geldi.

“Avcıların çoğu kaçan toplayıcıların peşinden gitti

ama etrafımız sarılmış durumda.”

Gabriel’le Nesbitt, bizi korumaya almak için tahta sandıkları önümüze çektiler. Silahların olduğu kasalar ayaklarımızın dibindeydi. Gabriel kasaları karıştırarak silahları ateşlemeyi denese de, hiçbiri çalışmadı. Hepsi de bozuktu.

Kapana kısılmıştık.

Yakınımızdaki Greateorex, Claudia ve Sameen de kasaların arkasında siper almıştı. Olivia’nın cesedini görebiliyordum. Diğer herkes kaçmıştı.

Nesbitt matarasını Marcus’a uzattı. “Sadece su.”

Marcus matarayı aldığı anda elinin titrediğini gördüm.

“Parlak bir fikri olan var mı?” dedi Nesbitt.

“Bir an önce buradan çıkmamız lazım,” dedi Gabriel. “Sayabildiğim kadarıyla etrafımızda on altı Avcı var. Ama diğerleri de buraya geri dönecektir.”

“Etrafımızda çok daha fazla Avcı olabilir,” dedim. “Bence bunlar Wallend’in dövmesini taşıyan Avcılar. Bunların hepsi de görünmez olabiliyor.”

“Siktir!” dedi Nesbitt.

“Evet,” dedi Marcus. “Siktir!”

“Marcus, koşabilir misin?” diye sordu Gabriel.

“Sanmıyorum...” Bunu derken ağzının kenarından kan süzüldü. Yeniden öksürmeye başlamıştı. Kendini iyileştirdiğini görebiliyordum; iyileştirme gücü çok etkiliydi ama bu şekilde uzun süre götüremezdi. “Şu anda ayağa kalkabileceğimi bile sanmıyorum,” dedi Marcus. “Bu kurşunlar çok fena, değil mi?”

“Kurşunları çıkarabilir miyiz? Senin benim vücudumdan çıkardığın gibi?”

“Biri ciğerime saplandı. Bunu çıkarmaya kalkacak olursan, ölürüm.”

Silah sesleri devam ediyordu. Marcus bu halde Avcıları atlatamazdı. Etrafıma baktım. Aslında ben de onları atlatabileceğimi sanmıyordum.

Sürünerek bizden uzaklaşmış olan Nesbitt’le Gabriel, yaklaşmakta olan dört Avcı’nın üzerine ateş açmıştı.

“Çok güçlü değilim ama gene de kaçmanıza yardımcı olabilirim,” dedi Marcus. “Zamanı yavaşlatabilirim. Bunu bir dakikadan uzun yapamam herhalde. Belki o kadar bile yapamam. Ama etrafımızı sarmış olan Avcıları atlatmanıza yetecek kadar zaman verebilirim size.”

“Peki sen?”

“Ben burada kalacağım.”

Başımı iki yana salladım. “Seni taşıyacağım. Seni de buradan çıkaracağız.”

“Hayır. Olmaz. Çok yavaş kalırım. Buradan artık kaçmanız lazım.”

“Hayır.”

“Bu yaraları iyileştiremem. Ölüyorum, Nathan. Kehaneti yerine getirmen lazım. Bunu sen de biliyordun. Görüde tam olarak bunu görmüştüm.”

Bir kez daha başımı iki yana salladım. “Hayır. Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin. Fairborn sana yardımcı olacak. Fairborn beni kesmek isteyecek. Göğsümü kesip kalbimi yiyeceksin. Bunu insan halindeyken yapman lazım. Görüde olan buydu. Yeteneklerimi al. Hepsini al ve kullan.”

Hayatımdaki her şeyin beni adım adım bu noktaya getirdiğini hissetsem de bunu istemiyordum. Bunların hiç-

birini istemiyordum.

“Tek yol bu, Nathan.”

“Bunu yapamam.” Ama Marcus’un hem kendisi hem de benim için kararlı olduğunu görebiliyordum.

Gabriel yanımıza döndüğünde, Marcus ona bakarak, “Sana planı anlatacağım,” dedi. “Nathan’ın dediğim her şeyi yaparak buradan sağsalim kaçmasını sağlayacaksın. Sanırım zamanı en azından otuz saniye durduracak kadar gücüm var halen. Belki biraz daha fazla. Bu süre kaçmanız için yeterli olmalı. Bu esnada mümkün olduğu kadar çok Avcı’yı öldürün ve karşıda buluşun.” Başıyla geçidin olduğu tarafı gösterdi. “Nathan benimle kalacak. Koşmaya hazır olduğunda onu korumalısınız. Hayatta kalan Avcı gördüğünüz takdirde, Nathan’a yaklaşmasına sakın izin vermeyin.”

Ben başımı iki yana sallamaya devam etsem de, “Tamam,” dedi Gabriel. “Sağsalim kaçmasını sağlayacağım. Planı diğerlerine anlatayım.” Greatorex’le Nesbitt’in siper almış olduğu tarafa süründü.

Marcus uzanarak elini omzuma koydu. “Nathan, çok az da olsa seni tanıdığımı memnunum. Çok az ve çok kısa oldu. Daha çok zaman geçirebilmemizi isterdim.” Elini indirerek, ceketinden Fairborn’u çıkardı. “Ölüyorum, Nathan. Ama bir hiç uğruna ölmek istemiyorum. Yeteneklerimi senin almanı istiyorum.”

Halen başımı iki yana sallıyordum. Onu asla öldüremezdim. Onun kalbini yemeyi düşünemezdim bile.

“Sen güçlüsün. Bunu yapabilirsin. Beni öldür. Ardından Soul’u ve diğerlerini de öldür. Hepsini öldür.”

Fairborn’u elime tutuşturdu. “Bunu benim için yapar mısın, Nathan?”

Gözlerinin içine bakıp da, çok yavaş bir şekilde dönen kara üçgenleri gördüğümde, onu kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini anladım. Benden istediğini yapmak zorundaydım.

Kınından çıkardığım Fairborn adeta elimden fırlamak istiyormuş gibiydi. "Hepsini öldüreceğim," dedim babama.

"Senden bunu yapmanı istediğimi asla unutma. Seninle gurur duyuyorum." Araya bir başka öksürük krizi girdi. "Zamanı durdurma büyüsünü yapmak yorucudur. Zaman yeniden hızlandığı anda çok zayıf düşmüş olacağım. Bu noktadan sonra kendimi iyileştiremeyeceğim. Fairborn'u işte tam bu anda kullanman lazım."

Avuçlarını birbirine sürterek gittikçe hızlanan ve küçülen dairesel hareketler yapmaya başladı. Durdu. Nefes alarak yeniden başladı. Ardından bir daha durup, bir kez daha başladı. Son kez durduğunda, avuçlarını başının iki yanına kaldırdı ve bana baktı. Büyünün etkisini göstermeye başladığını, kalan bütün gücünü buna vermiş olduğunu görebiliyordum. Ama bu onun için çok zordu. Enerjisi hızla tükeniyordu. Elleri titremeye başlamıştı. "Diğerlerine koşmalarını söyle."

Omzumun üzerinden Gabriel'e baktığımda, zamanın durmuş olduğunu anladım. Artık hiçbir şeyin tam anlamıyla farkında olduğumu hissedemesem de, Gabriel'e, "Koşun!" diye bağırdım.

Gabriel, Nesbitt ve diğerleri yerlerinden fırlayarak koşmaya başladılar. Birkaç el silah sesi duydum. Bir Avcı'nın yere devrildiğini gördüm. Ardından bir başkasının. Ve birdenbire dünya yeniden hızlandı.

Sıra en kötüsüne gelmişti.

Kehanet olmasaydı bunu asla yapamazdım. Babam benden bunu istememiş olsaydı, asla yapamazdım. Bütün bu zaman boyunca babamın gözleri üzerimdeydi. “Seni seviyorum, Nathan,” dedi. “Seni her zaman sevdim.” Kap-kara gözlerinde üçgenlerin gittikçe yavaşladığını gördüm.

Benden istediği şeyi, babamın gözlerinin içine bakarken yaptım. Fairborn her şeyi kesmek istiyordu. Fairborn bana yardımcı oldu. Babamın göğsünü yarıp kalbini yemeye başladım. Kalbini parça parça yutarken gözlerindeki üçgenlerin silinerek yok oluşunu izledim.

jessica

Babamı öldürdükten sonra neler olduğundan çok emin değildim. Etrafımda halen Avcılar olduğunun farkındaydım ama Greatorrex'le diğerleri onlara ateş ediyordu. Zamanın donduğu esnada bizimkilerin pozisyonlarını değiştirmiş olması –en azından kaçmama imkân tanıyacak kadar– Avcıların kafasını karıştırmıştı. Babamın cesedinin başından kalktım. Bunu yapmak çok zor olmasına rağmen, bir kez ayağa kalkıp yürümeye başladığımda bacaklarımın beni taşıdığını gördüm.

Gabriel'i gördüğümde ona doğru koşmaya başladım. Fakat aslında gözlerimin önünde yalnızca babam vardı. Gözlerimin içine bakan gözlerini, gözlerinin içinde yavaşça silinen kara üçgenleri görüyordum yalnızca. Kalbinin tadını duyumsuyordum halen. Öğüreceğimi hissetsem de bunu yapmamaya kararlıydım.

“Nathan, bana bak,” dedi Gabriel. Bunu duyduğumda Gabriel'in kollarımı tutmuş olduğunu gördüm. “Bana bak!”

Dediğini yaptım. Ama ne gördüğümden emin değildim. Gabriel'e odaklanamıyordum.

Bana bir şeyler söyledi. Ne dediğinden emin değildim. Babamın beni sevdiğini söylediğini hatırlıyordum. Onu çok az tanıyabilmişim. Ve onu öldürmüştüm. Çok fazla kan vardı. Hem de çok. Dizlerimin kırılacağını hissettiğim anda Gabriel beni yakalayarak bağırdı. “Nathan!”

Bize doğru koşan Nesbitt halimi gördüğünde durarak, “Siktir!” dedi. Ne yaptığımı bilmiyordu.

Greatorex’le diğerleri de yanımıza gelmişti. Hepsi de bana bakıyordu. Bütün üzerim kanla kaplı olmalıydı: yüzüm, göğsüm, ellerim.

“Gitmemiz lazım,” dedi Greatorex. “Daha çok Avcı buraya doğru geliyor.”

Kolumdan tutan Gabriel beni çekiyordu.

Greatorex’le Sameen önümüzdeydi. Claudia sağımızda, Gabriel ise solumdaydı.

Koşmak iyi gelmişti. Daha çok kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Ama yeterince hızlı değildik. Avcılar peşimizdeydi. Koşmaya devam ettik. Koştukça kendimi daha iyi, daha güçlü hissediyordum. Artık en öndeydim. Duyduğum bir el silah sesini çığlıklar izledi. Arkama döndüğümde Sameen’in düştüğünü gördüm. Ölmemişti. Gabriel durduğunda ben de durup yanına gittim. Sameen yirmi adım arkamızdaydı.

“Devam et,” dedim Gabriel’e. “Nesbitt’le kal. Sizi yakalarım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, Sameen benim eşim. Babana...”

“Hayır! Senden daha hızlıyım. Kaçabilirim. Git. Birkaç dakika içinde sizi yakalamamışsam, kararlaştırdığımız noktada buluşuruz. Ama şimdi burada ne kadar ka-

lırsan beni de aynı ölçüde tehlikeye atıyorsun.”

Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı. “Kararlaştırdığımız buluşma noktasında,” dedi.

“Evet. Git artık.”

Gabriel koşmaya başladı.

Geri dönerek Sameen’in yanına gittim. Fairborn halen elimdeydi.

Kızın başında dizlerimin üzerine çöktüm. Sırtından vurulmuştu. Ağzından ve burnundan kan boşalıyordu. “Üzgünüm, Sameen,” dedim.

Hiçbir şey demeden bana baktı. Boğazını kestim.

Daha da çok kan vardı artık. Her yer kandı. Kan ellerimden damlıyordu.

Ayağa kalkarak peşimizdeki Avcılara döndüm. Beni görmelerini istiyordum. En öndekilerden birine gözüm takıldı. Onu yalnızca kısacık bir an görmüştüm. Ama o olduğunu anlamıştım. Kız kardeşim Jessica’ydı bu. Tuzacı o kurmuştu.

Onları atlatabileceğimi biliyordum. Şoka girmiş olsam da vücudum hiç olmadığı kadar güçlüydü. Koşmaya başladığımda hiçbir şey düşünmem gerekmiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Yalnızca koşmak istiyordum. Sola döndüm. Avcıları peşime takarak, Nesbitt, Gabriel ve Greateorex’in kaçmakta olduğu yönün tersi istikamette hızla koşmaya başladım.

kırmızı

Rakamlar üzerine çok fazla düşünmemen gerekiyordu. Kaç kişinin öldüğünü düşünmemeliydin. Çok fazla kişi ölmüştü. Attığın her adımda bir yenisi ekleniyordu ölümlere. Bunun üzerine kendine düşünme izni tanımayacaktın. Yalnızca yürümeye devam etmeliydin. Ama artık bütün cesetlerin arkanda kaldığını düşünmeye başladığın her an, bir yenisini görüyordun. İttifak'ın bütün üyeleri öldürülmüştü. Genellikle sırtlarından vurulmuşlardı.

Sonunda kendini küçük bir vadide buldun. İttifak'takilerin bazıları buraya kaçmış olmalıydı. Burada da üst üste yığılmış cesetler vardı. Teslim olmalarına rağmen vurulmuşlardı sanki. Bazıları kafasından vurulmuştu. İnfaz edilmişlerdi. Cesetleri saydın. Elinden ancak bu kadarı gelirdi. Dokuz ceset vardı.

Marcus ölmemiş olsaydı, Annalise onu vurmamış olsaydı, bu insanların çoğu hayatta olurdu. Marcus, bu insanlara bir şans yaratacak kadar yavaşlatabilirdi onları. Avcıların çoğunu öldürebilirdi. Bu ölümlerin tamamının sorumlusu Annalise'ti.

Ama vadiden uzaklaşman gerekiyordu. Yoksa sen de ölecektin. Avcılar kampta canlı kalıp kalmadığını görmek için muhtemelen geri dönecekti.

Vadinin duvarını tırmanıp bir sonraki vadiyi kaplamış yaşlı ağaçların içine girdiğinde yağmur yağmaya başladı. Ağaçların arasında yosunla kaplı yuvarlak taşlar vardı ve zemin eğrelti otlarıyla kaplıydı. Burası yemyeşil, huzur dolu bir yerdi. Oturdun. Devam edemeyecek kadar yorgundun. Eğrelti otları başının üzerinde yükselirken yağmuru dinledin. Islanmış yüzünü ovdun. İçinde yanan ateşi hissedebiliyordun. Marcus'un kalbi şimdiden yeteneklerini sana aktarmaya başlamıştı. Ama bu seni yoruyordu. Ve ne olduğunu bilmesen de, sana bir şey daha yaptığını hissediyordun.

Başını eğdin; yağmur üzerindeki kanı da alarak etrafını sarmış olan çamurla kan gölüne karışıyordu.

Uyumak istiyordun ama gözlerini kapadığında her şeyi en başından itibaren yeniden izlemek zorunda kalıyordun. Annalise elindeki silahı Marcus'a doğrultuyordu. Fairborn Marcus'un göğsüne giriyor, derisini yarıyordu. Babanın kaburgalarını kırarak açıyordun. Her yer kan içindeydi. Yapman gerekeni yapıyordun.

Annalise olmasaydı Marcus'u asla öldürmek zorunda kalmazdın. Annalise olmasaydı bütün bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdın.

Yağmurun altında yere uzandın. Olanları düşünüyorsun. Olanları yeniden, yeniden yaşıyordun. Bugün yapabileceğin başka hiçbir şey yoktu. Ama yarın farklı olacaktı. Yarın Annalise'in peşine düşecekti.